



Ce putem învăța



Rafael Barracuda

Ce putem învăța din trecut

120 de lecții pe care le putem
extrage din istoria lumii pentru a
ne fi de folos în prezent și în
viitor

Rafael Barracuda

Utrecht, **T**ările de Jos 2023

Capitolul 1: Introducere

Când învățăm ceva, învățăm întotdeauna ceva care s-a întâmplat.

Acest lucru poate fi din istoria umanității, dar și din istoria grupului din care faceți parte sau a familiei dumneavoastră.

Înveți limba maternă de la grupul, de la grupul etnic din care faci parte, precum și cultura acelui grup: mâncarea, muzica, obiceiurile.

Dacă un copil învață să nu bage mâinile în foc, poate fi pentru că așa spune tata, sau poate fi pentru că se arde la mână.

Aceasta din urmă, experiența personală, este de obicei mai convingătoare decât dacă o spune altcineva.

Cu toate acestea, pentru un lider al unui grup sau al unei țări, este important să știm ce putem învăța din istorie. Dar și pentru oricine care susține un anumit grup, exprimă o anumită opinie sau votează pentru un anumit partid.

Pentru că istoria umană este în mare parte creată de om și pentru că oamenii sunt parțial imprevizibili, unii spun că nu putem învăța nimic din istorie.

Acest lucru este regretabil, pentru că, dacă putem învăța ceva din istorie, putem evita greșelile făcute în trecut.

Pentru a face acest lucru, trebuie să luăm act de liniile generale ale istoriei și, în scopuri speciale, de anumite evenimente.

La sfârșitul acestei cărți, există 120 de lecții pe care le putem învăța din istorie. Sunt puncte de luat în considerare, deși se poate discuta despre validitatea lor generală.

Într-adevăr, este mai bine să evităm greșelile decât să le repetăm, mai ales în aceste vremuri, când au fost dezvoltate tehnici care ar putea pune în pericol viața pe Pământ.

În plus, cunoașterea istoriei este un bun predictor al viitorului.

Scopul cărții este de a găsi lecții din istorie cât mai veridice posibil. Nu există nicio intenție de a jigni

oamenii de orice credință sau opinie, dimpotrivă, de a realiza unitatea prin adevăr.

Această carte conține o serie de secțiuni și paragrafe preluate din cartea mea: „Cum poate fi îmbunătățită lumea”. Ideea de a le publica separat se datorează faptului că ele formează mai mult sau mai puțin un întreg care poate fi citit separat de celelalte părți ale cărții.

Autorul salută întrebările, comentariile și criticile. Acestea pot fi trimise la adresa vialucis360@gmail.com

Capitolul 2: Istoria științei și tehnologiei

Partea cea mai fină a cunoașterii lucrurilor rămâne oricum cea exterioară (Hari Om Mooibroek)

2.1. Revoluțiile în tehnologie

Dezvoltarea tehnică nu a fost treptată, ci s-a dezvoltat în valuri. În special, primele perioade au durat cel mai mult. Cu cât dezvoltarea era mai mare, cu atât mai repede se succedau revoluțiile tehnologice.

Cele 14 revoluții majore în tehnologie au fost:

1. Utilizarea pietrelor și a argilei 2. Originea și utilizarea limbii. 3. Utilizarea focului. 4. Îmbrăcăminte 5. Roata.

6.Agricultura, 7.Folosirea metalelor, 8.Banii, 9.Utilizarea metalelor. Scrisul, 10.tiparul/busul cu praf de pușcă, 11.motorul cu aburi, 12.electricitatea/ motorul cu combustie, 13.calculatorul/internetul și 14.robotizarea/computerizarea/eugenica/inteligența artificială (IA).

1. Folosirea pietrelor, a crengilor și a lutului ± 2 milioane de ani în urmă

Folosirea pietrelor pentru a sparge nuci, de exemplu, a existat dintotdeauna și este cunoscută chiar și la maimuțele mari. La fel, probabil, și folosirea unei pietre pentru a lovi sau arunca ca armă. Pentru cea mai lungă perioadă de timp, nu s-a întâmplat nimic în ceea ce privește noile invenții.

Prima utilizare a pietrelor pentru unelte (pietre tăiate) are o vechime de aproximativ 1-2 milioane de ani. A existat o societate de vânători-culegători. Descoperirile arheologice sugerează că utilizarea unei sulite din lemn cu o piatră ascuțită ca vârf a apărut în urmă cu aproximativ 500.000 de ani. Conform teoriei evoluționiste, oamenii au apărut la tropice sau subtropice, deci nu aveau neapărat nevoie de o casă împotriva frigului. Cu toate acestea, el putea să-și construiască pur și simplu un adăpost împotriva ploii cu câteva bețe și folosind frunzele mari ale anumitor plante, de exemplu bananierul. După ce oamenii au migrat din Africa către zona temperată (Europa, Asia), au avut nevoie de adăpost. În urmă cu aproximativ 380.000 de ani, oamenii au descoperit utilizarea trestii, a bețelor și a frunzelor pentru a construi colibe împotriva ploii sau oamenii au

construit colibe de plaje. În zonele deltaice sau de-a lungul râurilor, unde exista suficientă argilă sau lut, oamenii au început să construiască case din lut: – un cadru din crengi andocat cu lut – cu un acoperiș de paie: un mare progres, deoarece lutul izolează împotriva căldurii și a frigului mult mai bine decât crengile și frunzele. În stepă, se foloseau uneori corturi făcute din bețe și piei de animale. Cel mai vechi os descoperit ca fiind folosit de neanderthalieni pentru unelte are o vechime de aproximativ 50.000 de ani. În timpul erei glaciare, peșterile au fost utilizate pe scară largă ca locuințe: peșterile sunt foarte potrivite pentru acest scop și oferă cea mai bună protecție atât împotriva frigului, cât și a căldurii, având o temperatură constantă de 11 grade.

2. Apariția și utilizarea limbajului. ± 100.000 de ani în urmă

De asemenea, animalele pot comunica între ele. Albinele execută un dans pentru alte albine pentru a le arăta drumul spre florile cu nectar. Un câine sau un porc aflat în dificultate poate țipa pentru a arăta clar că este ceva serios. Câinii, mulțumiți în poala stăpânei lor, fredonează. Păsările cântă pentru a-și marca teritoriul, iar masculii pentru a atrage femelele. Animalele de companie își cunosc numele și vin atunci când sunt chemate. Maimuțele au reușit chiar să învețe mai mult de 100 de termeni prin simboluri. Și, prin natura lor, câteva sute de strigăte au o semnificație. Probabil că la oamenii din epoca de piatră, din cauza circumstanțelor, s-a format un nou sunet care avea o semnificație specială. Și de la ideea că poți conecta sunetele la un lucru sau la un eveniment, au apărut mai multe sunete care să denumească lucruri sau evenimente. În sine, aceasta ar putea fi considerată cea mai mare invenție.

Printre lingviști și biologii evoluționiști, există o dezbatere dacă a fost creierul cel care a dus la apariția limbajului sau dacă utilizarea sunetelor și a cuvintelor sub presiunea circumstanțelor, de exemplu, utilizarea pietrelor pentru vânătoare, a dus la creșterea suprafeței creierului de limbaj. În general, se crede că un fel de proto-limbaj a apărut în Africa de Est în urmă cu 150.000 de ani. Pe măsură ce oamenii au început să se înmulțească în jurul lumii, limbile au apărut din acea proto-lingvistică. Sunetele primare au fost standardizate în cuvinte. Există diferențe majore între diferitele familii de limbi. Iar din triburile care au dezvoltat o limbă, au apărut ramificații, adică noi limbi în cadrul acelei mari familii de limbi, de exemplu, din familia de limbi indo-germanice au apărut limbile germanice, romanice, slave și altele. Apoi, în cadrul familiei de limbi germanice, au apărut, de exemplu, germana, engleza, olandeza, daneza, islandeza, suedeza și norvegiana. Pe măsură ce o cultură devine mai dezvoltată din punct de vedere tehnico-științific, aceasta are mai multe cuvinte. De exemplu, odată cu apariția calculatoarelor, a apărut un vocabular complet nou.

Toate grupurile etnice și popoarele umane actuale cunosc limbi.

Limba este un mod simbolic de comunicare. Conceptele sunt înlocuite de simboluri: sunete în acest caz. De asemenea, limbajul poate sta la baza tuturor revoluțiilor tehnologice ulterioare, cel puțin de la revoluția agricolă încoace.

Timp de zeci de mii de ani, oamenii au comunicat și au reprezentat concepte sau evenimente prin simboluri și în

alte moduri, și anume prin desene sau picturi. Desigur, majoritatea acestora s-au pierdut, dar cele mai vechi picturi rupestre care au supraviețuit au o vechime de aproximativ 35000 de ani și au fost găsite în Sulawesi de Sud, în Indonezia. Afișarea prin desene le-a permis uneori oamenilor să transmită mai multe informații decât prin intermediul limbajului. Se presupune că acele petroglife aveau rolul de a influența cursul vânătorii prin magie, de exemplu . Unii consideră, de asemenea, că arta vizuală antică era un fel de limbaj și este sigur că acele desene au stat la baza scrierii ulterioare.

3. Focul $\pm$ 400.000 de ani în urmă

Focul există de când există universul și în lume de când există lumea: fulgere, incendii de pădure, erupții vulcanice etc.

Dar utilizarea focului pentru a găti sau a frige carnea, de exemplu, este relativ nouă.

Aproape toate popoarele și grupurile etnice au învățat să folosească focul, cu excepția câtorva grupuri mici, cum ar fi andamanii. Inițial, acest lucru va fi constat în folosirea crengilor pentru a menține focul aprins în mod natural, cum ar fi în urma unor lovituri de fulger, precum aborigenii tasmanieni. Mai târziu, au învățat să genereze focul. Cercetătorii Paola Villa și Wil Roebroeks susțin în lucrarea lor din Proceedings of the National Academy of Sciences că cele mai vechi rămășițe de foc controlat au cel mult 400.000 de ani. Cel mai vechi sit arheologic se află în Israel. Fără

inventarea folosirii focului, inventarea agriculturii și a motorului cu aburi nu ar fi fost posibilă. Mai târziu, în urmă cu aproximativ 20.000 de ani, focul a fost folosit și pentru a coace lutul, pentru a face oale. Acest lucru le-a permis oamenilor să conserve mâncarea și băutura mult mai bine decât înainte. Aceasta a fost o condiție prealabilă pentru agricultură, pentru că de ce să produci multă hrană dacă nu o poți conserva ? Dacă nu poți depozita alimentele în mod corespunzător, acestea sunt vărsate sau mâncate de șoareci sau, de exemplu, de furnici, sau se mucegăiesc mult mai repede. Apa, laptele sau sucul sunt apoi foarte greu de conservat.

4. Îmbrăcămintea ± 170.000 de ani în urmă

Primele veșminte erau alcătuite din piei de animale și piele. Cel puțin: asta bănuiesc oamenii de știință. Cele mai vechi haine păstrate au doar zece mii de ani. Singura dovadă că oamenii au fabricat haine înainte de această dată sunt uneltele care puteau fi folosite în acest scop. Potrivit cercetătorilor, trecerea de la nuditate la îmbrăcămintea a fost una necesară. La un moment dat, Homo sapiens și-a pierdut firele groase de păr de pe corp și a trebuit să găsească o altă modalitate de a se încălzi. Acest lucru a însemnat că oamenii nu se acopereau pentru că li se părea drăguț sau distractiv: trebuiau să o facă. „Odată ce părul de pe corp scade, nu este nimic în neregulă atâta timp cât trăiești într-o zonă caldă”, spune cercetătorul Ian Gilligan. „Dar dacă mediul se schimbă brusc, atunci cea caracteristică (un corp chel) poate deveni brusc un dezavantaj”. Acest lucru ridică în mod natural întrebări: la urma urmei, când nu au evoluat oamenii într-o specie mai păroasă în timpul acelei perioade reci? „Chiar și în timpul

erelor glaciare, verile la latitudinile joase au rămas calde”, spune el.

În regiunile calde, nu este nevoie de îmbrăcămintă. Acesta este motivul pentru care popoarele și triburile care nu au întâlnit „civilizația” trăiesc încă la tropice, dezbrăcate, ca în unele părți ale Amazonului și în unele părți din Africa și Papua Noua Guinee. Îmbrăcatul în acel climat nu este plăcut și uneori chiar nesănătos.

Dar îmbrăcămintea le permite oamenilor să trăiască și în climate mai reci.

5. Roata ± 4000 î.Hr.

Precursorii roții au fost trunchiurile de copac. Oamenii din epoca de piatră probabil că au deplasat în acest fel obiecte grele, cum ar fi pietre mari (de exemplu, pentru paturile de vânătoare), rostogolindu-le pe trunchiuri de copac, pe care, atunci când piatra nu mai era în spatele lor, le așezau din nou în fața ei. Probabil că sumerienii au fost primii care au folosit roata, în jurul anului 4000 î.Hr. Inițial, roata a fost folosită și ca roată de olărit. După inventarea spițelor, a fost inventat carul, în jurul anului 2000 î.Hr. Cu toate acestea, roata ca parte a carului are limitarea de a fi folosită cel mai ușor pe un teren plat, cu o suprafață relativ dură. Roata este inutilizabilă pe terenuri muntoase accidentate. Prin urmare, până de curând, în Nepal nu se folosea un car, ci bunurile erau transportate de oameni care erau cărăuși de profesie. Carul se deplasează cel mai bine pe un drum. Așadar, odată cu carul, au apărut și drumurile. Acest lucru a creat legături

Între orașe și sate: a creat trafic și comerț, ceea ce a încurajat progresul societății. Invenția roții a făcut posibil și transportul pietrelor grele folosite la construirea unor structuri mari.

6. Agricultură și creșterea animalelor ±10.000 î.Hr.

Puterea musculară a omului sau a animalului era sursa de energie. Munca urma să fie prestată din ce în ce mai mult de sclavi sau de șerbi. Apariția diviziunii muncii, a comerțului, a orașelor și a statelor.

Descoperirea faptului că se pot cultiva plante și că se pot folosi rădăcinile și semințele pentru înmulțire a dat naștere la numeroase inovații.

Sursa : <https://slideplayer.nl/slide/2640380/>

Acest lucru a permis oamenilor să locuiască într-un singur loc pentru o perioadă mai lungă de timp, au apărut orașele și recolta adunată trebuia să fie protejată: au apărut armatele. În cele din urmă, munca grea a pământului nu a fost ușoară, iar oamenii au început să folosească ca sclavi pentru a lucra pământul oamenii din triburile care fuseseră înfrânte în războaiele tribale. Acest lucru a creat suficient timp liber pentru noi specializări, noi profesii precum fierar, tâmplar, lucrător în piele, croitor etc. și, prin urmare, pentru comerț. Orașul-stat a început să stabilească legături cu alte orașe și astfel a luat naștere un land-stat. Dar, după aceea, tehnologia a rămas mereu la același nivel pentru perioade foarte lungi. Cele mai importante invenții, în afară de foc, scris, au fost roata și moara de apă și moara de

vânt: ambele invenții foarte ecologice. Cu toate acestea, au existat genii, cum ar fi în China împăratul galben, Huangdi, (2697 î.Hr.), potrivit legendelor, inventatorul agriculturii și al creșterii animalelor și al altor lucruri, cum ar fi calendarul, și în Italia Leonardo da Vinci (1452), care a dezvoltat în continuare tehnologia, dar care, de obicei, nu a fost aplicată sau dezvoltată mai departe în societate. Leonardo da Vinci a descris conceptul de avion, dar acesta a fost reluat abia în 1891, prin planorul lui Otto Lillienthal și prin avionul cu motor al fraților americani Wright (1900). Compania a rămas o companie a forței musculare.

7. Utilizarea metalelor ± 9000 î.Hr.

Aurul și argintul sunt printre primele metale pe care oamenii au început să le folosească. Ambele metale se găsesc sub formă de pepite mici în pământ și sunt ușor de prelucrat. Cuprul și staniul erau, de asemenea, ușor de extras și puteau. Mai târziu, oamenii au descoperit că forma mixtă a cuprului și a staniului – bronzul – este potrivită pentru fabricarea de arme puternice și de unelte bune de lucru cu unelte primitive. Cuprul este cunoscut de mai bine de 10.000 de ani. A fost descoperit pentru prima dată în Orientul Mijlociu în jurul anului 9000 î.Hr. Inițial, metalul a fost folosit pentru bijuterii, unelte și arme simple. În Egipt și în Balcani, au fost găsite obiecte din staniu vechi de 6.000 de ani. Cu toate acestea, metalul a intrat în vogă în Europa abia în jurul anului 2500 î.Hr. Descoperirile din Asia Mică și de pe insulele din Marea Egee arată că argintul era extras din minereu încă din secolul al IV-lea î.Hr. Ca și aurul, argintul a devenit în curând un metal prețios valoros și căutat. Argintul a fost folosit în principal pentru bijuterii și alte ornamente, precum și ca monedă.

Între anii 3000 și 2000 î.Hr., în Egipt și Mesopotamia a început extragerea fierului din minereu. Utilizarea fierului s-a răspândit treptat în Europa și în Africa, dar vor trece secole până când „noul” metal va prelua pe deplin rolul bronzului.

Istoricii cred că acest lucru s-a întâmplat nu atât pentru că fierul era mai bun, cât din cauza lipsei de staniu. În cazul în care cuprul și staniul erau rare, bronzul scump trebuia să fie importat. Dar se putea extrage cu ușurință fierul din minereul de fier, ceea ce făcea inutil importul de bronz.

8. Bani. Monede de la ± 770 î.Hr. încoace.

Există istorici care susțin că banii nu au luat naștere ca mijloc de schimb, ci ca datorie.

Aceștia susțin că, în micile comunități și sate agricole, lucrurile nu erau schimbate, ci dăruite. Și că un simbol al unui bilet la ordin (de exemplu, o tăbliță de lut sau o creștătură într-un buștean) folosit pentru un împrumut este originea banilor: că banii au luat apoi forma unor obiecte rare. Obiecte naturale

prețioase, cum ar fi scoicile, un mijloc de schimb comun primitiv. Dar metalul avea proprietatea de a putea fi separat (după încălzire) în părți mai mici pentru a putea fi calculat mai bine, astfel încât a putut deveni un mijloc de schimb general, deoarece toate produsele puteau fi calculate cu el. Banii au apărut după introducerea agriculturii și, odată cu

ea, au fost principalul motor al comerțului și al creșterii economice.

Economia monetară a Imperiului Roman se baza în mare parte pe argintul extras din mine în diferite locuri din imperiul în expansiune.

Inițial, valoarea monedei era și valoarea banilor.

Apoi au apărut banii de hârtie.

Până în 1971, banii de hârtie au fost susținuți de aur.

După aceea, banii au devenit din ce în ce mai mult virtuali: în bănci, plățile și veniturile erau pur și simplu decontate, deși băncile păstrau în continuare acoperirea în aur. Banii de hârtie au fost înlocuiți de cardurile de debit bancar în secolul

21e

. Băncile se bazează din ce în ce mai puțin pe valoarea în aur a banilor și din ce în ce mai mult pe economia țării: astfel, banii se transformă din ce în ce mai mult într-o valoare contabilă, bazată pe încrederea în ei. Aproape toți banii devin bani electronici. Mulți cred că viitorul banilor se află în criptomonede, deși acestea au avut parte de câteva ori de o cădere serioasă prin fraudă.

9. Scriptura ± 6600 î.Hr.

Apariția scrierii a avut loc, probabil, la ± 6600 î.Hr. în China și la 3500 î.Hr. în Sumer. Aceasta a permis oamenilor să stocheze evenimentele cu precizie și să le transmită generației următoare, permițând acumularea de cunoștințe.

10. Renașterea. ± 1400 în Europa

Introducerea pistolului, a busolei, a hârtiei și a tiparului coincide cu începutul Renașterii, unde imaginile și poveștile standard din Biblie și mitologia greacă sunt înlocuite de observație. Acest lucru a fost evident mai întâi în arta plastică, unde observația, combinată cu cunoașterea anatomiei și a perspectivei, a înlocuit vechea artă asemănătoare cu icoanele. Acest lucru este evident la artiști precum Leonardo da Vinci, Rafael, Titian și Michelangelo. Praful de pușcă, hârtia și tiparul erau cunoscute de secole de către chinezi, dar europenii au început să folosească praful de pușcă pentru un pistol. Acest lucru i-a făcut superiori din punct de vedere militar. Invenția busolei, o astronomie mai bună și a busolei, a permis călătoriile de descoperire. Folosind arme de foc, America „latină” și Siberia au fost colonizate începând cu anul 1500, iar sclavii au fost aduși din Africa pentru a lucra pe plantațiile din America.

11. Motor cu aburi (cărbune, mine, fabrici), 1780, Anglia

Trenuri, stație de pompă cu aburi, epoca colonialismului, capitalismul comercial, Revoluția franceză din 1795, ascensiunea clasei muncitoare, Karl Marx 1840, cucerirea

Africii, a Asiei de Sud, a Americii de Nord și a Asiei Centrale de către europeni. În 1863, sclavia a fost abolită.

Prima Revoluție Industrială , în Anglia, s-a bazat pe o nouă tehnologie, iar aceasta a fost dezvoltată continuu de atunci încolo. Invenția motorului cu aburi poate fi considerată un punct de cotitură în ceea ce privește dezvoltarea tehnologiei. Deși Hero din Alexandria a descris primul motor cu aburi încă din secolul I d.Hr., ideea unui motor cu aburi a fost reluată abia în 1698 și, după diverse îmbunătățiri, a fost folosită din ce în ce mai mult în Anglia după 1775. Dar acolo, arderea cărbunelui necesar pentru motorul cu aburi, care era din ce în ce mai mult exploatat, transportat (cu ajutorul locomotivei cu aburi) și utilizat pentru încălzire datorită motorului cu aburi, a provocat, de asemenea, o poluare din ce în ce mai gravă a aerului, în special în Londra: așa-numitul smog. Condițiile de muncă ale muncitorilor s-au deteriorat brusc în comparație cu cele ale meșteșugarilor din Evul Mediu. Meșteșugarii medievali puteau, în principiu, să decidă singuri cu privire la timpul și munca lor în cadrul breslei. Ceea ce făceau era frumos și, de obicei, se bucurau ei înșiși. Noii lucrători erau la mila capriciilor capitalistului. Ceea ce făceau, precum și casele și fabricile lor erau adesea urâte. Deși, de obicei, nici lor nu le plăcea munca, trebuiau să facă bani în fabrică, deoarece vechea metodă a meșteșugarilor într-un atelier făcea ca produsele să fie prea scumpe pentru piață. Munca nesănătoasă și obositoare era singura modalitate de a face bani. Îmbunătățirea condițiilor de muncă îngrozitoare a fost sursa de inspirație a lui Karl Marx, deși teoriile sale au dus rareori la o îmbunătățire a condițiilor de muncă în practică și au fost chiar contraproductive în „țările socialiste”. Cu toate acestea, au existat de obicei inspirați de creștinism

unii capitaliști sociali, care au încercat să îmbunătățească munca și condițiile de muncă ale lucrătorilor. Aceasta a fost, de asemenea, perioada în care au apărut diverse mișcări social-religioase, cum ar fi Armata Salvării, care se îngrijea de cei mai săraci și de cei care abandonau societatea.

12. Introducerea electricității în Anglia 1880 și a motorului cu ardere internă în Germania 1900.

Petrolul ca bază pentru generarea de energie electrică și transporturi , Apariția fotografiei începând cu secolul al XIX-lea, Mecanizarea în care forța musculară este înlocuită de o mașină, Telegrafia, automobilele, avioanele, radioul, după 1945 începutul automatizării. Televiziunea începând din 1960.

Începând cu anul 1900, a fost introdus învățământul obligatoriu, foarte important pentru informarea maselor. Pe baza capitalismului, au apărut formele politice de guvernare :fascismul, comunismul (ca așa-zisul său opus, dar în realitate capitalismul de stat un fel de feudalism dictatorial) și democrația. A fost perioada războaielor mondiale și a Războiului Rece între Occident și Rusia/China. Mai multă democrație și drepturi ale omului au apărut după 1945, cu excepția Chinei. Între 1945-1975, ultimele rămășițe ale colonialismului au fost curățate. Din 1945, importanța realizării de invenții a devenit din ce în ce mai mare.

Bazele celei de-a doua revoluții industriale au fost puse de englezul Michael Faraday, care a pus bazele teoretice și practice ale utilizării electricității, în special prin inventarea

motorului electric și, mai târziu, a becului electric și a telegrafului. Electrificarea a început în jurul anului 1860 și a fost folosită și pentru iluminat și în alte scopuri și a avut loc mai ales în secolul al XX-lea, în principal în Anglia și America, dar și în Germania, Franța, Austria, Rusia, Italia și Japonia. În alte părți ale lumii, de multe ori abia după cel de-al Doilea Război Mondial. Cea de-a doua revoluție industrială s-a caracterizat, de asemenea, printr-o mecanizare din ce în ce mai accentuată, adică munca efectuată cu ajutorul forței musculare a fost preluată de mașini. Secolele XIX și XX au fost marcate de o serie de invenții care au adus tot felul de inovații.

În afară de descoperirea că se poate folosi electricitatea, cea mai importantă invenție a fost motorul cu combustie internă. Acesta funcționa cu ulei. Iar acesta a fost inițial obținut în principal din Orientul Mijlociu, unde existau încă societăți feudale și sclavagiste. Cererea uriașă de petrol din partea Americii și a Europei, datorată în parte mentalității comerciale iscusite a arabilor, a creat cantități uriașe de resurse financiare în lumea arabă, îmbogățind rapid emiratele și Arabia Saudită. Această bogăție enormă a fost apoi folosită de arabi pentru a islamiza restul lumii, în Africa și Europa. Aceasta este cauza principală a problemei islamizării. De asemenea, terorismul islamic a fost și este susținut financiar din lumea arabă.

În timp ce electricitatea, motorul cu combustie internă și alte invenții au adus o mare bogăție, ele au provocat, de asemenea, o devastare masivă a mediului, în special prin intermediul industriei chimice, al cantităților uriașe de materiale plastice, al producției și transportului de energie fosilă, al agriculturii și al creșterii animalelor pe scară largă.

Acest lucru duce la o dispariție în masă a speciilor de plante și animale, la urâtenia orașelor și a produselor și la degradarea sănătății. Inițial, acest lucru a fost observat doar de naturaliști, biologi și oameni de știință în anii 1950. Abia după 1970 a început să se conștientizeze publicul larg că radioactivitatea și deșeurile chimice (care au fost salutate ca mărci ale progresului în anii 1950) ar putea fi dăunătoare. În țări precum Rusia, China și Africa, această înțelegere nu a ajuns încă la publicul larg și la guvern. Până după anul 2000, filmele de propagandă din Rusia și China arătau coșurile de fum ale fabricilor ca fiind întruchiparea progresului. Aceasta este perioada de putere a sindicatelor împotriva capitaliștilor. După 1960, mai multă democratizare .

13. Introducerea computerului 1980 – prezent și a telefoniei mobile și a internetului din 1995 în America.

Automatizare, era informațională. Telefonie mobilă începând cu anul 2000, globalizare, apariția Asiei și a fostelor colonii. Căderea comunismului (1990), islamizarea, dispariția clasei muncitoare și a clasei țărănești tradiționale (muncitorii și țăranii devin foarte educați și un fel de ict'eri).

Invenția computerului poate fi considerată ca fiind începutul celei de-a treia revoluții industriale sau, mai degrabă, al erei informaționale. Aceasta este caracterizată de o mecanizare tot mai mare și de dezvoltarea a tot felul de programe bazate pe informatică și software, prin care apar posibilități care erau de neconceput anterior. Deși prima instruire științifică în domeniul calculatoarelor a avut loc la Cambridge încă din 1953, calculatoarele au fost introduse în rândul publicului

larg în anii 1980. Aceste noi tehnici permit să se ajungă la metode de producție mai rafinate, mai adaptate la preferințele individuale (așa cum făceau, de altfel, artizanii în Evul Mediu) și să se adopte metode mai ecologice. Muncitorii și minerii dispar, iar dacă nu sunt recalificați, sunt concediați și lăsați fără loc de muncă. Acest lucru creează un proletariat nemulțumit și needucat care, în cele din urmă, trebuie să fie îngrijit din punct de vedere economic de către cei cu educație înaltă. Prin urmare, sistemul educațional trebuie să fie adaptat la cerințele viitorului și să nu mai formeze muncitori pentru o fabrică din anii 1950: lucru care încă se întâmplă în majoritatea țărilor.

14. Evoluții viitoare

Introducerea computerului cuantic sau de lumină (computer cu laser), a computerului bazat pe alte galaxii, teleportarea, robotizarea, abilitățile paranormale bazate pe tehnologie, inteligența artificială (A.I.), nanonizarea, algoritmii de autoînvățare, vehiculele care se conduc singure sau care navighează singure, biotehnologia, ingineria genetică, societatea informatică, tehnologia laser, imprimarea 4D, controlul vremii, fuziunea nucleară sau alte energii curate.

Vechea muncă a minerului și a muncitorului din fabrică: Munca grea, plictisitoare, periculoasă și murdară va fi făcută de roboți. Cantități uriașe de date („big data”) vor fi procesate cu mare viteză, astfel încât să se poată extrage informații utile din ele. Ceea ce înainte era doar privilegiul elitei va cuprinde acum întreaga societate: întreaga societate va deveni elită.

Următoarea (a patra) revoluție „industrială”, la începutul căreia asistăm în prezent, dar care se află în cea mai mare parte în viitor, va fi probabil computerizarea, automatizarea și robotizarea completă a societății, împreună cu inteligența artificială (IA), biotehnologia, tehnologia laser și nanonizarea, care vor fi mult îmbunătățite.

Cu toate acestea, până în prezent, încercările de a controla vremea nu au dat prea multe rezultate, astfel încât Occidentul a renunțat practic la aceste încercări. Cu toate acestea, în Rusia și în China, oamenii sunt ocupați cu cercetarea în domeniul controlului vremii. Unii susțin că încălzirea globală este un proiect rusesc pentru a face Siberia mai potrivită pentru locuit și construit. În viitor, cel puțin, este de așteptat ca controlul vremii să devină ceva obișnuit și să fie într-adevăr capabil să prevină uraganele și să facă să plouă sau să se usuce. Ceva ce până acum este posibil doar la scară mică, prin împrăștierea de substanțe chimice sau pulberi fine deasupra norilor. Probabil că va trebui mai întâi să se investigheze modul în care funcționează paranormalul, deoarece este posibil să se influențeze în mod paranormal vremea.

În teorie, calculatorul cuantic poate funcționa de cel puțin 1.000 de ori mai rapid decât cel mai bun supercomputer contemporan, deși până în prezent această viteză poate fi utilizată doar pentru probleme de calcul foarte specifice. Cu toate acestea, există încă probleme de principiu legate de calculatorul cuantic, cum ar fi înregistrarea rezultatelor. Apoi, pe baza particulelor încurcate (care, prin urmare, funcționează simultan), există, de asemenea, dezvoltarea către un internet cuantic. Evoluțiile recente permit amplificarea încurcăturilor a căror putere scade și stocarea

acestor informații în spini nucleari. Deocamdată, însă, nu se pot face prea multe în afară de a spune că informațiile astfel obținute sunt imposibil de piratat, adică absolut secrete, deoarece nu există un mediu prin care să circule informațiile. Deși: cuvântul „imposibil” în știință și în afara ei devine din ce în ce mai desuet. De asemenea, ne amintim de cuvintele lui Iisus: „Ceea ce se șoptește în SECRET va fi strigat de pe acoperișuri”. Se pare că IBM în 2018 și Google în 2019 au construit primul computer cuantic: deocamdată, doar pentru sarcini foarte specifice. Un computer obișnuit execută sarcinile una după alta: în serie; computerul cuantic le execută în același timp: în paralel. Prin urmare, calculatorul cuantic este de peste 1.000 de ori mai rapid. Un dezavantaj este că computerul cuantic nu poate avea o memorie mare, deoarece atunci qubiții se pot dezintegra singuri. Aceasta este o limitare atât pentru algoritmi, cât și pentru memorie. Poate că un computer cuantic va rămâne instabil, necesitând ca calculele să fie repetate de mai multe ori pentru a vedea dacă au același rezultat.

O altă abordare este cea a calculatorului bazat pe un sistem numeric diferit de cel digital.

Sistemul digital se bazează pe funcția de pornire și oprire a electricității. Off=0, On=1.

Dar se poate folosi un sistem numeric diferit prin utilizarea unei intrări diferite (de exemplu, lumina), deoarece, de fapt, sistemul digital, care servește drept cod pentru intrare și ieșire, este cel mai incomod sistem.

De asemenea, prin utilizarea altor circuite cu alte materiale, este posibil să se utilizeze alte sisteme numerice. Acesta ar putea fi sistemul de 12 înălțimi, sau sistemul de 60 înălțimi sau un sistem de 360 înălțimi.

Una dintre cele mai mari revoluții tehnice este cea a Inteligenței Artificiale sau Inteligența Artificială (A.I.) : Proiectarea de software cu algoritmi, care învață de la sine și apoi proiectează algoritmi mai buni: Acest lucru ar putea continua pentru o perioadă foarte lungă de timp și ar putea deveni un fel de evoluție artificială, dar de multe ori mai rapidă decât evoluția biologică. Se lucrează la numeroase aplicații care utilizează I.A. Cea mai cunoscută este chatbot-ul Microsoft din Bing, dar Google lucrează la Bard și există nenumărate alte aplicații. Este posibil să se creeze imagini prin emiterea unei comenzi în limbaj, texte, soluții la probleme, coduri pentru programe de calculator, muzică și alte lucruri produse de aplicațiile I.A. În scurt timp, ceea ce înainte era imposibil pare să devină posibil.

Acest lucru face posibilă construirea de roboți sau de programe de roboți care pot învăța singuri lucruri și se pot îmbunătăți singuri. Putin a afirmat că oricine va controla inteligența artificială în viitor va controla lumea. Judecând după țări sau regiuni, Europa pare să fie în urma Chinei și a Americii. China are aproximativ jumătate din brevetele în domeniul inteligenței artificiale, America aproximativ o treime, iar Europa doar aproximativ 10%.

Scientias scrie: „Inteligența organoidă

Cercetătorii au găsit o modalitate revoluționară de a face progrese în domeniul informaticii. Și asta prin intermediul unui nou concept pe care îl numesc „inteligență organoidă”, explică ei în revista *Frontiers in Science*. Un organoid este un organ în miniatură crescut artificial. Acestea sunt create în afara corpului din celule stem, care sunt programate să crească într-o versiune redusă și simplificată, dar funcțională, a organului biologic real. Iar în acest caz, este vorba de organoizi cerebrali. Deși acestea nu sunt adevărate „mini-creiere”, ele împărtășesc aspecte importante ale funcției și structurii creierului. De exemplu, gândiți-vă la neuroni și la alte celule cerebrale care sunt esențiale pentru funcțiile cognitive, cum ar fi învățarea și memoria.”

Cu toate acestea, datorită principiilor mecanicii cuantice de superpoziție și de încurcare, vechea idee de teleportare, așa cum este descrisă în filmele SF, nu mai este o imposibilitate. Teleportarea de informații a fost deja realizată de cercetătorii chinezi cu o particulă încurcată în China, la sol, și o particulă încurcată într-un satelit aflat la 500 km deasupra Pământului.

2 .2. Dezvoltarea societății a făcut oamenii mai fericiți ?

Un hobby al marxiștilor este dogma conform căreia dezvoltarea tehnică ar fi blocată de dezvoltarea socială sau, în termeni marxiști, „dezvoltarea forțelor de producție este

oprită de relațiile de producție”, iar acest lucru ar da naștere la revoluția comunistă.

În practică, însă, se observă contrariul: dezvoltarea tehnică este mult mai rapidă decât dezvoltarea socială, socială, etică și spirituală.

S-ar putea spune chiar că dezvoltarea socială și spirituală este adesea împiedicată de anumite tipuri de dezvoltare tehnică.

O astfel de dezvoltare tehnică a mers atât de departe încât poate pune în pericol existența umană. Acest lucru a fost evident încă de la începuturi, odată cu utilizarea prafului de pușcă pentru arme. Dar a devenit cu adevărat evident abia odată cu inventarea bombei atomice. Dezvoltarea socială rămâne în mod clar în urma tehnologiei: vedem acest lucru cu internetul: tehnologia este cea a unei lumi care este una, dar în realitate, indivizii și grupurile care o folosesc se adună în spatele unor ziduri de separare care le separă tribul, religia, naționalitatea, rasa sau orice altceva îi separă de ceilalți. Un grup încearcă să domine sau să cucerească un altul, așa cum a făcut Rusia prin trimiterea de mesaje false pentru a influența alegerile din SUA. Desigur, există și grupuri care doresc să comunice în armonie cu alte grupuri din întreaga lume, dar acestea par să fie minoritare. Chiar și oamenii de știință, a căror bază este schimbul internațional de cunoștințe, sunt controlați de companii și guverne pentru a nu împărtăși oricum totul.

Există acum un nou fenomen: călătoriile în spațiu. Recent, oamenii de știință japonezi au descoperit că pe Lună există o peșteră uriașă. Aceasta este ideală pentru o bază pe Lună, deoarece suprafața lunară este bătută de meteoriți izbitori, astfel încât construirea unei simple case din plastic ar reprezenta un mare pericol pentru astronauții rezidenți. Cu toate acestea, într-o astfel de peșteră, nu veți fi deranjați de acest lucru. Dar Pământul nu a ajuns încă în punctul în care să poată coopera cu încredere la o bază internațională pe Lună. Țările care sunt acum capabile să călătorească în spațiu: America, Rusia, China, India, Japonia, Europa – nu au nici un pic de încredere unele în altele. Ele ar prefera o bază pe Lună ca țară: o bază americană sau o bază rusă sau chineză. Atunci s-ar putea lăuda: „Vedeți: suntem mai buni decât ceilalți”.

Cea mai bună soluție ar fi coordonarea și cooperarea acestor țări sub conducerea Națiunilor Unite, la care pot participa toate celelalte țări și ale cărei rezultate sunt în interesul întregii lumi, nu doar al țărilor cu activități spațiale. Dacă acest lucru nu se va întâmpla, ar putea exista o cursă spre Lună pentru a obține resurse acolo, ceea ce, la rândul său, ar putea duce la un război pe Pământ. În afară de Japonia și Europa, America, Rusia și China au lideri imperialiști, care au adesea puțină responsabilitate și care uneori amenință alte grupuri etnice, popoare și țări. Nu este tocmai o perspectivă pozitivă: În acest caz, ar fi mai bine să amânăm construirea unei baze lunare până când toate țările care folosesc spațiul cosmic vor recunoaște drepturile omului, vor respecta mediul înconjurător și vor dori să coopereze între ele în beneficiul întregii lumi. Având în vedere evoluțiile politice, ar putea trece câteva decenii până când acest lucru se va întâmpla.

De altfel, există motive să credem că oamenii nu au devenit mai fericiți de la revoluția agricolă:

În loc de o viață interesantă, în care să trăiască liber și să culeagă ceea ce natura îi oferea, noul fermier a trebuit să muncească cu sudoarea frunții sale într-o viață plictisitoare și a fost supus unui întreg sistem de obligații, care a creat, de asemenea, noi preocupări. Libertatea oamenilor din societatea naturii a făcut loc servituții marilor mase în fața unei cliți conducătoare sau, în cel mai bun caz, a unei elite.

Este adevărat că, în ultimii 60 de ani, datorită dezvoltării tehnologiei, o mare parte din munca grea a fost preluată de mașini, dar din această cauză și din cauza lumii moderne, atingerea umană s-a pierdut în mare parte.

Cel mai mare declin al libertății și fericirii a fost provocat de revoluția agricolă de acum 10.000 de ani. Aceasta a provocat, de asemenea, declinul naturii: pădurile au fost tăiate, dând frâu liber eroziunii, iar deșerturile s-au extins enorm. Întreaga Mediterană a secăt. Echilibrul natural a fost perturbat, dar nu la fel de mult ca în ultimii 100 de ani: acum este mult mai rău.

Dar, în unele privințe, fericirea și sănătatea s-au deteriorat, de asemenea, în comparație cu perioada de dinainte de anii 1950, deși în alte privințe lucrurile s-au îmbunătățit.

Pe vremuri, un fermier ținea un teren de pensiune, cultivând suficient pentru familia sa, și ținea în jur de opt găini și cinci capre pe care le cunoștea personal. Acum,

găinile sunt ținute într-un spațiu minuscul în care abia se pot mișca în număr mare, ca un fel de fabrică de carne. Dar găinile, porcii, caprele și vacile sunt animale vertebrate care au și ele o minte și sentimente: animalele sunt astfel nedreptățite la scară largă.

De asemenea, indivizii obișnuiau să fie îngrijiți de familie și de săteni și făceau parte din acel grup social. Singurătatea nu exista și aproape toată lumea se căsătorea, de obicei înainte de vârsta de 20 de ani.

Pe atunci, aveai mai mult contact uman.

Cu toate acestea, nici nu a fost întotdeauna plăcut. Adesea, oamenii locuiau cu socrii. Anumiți membri ai familiei (tatăl și adesea fiul cel mare) se considerau mai presus de ceilalți, care erau oprimați, discriminați și nu erau ascultați.

După cel de-al Doilea Război Mondial, acesta a fost revoltat pe bună dreptate, ca și toate autoritarismele nejustificate, iar în anii 1960 părea să se întrevadă o nouă eră: una a egalității, a libertății, a democrației, a libertății sexuale, a armoniei în lume. Acest lucru a fost legat de introducerea contraceptivelor, decolonizarea și o mai mare atenție acordată condițiilor de muncă și, pentru prima dată, „timpului liber”. Alte culturi au oferit inspirație pentru noi forme de artă .

Din nefericire, acest lucru a degenerat în anii '80 și mai departe: libertatea de a începe să fumezi iarbă i-a transformat pe oameni, care au devenit psihotici sau au

început să consume și droguri dure, cu toate infracțiunile care au însoțit-o, ceea ce a adus și nesiguranță. Într-adevăr, multe s-au îmbunătățit din anii '50 încoace, dar lucrurile s-au și deteriorat. În mod covârșitor, acesta este cazul naturii.

Dar chiar și pentru oameni, visul anilor 1960 nu s-a împlinit, cel puțin nu în mare măsură.

Decolonizarea a eliberat coloniile, dar statul nu s-a dovedit a fi întotdeauna ceea ce se aștepta în anii 1960 și 1970.

Prietenia colonizatorilor nu a fost înlocuită, în multe cazuri, de o guvernare deschisă și onestă, ci de prietenia și corupția unor „aleși” care au profitat de ignoranța oamenilor sau care au ajuns la putere prin fraudă și, uneori, prin infractori de drept comun. În special, „socialiștii” din țările în curs de dezvoltare, care au făcut cele mai frumoase promisiuni poporului cu privire la puterea populară, echitate și prosperitate, au ratat adesea ținta: În Venezuela, Chavez nu a adus prosperitate, ci sărăcie și foamete, determinând oamenii să părăsească țara în masă; în Cuba, nu democrație, ci dictatură; în Zimbabwe, așa-zisa distribuție echitabilă a distrus economia, a adus oamenii la cerșit și a adus dictatura în loc de democrație. În Congo, a existat un război civil îndelungat la sfârșitul secolului XX și încă nu este sigur.

Desigur, toate acestea nu înseamnă că colonialismul europenilor a fost mai bun, dimpotrivă. Domnia belgienilor în Congo, de exemplu, a fost îngrozitoare până la extrem și, uneori, a fost la limita genocidului, ca, de exemplu, pe

vremea regelui Leopold al II-lea, responsabil de una dintre cele mai mari crime în masă din istorie, ucigând peste 10 milioane de africani. Iar o parte din mizeria de astăzi este, de asemenea, rezultatul influenței neocoloniale a Europei asupra unui număr de foste colonii.

Totuși, acest lucru nu explică totul.

Dar, în multe cazuri, așteptările mari de libertate, de stat de drept, de încetare a corupției și de mare dezvoltare nu s-au materializat încă. În special în Africa, aplicarea legii, a democrației și a alegerilor libere și corecte este încă redusă. Cu toate acestea, există evoluții acum, în secolul XXI, care se îndreaptă mai mult în această direcție.

Iar în ceea ce privește libertatea personală în lumea occidentală ?

În multe cazuri, singurătatea a devenit prețul unei libertăți individuale depline, dar acest preț este prea mare, deoarece majoritatea oamenilor sunt acum animale sociale.

Căutăm legătura cu ceilalți, dar cu cine ? Dacă toată lumea presupune intențiile ostile ale celorlalți, cum putem trăi fericiți?

În prezent, mulți oameni stau toată ziua în fața calculatoarelor, nu fac suficientă mișcare și trăiesc într-o lume virtuală, în care stau în principal în spatele ecranelor.

Adevăratele experiențe de viață: Doar acea pată de soare care a făcut ca ceva urât să devină frumos, sunetul acelei păsări, simțirea vântului, mirosul frumos al teiului înflorit: am pierdut asta sau mai degrabă am păstrat asta pentru „vacanță”.

Adevărata pasiune, adevărata trăire a vremii, adevăratele relații dintre oameni: unde au dispărut ? Chiar și copiii stau toată ziua în pat, pe întuneric, uitându-se la filme inutile pe telefonul mobil, îngrășându-se prea mult și simțindu-se inconfortabil din această cauză. Dulciurile și chipsurile înlocuiesc mâncarea normală, în care legumele au jucat întotdeauna un rol. Mulți copii devin hiperactivi ca urmare a acestui fapt, creând și mai multă agitație în casă, pe lângă televizorul care difuzează reclame inutile în cameră toată ziua.

Lipsește adevărata liniște. Lipsește adevărata aprofundare. La prima vedere, acest lucru pare frumos, dar rezultatul este că oamenii se simt mai puțin bine și încep să dezvolte tot felul de afecțiuni.

Numărul persoanelor depresive pare să fie mai mare ca niciodată, iar acest lucru se datorează și faptului că oamenii sunt acum atât de răsfățați încât nu mai pot face față recesiunilor. (Deși un alt factor este faptul că oamenii nu au stat niciodată atât de mult în casă, așa că nu primesc suficient soare, aka vitamina D)

Poate că este o subcultură, dar dacă pui urechea la un grup de persoane în vârstă, auzi o mulțime de povești de plângeri.

Așadar: În Olanda, se pare că o ducem mai bine decât oriunde în lume și niciodată nu am avut-o atât de bine, dar, în ciuda acestui fapt, oamenii se plâng în principal. Cu toate acestea: Acei plângăcioși nu fac această comparație cu alte țări și alte vremuri: în ciuda progreselor mari, multe persoane în vârstă suferă de boli fizice și psihice. De asemenea, puterea de cheltuire a pensiei pare să scadă în loc să crească, mai ales din cauza creșterii chiriilor și a majorării primelor de asigurare medicală.

Dar viața obișnuia să fie un pic mai grea:

În multe privințe, seamănă cu viața de astăzi din anumite țări în curs de dezvoltare, cum ar fi Africa sau India:

Când erai copil, ai fost lovit în mod regulat. Uneori trebuia să muncești din greu pe câmp, chiar dacă erai mort de oboseală. Moartea făcea mult mai mult parte din viața normală. În aproape toate familiile, copiii trebuiau să se confrunte cu moartea unui frate, a unei surori sau a părinților.

Înainte de 1850, cel puțin pentru omul de rând, nu existau mijloace de amortire a durerii: durerea făcea parte din viață, la fel ca și afecțiunile fizice incomode, cum ar fi ulcerele. Cele mai multe dureri erau durerile de dinți.

Acum nu mai cunoaștem durerea: din fericire. Dentistul anesteziază.

Nu mai cunoaștem foamea. Fericit.

Moartea a devenit excepțională. Fericită.

Copiii nu mai trebuie să muncească 10 ore pe zi. Fericiți.

În trecut, dacă nu aveai un loc de muncă, nu aveai niciun venit și nu îți puteai întreține familia. Familia cădea în cerșetorie și trebuia să sufere de foame sau să se angajeze ca șerbi. Din fericire, nu mai este așa. Dacă recolta nu reușea, chiar și țăranul liber trebuia să flămânzească.

Dar chiar și simplele treburi casnice necesită mult mai mult efort:

Gătitul mâncării dura mai mult de o oră, iar gospodina spăla rufele de mână, de obicei luna, ceea ce dura o zi întreagă. Femeia era de obicei ocupată cu copiii, deoarece se nășteau mulți copii pe familie, uneori chiar și opt sau mai mulți. Dar, de multe ori, acești copii nu ajungeau nici măcar la vârsta de 15 ani. De altfel, această ocupație cu toți acei copii era desigur confortabilă și distractivă, dar pe de altă parte însemna și o responsabilitate constantă, veghind asupra copiilor și îngrijindu-i. Acum, unele mame nu pot face față nici măcar îngrijirii unui singur copil și amenință deja să se epuizeze, deoarece „nu le mai rămâne suficient timp pentru ele însele”.

Munca era adesea nesănătoasă și periculoasă. Nu era neobișnuit să vezi oameni care își pierduseră un deget.

Pensia și pensionarea nu existau. Pur și simplu munceai până când nu mai puteai. Pentru unii, până la 70 de ani, pentru alții până la 80 de ani și pentru câțiva până la 90 de ani. Dacă într-adevăr nu mai puteai să muncești, familia ta avea datoria de a te sprijini. Puteai să mergi la doctor, dar de obicei acesta nu știa prea multe. De asemenea, majoritatea farmaciștilor erau farmaciști și, în general, știau mult mai puțin despre plante decât se știe astăzi. Existau foarte puține librării și, adesea, acestea nu aveau cărți despre plante medicinale. Iar unele cărți de plante medicinale erau manuscrise la care cu greu puteai ajunge.

În comparație cu europenii, chinezii, indienii și indienii din jungla sud-americană cunoșteau mai bine plantele medicinale.

Cu toate acestea, ai avut câteva bătrâne care erau specializate în fitoterapie, dar erau adesea prezentate ca fiind vrăjitoare, așa că era suspect să mergi acolo.

Nu exista internet. Pentru a căuta informații despre ceva, trebuia să te duci la o bibliotecă sau la o mănăstire și, de obicei, acestea nu se aflau în satul tău. Pentru asta, uneori trebuia să călătorești în străinătate. Dar, de obicei, pur și simplu nu puteai obține informațiile corecte.

Călătoriile se făceau pe jos, cu trăsura, cu barca sau cu calul și durau mai multe zile, timp în care puteai fi prins în ambuscadă de hoți pe drum.

Ai crede că oamenii trebuie să fie foarte fericiți acum. Într-adevăr, pe măsură ce prosperitatea și tehnologia au crescut, au devenit puțin mai fericiți, dar nu atât de mult pe cât se așteptau oamenii.

Oamenii nu au devenit mult mai fericiți. Fiecare durere este amplificată acum, fiecare eșec îi supără pe oameni. Ei devin deprimăți dacă nu sunt acceptați la un interviu de angajare, în timp ce abia primesc beneficii, sau încă mai au un loc de muncă, doar pentru că acel loc de muncă le-a oferit mai multe oportunități de carieră sau pentru că acel loc de muncă le-a oferit mai multă libertate. Sunt deprimăți când văd că echipa lor de fotbal a pierdut, în loc să joace ei înșiși.

Uneori se complac de bună voie și în cunoștință de cauză într-o subcultură a tristeții, urii și nefericirii fictive și devin nefericiți ca rezultat, ceea ce este complet inutil.

Semnificația a dispărut odată cu religia și cu apariția consumerismului. Obiectivele materialiste chiar nu îi fac pe oameni mai fericiți. Oamenii oglindesc personalități din filme și de la televizor în loc să fie ei înșiși ceea ce sunt. Mulți oameni din viața de zi cu zi imită reacțiile, care, de altfel, nici măcar nu sunt reale, ale personalităților de la televizor.

Îi lipsesc relațiile reale, sentimentele reale, viața reală.

Așadar, economiile de scară și modernizarea pot duce, de fapt, la o viață mai puțin fericită. Cu toate acestea, există și mari beneficii: au dispărut multe boli, disconfort, muncă grea și foamete și, în plus, multă nesiguranță.

Dezvoltarea biotehnologiei depășește, de asemenea, scara umană.

Nu mai este vorba doar de bebeluși în eprubetă, cercetătorii olandezi au reușit recent să crească un embrion de șoarece din celule stem. Dacă acest lucru va începe să fie aplicat în masă, cel mai frumos lucru care i se poate întâmpla unei ființe umane: sexul, ar putea deveni de prisos. Și odată cu sexul, acea legătură intimă: dragostea dintre bărbat și femeie, dar și îndrăgostirea, acele sentimente intense, care dau culoare vieții. De asemenea, este în joc și relația naturală, dragostea dintre copil și părinți. Astfel, este în joc și legătura de sânge: legătura biologică dintre părinți și copii, bazată pe similitudinea genelor (alele). Odată cu aceasta, viața umană se încrețește într-o mașinărie de performanță fără legături emoționale. Ar trebui să ne dorim acest lucru?

2.3. Dezvoltarea științei

Știința este în continuă dezvoltare. Știința, cu sistematica și metodele pe care le cunoaștem, există doar de aproximativ 400 de ani, în măsura în care a continuat până în prezent și se construiește una pe alta.

Cu siguranță a existat știință înainte, dar aceasta s-a pierdut în mare parte.

Cele mai vechi universități au fost: E-Dub-ba în Sumeria din 3500 î.Hr., Nippur în Mesopotamia 2500 î.Hr., Shang Xiang la Pubun, Shanxi, China ± 2200 î.Hr., Hattusa Hittite, în Turcia 1900 î.Hr., Buzi Mesopotamia 1500 î.Hr., Ninive 660 î.Hr., Taxila și Nalanda în Pakistan și India 600 î.Hr., Qufu, China, aproximativ 500 î.Hr., Alexandria aproximativ 300 î.Hr., Constantinopol 425.

Printre cele mai vechi universități care mai există în prezent se numără cea din Nanjing: această universitate datează din 258 d.Hr., Universitatea din Beijing (Beijing) ± 300, Kairouan, Maroc din 859, Universitatea Al-Azhar din Cairo, Egipt 970, Academia Yuela din Changsha, Hunan, China din 976, Universitatea din Bologna 1088, Oxford 1096, Salamanca 1134, Cambridge 1209.

În fiecare an, se publică un clasament al celor mai bune universități din lume. În mod curios, aproape nicio universitate veche nu se află printre acestea. Aproape toate universitățile clasate printre cele mai bune din lume, conform listei de la Shanghai, sunt universități americane, cu excepția Oxford și Cambridge. Printre cele mai bune universități din lume se numără cele de la Harvard, Stanford, Cambridge (Marea Britanie), MIT Massachusetts Institute of Technology, University of California (UCLA), Princeton și Oxford (Marea Britanie).

A se vedea:

https://en.wikipedia.org/wiki/Academic_Ranking_of_World_Universities

În acești 400 de ani de știință „modernă”, o serie de idei din știință au fost, de asemenea, eliminate și înlocuite cu idei noi.

Astronomia și matematica sunt cele mai vechi științe, practicate deja de vechii indieni, egipteni și sumerieni. Nu este de mirare, deoarece tocmai în deșertul fără nori se văd cel mai bine stelele. Matematica este cam singura știință care a continuat fără prea multe întreruperi de la greci, de la arabi, din Europa până în zilele noastre. Probabil pentru că nu există nicio valoare politică, etică sau teologică a matematicii. Acest lucru este mult mai puțin valabil în cazul altor științe. Un exemplu bine cunoscut este controversa din secolul al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea dintre fundamentalisti și teoria evoluției. Dar și mai devreme. De exemplu, cea mai mare bibliotecă și colecție științifică din antichitate, biblioteca din Alexandria, care exista încă din aproximativ 300 î.Hr. a fost incendiată în anul 642 de către cuceritorii arabi ai Egiptului, la ordinul califului Omar. Potrivit tradiției, se spune că acesta ar fi spus: „Dacă toate aceste cărți sunt în concordanță cu Coranul, nu avem nevoie de ele. Iar dacă ele contrazic Coranul, ar trebui distruse”.

Acestea fiind spuse, în perioada de apogeu a islamului, din secolul al VIII-lea până în secolul al XIII-lea, multe lucrări grecești antice despre natură, matematică etc. au fost traduse în arabă, iar la acea vreme chinezii și arabii erau principalii contribuitori la știință. Primul chimist modern a fost chimistul persan sau arab Jabir ibn Hayyan, care a introdus pentru prima dată o metodă sistematică și experimentală. Dar abia după Robert Boyle a început dezvoltarea neîntreruptă a chimiei ca știință, începând cu

aproximativ 1650. Înainte de această dată, în Europa, alchimia era cea mai bună abordare a chimiei.

Dar alchimia avea în principal o funcție spirituală.

Renașterea a pus bazele dezvoltării științei moderne. Aceasta se caracterizează prin observație, raționament logic, testabilitate, falsificabilitate și repetabilitate a rezultatelor unei investigații.

Fizica clasică (inclusiv astronomia modernă) a început în 1609, deși a început în parte în Grecia antică (de exemplu, Arhimede).

Prima academie de știință modernă a fost Academia dei Lincei din Roma, în 1603. Galileo a fost unul dintre primii săi membri: același Galileo care a fost condamnat ulterior de Inchiziție. Reabilitarea sa de către Biserica Catolică a venit abia 350 de ani mai târziu. Această academie a fost de fapt o continuare a Academiei Secretorum Naturae din Napoli, care fusese însă interzisă de Papă în 1578. A fost prima academie care s-a axat în principal pe științele naturale și nu se considera legată de antichitatea clasică.

Biologia modernă începe, de fapt, cu Linnaeus, în 1736. Psihologia începe abia în 1830. Statistica în 1857, sociologia în 1892, biotehnologia în 1944, robotica în 1948, informatica digitală abia în 1950, ecologia în 1967. Cercetarea fericirii abia după 1975.

Cele mai vechi științe, astronomia și matematica, se dezvoltă, de asemenea, în mod exploziv în ultimii ani. De exemplu, în 1870, existau aproximativ 840 de publicații de matematică, dar dacă tastăm matematică la Google scholar, obținem peste 4 milioane de articole în 2016. Potrivit site-ului de bibliografie Web of Science, în 1975 existau 2964 de publicații de matematică, iar în 2015, 246339. Asta înseamnă o creștere de aproape o sută de ori în 40 de ani. Mai ales după 1990, numărul publicațiilor de matematică a crescut enorm.

Nu toate popoarele și culturile au contribuit în mod egal la știință.

S-ar putea spune că doar anumite culturi au contribuit la știință la un moment dat, în timp ce celelalte dormeau, ca să spunem așa. Cu toate acestea, istoria arată că nu este vorba doar de o problemă genetică, ci mai ales de una culturală.

În antichitate, acestea erau în principal Sumeria și Mesopotamia (Irak), Persia (Iran), Egipt, India, China și Creta, Grecia și romanii.

În Evul Mediu, arabii, etiopienii și rămășițele Imperiului Roman, China și India.

Începând cu anul 1400, China, Italia (Renașterea), Spania, Portugalia, Sfântul Imperiu Roman (Germania), iar mai târziu Țările de Jos și Anglia.

În secolul al XIX-lea, în special în Anglia, Germania și Franța.

În prima jumătate a secolului al XX-lea: țările germanice: Scandinavia, Germania, Anglia și Rusia, Franța și America.

În a doua jumătate, în principal America și Japonia.

În secolul XXI: America, Europa de Nord-Vest și Asia de Est (China, Japonia, Coreea), dar mai ales America și China.

În ceea ce privește viziunile asupra lumii, culturile protestante, evreiești și confucianiste-taoiste sunt aparent cele mai fructuoase pentru știință.

Contribuțiile altor culturi, cum ar fi cea romano-catolică, islamică, ortodoxă, marxistă (cu excepția Chinei) sau ex-comunistă, joacă doar un rol minor, iar religiile panteiste-politeiste-magice (de exemplu, din Africa) nu joacă niciun rol. Excepție fac Iranul (islamic), Turcia și India (politeistă). Ambele aceste culturi străvechi au populații mari, cu o disciplină rezonabilă și voință de a învăța.

Din cele de mai sus se poate deduce că China ar putea juca un rol și mai important decât cel pe care îl joacă deja, dacă ar renunța la marxism și ar deveni o țară democratică, așa cum, de altfel, demonstrează deja micul Taiwan.

A se vedea:

https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_research_and_development_spending

Această listă a cheltuielilor pentru cercetare și dezvoltare pe persoană arată că Israelul este pe primul loc, alături de Coreea de Sud, Finlanda, Suedia și Japonia. Cu toate acestea, această listă omite țările care nu au o activitate semnificativă de cercetare și dezvoltare.

O listă mai reprezentativă este reprezentată de numărul de articole științifice și tehnice pe țară. Aici, numărul de locuitori joacă un rol important. Astfel, China, America, India, Germania, Anglia și Japonia se află în fruntea acestei liste.

Alte măsuri includ indicele de inovare, țările care au cele mai bune 200 de universități, dar aproape toate aceste măsuri oferă aceeași imagine.

2.4. Etapele de dezvoltare

Dacă ar exista o evoluție a societăților în etape, s-ar putea distinge:

1. Cultura primitivă: vânătorii-culegători. Acestea erau în mare parte triburi itinerante, fără domiciliu fix, de obicei nu mai mari de 20-50 de indivizi cel mult.
2. Prima cultură agricolă și zootehnică: doar pentru a avea nevoie de propria familie. Pe măsură ce a avut loc cultivarea, au apărut primele așezări, de obicei familii extinse. Cu toate acestea, pastorii erau adesea nomazi.
3. Cultura agricolă și zootehnică pentru comerț: apar banii. Apar primele sate și orașe mici.
4. Cultura feudală cu șerbi sau societatea sclavagistă clasică; meșteșuguri în orașe, sclavi sau șerbi pentru agricultură, primii agricultori liberi: antichitatea clasică în Europa și Evul Mediu timpuriu.
5. Începuturile capitalismului împreună cu feudalismul. În Europa: Evul Mediu târziu, în Lumea a treia: statul înainte de colonizare și înainte de cel de-al doilea război mondial.
6. Capitalism cu colonialism.
7. Capitalismul internațional dezvoltat: prezent.

2 .4. Teorii ale conspirației.

Multe teorii ale conspirației se bazează pe fantezie și își au originea într-o poveste sau într-un roman, dar există și conspirații reale.

Este foarte important să distingem conspirațiile reale de cele bazate pe fantezie sau invenție.

Nu este întotdeauna ușor să facem această distincție. Pentru a face această distincție, trebuie să nu ai încredere a priori în toate informațiile, să fii în permanență critic și sceptic și, mai presus de toate, să te uiți la sursa originală a poveștii. De obicei, cunoaștem o poveste de la a treia sau a patra mână. Sursa originală este, de obicei, într-o limbă străină: engleză, rusă, chineză. Dacă este de interes pentru presă, unii jurnaliști o traduc, în multe cazuri încălcând contextul. După ce o astfel de știre tradusă este inclusă în ziar, ea apare oarecum denaturată, de obicei, pe rețelele sociale sau pe un site web. Cu alte cuvinte, chiar și o informație bună apare de obicei oarecum distorsionată pentru cititorul obișnuit.

Dar, în plus, povești și minciuni fabricate în mod deliberat sunt răspândite de troli plătiți pe internet din Rusia sau din alte țări, de naziști sau de jihadiști. Prin urmare, atunci când găsim sursa originală, trebuie să ne întrebăm:

Ce interes ar putea avea acea sursă într-o astfel de poveste ?

Și cu fiecare poveste sau teorie, trebuie să cauți care este critica poveștii dt. Ce legătură are acea poveste cu critica poveștii ?

Cât de credibilă este această critică sau este și ea determinată de interese ? Ce știm despre toate părțile poveștii din surse științifice ? Găsiți pe internet toate numele din poveste.

Cât de neutră și științifică este sursa originală ?

Prin ce fapte incontestabile este susținută povestea ?

În ce măsură povestea este contrară cunoștințelor existente despre toate părțile ei ?

Prin urmare, pentru a răspunde la aceste întrebări, nu trebuie să te bazezi pe o singură sursă fără discernământ, ci să faci propria cercetare conștientă, iar acest lucru este posibil doar dacă ai o educație generală suficientă sau dacă te uiți la tot ce ai aflat dintr-o sursă care este fiabilă în proporție de peste 80%, cum ar fi wikipedia în limba engleză sau informații științifice care nu sunt influențate de capital, credință sau politică.

2.5. Conspirații reale

Există conspirații reale:

Se știe că organizațiile totalitare și serviciile secrete au comis și încă mai comit conspirații. Printre exemple se numără: comuniștii, naziștii, fasciștii, KGB-ul rusesc alias FSB, CIA-ul american, serviciile secrete ale altor țări, precum și unele organizații sau secte bisericești, grupuri extremiste musulmane, Frăția Musulmană, organizații precum Scientologia, care se autointitulează în mod fals „biserica”, dar care este în realitate o organizație criminală etc. O organizație creștină care lucrează în secret în America este The Fellowship: foarte asemănătoare cu Frăția Musulmană, dar fără o aripă violentă.

Aceste organizații au un plan pentru a obține putere și influență. Ele au o organizație secretă, pe lângă cea declarată. Ele se infiltrează în organizațiile existente în agențiile guvernamentale, în instituțiile publice cunoscute.

Unele companii, uneori companii internaționale și monopoluri, răspândesc, de asemenea, povești și informații false pentru a elimina concurența sau pentru a-și prezenta propria poziție mai favorabil decât este. În cele din urmă, informațiile false și anumite teorii ale conspirației provin de la organizații criminale, cum ar fi mafia. Chiar și grupurile infracționale mai mici aflate în vizorul unui judecător sau al unui ofițer de poliție pot încerca să folosească povești inventate pentru a-l înnegri pe acel judecător, dacă nu reușesc să îl corupă.

Este probabil ca dezvoltarea culturii ghetourilor să fi fost creată și promovată de celule rasiste formate din indivizi din Klu Klux Klan (KKK) și grupuri naziste.

Există mai multe indicii că serviciile secrete, FBI sau CIA, au încercat să îi facă pe negri dependenți de droguri în anii 1960 și 1970. Și este probabil ca violența fără sens pe care rapperii o promovează și care culminează în războaiele dintre bandele de stradă, precum cele ale Crips și Bloods, să fie produsul unor celule rasiste. La urma urmei, acesta este visul KKK: negri care ucid negri.

Conform unui raport din 2005 al Departamentului de Justiție al SUA, negrii au fost de 6 ori mai susceptibili de a fi victime ale crimelor decât albi, iar 94% dintre negri au fost uciși de negri. Vârsta medie a negrilor cu vârste cuprinse între 10 și 35 de ani din ghetourile din Statele Unite este mai mică decât în cele mai sărace țări africane, unde 80% din populație trăiește cu mai puțin de 1,90 dolari pe zi, mai puțin decât în Zimbabwe, Afganistan sau Bangla Desh. Aceasta este dovada supremă că celebra cultură a ghetourilor este o cultură rea.

În afară de conspirația deja menționată a Frăției Musulmane de a face lumea islamică, un exemplu frumos este conspirația KGB. Această conspirație avea ca scop să facă din Rusia puterea dominantă în lume, controlând politica tuturor celorlalte țări. Această strategie KGB a fost explicată încă o dată de Iuri Bezmenov, un fost agent KGB care a dezertat în Canada în 1970. Prima etapă a acestui plan este „marea spălare a creierului” pentru a demoraliza populația. Potrivit lui Bezmenov, nu spionajul este

principala activitate a KGB-ului (numit acum FSB), în ciuda a ceea ce ne spune presa populară. 85% din activitatea sa este un „proces lent, ceea ce noi numim subversiune ideologică sau război psihologic”

Acest lucru se întâmplă în mod deschis, de obicei în cadrul unui proces juridic. Puteți vedea acest lucru dacă sunteți atenți. Bezmenov definește subversiunea ideologică după cum urmează:

„Ceea ce înseamnă în esență: schimbarea percepției fiecărui american asupra realității în măsura în care, în ciuda abundenței de informații, nimeni nu este capabil să tragă concluzii semnificative în interesul său, al familiilor sale, al comunităților sale și al țării sale.”

Acest proces, despre care Bezmenov spune că durează cel puțin o generație, este deja încheiat.

Ca exemplu, el i-a citat pe activiștii din anii '60, care au ajuns la putere în guvern și în mediul de afaceri în anii '80 și '90. El a spus:

„Așa cum am spus mai devreme, informațiile reale nu mai contează. Faptele nu mai înseamnă nimic pentru o persoană demoralizată. Chiar dacă îl copleșesc cu informații, cu dovezi autentice, cu documente, cu fotografii, chiar dacă îl duc în Uniunea Sovietică și îi arăt un lagăr de concentrare, va refuza să creadă. Doar atunci când un gardian de lagăr îi va sparge boabele cu bocancul său militar, atunci va înțelege. Dar nu înainte de asta. „

Acum unii se gândesc: „Ei bine, dar asta a fost în 1970. Între timp, întreaga Uniune Sovietică a dispărut. Nu este oare ceva din trecut?

Un portret al lui Valeri Gerasimov a apărut în ziarul Volkskrant din 12 octombrie 2018. El a fost șeful de stat major al grupurilor de luptă rusești și, de asemenea, șeful GROe, serviciul de informații militare al Rusiei. GROe este un serviciu secret separat, aflat în subordinea directă a lui Putin. GROe este responsabil pentru „oamenii verzi”, presupuși voluntari care au luptat în estul Ucrainei și au apărut în Crimeea pentru a o anexa la Rusia: acei voluntari erau în realitate soldați sub comanda GROe. Acest serviciu este, de asemenea, responsabil pentru otrăvirea familiei Skripal în Marea Britanie și, probabil, responsabil pentru doborârea avionului de pasageri MH 17.

Ei bine, „generalul Gerasimov (63 de ani) este considerat de unii drept părintele războiului hibrid rusesc, în care nu doar forța militară, ci și atacurile cibernetice și propaganda sunt folosite pentru a submina inamicul. Într-un articol din 2013, Gerasimov a descris modul în care o țară poate fi aruncată în haos prin astfel de mijloace subterane: doctrina Gerasimov. „ Așa scrie Volkskrant. (De altfel, s-a raportat recent că Gerasimov a căzut în dizgrația lui Putin).

Exact aceleași tactici descrise de Bezmenov, dar acum extinse cu posibilitățile erei digitale: trolii de internet care răspândesc mesaje false prin intermediul facebook, atacuri cibernetice și sparg computerele unor persoane din străinătate.

2.5.1. Știri false

Minciuna este în principal specialitatea naziștilor, a comuniștilor (marxist-leniniști) și a spionilor. Bineînțeles, orice grup care urmărește puterea și o consideră secundară față de adevăr minte, la fel ca și susținătorii organizațiilor jihadiste și ai unor organizații precum Frăția Musulmană. Dar răstălmăcirea sistematică a adevărului, considerând victimele propriei mișcări drept făptași, a fost o specialitate a naziștilor și mai ales a serviciilor secrete rusești, cum ar fi NKVD, KGB și FSB, încă din 1917, precum și a tuturor persoanelor, organizațiilor și regimurilor pe care le-au adus la putere, cum ar fi Partidul Comunist Chinez, Chavez în Venezuela, Assad în Siria, Kim în Coreea de Nord și multe dictaturi din Asia Centrală. Cu siguranță, falsificarea adevărului și chiar fabricarea de dovezi false este în principal o ocupație a serviciilor secrete rusești. A început deja prin intermediul ziarului de partid: Pravda, care înseamnă „adevărul”.

Niciun ziar din lume nu a mințit atât de mult ca tocmai Pravda.

Motivul constă în ceea ce a spus Lenin, și anume că propaganda are ca scop câștigarea poporului pentru revoluție și că acest lucru este secundar față de adevăr.

Potrivit lui, dacă minciuna ajută în acest scop, este bine. Scopul justifică mijloacele. Propaganda este cea de-a patra roată a revoluției, care constă în cucerirea puterii, iar acest lucru este mai important decât adevărul, potrivit lui Lenin.

El însuși a dat exemplul, promițând democrație și, când a fost nevoie, nu a pus-o în aplicare.

Deloc surprinzător, Lenin, care a fost spion pentru germani, a raționat astfel. La urma urmei, minciuna este colacul de salvare al spionilor. Putin a fost, de asemenea, șeful KGB, care nu putea funcționa decât prin minciună.

Pentru aceasta, Rusia are o armată de așa-numiți troli, adică oameni angajați de stat, care sunt plătiți generos pentru a răspândi minciuni și a întoarce adevărul pe dos. Una dintre locațiile cunoscute în Occident, unde se află o parte din armata de troli, este la așa-numita: „Internet Research Agency” din Sankt Petersburg. De asemenea, au fost numiți troli de internet în 30 de țări.

Angajații trimit în fiecare zi mesaje pentru Facebook, Twitter, către ziare și toate mijloacele de informare în masă, care ar trebui să îi facă pe oameni să creadă că nu Rusia, ci America, NATO sau propriul lor guvern este inamicul, subminându-le bunăstarea....

În acest scop, se inventează teorii idioate, cum ar fi cea de la Q-Anon, că democrații din America fac parte dintr-o rețea satanică de pedofilie, care abuzează și ucid copii, sau că atacul din 2001 asupra World Trade Center din New York, a fost opera CIA: „o treabă din interior”, la fel ca și asasinarea lui Kennedy.

Grupurile de populație sunt puse unele împotriva altora: de exemplu, se răspândesc minciuni pentru a-i înnegri pe

imigranți, în timp ce, în același timp, se sprijină grupurile de dreapta anti-imigrație, cum ar fi Le Pen în Franța. În

mod similar, revolta Beretelor Galbene

a fost orchestrată de la Kremlin. (În Franța, acest lucru este deja foarte ușor, deoarece cel mai mare sindicat, CGT, a fost înființat de comuniști care au jurat credință Rusiei). Atâta timp cât există neliniște și conflicte.



Figura: Unul dintre birourile de unde este controlată armata de trolști ruși, strada Savușkina nr. 55 din Sankt Petersburg, Rusia.

Putin s-a asigurat că din Rusia sunt difuzate doar informații aprobate, de cenzorii săi politici, de către cenzorii săi politici. Toate sursele de știri independente au fost interzise sau împiedicate să lucreze prin acuzații false.

Toate canalele oficiale ale Rusiei servesc minciunile, pe care oamenii ignoranți, inclusiv în Occident, le adoptă cu ușurință. Chiar și în wikipedia: Pentru a înțelege mai bine vulnerabilitatea Wikipedia atât la dezinformarea ignoranților, cât și la dezinformarea deliberată, anul trecut, CE a realizat un studiu pilot care s-a concentrat pe patru diseminatori cunoscuți de dezinformare pro-Kremlin: SouthFront, NewsFront, InfoRos și Strategic Culture Foundation. Toți patru au legături cu serviciile de informații rusești.

Cel puțin 690 de articole au făcut referire la acești diseminatori de dezinformare. Cele mai multe dintre articolele în cauză făceau referire la southfront.org (57%), urmat de news-front.info (27%).

VPRO Tegenlicht a scris în 2020: „ Semănarea confuziei este o armă puternică. Fluxurile noastre de știri online au devenit un câmp de luptă pentru superputeri. Rușii, în special, par a fi maeștri în desfășurarea strategică a dezinformării. Trollii ruși produc în mod constant falsuri întregi și jumătăți de adevăruri, știri false care apar pe rețelele sociale și pe site-urile de știri.

Scopul lor în acest fel: să semene confuzie, să joace cu populațiile și să pună sub tensiune alianțele. Acesta este războiul viitorului.”

Exemplele abundă, dar ca să nu fie prea lung, doar câteva:

După ce avionul de pasageri MH17 a fost doborât la ordinul lui Putin, ca răzbunare pentru sancțiunile UE, armata de troluri ruși a trimis 65000 de tweet-uri în 2014, învinuind Ucraina, victima. Nos.nl din 13-5-2019 a scris: „

Angajații unei armate de troluri ruși au blamat Ucraina în peste 65.000 de tweet-uri în cele două zile după doborârea zborului MH17 în 2014. După ce a analizat 9 milioane de tweet-uri, De Groene Amsterdammer scrie că Agenția de Cercetare pe Internet din Sankt Petersburg a fost mult mai activă decât s-a raportat anterior.

Ancheta internațională a Echipelor comune de anchetă (Joint Investigation Team – JIT) a dezvăluit că, la 17 iulie 2014, avionul Boeing 777 al Malaysia Airlines a fost doborât deasupra unui sat ucrainean de o rachetă Buk a unei brigăzi a armatei ruse din Kursk. Toți cei 298 de ocupanți au fost uciși.

După doborâre, a urmat o campanie de dezinformare agresivă, coordonată la nivel central, scrie Green. Diverse teorii au fost lansate în presa pro-rusă pentru a exonera Rusia. Printre acestea s-a numărat și agenția din Sankt Petersburg, specializată în influențarea discuțiilor pe rețelele de socializare.

La început, trolii nu păreau să știe exact ce se întâmplă. De exemplu, au scris că separatiștii pro-ruși au doborât un avion ucrainean.

Abia a doua zi dimineață mesajul a devenit fără echivoc: armata ucraineană a doborât avionul malaezian. „În jurul orei 11.00, trolii au lansat trei hashtag-uri: #KievhasShotBoeingdown, #KievProvocation”.

Un alt exemplu este de la Evhen Fedchenko în stopfake.org pe 6-2-2016:

„Pentru Kremlin, propaganda a devenit o parte importantă a războiului informațional. În ultimul deceniu, mașina de propagandă rusă a fost structurată și aplicată eficient, atingând punctul culminant în timpul anexării Crimeei și a războiului devastator care a urmat în estul Ucrainei. Totul a început în 2005, odată cu crearea Russia Today (mai târziu RT) și în fiecare an se adaugă alte „media” la această rețea globală.

Un alt braț de propagandă, Sputnik International, deschide aproape în fiecare săptămână un nou birou undeva în lume, angajând jurnaliști locali calificați care produc radio și distribuie materiale multimedia în aproape 30 de limbi. Potrivit site-ului lor, „Sputnik arată calea către o lume multipolară care respectă toate interesele naționale, cultura, istoria și tradițiile fiecărei țări”.

Acesta este pur și simplu unul dintre multele exemple de duplicitate folosite de către instituțiile de propagandă. În

realitate, scopul lor este de a influența opinia publică globală, de a distorsiona realitatea și de a acționa ca portavoce a Kremlinului.

Inițial, mașina de propagandă rusă este concepută pentru a ajunge la un public mult mai larg decât Ucraina sau vecinii Rusiei. Adevărata ambiție este dominația mediatică globală. Generalul Breedlove, comandantul suprem al NATO în Europa, a declarat recent că „nu este vorba doar despre Ucraina. Activitățile Rusiei destabilizează țările vecine și întreaga regiune”. Deși se referea la partea militară a războiului dintre Rusia și Ucraina, propaganda rămâne ca o parte foarte importantă a acestui război: un război global pentru interese, percepții și valori.

Paul Globe subliniază că ideea noastră de securitate națională nu ar trebui să se limiteze la acțiuni militare. În acest sens, aparatul de propagandă rusesc reprezintă o amenințare la adresa securității globale. Nu numai că denaturează adevărul pentru a semăna ură și a manipula contextul politic și istoric în Rusia însăși – pentru a stabili un curs antioccidental și a alimenta o atitudine belicoasă față de Ucraina –, dar este, de asemenea, folosit la scară globală ca o armă puternică împotriva valorilor umane fundamentale. Unul dintre principalii piloni ai agit-prop-ului rusesc contemporan este negarea faptului că democrația în sens general, cu mass-media libere și alegeri libere, există oriunde în lume. Nucleul propagandei Kremlinului, atât în interiorul, cât și în afara Rusiei, este o negare postmodernistă a tuturor lucrurilor.

Actualul sistem de propagandă rusesc este adesea comparat cu cel al sovieticilor din timpul Războiului Rece. Desigur, împrumută tehnici din scenariile KGB-ului; multe concepte sunt ușor de recunoscut, de la „păpușarii de la Washington” la „agenții secreți”, dar acum este fundamental diferit. Ideologia a fost o parte importantă a propagandei sovietice, care s-a ciocnit cu valorile contrapropagandei occidentale. Rolul central jucat de ideologia comunistă a făcut ca, în cele din urmă, propaganda sovietică să fie slabă și nepotrivită; astfel de viziuni ideologice se adresau doar unor partide politice sau țări specifice (de stânga).

Propaganda rusă actuală nu conține o nouă ideologie, deoarece Rusia nu are o ideologie. În schimb, ea își trage valorile de pretutindeni. În acest fel, sistemul poate produce un număr mare de „mici canale de propagandă”, fiecare cu propriul său public țintă specific. Cu cât mai multe mesaje, cu atât mai bine; astfel se înmulțește confuzia. În cuvintele lui Peter Pomerantsev, se poate spune că scopul nu este de a oferi o poveste unică, ci de a crea o coliziune de povești cu scopul de a confunda publicul cu mesaje diferite. Desigur, puteți discerne cu ușurință câteva povești excelente: că Ucraina este un stat fascist format de guvernul corupt al SUA care își ucide propriul popor în Ferguson; că Ucraina este o țară în colaps; sau chiar că americanii/NATO sunt cei care luptă în Ucraina – și că, bineînțeles, nu există trupe rusești pe teritoriul ucrainean.

Așadar, vedeți un număr disproporționat de „știri” absurde și complet colosale. Una dintre cele mai remarcabile povești false este cea a unui băiețel de trei ani din Slaviansk care ar fi fost crucificat de soldații ucraineni. „Știrea” a fost difuzată de postul de televiziune ORT, deținut de guvernul rus.

Această minciună scandaloaasă s-a bazat pe declarația unui singur martor, o femeie care, după cum s-a dovedit ulterior, nu fusese niciodată în acel loc și, mai mult, era căsătorită cu un fost polițist ucrainean care a dezertat la ruși după anexarea Crimeei. Această poveste a

„răstignirii” ne duce cu gândul la Primul Război Mondial, când a fost folosită pentru prima dată, și la Games of Thrones, unde a apărut recent. Dar cea mai esențială este explicația de ce a apărut această poveste la televizor în primul rând. Când radiodifuzoarea Irada Zeynalova a fost întrebată în privat despre acest subiect, ea a răspuns: „Nu jurnaliștii ar trebui să fie cei care dovedesc că acest eveniment s-a întâmplat; depinde de voi toți să dovediți că nu s-a întâmplat”.

StopFake.org a investigat și a dezmințit mai multe povești ciudate, inclusiv „avioanele militare ucrainene au răspândit HIV deasupra Donbasului pentru a pedepsi localnicii” (pentru a-i încuraja pe localnici să părăsească teritoriul), „Președintele Obama interzice utilizarea balalaicelor [instrumente cu coarde rusești] în SUA până în 2020” (pentru a umfla puțin sentimentul antiamerican în rândul rușilor) și „Doi sclavi și un petic de pământ pentru soldații ucraineni care luptă în Donbas” (pentru a demonstra presupusele condiții barbare din armata ucraineană). Privind aceste povești în mod individual și folosind un nivel elementar de gândire critică și educație mediatică (fără a fi afectați de valul constant de propagandă din toate părțile), majoritatea oamenilor consideră că aceste povești sunt distractive și nu foarte demne de atenție.

Cu toate acestea, această abordare s-a dovedit a fi eficientă. Ea se concentrează pe aducerea unor povești absurde bazate mai degrabă pe credință decât pe fapte, pe zvonuri decât pe cunoștințe, și apoi pe răspândirea lor frecventă la televiziune și în social media. Acest lucru face ca informația construită să fie populară (chiar virală), potențial foarte influentă și dificil de dezmințit.

Teoriile conspirației sunt deosebit de greu de demontat. Într-adevăr, adepții teoriei conspirației au tendința de a crede că nu există coincidențe: este garantat că cineva trage sforile, un creier care construiește domeniul politicii și al mass-mediei, al războiului și al păcii, al alegerilor și al comerțului. În această lume din umbră, „dați vina pe celălalt” și „whataboutismul” sunt substitute pentru fapte și decizii raționale.

Acest lucru face ca publicul să fie mulțumit și receptiv la propaganda rusă. În multe colțuri ale lumii, oamenii se simt ușurați atunci când pot face pe altcineva responsabil pentru problemele lor. A profita de gândirea irațională și deziluzionată este ceea ce distinge cu adevărat propaganda rusă contemporană de predecesorul său sovietic și ceea ce o face atât de eficientă și periculoasă.”

Din moment ce Rusia încearcă să denatureze și să inverseze adevărul într-un mod atât de profesionist încât mulți oameni cred în minciună, este foarte important să cunoaștem adevărul, realitatea.

În războiul Rusiei împotriva Ucrainei, Rusia folosește vechea metodă KGB: inversarea adevărului: soldații ruși bombardează civili, trag rachete în adăposturile antiaeriene din Mariupol în teatrul de operațiuni, dar dau vina pe Ucraina la televiziunea rusă.

Rușii au torturat, violat și ucis locuitorii din Butscha, dar dau vina pe ucraineni.

Rușii au bombardat școli și spitale, dar au dat vina pe Ucraina. A da vina pe o victimă este un lucru, dar este cu atât mai inuman când ei înșiși au fost victimele.

De fiecare dată, în toate crimele de război ale Rusiei, ei dau vina pe cealaltă parte. Din păcate, o mare parte dintre ruși, cred acest lucru, în principal din cauza lipsei altor informații. De fapt, în Rusia, sub Putin, este interzis să vorbești despre un război, dacă o faci poți primi 15 ani de închisoare sau lagăr de concentrare. Putin o numește doar o „operațiune militară specială”, cu așa-numitele „forțe de menținere a păcii”

rusești, menită să „elibereze” ucrainenii de „nazism”. Bineînțeles, este un nonsens total, în condițiile în care, nota bene, însuși președintele Zelensky este evreu și în timp ce rușii au împușcat cu rachete monumentul de la Babi Yar, care comemorează masacrul adevăraților naziști din al Doilea Război Mondial.

Devine din ce în ce mai clar că Rusia nu întreprinde doar acțiuni militare împotriva personalului militar, ci și că ucide

în mod deliberat și activ civili, chiar dacă aceștia nu au nicio legătură cu armata.

Aceasta a fost strategia rusă în Cecenia, unde rușii au masacrat

o mare parte a populației. Groznîi, capitala, a fost cunoscută ca fiind „cel mai devastat oraș de pe pământ”. Ei au făcut același lucru în Siria, pentru a-și menține marioneta Assad, este în picioare. Orașele siriene au fost, de asemenea, distruse în totalitate, iar școlile și spitalele au fost bombardate. Ei fac același lucru acum (aprilie 2022) în Ucraina.



Figura: Strategia rusă împotriva civililor: stânga sus: Groznîi, Cecenia, stânga jos: Groznîi, Cecenia: Alep, Siria, dreapta: Mariopol. Sursa: Crucea Roșie Internațională și Times of Israel

Războiul Rusiei în Ucraina și în alte țări este posibil doar pentru că o mare parte dintre ruși, precum și alte țări, inclusiv America, Franța, Italia, Grecia, Brazilia, Africa de Sud etc., cred în știrile false.

În peste 30 de țări, aceasta este promovată în mod activ de agenții locali ai Kremlinului și de anumite partide politice, cum ar fi Trump în Statele Unite ale Americii, Le Pen în Franța, Thierry Baudet în Olanda etc.

Canalul de televiziune rusesc Pervi Kanal a prezentat imagini de la sediul lui Le Pen. Erau pregătite sticle cu eticheta: Marine présidente 2022 chiar înainte de turul 2, deși presa occidentală a prezis că va câștiga Macron. În 2014, partidul lui Le Pen a primit un împrumut de 9 milioane de euro de la banca ruso-cehă FCRB.

Știrile false trebuie dezmințite. Acest lucru se poate face verificând-o în debunk.eu, dar puteți trage rapid singuri concluzii pe baza anumitor caracteristici.

Dacă provine dintr-un stat în care nu există presă independentă **și** în care criticile la adresa guvernului sunt interzise **și** pedepsite, atunci nu trebuie să o credeți a priori.

Cineva care spune adevărul nu se teme de critici, dar cineva care minte se teme.

În plus, trebuie să vă întrebați: Care este trecutul persoanei care transmite știrile?

Este un trol de pe internet, (cineva plătit să răspândească minciuni) ?

Ce a postat în trecut ? A mai mințit și în trecut ?

Persoana respectivă sau organizația pentru care lucrează are vreun interes în povestea sa?

Știrile false nu vor salva Rusia. Va veni un moment în care toate minciunile vor fi demascate. Iisus a spus: „Ceea ce se șoptește în taină va fi strigat de pe acoperișuri”. (Luca 12:3)

Adevăratele conspirații sunt concepute de o persoană care se află la vârful unei organizații, care a creat ea însăși o organizație pentru aceasta și sunt create de serviciile secrete ale unei țări sau, adesea, susținute de o țară, dar își găsesc terenul, pe lângă povești false și minciuni, în compoziția sau preferințele unui grup.

Întotdeauna există grupuri care doresc să preia puterea și care se folosesc de persoane pe care le pot manipula sau care le susțin obiectivele pentru a face acest lucru. Una dintre principalele metode în acest sens este infiltrarea: Pionii grupului dornic de putere pretind că sunt membri loiali ai grupului sau partidului în care vor să se infiltreze, dar își ascund adevăratul scop.

Următoarele grupuri încearcă să se infiltreze în toate posturile importante din societate:

Lobby-iștii din

Rusia

Lobby-iștii din China

Membrii grupurilor jihadiste și ai Frăției Musulmane

Anumite grupuri cu afinitate pentru anumite țări, cum ar fi India, Pakistan, Israel, Iran, Turcia, America, Cuba sau numeroase alte țări.

Membrii anumitor comunități religioase, cum ar fi catolicii, sectele protestante

Neonaziștii

Membri ai anumitor organizații mafiote

În unele locuri, cum ar fi universitățile și partidele politice, dacă lucrezi acolo, vezi grupuri de lobby clare:

Nu numai din partea grupurilor studențești musulmane, secrete sau nu, ci și din partea altor grupuri: grupuri pro-

rusești clare, în care profesorii promovează marxismul (care, apropo, a dispărut deja în Rusia însăși), grupuri pro-chineze; grupuri, de exemplu, în rândul unor membri ai personalului care au legături cu mafia sud-americană a cocainei.

Fiecare grup de lobby are propria nișă în care lucrează.

Un grup mic, precum un cult, are adesea un singur loc în care lucrează, dar acel loc este apoi controlat în totalitate de ei. Acesta ar putea fi într-o școală sau un loc de muncă.

Dacă se întâmplă să lucrezi acolo, ești terminat. Atunci trebuie să vă alăturați celui cult sau să plecați.

Având în vedere că există un milion de musulmani în Țările de Jos, acesta este unul dintre cele mai mari grupuri, perfect organizat și antrenat pentru infiltrare ca o mașină bine unsă. Având în vedere politica Partidului AK din Turcia și a președintelui Erdogan, grupurile de lobby pentru Frăția Musulmană și Turcia coincid adesea.

Cu toată lumea, trebuie să acceptăm ființa umană, dar nu și rolul greșit pe care îl joacă.

Se pare că este o paletă divizivă a lobbyiștilor, fiecare grup căutând puterea.

Cam atât despre acțiunile de infiltrare ale grupurilor de lobby.

Din fericire, acestea au omorât până acum doar câteva persoane, cum ar fi Theo van Gogh, dar sunt în mare parte pașnice în natură. Ceea ce nu înseamnă că este de dorit: aceste grupuri încearcă să preia controlul asupra țării. În plus, această pașnicie se poate schimba. Lobby-ul rus, în special, poate deveni un pericol serios în vremuri de război.

Din păcate, alte conspirații serioase includ:

Răspândirea SIDA în Africa, începând cu anii 1960, de către celule secrete rasiste coloniale secrete belgiene (și posibil franceze, sud-africane și americane) cu intenția de a eradica rasa neagră. Există dovezi serioase în acest sens. Cu toate acestea, este foarte greu de dovedit, lăsând îndoieli. Dacă s-a întâmplat cu adevărat, cei care au făcut acest lucru și-au acoperit bine urmele. Acest lucru ar face ca acesta să fie al doilea cel mai mare genocid din istoria omenirii, după uciderea indienilor din America de Nord, Centrală și de Sud.

2.5.2. Coronavirusul: un accident sau o armă biologică?

Există, de asemenea, tot felul de teorii ale conspirației cu privire la originea și răspândirea Coronavirusului COVID19. Pe scurt, acestea se rezumă la întrebarea dacă China, Rusia sau America au „conceput” virusul ca armă biologică pentru a-și elimina sau slăbi adversarul de gândire. Există diverse

indicii atât pentru versiunea americană, cât și pentru cea chineză, dar nu pare să existe încă dovezi general acceptate.

Cu toate acestea, există și alte teorii care sunt mult mai puțin probabile.

Unii arabi și iranieni acuză Israelul. Cel puțin în mod deschis, Israelul nu dispune de un laborator cu cel mai înalt nivel de biosecuritate. Și dacă ar avea-o în secret, aceasta ar avea sens ca armă biologică, de exemplu împotriva Iranului, doar dacă ar avea și vaccinuri și un leac pentru ea. Cu o țară atât de mică, utilizarea vaccinurilor ar fi fost dezvăluită de mult timp. În schimb, populația israeliană a fost, de asemenea, grav afectată de virus. Deci sunt antisemiți care, prin definiție, dau vina pe evrei pentru toată mizeria din lume, oricare ar fi ea, fără să aducă nicio dovadă în acest sens. Ei consideră că Israelul și evreii sunt dușmanii, așa că vor fi făcut-o întotdeauna. Un înalt purtător de cuvânt iranian a clarificat acest lucru spunând că, chiar dacă Israelul a găsit un leac, nu îl va accepta pentru că vine din Israel.

2.5.2.1. Anumite state produc arme biologice.

În schimb, există dovezi că Irakul a dezvoltat o armă biologică în timpul lui Saddam Hussain, deși acesta nu a folosit-o.

În timp ce majoritatea armelor chimice fuseseră distruse până în 1994, devenea din ce în ce mai clar că programul de arme biologice al Irakului trebuie să fi fost mai mare decât

fusese indicat. Inspectorul de arme Jan Rozing se pregătea să meargă și el în Irak și să efectueze inspecții în fabricile în care se produceau furaje pentru pui.

„Intri într-un complex de înaltă tehnologie în deșert, păzit de soldați înarmați în turnuri de pază. Știi că întregul loc este mult prea avansat pentru o fabrică de hrană pentru pui, dar nu poți găsi nicio dovadă.”

Dar în 1995, Kamal Hassan Hussein, ginerele lui Saddam, a fugit din țară. Kamal conducea programele secrete de armament și acum amenința că va dezvălui informații sensibile. La scurt timp după fuga sa, oficialii irakieni au indicat inspectorilor UNSCOM o fermă a lui Kamal unde erau depozitate lăzi pline de documente. Dovezi pe care Irakul le-a ascuns inspectorilor în toți acești ani. Țara avea într-adevăr un program serios de arme biologice.

Așa-numitul „Stat Islamic” (SI) sau Daesh era, de asemenea, hotărât să fabrice arme biologice. Potrivit IraqiNews, SI l-ar fi executat pe șeful departamentului de fizică de la Universitatea din Mosul la 11 noiembrie 2015. Bărbatul ar fi refuzat să producă arme biologice.

Cu toate acestea, armata privată a lui Saddam Hussein, Garda Republicană, s-a alăturat în mare parte SI după invazia americană în Irak.

De asemenea, Statul Islamic se bucură în mod deschis de „pandemia care afectează în special națiunile idolatre” – adică Europa și America.

Cu toate acestea, există obiecții serioase la această teorie.

Deși par să existe indicii ale unei legături între Turcia și SI, aceasta nu este sigură. Nu este clar dacă ar putea fi vorba de informații false rusești. Cu toate acestea, SI a fost în mod constant în război: este puțin probabil că ar fi putut lucra la coronavirus în liniște. Mai mult, chiar dacă ar fi făcut-o, este puțin probabil că l-ar fi dat la orice Turcia.

Turcia, ca și Israelul, nu are un laborator de nivel 4 de biosecuritate.

Erdogan nu vrea probleme cu Iranul, deși Iranul l-a susținut pe Assad din Siria. Turcia depinde parțial de Iran pentru aprovizionarea cu petrol. Dar mai important este sprijinul pe care Partidul AK, aflat la putere în Turcia, îl acordă Frăției Musulmane. Deși Frăția Musulmană este sunnită, iar Iranul este šiit, președintele ales al Egiptului, Morsi, care a vrut să aducă Frăția Musulmană la putere acolo, a dorit să restabilească legăturile cu Iranul în 2012, iar Iranul a dorit același lucru.

Doar un număr limitat de țări dispun de laboratoare de nivel 4 de biosecuritate (statut BSL4) în care pot fi studiați și manipulați cei mai periculoși și mai letali viruși. Principalele se află în America, Rusia și China (la Wuhan) și în alte câteva țări, precum Franța, Japonia și Africa de Sud, dar America, Rusia și China au cele mai multe. În plus, America, Rusia și China, în special, se străduiesc fiecare să domine lumea.

A se vedea și:

https://en.wikipedia.org/wiki/Misinformation_related_to_the_2019%E2%80%9320_coronavirus_pandemic

În special între America președintelui Trump și China comunistă, tensiunile au crescut semnificativ în 2019 și 2020, parțial din cauza disputei comerciale.

China a acuzat America că a conceput COVID19 ca armă biologică, fără a furniza dovezi în acest sens, în cel mai bun caz indicații. Dar aceasta poate fi o modalitate de a se apăra de acuzațiile la adresa Partidului Comunist Chinez.

Suspiciunile că America ar fi putut să o fi conceput ca armă biologică provin parțial din următoarele:

Coloniștii europeni din America și Australia au o istorie de ucidere a populațiilor indigene, cum ar fi infectarea indienilor cu pături infectate în timpul Rebeliunii Pontiac din 1763. A se vedea:

https://en.wikipedia.org/wiki/Genocide_of_indigenous_peoples

Dar, mai târziu, vedeți și programul de arme biologice al SUA:

https://en.wikipedia.org/wiki/United_States_biological_weapons_program

Asta ca să nu mai vorbim de originea și răspândirea epidemiei HIV, care a ucis 40 de milioane de oameni.

În martie 2020, un purtător de cuvânt al Ministerului chinez de Externe a susținut teoria potrivit căreia aceasta ar fi fost răspândită de atleții militari americani care participă la Jocurile Militare Mondiale din 2019 de la Wuhan. Indicațiile date au fost că sportivii au avut doar performanțe moderate și că au stat în Wuhan în apropierea pieței de fructe de mare, unde a fost observat primul grup de cazuri.

„Noul coronavirus extrem de infecțios (Covid-19) nu provine din natură, ci a fost creat ca o armă biologică într-un laborator din SUA”. Așa afirma un om de știință pakistanez specializat în chimie organică în martie 2020. Profesorul Atta-ur-Rahman a făcut această declarație în timpul unui interviu acordat canalului de știri Public News. Printre întrebările care i-au fost adresate s-a numărat și aceea dacă el crede că Covid-19 este o armă biologică. „Este posibil ca un virus existent să fi fost modificat și transformat într-o armă biologică”, a declarat doctorul Rahman. „Există unele dovezi că Statele Unite au lucrat la o armă biologică într-un laborator”, a adăugat el. El a precizat că laboratorul a fost închis din cauza unei scurgeri. „Era un laborator militar”, a spus Rahman, care este, de asemenea, președinte al Comisiei ONU pentru știință, tehnologie și inovare.

Un motiv pentru a slăbi China de către America ar putea fi faptul că America are o datorie uriașă față de China: peste 1.200 de miliarde de dolari. America se află în pragul falimentului. Posibil ca Trump să spere că, astfel, chinezii

vor fi atât de slăbiți de coronavirus încât nu vor mai putea să își întărească cererea de rambursare.

2.5.2.2. A făcut China comunistă covid19 ?

Focarul de covid19 a început în China, notează Wuhan, care are un laborator de nivel 4 de biosecuritate din 2015.

În 2019 și la începutul anului 2020, guvernul chinez a încercat prin toate mijloacele să împiedice apariția unor știri despre izbucnirea virusului corona.

The AD a relatat: „Poliția din Wuhan a impus o interdicție de a vorbi primului medic care l-a raportat, Li Wenliang. Câteva săptămâni mai târziu, acest medic a murit din cauza coronavirusului, potrivit unor surse oficiale.

Nici de la un alt medic, Ai Fen, care a lucrat la un spital din Wuhan și care a criticat vehement abordarea guvernului chinez, nu s-a mai auzit nimic.

Ai Fen știa ce risca cu un interviu de mare anvergură în revista chineză Renwu (People). În acesta, ea a confirmat că a existat o problemă cu un pacient cu pneumonie îngrijorătoare încă din 18 decembrie 2019. Acest bărbat transportase comenzi de la piața de pește Huanan din Wuhan, identificată acum ca fiind principalul punct de focar în răspândirea virusului. Zece zile mai târziu, Ai Fen a observat un sindrom similar la o persoană care nu avea nicio legătură cu piața de pește nesuspectată atunci. Ai a

observat asemănări cu virusul mortal Sars de acum 18 ani și a alertat autoritățile sanitare locale. La fel ca Li, Ai a fost pus în gardă la vremea respectivă pentru „o muștrare severă” pentru „răspândirea de zvonuri”. Dar când s-a constatat ulterior că o asistentă medicală din spitalul ei a fost infectată, Ai a tras din nou semnalul de alarmă. Totuși, riscul a fost subestimat, a considerat ea. La mijlocul lunii ianuarie 2020, autoritățile spitalicești locale din Wuhan au raportat că virusul nu ar fi contagios. Ai a fost apoi din nou scoasă din peisaj pentru o vreme. La acea vreme, au existat zvonuri că și ea, ca și colega Li, ar fi fost doborâtă de virus. Nimic nu putea fi mai departe de adevăr atunci când a fost publicat senzaționalul interviu pe care Renwu i l-a acordat. În acesta, ea a oferit o versiune detaliată a experiențelor sale personale. La trei ore de la publicare, revărsarea a fost cenzurată. Dar povestea ei a făcut o călătorie miraculoasă prin rețelele de socializare chiar și atunci.”

Un alt denunțator, profesorul chinez de drept Xu Zhangrun, a fost, de asemenea, pedepsit pentru că a criticat modul în care a fost gestionat focarul de virus și pentru lipsa de deschidere. Potrivit prietenilor profesorului disident, acesta a fost plasat în arest la domiciliu sub pretextul carantinei. Pentru a-l împiedica să mai facă comentarii critice, autoritățile i-au tăiat conexiunea la internet. Contul său de WeChat, WhatsApp-ul chinezesc, a fost, de asemenea, șters.

Bineînțeles, acest lucru se încadrează în strategia și propaganda comuniștilor de a ascunde tot ceea ce nu este pozitiv și de a face să pară că în țara lor se întâmplă numai lucruri pozitive. Ar putea fi explicat în acest fel, dar ar putea exista și o altă explicație, și anume păstrarea secretului că ar fi vorba de o armă biologică.

Există, de asemenea, rapoarte de presă conform cărora China a trimis ca „ajutor” capace de gură și în Europa (Olanda) care s-au dovedit a fi contaminate cu coronavirus și că au trimis teste care s-au dovedit a fi defecte.

Cu toate acestea, în ultimele decenii, China a preluat din ce în ce mai mult producția de materii prime pentru produsele farmaceutice.

Acum, 90% din această producție pare să fie în mâinile chinezilor.

Astfel, ei pot șantaja restul lumii. Pentru că oricine poate furniza medicamente în timpul unei pandemii are un avantaj enorm.

Dar chiar dacă nu a fost distribuit în mod deliberat ca armă biologică, ar fi putut, desigur, să scape accidental dintr-un laborator american sau chinez unde era studiat.

Pentru a vedea dacă ar putea fi o armă biologică, trebuie să ne punem și următoarele întrebări:

1. O armă biologică folosită de o organizație care nu are nici un medicament sau vaccin pentru ea este inutilă. Asta înseamnă că trebuie să existe un vaccin și un medicament pentru ea la vârful Partidului Comunist Chinez, dacă China a făcut-o, sau al grupului Trump din America sau al camarilei lui Putin. Cu excepția cazului în care, desigur, este programat pentru combinația genetică a unui anumit grup

de populație. În orice caz, ereditatea pare să joace un rol (covid19hg.org)

Cum putem afla dacă COVID19 este sau nu o armă biologică?

Un program de arme biologice va fi ținut ultrasecret de către țara sau organizația care îl dezvoltă. Toate dovezile vor fi distruse în măsura în care este posibil. Prin urmare, probabil că nu va putea fi dovedit niciodată, cu excepția cazului în care se dovedește că vaccinurile au fost distribuite pe o scară relativ mare sau dacă un angajat al unui astfel de program își dă demisia.

2. Cum s-a răspândit din China ? Cum a ajuns în Iran și în Italia. La urma urmei, ambele țări nu sunt adversari declarați ai Chinei.

Majoritatea dovezilor susțin teoria conform căreia compania aeriană iraniană Mahan este cauza răspândirii în Iran. Mahan menține o mulțime de zboruri către China. Iar avioanele sunt deosebit de vulnerabile la viruși. Nu numai pentru că pasagerii sunt înghesuiți strâns împreună într-un spațiu închis pentru perioade lungi de timp, ci și pentru că virușii au tendința de a se ascunde în sistemul de aer condiționat de unde pot infecta toți pasagerii.

În Italia, probabil că a venit împreună cu unii dintre numeroșii turiști chinezi. Italia este vizitată de milioane de turiști din China în fiecare an. Primele cazuri de COVID19 au fost înregistrate de doi turiști chinezi.

Cu alte cuvinte: Nu țările ostile Chinei au fost infectate, ci mai degrabă cele care au avut multe contacte.

Infecția din Italia și Spania sugerează că nu este vorba de o armă biologică, ci că virusul a scăpat din laborator.

Între timp, este clar și prin ce mijloc a fost răspândită:

Aceasta s-a răspândit în întreaga lume prin utilizarea aeronavelor.

3. De ce populația non-albă, negrii și latino-americanii sunt cele mai multe victime în America?

Sunt ei uneori victimele unei campanii de genocid a rasiștilor lui Trump ?

Nimic nu este imposibil, dar mult mai probabile pot fi cauzele:

Aceștia reprezintă cea mai săracă parte a populației. În comparație cu albi, aceștia efectuează adesea munci fizice care îi obligă să părăsească locuința și să se deplaseze la locul de muncă, în timp ce albi pot foarte des să lucreze la distanță de la domiciliu. Starea lor de sănătate în medie este probabil mai proastă decât cea a populației albe medii, cultura de ghetou este parțial responsabilă pentru aceste două lucruri, sau poate că este vorba de o încercare de genocid a 'bandei rasiste a lui Trump' până la urmă .

Pentru a afla care sunt cauzele, va trebui să se facă cercetări. Este adevărat că negrii și latino-americanii sunt, în medie, mai nesănătoși decât albi din America și de ce se întâmplă acest lucru? Stilul de viață nesănătos al americanilor joacă cu siguranță un rol în această situație, în special în zonele sărace în care locuiesc mulți negri nu există nici măcar magazine cu legume și chiar și în școli se oferă doar alimente nesănătoase și dulciuri. Și unde orele petrecute uitându-se la ecranul electronic al televizorului, al computerului sau al smartphone-ului iau locul exercițiilor fizice sănătoase.

America are, de asemenea, un program de arme biologice. După cum am menționat mai devreme, este puțin probabil să obțină informații despre acesta.

Dar ar putea exista și o cauză total diferită: De exemplu, pentru că persoanele cu pielea mai închisă la culoare din America nu primesc suficientă vitamina D, în timp ce vitamina D poate reduce potențial infecțiile.

Recent, există din ce în ce mai multe dovezi că vitamina D și vitamina K reduc foarte mult gravitatea bolii. Cele mai multe decese se produc deoarece, atunci când virusul pătrunde în plămâni, sistemul imunitar o ia razna, determinând ca și celulele sănătoase să fie atacate de celulele imunitare, așa-numita furtună de citokine, ceea ce duce la umplerea plămânilor și la sufocarea pacientului. Vitamina D echilibrează sistemul imunitar și previne ca acesta să o ia razna.

O altă opțiune, dar probabil o completare, este că radiațiile ultraviolete din lumina soarelui sunt cele care distrug virusul.

Acesta este motivul pentru care există atât de puține infecții și decese în Africa, unde este mult soare și mulți oameni umblă cu pielea goală. Cei care se infectează în Africa trăiesc mai ales în orașe. Există foarte puține infecții în zonele rurale. Lumina soarelui și vitamina D pot fi o explicație, dar mai există și o alta. Oamenii de la sate intră în contact cu tot felul de germeni mai des decât la oraș, deoarece satele sunt mai dezordonate. Cu toate acestea, ca urmare, sătenii dezvoltă o imunitate mai bună.

Dar Brazilia? Cu siguranță că și acolo se află la tropice și există un focar major.

Cele mai multe infecții (inclusiv în Africa) se produc în rândul elitelor, care se îmbracă strâns și nu își arată pielea goală sau la persoanele supraponderale sau prin utilizarea aerului condiționat. Virușii par să aibă o preferință pentru a se instala în aerul condiționat, mai ales dacă acesta este curățat doar o dată pe an. În plus, cel mai mare focar din Brazilia este în Manaus, iar acolo este mai puțin soare decât în Olanda din cauza acoperirii cu nori a pădurii tropicale. A se vedea:

https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_cities_by_sunshine_duration

4. Cu toate acestea, o serie de articole publicate în reviste științifice despre virusul corona COVID19 de către oameni de știință americani și chinezi sugerează că ar fi puțin probabil ca acesta să fie modificat genetic. Acest lucru este întotdeauna citat în presă ca fiind „dovada” că nu a fost modificat la Institutul de Virologie din Wuhan, fără a se ține cont de alte informații.

Se pot face câteva observații în această privință:

4.1. Cum se poate ști că un virus necunoscut nu a fost manipulat?

Este posibil ca o singură modificare genetică datorată manipulării să nu fi fost observată, deoarece pare a fi o mutație naturală.

Acest lucru se aplică în special în cazul unui virus chimeric. Un organism chimeric este un organism compus din părți ale altor organisme. Printre exemplele altor organisme antice se numără centaurul (cal cu cap de om), sfinxul (leu cu cap de om), Pegasus (cal cu aripi).



Figura din stânga sus: un centaur din mitologia greacă; figura din dreapta: Sfinxul, chimera din Egipt.

Deoarece virușii evoluează în mod natural, ceea ce poate duce la modificări ale secvențelor genetice, este adesea imposibil să se determine dacă un virus este natural sau manipulat.

4.2. Dar chiar dacă ar fi un virus natural, ar putea fi folosit ca armă biologică.

4.3. Chiar dacă nu a fost destinată ca armă biologică, este posibil ca aceasta să fi scăpat accidental din laboratorul Wuhan.

4.4. Cercurile academice occidentale sunt prea naive în ceea ce privește intențiile rele ale țărilor și organizațiilor, după cum o demonstrează atitudinea față de Rusia, marxism, inițiativele Frăției Musulmane și, de asemenea, față de motivele imperialiste ale Chinei comuniste.

Dar oamenii sunt naivi și față de propriul guvern și de serviciile lor secrete. De exemplu, pentru mulți americani și europeni este de neconceput că virusul HIV ar fi fost folosit pentru a extermina rasa neagră.

De asemenea, este de neconceput pentru cei mai mulți că serviciile secrete din America și din anumite țări europene au ajutat rezidenții sau imigranții de culoare să devină dependenți de droguri în anii 1960, 1970 și 1980.

De asemenea, este de neconceput ca anumite companii mari să comercializeze medicamente care nu numai că nu funcționează, dar dăunează sănătății, doar pentru profit.

Cu toate acestea, orice laborator virologic cu nivel de securitate 4 poate fi utilizat fie în scopuri medicale civile, fie în scopuri militare: fabricarea unei arme biologice. Așadar, acest lucru se aplică nu numai Americii și tuturor celorlalte țări în care se află aceste laboratoare, ci și Chinei comuniste.

5. De asemenea, în presă sunt citate ca o cauză obiceiurile alimentare specifice ale chinezilor.

O veche zicală cantoneză pare a fi: „Chinezii mănâncă orice cu patru picioare, cu excepția unei mese, și orice cu aripi, cu excepția unui avion”.

O parte a coronavirusului COVID19 pare să fie prezentă în mod natural la pangolin sau la mâncătorul de termite (Manidae), în special la pangolinul chinezesc (Manis pentadactyla).

I se mai spune și liliac și șarpe. Toate aceste animale sunt vândute la piața din Wuhan, unde a început totul. Se știe că chinezii mănâncă animale neobișnuite, cum ar fi castraveții de mare, șerpii, șobolanii sau pisica civetă. Lilieci și astfel și pangolinul. Scientias scrie: „Chiar și acest animal gazdă nu trebuie să provoace încă probleme majore de sănătate pentru oameni. Aceste probleme au fost cauzate chiar de oameni în cazul SARS 2003, SARS Corona 2 și gripa aviară. Cercetătorul are o explicație pentru acest lucru: „Problema nu apare încă în junglă, unde rezervorul și animalul gazdă aparțin. Problema apare atunci când animalul gazdă este vânat de oameni, scos din junglă și sacrificat într-un mediu uman, fără igienă. Ca în piețele de animale din China. În China, în special, piețele de animale sunt mai populare și la scară mai mare decât în alte părți. Atunci când un animal gazdă, cum ar fi pisica civetă, este apoi adus printre oameni și sacrificat acolo, în aer liber, virusul este eliberat odată cu sângele sau cu fecalele. Și da, poate că se poate întâmpla și prin atingere sau mușcături. Mulțimea de la piață face apoi restul. „

Problema cu această teorie, însă, este că virusul din liliac este puțin diferit de virusul covid19. Virusul liliacului al

căruia nucleu se află în coronavirus nu este infecțios pentru oameni. Dar coronavirusul este foarte infecțios pentru oameni. Prin urmare, oamenii de știință care nu au cunoștință de experimentele efectuate de echipa lui Shi Zhengli de la Institutul de Virusologie din Wuhan susțin că trebuie să fi existat o „formă intermediară”, un organism care a furnizat „în mod natural” virusul modificat. Cu toate acestea, nimeni nu a găsit acea formă intermediară. Nici la un șarpe, nici la pangolin și nici la lilieci.

6. Luc Montagnier, laureat al premiului Nobel, francezul care a descoperit virusul HIV în 1983 și care a primit premiul Nobel pentru acest lucru, susține că noul coronavirus nu este de origine naturală și că trebuie să provină dintr-un laborator. Montagnier, susține că Covid-19 a scăpat într-adevăr accidental dintr-un laborator din Wuhan. Potrivit savantului francez, acest lucru s-ar fi întâmplat și înainte. Virusul SARS, la fel de mortal, ar fi luat naștere în urma unui accident în timp ce chinezii lucrau la un vaccin împotriva HIV. Montagnier a făcut aceste declarații pentru canalul francez CNews. (Sursa: AD 18-4-2020)

În martie 2019, a fost descoperit un pachet cu viruși mortali trimis din Canada în China. În urma investigațiilor, s-a constatat că acesta era opera unor agenți secreți chinezi care lucrau la Laboratorul Național de Microbiologie (LNM) din Canada.

Omul de știință în cauză era Xiangguo Qiu, șeful Secției de dezvoltare a vaccinurilor și terapie antivirală din cadrul LNM canadian. Deoarece existau suspiciuni că oamenii de știință

lucrau direct pentru Programul chinez de război biologic, aceștia au fost imediat expulzați din țară.

Există din ce în ce mai multe dovezi că acesta a provenit de la Institutul de Virologie Wuhan (WIV), care sunt, totuși, ascunse de o campanie de mușamalizare de succes.

Din 2003, Dr. Shi Zheng Li cercetează coronavirusul care infectează oamenii la laboratorul P4 al Institutului de Virologie din Wuhan. Ea este principalul specialist în virusurile liliacului.

Dr. Shi Zheng Li a fost primul care a identificat cheia modului în care coronavirusul poate afecta oamenii. Laboratorul ei are capacitatea de a muta virusul. Din 2010, ea a cercetat răspândirea coronavirusului în diferite specii și capacitatea acestora de a-l transmite la oameni. Probabil cu intenții bune: Să împiedice cu precizie ca o mutație să infecteze vreodată oamenii. Dar nu știm. Este probabil că nu și-a urmărit hobby-ul privat de una singură, ci i s-a ordonat să facă acest lucru de către cei mai înalți: conducerea Partidului Comunist Chinez.

În China, există foarte puține activități și afaceri oficiale care să nu fie monitorizate de Partidul Comunist și cu siguranță nu activități care ar putea avea un impact uriaș.

Într-o lucrare din 2013 publicată în Nature privind descoperirea coronavirusului, Dr. Shi Zheng Li a explicat trei virusuri izolate de la lilieci și a demonstrat efectiv

infectarea directă a virusurilor asemănătoare SARS de la oameni fără a fi nevoie de o gazdă intermediară.

Shi Zheng Li a efectuat o serie de experimente în 2015, în colaborare cu cercetătorul american Ralph Baric, printre alții.

Coronavirusul liliacului, care în mod natural nu se poate atașa la receptorii ACE2 umani și, prin urmare, nu infectează cu ușurință oamenii, a fost echipat cu proteine îmbogățite ale unui virus asemănător SARS. Această intervenție le-a permis brusc să intre în celulele umane. Ea însăși a descris acest lucru într-un articol împreună cu alți 14 cercetători, în principal de la Departamentul de Epidemiologie al Universității din Carolina de Nord din America, în noiembrie 2015, în revista științifică Naturemedicine 21, paginile 1508-1513(2015).

La propriu, se spune: „Aici examinăm potențialul de îmbolnăvire al unui virus asemănător SARS, SHC014-CoV, care circulă în prezent în populațiile de lilieci cu potcoavă din China. Utilizând sistemul de genetică inversă SARS-CoV, am generat și caracterizat un virus chimeric care exprimă spike-ul coronavirusului SHC014 al liliecilor într-un backbone SARS-CoV adaptat la șoareci”.

Acesta prevede (simplificat): „Pentru a investiga posibilitatea ca oamenii să fie infectați cu virusuri provenite de la lilieci, am construit, prin urmare, un virus chimeric (=compus din părți ale unor virusuri sau proteine diferite) cu o nouă

proteină spinoasă, în spatele unui șoarece purtător al virusului SARS-CoV. Mai departe:

Virusul hibrid ne-a permis să evaluăm capacitatea noii proteine spike de a provoca boli. Folosind această abordare, am testat infecția cu CoV, folosind proteina SHC014 spike în celulele umane ale căilor respiratorii in vivo pentru a verifica eficacitatea terapiei imune disponibile împotriva SHC014-CoV. Strategia utilizează date din eșantioane genetice din natură pentru a ajuta la prezicerea viitorilor virusi emergenți pentru a ne pregăti pentru aceștia.

De altfel, cercetătorii nu au găsit nici un vaccin, nici un medicament. În articol se mai precizează că atât terapia cu anticorpi monoclonali, cât și vaccinurile nu protejează împotriva noului virus.

Astfel, virusul era compus dintr-un nucleu, un virus prezent în mod natural la lilieci, și un înveliș proteic cu spini, care putea deci infecta oamenii, derivat dintr-un alt virus.

Shi Zengli și echipa sa au descoperit virusurile la lilieci cu potcoavă într-o peșteră din Yunnan în 2013.

Dar acest experiment a permis, de fapt, trecerea virusului inițial inofensiv la oameni. Adevărul este că.

Acest lucru este confirmat de un alt articol din ResearchGate din iulie 2020, scris de Alejandro Sousa, intitulat: „ SARS-Cov-2 Natural sau artificial? Aceasta este

întrebarea.”. În acest articol, autorul oferă 14 motive pentru care acel coronavirus ar trebui să fie considerat artificial.

Există dezbateri cu privire la scop: este într-adevăr menit să prevadă cu precizie epidemiile și să găsească vaccinuri sau există un scop mult mai întunecat: și anume, utilizarea noului virus ca armă biologică. A scăpat din laborator sau s-a răspândit intenționat ? Aceasta este întrebarea.

În urmă cu 2016, Shi Zhengli s-a plâns de siguranța institutului din Wuhan, spunând că acesta avea de fapt un nivel de biosecuritate 2, în loc de 4. Dacă este adevărat, este o neglijență iresponsabilă, așa cum se întâlnește mai des în țările din lumea a treia.

Prin urmare, este probabil ca virusul să fi scăpat din laborator din greșeală.

În orice caz, nu contează consecințele.

Dar DACĂ ar fi fost o armă biologică, karma ar fi lovit pe cel care a produs-o: dacă a fost comandată și distribuită de Partidul Comunist Chinez, nu le pasă că zeci de mii de chinezi au căzut victime. Acest lucru nu este nimic nou: Mao a spus deja că era dispus să ucidă jumătate din chinezi dacă astfel își putea atinge scopul. Dacă chinezii ar fi fost victimele primilor, probabil că suspiciunea că China a conceput-o nu ar cădea asupra Chinei, conform principalilor. Întrebarea care se pune atunci este cum a ajuns în America.

Concluzie: Este sigur că a fost creat (un virus chimeric) de către Institutul de Virologie Wuhan (WIV) de către oameni de știință chinezi și oameni de știință americani de la Departamentul de Epidemiologie al Universității americane din Carolina de Nord.

Toate teoriile conform cărora coronavirusul ar fi fost conceput de Rusia, Israel, Turcia, Iran sau SI (Daesh) sunt false. Teoriile conform cărora coronavirusul(COVID19) provine direct din natură sunt, de asemenea, false.

Teoria conform căreia ar fi venit din America și ar fi fost adus în China de către personalul militar american care a participat la Jocurile Militare Mondiale a fost, se pare, inventată de comuniștii chinezi pentru a distrage atenția de la faptul că ar fi venit de la WIV.

DACĂ este o armă biologică, se pare că a fost concepută în colaborare cu oamenii de știință americani, care, probabil din naivitate și ignoranță, s-au lăsat abuzați de Partidul Comunist Chinez.

DACĂ este vorba de o armă biologică chineză, Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez este responsabil pentru aceasta, în special Xi Jinping.

Dr. Shi Zheng Li execută doar ordinele primite de la superiorii săi. Aceștia sunt, așadar, principalii responsabili. Dar toți străinii care au colaborat sunt de fapt co-responsabili. Dacă presupunem că cei 15 autori ai articolului în cauză din Nature Medicine au fost și co-

investigatorii care au manipulat virusul în așa fel încât acesta să poată afecta oamenii, printre aceștia se numără doar 2 chinezi, 12 americani și 1 elvețian. 8 dintre americani proveneau de la Departamentul de Epidemiologie al Universității din Carolina de Nord, menționat mai sus, care a colaborat cu Institutul de Virologie din Wuhan.

Sponsorul pare să fie USAID, Epipredict și Eco Health Alliance. Prin urmare, toate aceste instituții ar trebui să fie trase la răspundere.

Cu toate acestea, este foarte probabil ca oamenii de știință americani, dar posibil și cei chinezi, să fi fost ghidați de ideea că aceste cercetări au servit tocmai pentru a contracara o posibilă epidemie. Experimentele pe șoareci au fost efectuate în America, la Universitatea din Carolina de Nord. S-a spus că intenția era tocmai aceea de a găsi vaccinuri și medicamente împotriva noului virus.

Nu este clar care este rolul politic al Americii în acest caz.

Oamenii de știință trăiesc adesea într-o bulă, fără să țină seama de consecințele muncii lor. Ei sunt sărbătoriți la seminarii și conferințe dacă reușesc să menționeze o descoperire într-o revistă științifică. Publicarea acesteia este atunci cel mai înalt obiectiv. Ei preferă să nu se ocupe de lucruri neplăcute, cum ar fi posibilele consecințe dăunătoare ale muncii lor. De asemenea, nu vor să fie niște killjoy în cooperarea prietenoasă cu oamenii de știință străini, chiar dacă știu că acei oameni de știință (pot) lucra pentru o dictatură brutală. Nu există nimeni care să tragă

un semnal de alarmă. Oamenii de știință ar fi trebuit să facă acest lucru ei înșiși. Dar da, atunci își pierd locurile de muncă și poziția socială. Pentru că boicotează o cercetare în curs de desfășurare, ei pot fi chiar trimiși în judecată. Acești oameni de știință sunt bine plătiți și respectați pe scară largă, ca și cum ar fi salvatorii umanității. Ei sunt, de asemenea, încurajați de administrația universitară: Cu siguranță că universitatea noastră a realizat acest lucru: Putem fi mândri de acest lucru: O descoperire științifică.

Ce a dus la această descoperire: sute de mii de morți, milioane de bolnavi și milioane de oameni rămași fără locuri de muncă sau venituri.

Președintele american Trump a dat vina pe China pentru epidemie, declarând fără să clipească că aceasta provine de la Institutul de Virologie din Wuhan.

Cu toate acestea, agenția americană de informații, CIA, a afirmat că nu are (încă) nicio dovadă că China a conceput-o ca armă biologică.

Până acum ne-am obișnuit ca Trump să vorbească prostii, să mintă și să înșele, așa cum a vorbit prostii despre Obama și democrați. De exemplu, cu câteva zile mai devreme, el a spus că, dacă injectezi oamenii cu înălbitor, ar ajuta împotriva COVID19, ceea ce este adevărat, dar injectarea cu înălbitor este de obicei letală.

Dar, în acest caz, Trump are dreptate că provine (în parte) de la Institutul de Virologie din Wuhan. Având în vedere

publicația menționată mai sus a lui Shi Zheng Li și a altora, este sigur că provine de la WIV.

Prin urmare, este lăudabil din partea lui că este unul dintre puținii care – complet împotriva obiceiului său – a îndrăznit să spună adevărul în acest caz.

Dar atunci ar trebui să tragă la răspundere și cercetătorii americani și Departamentul de Epidemiologie de la Universitatea din Carolina de Nord.

Deși este probabil ca toți oamenii de știință, americani și chinezi, să fi acționat cu bună credință și să fi crezut sincer că munca lor ajută tocmai la găsirea unui vaccin și a unui leac împotriva viitoarelor epidemii.

DACĂ coronavirusul este o armă biologică a comuniștilor chinezi, aceștia omoară doi iepuri dintr-o lovitură: în primul rând, boala în sine, dar apoi poate că le pasă și mai mult de efectul măsurilor împotriva bolii.

Cu toate acestea, această boală afectează în principal persoanele în vârstă și bolnave, așa că, practic, oricine sub 50 de ani poate continua să lucreze, cu condiția să respecte anumite măsuri, cum ar fi să stea acasă atunci când este bolnav, să ia mult aer și să păstreze distanța.

Cu toate acestea, blocarea generală devastează economiile țărilor afectate, China însăși a exemplificat acest lucru în

februarie și martie, aprilie 2020. A fost asta în speranța că țările occidentale vor urma această blocare ?

Declinul economiei chineze este de 6,8% până în prezent, dar cel al țărilor occidentale este mult mai mare: America aproape 10%, Italia 15,5% și Spania 18,5%.

Nu ar trebui să fim surprinși de faptul că comuniștii dezvoltă arme biologice.

Jaap Goudsmit, profesor principal de virusologie, a declarat la emisiunea de televiziune „Zomergasten” că a trebuit să dezvolte un vaccin împotriva Ebola, deoarece s-a descoperit că, în acea perioadă, Uniunea Sovietică dezvoltă Ebola pentru a o putea răspândi cu ajutorul rachetelor. Acest lucru este în concordanță cu ceea ce a declarat Bezmenov anterior. Acest lucru arată, de asemenea, ce sunt de fapt comuniștii. Conform propagandei și teoriei lor despre marxism-leninism, ei ar trebui să fie pentru „popor” și împotriva conducătorilor capitaliști. Dar atât ebola cât și covid19 afectează pe toată lumea, în special poporul. Așadar, ei nu urmăresc decât puterea personală a camarilei lor și, cu excepția „justificării” lor prin teorie, nu se deosebesc de fascism în nimic.

Dr. Li-Meng Yan, un virusolog chinez, afirmă că a descoperit că virusul a fost comandat de Partidul Comunist Chinez pentru a fi folosit ca armă biologică de către armata chineză. Ea afirmă că, din cauza descoperirii sale și a publicării acesteia, nu mai este sigură de viața ei și a fost nevoită să fugă din China, ceea ce înseamnă că, probabil, nu-și va mai

vedea niciodată familia. Ea se află acum într-o locație nedeclarată din America. Cu toate acestea, Facebook a vrut să-i cenzureze declarațiile.

Dar Occidentul a dezvoltat acum vaccinuri, mai repede decât și-ar fi imaginat cineva vreodată.

Dacă covid19 este o armă biologică pentru a slăbi Occidentul din partea Chinei și a Rusiei, a eșuat acest plan ?

Îmbolnăvirea populației este unul dintre scopurile unei astfel de arme biologice. Obiectivul general este de a slăbi lumea în afara sferelor de influență rusească și chineză.

Adică, să slăbească economia, să promoveze neîncrederea în stat, să submineze moralitatea și să provoace tulburări sociale, de preferință până la război civil. Dacă reușește, acele țări în care a reușit sunt pradă imperialismului chinez sau rusesc. Fie vor fi ocupate militar, fie, și aceasta este cea mai bună opțiune pentru Putin și Xi Jinping, vor fi slăbite până la punctul de a-și adapta politica la dorințele Kremlinului și ale Politburo-ului Partidului Comunist Chinez.

Într-adevăr, se pare că se îndreaptă în această direcție.

În plus, Europa a devenit dependentă de livrările de gaz rusesc, în parte din cauza activiștilor din Groningen, care

cer să nu se folosească gaz olandez, chiar dacă nimeni nu a fost ucis în cutremurele din Groningen.

Trump, adus la putere de Rusia, a reușit într-adevăr să divizeze America în așa fel încât aproape că devine un război civil între republicani și democrați, cel puțin că a devenit mult mai dificil să faci politică în interesul poporului american.

Nu doar covid19 provine din China comunistă, ci și testele, capacele de gură și tot felul de alte materiale pentru a controla virusul. Nimănui nu i se pare ciudat acest lucru.

Dar, din moment ce guvernele țărilor din afara sferei de influență rusească sau chineză vaccinează masiv populația, Putin și Xi Jinping au considerat necesar să înceapă o campanie împotriva vaccinării. Și atunci cum, vă veți întreba, pentru că dacă ar spune doar „nu ar trebui să vă vaccinați”, atunci toată lumea și-ar da seama că este vorba de o subversiune din străinătate.

De aceea au inventat povești despre: cât de rele sunt vaccinările, că aceste măsuri guvernamentale sunt menite să restrângă libertatea, cu scopul de a oprima și exploata populația în beneficiul unei așa-zise „conspirații” a Noii Ordini Mondiale, pusă la cale de elite.

Pentru a vinde această prostie, agenții ruși din Occident sunt desfășurați acolo:

Trump în America și Thierry Baudet în Olanda, iar în alte țări există și acolo astfel de agenți, lideri ai unor partide politice.

Cu alte cuvinte: Într-o anumită măsură, Rusia și China comunistă își ating obiectivele, mai ales că opoziția față de guvernele care nu se află sub controlul lor direct este în creștere sau că influența lor a pătruns în guvernul acestor țări.

Totuși: serviciile secrete ale unor state occidentale au răspândit și ele boli. Având în vedere că atât Rusia, cât și America s-au ocupat de Ebola în laboratoare, este discutabilă măsura în care focarele de Ebola din 2013 în Africa de Vest și din 2018 în estul Congo au avut origini naturale. Sentimentul de superioritate al albilor este adânc înrădăcinat în Rusia și în America. Este posibil ca aceștia să fi abuzat de africanii de culoare și să fi provocat în mod deliberat acele epidemii pentru a testa ebola și un posibil vaccin ?

2.6. Conspirații concepute și informații false

Serviciile secrete au, de obicei, un departament de „dezinformare”, specializat în mușamalizarea faptelor unui regim totalitar în special și în învinovățirea adversarului. Rușii, în special, sunt campioni în acest sens. Anterior, naziștii, în special, au fost campioni în acest sens.

Se bazează pe minciuni, care sunt făcute „acceptabile” printr-o teorie. Teoriile conspirației provin aproape întotdeauna din cartierele politice ale unei țări sau ale unei organizații și urmăresc să vizeze adversarul chiar și cu cele mai improbabile povești. Acestea se mai numesc și „operațiuni sub steag fals”.

Un exemplu este acuzația lui Trump potrivit căreia Obama este musulman și nu american, ci kenyan.

Exemple sunt poveștile antisemite ale naziștilor.

Antisemitismul german era prezent de mult timp, mai ales din partea cunoscutului statistician britanic Karl Pearson, care, deși era un mare statistician, era și marxist și antisemit, susținând războiul împotriva raselor negermane încă din 1901. Acest lucru provenea atât din orgoliul britanic ca stăpân al coloniilor, când imperiul britanic părea suprem, cât și din interpretarea greșită a teoriei evoluției lui Darwin și, bineînțeles, dintr-o viziune inumană asupra semenilor de culoare non-germanică.

Darwin a susținut că „supraviețuirea celui mai adaptat” a apărut deoarece oamenii, animalele sau plantele se aflau în competiție pentru aceleași resurse: parteneri, hrană etc. Tocmai datorită acestei competiții, cei mai apti ar fi rămas. Mai ales cei care erau asemănători între ei. Ceea ce este important: el a definit „lupta pentru viață” sau „supraviețuirea celui mai adaptat” ca fiind un proces spontan, care, dacă a avut loc, trebuia să servească drept explicație prin existența diferitelor specii.

Dar cum a definit el „cel mai puternic” ?

Cei mai puternici au fost, în cele din urmă, acei indivizi care au avut cei mai mulți urmași, care au rămas în viață. De obicei, acei urmași care erau cel mai bine adaptați la anumite condiții naturale sau schimbate rămâneau în viață.

Astfel, supraviețuirea unei specii beneficiază atât de cea mai mare diversitate posibilă a indivizilor și a raselor, cât și de competiția naturală sau de avantajul pe care îl exploatează un individ, care determină ce indivizi obțin cei mai mulți urmași.

Deci, de fapt, supraviețuirea omenirii depinde parțial de supraviețuirea diferitelor rase. Darwin a susținut, de asemenea, că rasele sunt, de fapt, variații ale oamenilor adaptate la un anumit mediu natural și la un anumit climat. (De exemplu, oamenii și animalele cu pielea neagră sunt mai bine adaptate la soarele de la tropice, în timp ce oamenii și animalele cu pielea albă sunt mai bine adaptate la regiunile reci: pielea albă absoarbe mai multă lumină solară și vitamina D, dar, de fapt, arde mult mai repede la soare puternic.

În Anglia, există două forme de păianjen de mesteacăn, un fluture care se odihnește pe scoarța de copac în timpul zilei, unul gri și unul închis la culoare. Forma cenușie predomina înainte, dar utilizarea pe scară largă a cărbunelui a făcut ca lichenii să moară și trunchiurile copacilor să se întunece.

Forma întunecată a fluturelui a ajuns să domine forma deschisă, deoarece forma deschisă a fost mai rapid selectată de păsări. După ce oamenii au trecut la utilizarea uleiului, forma deschisă a revenit în mari părți ale Angliei.

Așadar, mai ales într-o perioadă de schimbări climatice, oamenii au șanse mai mari de supraviețuire dacă există mai multe rase.

Dar Karl Pearson, cu prejudecata sa colonială, a vrut să creeze un război deliberat și organizat între rase pentru a se asigura că doar nobilii germani vor conduce lumea: cu alte cuvinte, a vrut să extermine ceea ce el considera a fi rasele „inferioare” negermanice: o idee pe care naziștii au adoptat-o. În acest scop, au fost inventate povești mincinoase. Faptul că evreii aveau o credință diferită de cea a creștinilor (în Europa) sau a musulmanilor (în Orientul Mijlociu) și nu doreau să se convertească a fost, de asemenea, o sursă de antisemitism de-a lungul secolelor: adesea întărită de biserică. Francmasoneria a fost, de asemenea, atacată din același motiv: pentru că nu se conformau pe deplin bisericii conducătoare. În parte din această cauză, francmasonii au fost forțați să se întâlnească și ei în secret. Acest lucru, la rândul său, a fost folosit de adversari pentru a-i acuza de jocuri secrete de putere. Teoriile conspirației au combinat apoi acest lucru într-o „conspirație” iudeo-masonică.

Cartea „Protocoalele înțelepților Sionului” a avut o influență enormă. Este un text antisemit inventat, care se prezintă ca o relatare faptică și care descrie un presupus plan evreiesc de dominație a lumii. A fost publicată în Rusia în 1903 și, deși a fost demascată ca fiind frauduloasă și fabricată de

Times din Londra în 1921, a fost totuși pusă în scenă de națiști ca și cum ar fi fost reală. În acest proces, evreii au devenit țapul ispășitor al crizei economice a Germaniei. Un exemplu actual este carta mișcării palestinienilor Hamas, care citează frecvent din Protocoalele Sionului pentru a demonstra „conspirația sionistă”.

Alte exemple de conspirații inventate includ:

Gândul organizator sau colaboratori ai unei lovituri de stat eşuate, ca în 2016 în Turcia, vânătoria de vrăjitoare din vremea Reformei, unde bătrânele care stăteau singure și strângeau spice erau acuzate că ar fi provocat boli sau moartea în comunitatea satului, suspiciunea că bahai din Iran lucrau ca agenți ai imperialismului rusesc, suspiciunea lui Oates că catolicii au vrut să-l asasineze pe Carol al II-lea în secolul al XVII-lea în Anglia acuzația protestanților extremiști că Papa era Anticristul și „Curva Babilonului”, teoriile conspirației privind alegerea Papei, teoria „Statului Islamic” conform căreia yezidiții ar fi adoratori ai diavolului, teoria lui Morey conform căreia musulmanii nu îl au ca Dumnezeu pe cel din Biblie, ci că musulmanii sunt păgâni care se închină la Dumnezeu Lunii: văzută ca dovadă este folosirea calendarului lunar, a simbolului semilunii și venerarea zeului lunii de către vechii arabi.

Cea mai cunoscută teorie a conspirației este cea a Illuminati și a Noii Ordini Mondiale. Se spune că Illuminati ar fi un grup secret de elită care ar dori să instaureze o dictatură mondială („Noua Ordine Mondială”).

Credința în acest tip de conspirație este puternic încurajată de o anumită literatură și de anumite filme. Dan Brown și filmul „Îngeri și demoni”, bazat pe povestirile sale, sunt un exemplu în acest sens. Un popor care stă în fața televizorului 6 ore pe zi și se uită la filme mai mult decât la știri este mai înclinat să accepte povestea filmului ca fiind adevărată, chiar dacă știe că este ficțiune, decât să urmărească documentare veridice despre un subiect, pentru că pe acestea din urmă nu le urmăresc deloc. Cartea de ficțiune „The Illuminatus!” se află probabil la originea teoriei conspirației Illuminati.

Este un exemplu de „cunoaștere stigmatizată”, care este considerată adevărată de către cei care aderă la această teorie împotriva evaluării științei academice. În acest caz, se întâmplă, de ex. despre negarea schimbărilor climatice, despre faptul că aterizarea pe Lună a fost înscenată, despre ipoteze despre Atlantida, lemurieni, răpiri de către extraterestri, alchimie, despre faptul că toate vaccinurile îi îmbolnăvesc pe oameni (apropo, există un sâmbure de adevăr în acest lucru în Africa), despre faptul că Pământul este gol pe dinăuntru și că extraterestrii reptilienii trăiesc acolo, care se hrănesc cu oameni, care îi ademenesc, că regina Elisabeta a Angliei este de fapt și ea un astfel de extraterestru reptilian, ostil umanității, că clima este influențată de CIA prin radiații de la HAARP și prin răspândirea de nanoparticule în atmosferă. HAARP, High Frequency Active Auroral Research Program (Programul de cercetare aurorală activă de înaltă frecvență), este un institut de cercetare militar și civil american din Alaska, care face cercetări asupra ionosferei, iar adepții teoriei conspirației îi atribuie tot felul de mizerii, oarecum în stilul cunoscutelor filme science-fiction, precum Stranger Things.

Comploturile sunt inventate și promovate în mod activ de serviciile secrete rusești, în conformitate cu declarația lui Bezmenov menționată mai sus, dar sunt răspândite nu numai de trolii ruși de pe internet din Rusia, ci și de mercenarii săi din alte țări. În America, acesta este Infowars, care primește mai mulți vizitatori decât presa mainstream. Din America, aceste teorii se răspândesc apoi în întreaga lume. Și în Olanda, de exemplu, mulți sunt convinși că Kennedy a fost asasinat de CIA și că atacul de la World Trade Center din 11-9-2001 a fost, de asemenea, opera CIA: sau, așa cum îi spun ei: „o treabă din interior”.

Mulțumită știrilor false promovate pe rețelele de socializare de către trolii ruși de pe internet, Trump a fost ales.

Trump este, de asemenea, principalul susținător al INFOWARS, principalul agent rus ca promotor al știrilor false și al teoriilor conspirației fabricate în America. Deși în America au existat de fapt încercări secrete de eradicare a rasei negre și deși în America populația de culoare este în continuare discriminată și de către agențiile guvernamentale și poliție în multe cazuri, Infowars a întors această situație cu minciuna sa că mass-media de stânga urmărește un „genocid al albilor”. Deoarece Rusia are interes într-o Americă confuză, ea sprijină atât pe rasiștii albi violenți, cât și pe negri, care cred că doar violența poate pune capăt discriminării. Infowars este rasistă și antisemită, plină de minciuni și hotărâtă să distrugă adevărul. Așadar, a crede în știrile false nu este doar inofensiv.

Ideea că toată lumea ar trebui să aibă o libertate de opinie nelimitată în toate circumstanțele încurajează răspândirea nelimitată a minciunilor. Ca urmare, ajung la putere politicieni populiști care, în mod normal, nu ar avea nicio șansă. În cele din urmă, aceasta duce la situații periculoase: la distrugerea unei societăți pașnice și coerente și nu numai la divizare, ci și la violență în cadrul societății și, eventual, la război.

Deși mult prea târziu, Google și Facebook și-au dat seama în sfârșit că răspândirea de minciuni nu este de dorit și au refuzat accesul Infowars la mass-media lor. Aceasta este cenzură, da, dar o astfel de cenzură este necesară pentru păstrarea păcii și a libertății.

Libertatea de exprimare nu ar trebui să includă răspândirea urii, a rasismului, a minciunilor și a calomniilor.

Cu toate acestea, este prea târziu: răul a fost deja făcut. Milioane de americani cred în minciuni și susțin o politică împotriva propriilor interese și împotriva intereselor adevărului, păcii, prosperității, dezvoltării și justiției. În ce măsură acest lucru poate fi inversat este marea întrebare.

Potrivit lui Bezmenov, este nevoie de cel puțin o generație pentru a ajunge la moduri diferite de gândire: aproximativ 15-20 de ani. Cam în perioada în care, în Germania, majoritatea germanilor au ajuns și ei la concluzia că drumul lui Hitler era un drum greșit. Dar în acea perioadă a avut loc un război și un holocaust.

2.7.Cazuri în care nu este clar dacă este vorba de un complot real sau inventat:

SIDA în Africa: genocid rasist deliberat, ignoranță sau greșeală ?

Faptul că instituțiile europene din țările care au avut colonii au luat în considerare experimente medicale pe africani nu este o noutate.

A se vedea reportajul realizat de ziarul belgian HLN news.

„Medicii Jean-Paul Mira, directorul Unității de Terapie Intensivă de la Spitalul Cochin din Paris, și Camille Locht, director de cercetare la Institutul Național de Sănătate și Cercetare Medicală din Franța, cunoscut sub numele de Inserm, au sugerat miercuri la televiziunea franceză că testele pentru coronavirus ar trebui efectuate în Africa.

„Dacă îmi permiteți să fiu provocator, de ce nu cercetăm virusul în Africa?”, a spus Locht. „Acolo nu există măști, nu există tratament, nu există terapie intensivă? Întotdeauna facem studii pe persoane cu risc ridicat. Cam așa cum am făcut în unele studii despre SIDA. Am încercat lucruri pe prostituate, deoarece acestea sunt foarte expuse și nu se protejează”.

Locht a fost apoi de acord cu colegul său. „În prezent, luăm în considerare un studiu paralel în Africa, folosind aceeași abordare ca și în cazul placebo BCG”, referindu-se la

vaccinurile împotriva tuberculozei despre care Inserm spune că pot proteja împotriva infecțiilor, în special a celor ale tractului respirator.”

Cum a apărut SIDA în Africa?

Aparent, campaniile de vaccinare în masă au jucat un rol.

Oficialii OMS au recunoscut că aceleași ace au fost folosite pentru grupuri mari de oameni în campaniile de vaccinare în masă pentru diferite boli, cum ar fi poliomielite, malaria etc.

Aceleași ace au fost folosite pentru grupuri mari de persoane. Uneori, aceste ace erau pasteurizate timp de 3 minute: cu toate acestea, acest lucru nu a ucis virușii, deoarece, spre deosebire de bacterii, acești viruși pot supraviețui chiar mai mult de 3 minute în apă clocotită. În plus, în zonele înalte din Africa, la altitudini mai mari, trebuie să se fierbe mai mult decât în mod normal pentru a dezinfecta.

Dacă 1000 de persoane trebuiau să fie vaccinate, iar 660 erau infectate cu HIV, celelalte 340 de persoane erau și ele infectate.

Au existat, de asemenea, rapoarte privind contaminarea cu HIV a vaccinului în timpul anumitor campanii de vaccinare.

Întrebarea este dacă aceasta se datorează într-adevăr utilizării aceluiași vaccin sau a unui vaccin contaminat, care se administrează și pe cale orală.

În 1957, Congo era în atenția lui Hilary Koprowski, un american de origine poloneză, care a efectuat experimente pe animale la sediul său din Camp Lindi, în apropiere de Stanleyville (Kisangani de astăzi), cu un vaccin împotriva poliomielitei care a fost administrat în cele din urmă la peste un milion de congolezi, rwandezi și burundezi.

Spre deosebire de vaccinările anterioare, el nu a folosit viruși morți, ci vii. Acestea proveneau din rinichi de maimuță măcinați, dar erau, de asemenea, pline de o varietate de alte virusuri, posibil HIV.

Și dacă acel vaccin a fost într-adevăr contaminat cu HIV în timpul mării campanii de vaccinare împotriva poliomielitei din 1959 în Congo belgian, întrebarea este dacă a fost făcut intenționat, accidental sau din ignoranță.

Atunci când, în anii 1980, s-a aflat că numărul de seropozitivi din Zair era mai mare decât oriunde în lume și, în plus, că au fost găsiți anticorpi HIV într-o mostră de sânge prelevată în 1959 de la un bărbat care suferea de tuberculoză, au existat toate motivele pentru a supune vaccinul lui Koprowski unei examinări mai atente.

Aceste campanii de vaccinare, prezentate întotdeauna ca „ajutor”, solicitând adesea sprijinul (financiar) al publicului

occidental, sunt probabil principalul motiv al răspândirii rapide a SIDA în Africa începând cu anii 1950.

Dar, din acel moment, povestea ia o turnură bizară. Au urmat intimidări, dezmințiri, jumătăți de adevăruri, un șir de noi ipoteze, dar toate fără dovezi convingătoare.

A existat chiar și fraudă în testarea țesuturilor.

Profesorul Daniel Vangroenweghe, în calitate de antropolog cultural și istoric la Universitatea din Ghent, poate vorbi despre acest lucru. În 1997, el a publicat o carte despre SIDA în Africa. În timpul cercetărilor sale, care au durat acum trei ani și jumătate, a întâmpinat o opoziție masivă din partea autorităților medicale. Vangroenweghe: „Întâlnesc uși închise peste tot. Cartea i-a adus un proces în Belgia pentru „defăimare” și „stârnirea vechii ură”, proces pe care, de altfel, l-a câștigat.

El nu a fost singurul care s-a opus publicării teoriei vaccinului contaminat. Există mai multe teorii cu privire la originea SIDA și la răspândirea acesteia. Una dintre aceste teorii este că răspândirea SIDA în Africa și în rândul populației de culoare din America a fost o încercare deliberată a rasiștilor albi de a eradica rasa neagră. Deși nu pot fi furnizate dovezi în acest sens, este cel puțin demn de remarcat faptul că răspândirea SIDA a fost cea mai mare după independența Congo, că a fost mai răspândită în țările în care existau spitale medicale occidentale (Africa de Sud), mai mult decât în țările din Sahel, de exemplu. Din cauza războiului civil din Zaïre (Congo), țara a scăpat de

campaniile ulterioare de vaccinare în masă, cel puțin în anii 1990.

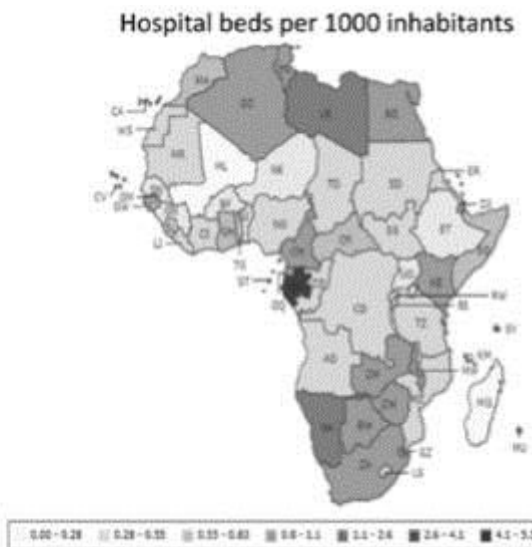
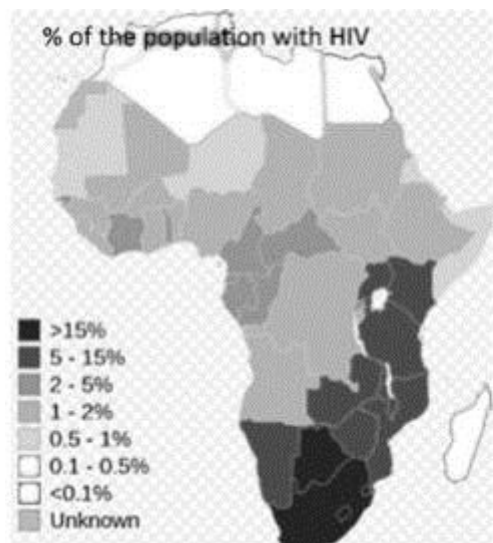


Figura: Sursa: Prevalența HIV/SIDA în Africa, total (% din populația cu vârste cuprinse între 15 și 49 de ani), în 2011 (Banca Mondială). Sursă paturi de spital: <https://www.indexmundi.com/Map/?v=2227&r=af&l=nl>

Este surprinzător faptul că în țările cu multe spitale „occidentale moderne”, cum ar fi Africa de Sud, SIDA este mai frecventă decât în țările cu mai puține astfel de spitale.

Există o corelație pozitivă între regiunea subsahariană în care se practică medicina occidentală (prin numărul de paturi de spital), campaniile masive de vaccinare desfășurate în Africa și existența SIDA în regiune.

Aparent, corelația cu țările din Africa de Nord este inversă și negativă, așa cum ar trebui să fie. Pot exista mai multe explicații pentru acest lucru. Unii ar putea spune: „Islamul ar putea juca un rol pozitiv în această privință, deoarece violul femeilor și aventurile extraconjugale sunt aspru pedepsite”.

Dar un comentariu mai cinic ar putea fi că în Africa de Nord, populația este mai albă. „Complotul pentru uciderea africanilor a fost în principal împotriva persoanelor de culoare, deoarece acestea proveneau din societăți mai degrabă primitive. Avem nevoie de arabi pentru benzină”

Revista New Africa Magazine din 13-03-2019 scrie următoarele:

„Într-o mărturisire șocantă, făcută în fața camerei de filmat într-un nou documentar – Cold Case Hammarskjöld – un fost membru al Serviciului de Informații al Apartheidului din Africa de Sud spune că virusul SIDA, precum și alte boli, au fost răspândite în mod deliberat în rândul populației în încercarea de a extermina cât mai mulți negri.

Mărturisirea sa, considerată doar vârful aisbergului, a reaprins dezbaterea aprinsă despre întregul fenomen SIDA în Africa.

Ceea ce iese la iveală este o controversă – o mărturisire tăioasă a unui fost angajat din epoca Apartheidului care recunoaște în fața camerei, într-unul dintre filmele prezentate, că el și colegii săi de la Institutul Sud-African de

Cercetări Marine (SAIMR), care a organizat lovituri de stat și alte forme de violență în Africa în anii 1970 și 1980, au răspândit în mod deliberat virusul HIV în regiunea Africii de Sud pentru a eradica populația de culoare.

Surse din Africa de Sud spun că SAIMR a avut legături cu infamul program de război chimic și biologic (CBW) al țării, condus de Dr. Wouter Basson, un program folosit de rasiștii apartheidului ca acoperire pentru a ucide sau a afecta grav persoanele de culoare din Africa de Sud și din străinătate.

„Zona de operațiuni” a rasiștilor a fost ceea ce se numea „statele de pe linia frontului” (acum cunoscută pur și simplu ca regiunea SADC). Am tratat în detaliu operațiunile doctorului Basson în numărul nostru din noiembrie 2001.

Programul CBW al Africii de Sud a avut, de asemenea, legături cu cel din Rhodesia, iar cele două programe au provocat mari daune africanilor de culoare, inclusiv răspândirea holerei și a altor boli periculoase în regiune și, în plus, experimente cu HIV/SIDA.

Mai rău, pe măsură ce se apropia independența în Zimbabwe, există dovezi că guvernul Rhodesian al lui Ian Smith, cu sprijinul tacit al Africii de Sud, s-a grăbit să elimine dovezile prin uciderea multor negri care au fost victime ale experimentelor CBW.”



Figura: Dagmar Feil a fost ucisă în 1990. Omul de știință dorea să informeze autoritățile cu privire la răspândirea deliberată a virusului HIV în Mozambic.

În plus, este demn de remarcat faptul că SIDA s-a răspândit și în rândul populației de culoare din Statele Unite, deși aceasta nu a avut prea multe contacte cu Africa, și că în Occident, homosexualii albi au fost printre cei mai infectați: un alt grup mai susceptibil de a dispărea în ochii rasiștilor neonaziști. Nu este de neconceput o alianță secretă între rasiștii albi pentru genocidul rasei negre cu coloniștii revanșei, neonaziștii, susținătorii fanatici ai apartheidului și membrii Klu Klux Klan. Este posibil ca un grup foarte mic să fi fost cel care a contaminat în mod deliberat acel vaccin pentru o campanie de vaccinare în masă: persoane care au avut acces (sau au obținut acces prin efracție) la laboratorul în care a fost fabricat vaccinul.

Dacă a fost o tentativă deliberată de genocid, este cel mai mare genocid al unei rase care a avut loc vreodată după genocidul indienilor americani: cel puțin 30 de milioane de morți și o perturbare a majorităților societăților și economiilor africane timp de decenii.

În acest caz, acei ucigași de rasă își vor ține planul secret și vor încerca să distrugă dovezile sau au făcut-o deja, ceea ce este cel mai probabil. În acest caz, nu poate fi dovedit.

Dar este adevărat? Întrebarea este cât de fiabile sunt sursele care au venit cu această poveste?

O teorie similară provine direct de la KGB, potrivit căreia guvernul american a introdus-o în mod deliberat în vaccin pentru a infecta africanii ca un fel de test pentru războiul biologic. Având în vedere sursa și faptul că KGB-ul este cunoscut pentru rapoartele sale false fabricate și pentru că KGB-ul are interesul de a pune „Occidentul” sau America într-o lumină proastă, această teorie poate fi, cel mai probabil, trimisă pe tărâmul fabulelor.

De asemenea, este posibil ca HIV să se fi aflat – fără să știe – în rinichii maimuțelor, din care a fost făcut vaccinul împotriva poliomielitei pentru campaniile de vaccinare în masă din Africa în anii 1960, 1970, 1980 și 1990. Întrebarea este dacă va putea fi vreodată rezolvată adevărata cauză a declanșării bruște a epidemiei de SIDA în Africa și, mai târziu, începând cu anii 1980, în alte părți ale lumii.

Argumentul conform căruia bărbații africani sunt promiscui pare să nu ofere nicio explicație reală pentru apariția epidemiei de SIDA. La urma urmei, ei au fost întotdeauna așa, deci de ce a apărut brusc SIDA în masă în timpul și după anii 1960, chiar în momentul în care Congo a devenit independent – împotriva dorinței multor coloniști? Desigur, contactul sexual neprotejat combinat cu promiscuitatea pare să fie, de asemenea, o cauză a răspândirii, iar riscul de infectare este foarte mare în cazul contactului neprotejat cu o prostituată.

Oricum ar fi: În afară de vaccinurile potențial contaminate, campaniile de vaccinare în masă cu ace în Africa – indiferent de motiv – reprezintă o sursă uriașă de contaminare și, dacă nu se poate garanta 100% (iar această garanție nu poate fi oferită de obicei: 95% nu este suficient de bun) că se folosesc ace noi pentru fiecare persoană, este mai bine să nu se mai facă acest lucru.

În plus, s-ar putea să nu fie singurul incident în care europenii sau americanii au infectat africanii cu o boală mortală.

Există suspiciuni cu privire la virusul Marburg și Ebola. Există rapoarte conform cărora ambele virusuri ar fi fost dezvoltate pentru războiul biologic, atât de Rusia, cât și de America și Europa.

„Se presupune că ambele virusuri au fost dezvoltate pentru războiul biologic, atât de Rusia, cât și de America și Europa.
„Virusul Marburg este din aceeași familie cu virusul Ebola.

Este important de reținut că virusul Marburg este o armă biologică de clasă A, ceea ce înseamnă că poate fi izolat de la lilieci fructiferi africani și poate fi transformat într-o armă. Uniunea Sovietică a folosit virusul Marburg sub formă de aerosol ca armă, cu o rată de mortalitate de 90%. Cu o rată de mortalitate de 67% și originile sale în aceeași familie de virusuri ca și Marburg, Ebola a fost un virus ideal pentru a fi transformat în armă de către Uniunea Sovietică, care a reușit să izoleze Ebola în același mod ca și febra hemoragică de Marburg. Din fericire, sovieticii nu l-au folosit niciodată.

În timpul recentelor epidemii de Ebola din Africa de Vest, care au înregistrat un număr incredibil de infecții între 2014 și 2016, cercetătorii din armata americană au contribuit la dezvoltarea a patru terapii multidrog diferite pentru a combate virusul și a limita răspândirea acestuia.”

În trecut, activitățile de ajutor medical dinspre Occident către Africa au avut loc întotdeauna în contextul colonialismului. Adică ajutorul a fost uneori refuzat atunci când era necesar. Întrebarea este, de asemenea, în ce măsură a fost acordat un „ajutor” greșit, adică un ajutor care a îmbolnăvit, mai degrabă decât un ajutor care a îmbunătățit starea de sănătate.

Va trebui să se investigheze în ce măsură africanii au fost abuzați pentru testele de ambele și alte boli și în ce măsură au fost folosiți ca armă biologică împotriva negrilor de către rasiștii albi care doreau să cucerească Africa.

Lucrul cinic și nefericit este că aproape toți cei care au contribuit la o astfel de campanie de vaccinare și milioanele de donatori care au donat bani pentru a-i ajuta pe africani nu sunt conștienți de nicio neregulă. Dimpotrivă, ei cred că îi ajută pe africani.

Nefericirea este că, din cauza acestui trecut, campaniile actuale de vaccinare au fost puse într-o lumină proastă. Acum nu există nicio dovadă că vaccinările sunt folosite pentru a ucide negrii. Este de înțeles că negrii sunt sceptici cu privire la campaniile de vaccinare. Dar putem presupune că siguranța vaccinurilor, inclusiv a vaccinului împotriva poliomielitei, s-a îmbunătățit semnificativ în secolul XXI, așa că scepticismul împotriva vaccinării nu este justificat decât dacă se demonstrează în mod clar că sunt folosite aceleași ace. Medicii de culoare ar trebui să verifice procedurile.

De asemenea, trebuie să înțelegem că, acum că nu mai există niciun pericol pentru persoanele de culoare, aceste vaccinuri sunt necesare pentru sănătate și pot preveni multe boli.

2.7.1. Site-uri web care pot ajuta la distingerea între informațiile reale și cele false

Așadar, pentru a continua să gândim și să acționăm în mod realist, este important să distingem bine între fantezie și realitate. Acest lucru implică în principal fantezia celorlalți. Folosirea propriei imaginații poate fi importantă pentru a găsi soluții la probleme.

În cele din urmă, trebuie să aveți disciplina de a vă gândi la un anumit element în toate consecințele sale posibile.

O serie de persoane private au creat site-uri web pentru a identifica și evalua teoriile conspirației cunoscute. Printre acestea se numără, de exemplu:

<https://toolbox.google.com/factcheck/explorer> ,

<https://www.factcheck.org/> ,

<http://www.truthorfiction.com/> , <https://www.snopes.com/> , debunk.eu

Anumite surse sunt, în general, fiabile, iar altele sunt, în general sau în totalitate, nesigure.

O listă utilă este:

https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_hoaxes

https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_conspiracy_theories

Așadar, dacă găsiți un articol care se bazează pe oricare dintre teoriile din oricare dintre liste, atunci știți dinainte că este o informație falsă și nu trebuie să căutați mai departe.

O altă listă utilă, dar oarecum incompletă și tendențioasă, poate fi găsită la:

https://hoax.fandom.com/nl/wiki/HoaxWiki:Betrouwbare_Bronnen

Alte informații utile pot fi găsite la:

<https://en.wikipedia.org/wiki/Hoax> ;

https://en.wikipedia.org/wiki/Conspiracy_theory

În ce măsură aceste site-uri oferă întotdeauna informațiile corecte rămâne uneori o presupunere, dar cel puțin unele dintre ele oferă mai multe informații despre teoria conspirației. În cele din urmă, dezvoltarea generală și cunoștințele și logica ar trebui să fie factorul decisiv.

În cele din urmă, nu este necesar ca declarațiile oficiale **să** constituie probe.

Se afirmă adesea în presă și pe internet că este sigur că COVID19 nu este o armă biologică, PENTRU CĂ a fost negat de guvern și pentru că a existat un singur articol al oamenilor de știință chinezi și americani care au afirmat că probabil nu a fost proiectat. Deși știința ar trebui să conducă cunoașterea, aceasta nu este o dovadă în acest caz, ceea ce nu înseamnă că este într-adevăr o armă biologică.

De asemenea, un grup oficial de investigație al guvernului american a stabilit că asasinarea lui Kennedy nu a fost o conspirație.

Astfel, există mai multe explicații pentru faptul că anumite conspirații reale sunt negate de către guverne. Dar, așa cum am văzut în cazul lui Kelly, chiar guvernele care sunt cumva implicate în conspirații vor nega cu orice preț.

Dar nu numai ei: Chiar și guvernele care în mod normal sunt cinstite mint uneori, iar pentru a susține această minciună, ele abuzează de anumiți oameni de știință pentru a demonstra că nu a fost vorba de o conspirație.

De exemplu, în cazul asasinării lui Kennedy, este posibil ca guvernul american să se fi temut să dezvăluie adevărul că Uniunea Sovietică se afla în spatele asasinatului, deoarece se gândea că acest lucru ar putea provoca o reacție rusă atât de puternică încât ar putea duce la un război mondial. Presupunând că ar fi dezvăluit acest lucru, poporul american ar fi cerut răzbunare: și un lucru duce la altul.

Adesea, nu numai dictaturile, ci și guvernele democratice distorsionează adevărul pentru a evita panica sau confruntările serioase cu țări străine, de exemplu, sau pentru a-și spăla propriile greșeli.

În general, însă, cei care cred în știrile false devin un grup periculos pentru societate, deoarece oamenii vor face alegeri greșite dacă vor crede în minciuni. Ei vor alege atunci împotriva propriilor interese și împotriva intereselor societății în ansamblu și pentru persoanele care nu au în minte ceea ce este corect. Acest lucru poate duce cu ușurință la un dezastru pentru întreaga societate. Acesta este motivul pentru care Hitler a fost ales și de ce FSB-ul a reușit să-l aducă pe Trump la putere.

2.8. Ajutoarele nu au întotdeauna un efect bun.

2.8.1. Deteriorarea situației de securitate prin „ajutor”
Atunci când o parte a populației Libiei s-a revoltat împotriva lui Gaddafi în contextul „Primăverii arabe”, mulți din Occident au gândit: „Trebuie să salvăm acea populație rebelă săracă și asuprită de acel dictator oribil, sprijinind-o militar”. Acest lucru a subestimat în mod grosolan cât de complicat era jocul de echilibrare a triburilor și grupurilor, care fusese întreținut de Gaddafi. Rezultatul: Gaddafi înlăturat, dar nicio democrație, dimpotrivă, țara divizată între numeroase triburi și grupuri rivale, de care au profitat teroriștii, nu numai în Libia, ci acum în toată Sahara.

2.8.2. Deteriorarea infrastructurii din cauza „ajutoarelor”

După invazia din 2003 a Irakului, nu numai că multe case au fost distruse, dar conductele de apă, de exemplu, erau încă inutilizabile chiar și după ani de zile.

2.8.3. Deteriorarea sănătății din cauza „ajutoarelor”

2.6.3.1. Holera din Haiti este exemplul cel mai recent și cel mai dovedit de patogenizare pe scară largă a populației. Aceasta s-a întâmplat în Haiti după cutremur, deoarece soldații ONU (MINUSTAH) veniți din Nepal, unde holera este endemică și care acționau ca

lucrători umanitari, au infectat milioane de haitieni. Din tabăra lor din cătunul Méyè, acești soldați au deversat apele de canalizare direct în râul Artibonite, pe care haitienii îl foloseau pentru a face baie, a găti și a bea. În Nepal, ei fac același lucru, dar acolo nepalezii au devenit în mare parte imuni, așa că nu au știut că acei agenți patogeni sunt pentru alte popoare. În Haiti, de exemplu, mii de oameni au fost infectați, dintre care cel puțin 9.000 au murit în 5 ani.

MINUSTAH a adus în Haiti 5 stații de tratare a apei. Două dintre ele erau stricate, iar celelalte 3 nu au fost niciodată despachetate.

Lecția 1: Verificați dacă există agenți patogeni potențiali, pe care lucrătorii din domeniul situațiilor de urgență îi poartă cu ei și pe care nu îi cunosc.

Lecția 2: Aveți grijă cu lucrătorii umanitari care nu sunt din regiunea dumneavoastră. Organizați mai degrabă lucrători umanitari din propria regiune.

Lecția 3: Nu vă încredeți în purtătorii de cuvânt ai agenției de ajutorare responsabile de mizerie, deoarece chiar și agențiile cu reputație, cum ar fi cele ale ONU, mint pentru a devia vina, chiar și cu ajutorul unor procese.

2.8.3.2.2. Hepatita în Egipt

Schistosomiaza, o infecție cu viermi, este endemică în Egipt și s-a răspândit datorită construcției de baraje și lucrări de irigații de-a lungul Nilului. În perioada 1959-1980, sătenii infectați au fost tratați cu un anticorp. Dar, din neatenție, chiar acea campanie de vaccinare a răspândit hepatita C prin utilizarea acelor murdare. Ca urmare, Egiptul are acum cel mai mare procent de bolnavi de hepatită C din lume.

2.9. Neocolonialismul prin crearea de dependență a țărilor prin credit.

Țările sărace cer cu insistență bani pentru a-și rezolva cele mai presante probleme. Adică, guvernele acestor țări, care sunt adesea mai mult sau mai puțin corupte, sunt dornice să pună la punct proiecte care să impresioneze populația locală, cum ar fi lucrări de infrastructură, cum ar fi construcția de drumuri, și proiecte de prestigiu, cum ar fi construirea de stadioane și aeroporturi. China comunistă, în special, este activă în acordarea de împrumuturi mari țărilor, adesea mai mari decât pot acestea să ramburseze. Ca urmare, aceste țări au datorii față de China comunistă, pe care China le poate cere pentru a obține materii prime sau favoruri politice și militare. În prezent, acest lucru se întâmplă adesea în contextul unui mega-proiect chinezesc condus de Partidul Comunist: inițiativa chineză privind Drumul Mătăsii. (În urmă cu 2.000 de ani, China a avut contacte cu țările din Asia, în principal în domeniul comerțului. Un geograf german din secolul al XIX-lea a inventat termenul „Drumul Mătăsii”, care nu indica în mod specific o anumită rută, ci mai degrabă reflecta contactele comerciale ale Chinei cu Asia și Occidentul).

China comunistă se folosește de acest plan pentru a se „împrieteni” cu țările și a-și consolida influența în lume. Între timp, 23 dintre cele 68 de țări participante par să fi devenit dependente de China comunistă din cauza „ajutorului”, în special Djibouti, Kârgâzstan, Laos, Maldive, Mongolia, Muntenegru, Pakistan și Tadjikistan. Kârgâzstanul, de exemplu, datorează 71% din datoria sa inițiativei Drumul Mătăsii. Tadjikistanul și-a văzut o mare parte din datorie anulată prin renunțarea la controlul a 1156 de kilometri pătrați de teritoriu, iar Sri Lanka a fost forțată să acorde Chinei comuniste cea mai mare parte a portului Hambantota, în ciuda protestelor unei părți a populației. Există mai multe întrebări cu privire la influența chineză comunistă în Surinam, unde Bouterse a luat împrumuturi uriașe chiar înainte de a pierde alegerile, pe care guvernul nu le poate rambursa. În Djibouti, un mini-stat, dar situat strategic, cu o datorie de 82%, China comunistă ar putea construi o bază militară, aproape de baza militară americană de acolo.

Capitolul 3: Întrebarea este de ce Africa este atât de săracă și de înapoiată în ceea ce privește dezvoltarea în prezent și ce se poate face în acest sens.

Aproape toată Africa a fost colonizată și, în unele cazuri, independența nu a însemnat o independență adevărată, dar, din punct de vedere economic și politic, aceste țări sunt încă supuse („legate”) țărilor europene.

Țările africane au devenit independente ultimele dintre toate țările. Țările africane pendulează invariabil la coada listelor de țări în ceea ce privește speranța de viață, educația, democrația, performanța economică și tehnică.

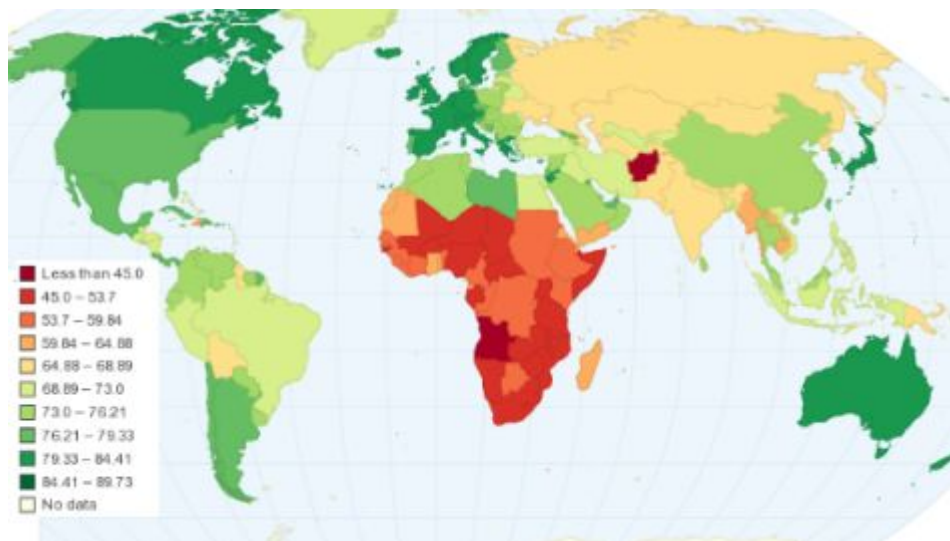


Figura:

Speranța de viață în funcție de țară 2018 Sursa:
<http://chartsbin.com/view/1356>

După cum se poate observa, speranța de viață în Africa este cea mai scurtă, la fel ca și în Afghanistan.

Întrebarea este de ce a rămas Africa atât de mult în urmă?

Contrar celor afirmate de rasiști, culoarea pielii nu are nimic de-a face cu inteligența sau talentul. Dezvoltarea societății este, de asemenea, independentă de inteligența locuitorilor săi. Pentru o lungă perioadă de timp în istorie, popoarele care trăiesc acum în Spania, Portugalia, Italia, Germania, Anglia, Rusia și alte țări europene se aflau într-un stadiu primitiv, în timp ce în Africa existau deja civilizații mai dezvoltate. Dezvoltarea societății de la primitiv la feudal la capitalist, pur și simplu nu se întâmplă peste tot în același timp. Datorită anumitor evoluții, o astfel de tranziție are loc într-un loc și, în funcție de influență și contacte, se răspândește în alte locuri. De exemplu, China a fost mult mai dezvoltată decât Europa timp de secole, iar în Europa, dezvoltarea din epoca feudală a avut loc doar atunci când au apărut contacte între Europa și China, prin influența Imperiului Mongol și prin intermediul exploratorilor, Marco Polo fiind primul. Chinezii cunoșteau de mult timp hârtia, tiparul, busola și praful de pușcă și tot felul de alte tehnici, inclusiv în artă. Italia a fost prima țară din Europa care s-a deschis către noile invenții și către noul mod de gândire, care la început s-a exprimat mai ales în artă: observarea, mai degrabă decât modele de gândire sau icoane veșnic fixe: Renașterea. Nu este de mirare că prima universitate modernă din lume a fost înființată în Italia: Academia del Lincei din Roma.

Din Italia, Renașterea s-a răspândit treptat în întreaga Europă.

Africa nu a fost dintotdeauna atât de săracă și înapoiată precum este astăzi în comparație cu America, Europa sau Asia de Est. Cu mult timp în urmă, anumite imperii africane

au fost cele mai moderne și mai dezvoltate din lume, cel puțin mai dezvoltate decât cea mai mare parte a Europei.

Au existat regate negre independente în Africa de Vest, Congo și Zimbabwe, unde zidurile de piatră încă mai amintesc de o perioadă în care era relativ dezvoltată.

Atât Etiopia (Axum), cât și Egiptul au fost marile civilizații ale timpului lor în lume.

Iar faraonii din Egipt nu erau chiar toți albi.



Între 747-656 î.Hr. au domnit faraoni negri nubieni. Taharqa a controlat mai mult teritoriu decât orice alt imperiu egiptean.

Cultura egipteană era mult mai avansată decât cultura europeană, care se afla încă într-un stadiu „primitiv”.

History.com (<https://www.history.com/news/7-influential-african-empires>) scrie:

Regatul Kush a fost o putere regională în Africa timp de mai bine de o mie de ani.

Acest vechi imperiu nubian antic a atins apogeul în al doilea mileniu î.Hr., când a domnit peste o zonă mare de-a lungul Nilului, în Sudanul de astăzi. A condus Egiptul

ca 25e dinastie. Zona din jurul capitalei antice kushite Meroe găzduiește acum ruinele a peste 200 de piramide – mai multe decât în tot Egiptul.

Etiopia are, de asemenea, o istorie mai veche decât Europa și America, (în afară de Creta și Grecia), din secolul al VIII-lea î.Hr. Imperiul D'mt sau Damot din 980 î.Hr. a domnit în Tigray și Eritreea și Aksum din aproximativ 100 î.Hr. până în 1270 d.Hr., iar din 1270-1974 Imperiul Etiopian).

Africanii negri trăiesc în principal la sud de Sahara. Nu este surprinzător, deoarece, din punct de vedere evolutiv, culoarea pielii este o adaptare la mediul înconjurător, iar în Sahara și la sud de aceasta există mult soare. Prin urmare, cei mai negri locuitori trăiesc în zonele în care îți cade cel mai mult soare pe piele, în Sudan: cea mai închisă piele se găsește la popoarele pastorale nilo-sahariene din Africa de Est, cum ar fi Dinkas, Mursi și Surma, iar cea mai deschisă piele la populația San din Africa de Sud. Iar între ele existau multe gradații, cum ar fi printre popoarele Agaw din Etiopia. Și în Asia și Australia se găsesc nativi cu pielea închisă la culoare; în India, de exemplu, locuitorii originari erau negri: dravidienii, care au fost însă alungați în sudul Indiei de

către arienii care au invadat India din Afganistan în jurul anului 1500 î.Hr. Tamilii, unul dintre grupurile dravidiene, au fost, de asemenea, responsabili de arhitectura înaltă și de frumoasele versete religioase. Mulți dravidieni consideră că, din punct de vedere cultural, se află pe un plan mai înalt decât în nord, unde este vorba în principal de comerț

În Africa de la nord de Sahara, trăiau în principal albi și mulatri, iar negrii erau relativ puțini. Rasa albă de acolo este aceeași cu cea din sudul Europei.

Nordul a făcut mult timp parte din Fenicia și apoi din teritoriul elenistic, înainte de a deveni parte a Imperiului Roman. Deși nu a existat nicio diferență de dezvoltare între imperiul roman de la nordul și sudul Mediteranei, cel puțin nordul Africii a fost mult mai dezvoltat decât părțile Europei din afara imperiului roman.

Biblioteca din Alexandria, în Egipt, conținea la acea vreme cea mai mare cantitate de cunoștințe din lume, dar a fost, de asemenea, incendiată de cuceritorii musulmani.

Același lucru se poate spune și despre imperiile islamice (arabe). Universitatea din Kairouan, din Maroc, este una dintre primele universități.

Imperiul Mali datează din jurul anului 1200, când un conducător numit Sundiata Keita – cunoscut și sub numele de „Regele Leu” – s-a răzvrătit împotriva unui rege Sosso și și-a unit supușii într-un nou stat. Sub Keita și succesorii săi, imperiul și-a consolidat

stăpânirea asupra unei mari părți din Africa de Vest și s-a îmbogățit prin comerț. Principalele sale orașe au fost Djenné și Timbuktu, ambele cunoscute pentru moscheile de noroi și școlile islamice extinse. Una dintre aceste instituții, Universitatea Sankore din Timbuktu, avea o bibliotecă ce conținea aproximativ 700.000 de manuscrise. Imperiul Malian s-a destrămat în cele din urmă în secolul al XVI-lea, dar la apogeu a fost una dintre bijuteriile continentului african și era cunoscut în întreaga lume pentru bogăția și luxul său.

Imperiul Songhai. Puține state din istoria Africii se pot compara ca mărime cu Imperiul Songhai. Acest regat vest-african, care a apărut în secolul al XV-lea din unele foste teritorii ale Imperiului Mali, a fost mai mare decât Europa de Vest și a inclus părți ale unei duzini de națiuni contemporane. Regatul s-a bucurat de o perioadă de prosperitate datorită unei politici comerciale viguroase și a unui sistem birocratic sofisticat care și-a împărțit vastele posesiuni în mai multe provincii, fiecare condusă de propriul guvernator. Acesta a atins apogeul la începutul secolului al XVI-lea. Deși imperiul Songhai a fost cândva unul dintre cele mai puternice state din lume, acesta s-a prăbușit la sfârșitul anilor 1500, după o perioadă de război civil și conflicte interne.

Imperiul Ashanti, a fost un stat Akan care a durat din 1701 până în 1901, în ceea ce este acum Ghana de astăzi. S-a extins din regiunea Ashanti până în cea mai mare parte a Ghanei și în părți din Coasta de Fildeș și Togo. Datorită puterii sale militare, bogăției, arhitecturii, ierarhiei sofisticate și culturii sale, imperiul

Ashanti a fost studiat pe larg. Wikipedia scrie: „Ashanti au învins invaziile Imperiului Britanic în primele două dintre cele patru războaie anglo-ashanti, ucigându-l pe generalul armatei britanice Sir Charles MacCarthy în 1824 și păstrând craniul acestuia ca o cupă cu margine de aur. Cu toate acestea, trupele britanice au incendiat și jefuit ulterior capitala Ashanti, Kumasi, iar după înfrângerea finală a Ashanti în cel de-al cincilea război anglo-ashanti, Imperiul Ashanti a devenit parte a coloniei Coasta de Aur la 1 ianuarie 1902. În prezent, Imperiul Ashanti există ca stat tradițional subnațional protejat prin constituție în Ghana. Introducerea Scaunului de Aur (Sika dwa) a fost un mijloc de centralizare sub Osei Tutu. Potrivit legendei, chiar înainte ca Denkyira să declare independența, a fost convocată o reuniune a tuturor șefilor de clan din toate așezările Ashanti. În timpul acestei reuniuni, Scaunul de Aur a fost adus din cer de Okomfo Anokye, preotul șef sau consilierul înțelept al Asantehenei Osei Tutu I, și a plutit în poala lui Osei Tutu I. Okomfo Anokye a declarat că scaunul este un simbol al noii uniuni Ashanti (Regatul Ashanti), iar jurământul de credință a fost depus în fața scaunului și a lui Osei Tutu ca Asantehene. Uniunea Ashanti nou-proclamată a purtat apoi un război împotriva Denkyira și a învins-o. Scaunul rămâne sacru pentru Ashanti, deoarece se crede că acesta conține Sunsum – spiritul sau sufletul poporului Ashanti.”

Regatul Congo a fost un regat din Africa Centrală, situat în ceea ce este astăzi nordul Angolei, partea de vest a Republicii Democratice Congo și Republica Congo.

Între aproximativ 1390 și 1862, a fost un stat independent. Din 1862 până în 1914, a fost, cu intermitențe, un stat vasal al Regatului Portugaliei. În 1914, Portugalia a abolit monarhia titulară după reprimarea de către Portugalia a unei revolte din Congo. Titlul de rege al Congo a fost restabilit din 1915 până în 1975, ca un tribut fără putere efectivă. Teritoriile rămase ale regatului au fost încorporate în colonia Angola, Congo Belgian și, respectiv, în protectoratul Cabinda.



Figura: Marele Zimbabwe este numele rămășițelor de piatră ale unui oraș din Zimbabwe, care a fost capitala Regatului Zimbabwe, un regat Shona, între anii 1100-1400.

Sursa:

<https://education.nationalgeographic.org/resource/great-zimbabwe/>

Principalele comori culturale ale Africii Negre sunt:

Timbuktu a fost un oraș al învățăturii islamice. Bibliotecile din Timbuktu aveau 700.000 manuscrite adunate de-a lungul secolelor, dar multe dintre ele au fost incendiate de jihadiștii musulmani în 2013. Cu toate acestea, un bibliotecar a reușit să ascundă jumătate din manuscrite. Cele

mai grandioase structuri, în afară de piramidele din Sudan, sunt:

cele trei moschei din lut din Timbuktu și 16 mausolee din lut: cele mai mari structuri din lut din lume, acum incluse în Patrimoniul Mondial UNESCO.

Dealul Dalla și zidurile de rezistență din Kano, Nigeria, finalizate în secolul

14e

Marele Zid din Benin, care este mai lung decât Marele Zid Chinezesc, deși nu este la fel de bine conservat, deoarece nu a fost construit din piatră coaptă, ci în principal din lut cu crengi, dar cu un șanț (uscat).

Africa islamică, Egiptul, Sudanul, Etiopia, Ashanti și Congo au rămas mai mult sau mai puțin staționare într-un stadiu feudal dezvoltat, dar restul Africii, cu puține excepții, a rămas într-un stadiu feudal timpuriu, sau într-un stadiu de vânători-culegători și păstori itineranți, fără un stat strâns unit. Acesta se baza pe grupuri etnice, dintre care multe se luptau între ele.

Acesta este principalul motiv pentru care Africa a fost subjucată.

Spre deosebire de Japonia, unde, în secolul al XIX-lea, împăratul și-a dat seama că va fi și el subjugat de Europa dacă nu se modernizează, motiv pentru care el însuși a luat inițiativa de a lăsa Japonia să se dezvolte, adoptând cunoștințele europene, pe atunci mai bune, în materie de știință, tehnologie și organizare, Africa a fost exploatată de dragul colonizatorilor, care au stat în calea propriei sale dezvoltări.

Renașterea a avut loc în Europa, în urma călătoriei lui Marco Polo din secolul al XIII-lea prin Imperiul Mongol și China. A fost inventată tipărirea cărților, busola, iar praful de pușcă, pe care chinezii îl foloseau în principal pentru focuri de artificii, a început să fie folosit pentru arme și tunuri. Prin organizarea puternică a statului și a armatei, prin noile arme, prin înșelăciune, minciună și înșelăciune, Europa a reușit să cucerească America de la indieni.

Sclavia nu a fost un fenomen tipic european, ci a apărut în toate tipurile de culturi. Unii dintre Twi sau pigmeii sunt încă sclavi ai bantu congolezi până în ziua de azi.

Numărul de sclavi ai europenilor a fost aproximativ același cu numărul de sclavi pe care arabii și alte țări musulmane i-au făcut în Africa: aproximativ 12-14 milioane. În rândul musulmanilor, orice nemusulman putea fi înrobit, iar arabii și turcii aveau, de asemenea, mulți sclavi albi din Europa.

Sistemul sclavagist european era diferit de cel al popoarelor non-europene.

Sclavii nu au fost folosiți în Africa sau în Europa, ci au fost transportați în America, unde trebuiau să lucreze ca sclavi pe marile plantații. Aceste plantații produceau apoi produse precum zahărul, cafeaua, bumbacul, argintul și aurul, care erau transportate în Europa: Așa-numitul comerț triumfiu al Companiei Olandeze a Indiilor de Vest.

Inițial, indienii au fost folosiți ca sclavi de către cuceritorii spanioli și portughezi pentru a lucra pe plantații. Dar rasa indiană nu a putut rezista la munca grea de pe plantații sub soarele tropical și, ca urmare, mulți sclavi indieni au murit. Las Casas, un preot spaniol, s-a aflat în teritoriile americane ocupate de Spania pentru o lungă perioadă de timp, începând din 1502. În cartea sa, el atrage atenția asupra consecințelor pe care le au asupra indienilor cuceririle violente ale spaniolilor și ia o poziție fermă împotriva lor.

De asemenea, a încercat să-l convingă pe Carol al V-lea, conducătorul teritoriilor americane cucerite, să se angajeze să îmbunătățească soarta indienilor. Când împăratul a refuzat să se pronunțe în acest sens, Las Casas l-a sfătuit să aducă atunci negri din Africa. Aceștia erau mult mai potriviți pentru a face munca grea din mine. În plus, aceștia ar fi fost rezistenți la bolile aduse de europeni. Acest sfat, după cum se știe prea bine, a fost ascultat. Prin urmare, Las Casas a fost, fără să vrea, un stimulator al sclavagismului negrilor.

Astfel, avantajul negrilor, condiția lor fizică mai bună decât a altor rase, s-a transformat în dezavantajul lor.

Ai putea spune că africanii stau mai bine decât indienii din America și decât aborigenii din Australia, până la urmă.

Indienii din America de Nord, Centrală și de Sud, precum și aborigenii din Australia, au fost în mare parte uciși de colonizatorii europeni și, în măsura în care mai sunt încă în viață, nu au pământ propriu, ci au devenit un grup marginalizat într-o țară fondată de englezi, francezi, portughezi și spanioli și care este controlată de descendenții acestora.

Cel puțin africanii au propriile lor țări, în care foștii colonizatori sau descendenții lor nu conduc în totalitate, cu excepția Africii de Sud, până în 1990.

La începutul cuceririlor europene, europenii nu puteau ocupa decât coastele africane. În Africa însăși, exista, de asemenea, sclavia autohtonă. Totuși, aceasta era de o natură diferită, deoarece atât sclavia africană, cât și cea arabă foloseau sclavi mai ales ca sclavi sexuali sau sclavi de casă, sau ca soldați (mauri), însă acolo nu erau cunoscute marile plantații.

Olandezii au devenit marii negustori de sclavi și, pe lângă faptul că răpeau ei înșiși oameni în satele de raid, cumpărau sclavi de la regatele africane. Odată cu aceasta, comerțul cu sclavi a devenit o sursă separată de venit pentru regate, la fel ca și pentru olandezi, ceea ce a încurajat sclavia, astfel încât aceasta a luat proporții din ce în ce mai mari. Se crede că multe milioane de negri au fost transportați în America ca sclavi, de obicei în condiții deplorabile. Mulți dintre ei au fost atât de înghesuiți pe vapoare și tratați atât de rău încât se estimează că până la o treime dintre sclavi au murit.

Nu mai este nevoie să spunem că acest comerț cu sclavi, care a luat locul dezvoltării obișnuite, a cauzat mari prejudicii Africii și a blocat dezvoltarea pentru o lungă perioadă de timp.

Wikipedia scrie:

„Conferința (colonială) de la Berlin, numită și Conferința Congo (germană: Kongokonferenz) sau Conferința Africii de Vest (germană: Westafrika-Konferenz), a fost o reuniune a principalelor puteri occidentale, care a avut

loc la Berlin în 1884-1885, cu privire la împărțirea Africii. Statele și-au dat astfel legitimitate pentru așa-numita „Cursă pentru Africa”.

Conferința de la Berlin a avut loc între 15 noiembrie 1884 și 26 februarie 1885. Au participat cincisprezece țări europene, precum și Statele Unite și Imperiul Otoman. Nu a fost invitat niciun șef de stat african. O cerere de invitație din partea sultanului din Zanzibar a fost respinsă de britanici.

Această conferință a stabilit reguli pentru ca Africa să fie împărțită în funcție de puterile europene. Conferința a fost convocată de cancelarul german Otto von Bismarck, la inițiativa Portugaliei și cu sprijinul Marii Britanii. În aproximativ 20 de ani, întreaga Africă a fost ocupată de Belgia (Congo), Marea Britanie (sudul și estul Africii), Franța (nordul și vestul), Germania (Namibia, Camerun, Togo și Tanzania), Italia (Libia, Somalia și Eritreea), Portugalia (Angola, Mozambic) și Spania (sudul Marocului).

Africa era formată din aproximativ 1.100 de popoare înainte de 1880 și doar 40 de țări până în 1900. Dintre aceste 40 de țări, 36 aveau administrații conduse de o țară europeană.”

Granițele țărilor stabilite de europeni treceau direct prin habitatele diferitelor popoare. Aceste țări au fost, prin urmare, create în mod complet artificial, fără o legătură culturală, fără o limbă și o religie originală comună, fără o cultură comună, ci erau o colecție de popoare foarte diferite, majoritatea dintre ele cu propria limbă și cultură. Prin urmare, aceste țări au adoptat doar limba și o parte din

cultura colonizatorilor și le-au impus diferitelor popoare și triburi care trăiau pe teritoriul lor.

Faptul că Africa subsahariană (cu excepția Etiopiei) a putut fi atât de divizată se datorează faptului că organizarea și armamentul europenilor erau mult mai bune decât cele ale africanilor. Mulți africani trăiau încă într-o societate „primitivă” și nu știau să scrie. De asemenea, erau împărțiți între ei în triburi, uneori ostile unul față de celălalt, lucru de care au profitat cuceritorii europeni, lăsând anumite triburi în pace și favorizându-le să acționeze ca aliați în lupta împotriva altor triburi care doreau să-și păstreze independența.

De asemenea, cele mai multe triburi erau înarmate doar cu sulițe și arcuri și săgeți, în timp ce națiunile europene foloseau arme de foc și tunuri.

Iar arcurile și săgețile nu se compară cu armele, pur și simplu.

Colonialismul și imperialismul au fost întotdeauna rezultatul unor relații inegale de putere:

O țară mare cucerește o țară mică, o țară puternică cucerește o țară slabă.

Rusia a cucerit Siberia deoarece popoarele siberiene se aflau încă într-un stadiu primitiv. Când Rusia a devenit puternică, a cucerit Caucazul și Asia Centrală și părți

din Europa de Est, **Țările** Baltice, Polonia etc. China a cucerit Turkestanul de Est, Mongolia **și** Tibetul, deoarece China era mai puternică. Turcia, sau Imperiul Otoman, a cucerit Balcanii, deoarece Imperiul Turc era mai puternic decât **țările** balcanice. Prin urmare, **țările** mai mici sau **țările** mai slabe ar trebui să se ferească întotdeauna de **țările** mari **și** puternice, cum ar fi Rusia, China, Germania, Franța, Anglia, Turcia etc.

Singura țară puternică care nu urmărește să ocupe permanent, să ia sau să colonizeze teritorii este America, care este și cea mai bogată și mai dezvoltată țară din lume. Aceasta în ciuda faptului că istoria Americii se bazează pe genocidul indienilor și pe înrobirea africanilor. Totuși, aceasta este o chestiune internă. Imperialismul american s-a manifestat în secolul al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea. Acest lucru s-a schimbat după cel de-al Doilea Război Mondial. Deoarece America este o democrație deschisă, în care președinții au condamnat sclavia și colonialismul și au încercat să promoveze ideea de libertate a indivizilor, precum și a popoarelor, prin intermediul Națiunilor Unite după cel de-al Doilea Război Mondial, America este singura țară mare și puternică, de care țările mici nu trebuie să se teamă și, dimpotrivă, poate oferi ajutor atunci când alte țări puternice încearcă să cucerească țările mici.

Acest lucru nu înseamnă că americanii au întotdeauna dreptate sau că nu fac greșeli. Au existat greșeli grave în evaluarea Chinei, care au făcut ca comuniștii să câștige, în Indochina, Vietnam, Irak și Libia. Cu toate acestea, americanii nu au vrut să facă din aceste țări o colonie, ci au încercat să salveze democrația, însă fără să țină cont de

cultura locală și, de obicei, fără să simtă prea mult pentru localnici, așa că nu a fost ceva permanent.

Cu toate acestea, trebuie să ne ferim și de America. De exemplu, America a sprijinit Franța în războiul de independență al Algeriei, iar în Iran, în anii '50, l-a răsturnat pe prim-ministrul iranian Mossadeq pentru a readuce industria petrolieră în mâinile britanicilor-americieni.

În plus, America a fost în spatele multor lovituri de stat în America de Sud, în special în anii de după cel de-al Doilea Război Mondial, de asemenea împotriva unor guverne alese, cum ar fi în 1964 în Brazilia și în 1973 în Chile. Cu toate acestea, de obicei, un astfel de guvern nu a rămas la putere prea mult timp.

În plus, America nu a ocupat permanent țări, așa cum au făcut Rusia, Turcia, China și Franța.

Supunerea Africii a fost mult mai dificilă decât supunerea Americii și Australiei de către europeni. În secolul al XIX-lea, armatele europene au suferit adesea numeroase înfrângeri înainte de a obține victoria finală. La multe popoare africane, chiar și femeile au luptat alături de invadatori.

Poate că o mare parte a Africii nu ar fi fost subjugată niciodată dacă europenii nu ar fi convenit la conferința de la Berlin cine primește fiecare bucată.

Odată ce Africa a fost subjugată, populația a fost complet exploatată și oprimată, făcând imposibilă orice dezvoltare independentă.

Cel mai înfiorător exemplu este istoria Congo Kinshasa, în care domnia regelui belgian Leopold al II-lea, în special, a provocat crime în masă și tratamente îngrozitoare pentru poporul congolez. Se estimează că domnia belgiană a cauzat aproximativ 10 milioane de morți, în această privință, el l-a egalat pe Hitler. Dar chiar și după această perioadă, africanii au fost maltratați, chiar și după așa-numita „independență”. Ultimul lucru care trebuie menționat este introducerea deliberată a bolilor infecțioase, cum ar fi SIDA, la care se va reveni mai târziu în această carte, cu intenția de a extermina populația autohtonă și de a pune stăpânire pe pământ de către colonizatori și descendenții lor, așa cum au făcut în America.

Mai mult, corupția generalizată care domină acum este, într-o oarecare măsură, o moștenire a colonialismului, care, la urma urmei, și-a recompensat proprii acoliți și a antagonizat oamenii care doreau ceva diferit. Un exemplu de neocolonialism după așa-numita „independență” este descris în secțiunea 10.a.7.4. privind Africa francofonă. Dacă vrea să se dezvolte, Africa trebuie să se debaraseze cu înțelepciune de neocolonialism și, mai mult, Africa trebuie să se unească, fără a mai opune un trib împotriva altuia, ci lucrând cu toții împreună pentru dezvoltarea și bunăstarea tuturor africanilor. O sugestie privind modul de abordare a acestui aspect este prezentată în secțiunea 10.a.7. Dar acestea sunt recomandări generale pentru orice țară în curs de dezvoltare. Ceea ce Africa are nevoie în special este o reorientare a construcției statului.

O națiune se dezvoltă cel mai bine atunci când are propriul stat.

Acesta a fost cazul în Europa și este cazul în Asia, în linii mari.

Popoarele africane care se disting prin limbă și cultură ar trebui să aibă propriile zone administrative autonome, în care granițele să se bazeze pe principala limbă indigenă, în cooperare cu șefii sau regii tradiționali.

Statele africane de astăzi sunt produse ale colonialismului. Acestea trebuie să înceteze să mai urmeze exemplul vechilor colonizatori, oprind culturile tradiționale, așa cum fac unele țări împotriva mișcărilor secesioniste bazate pe etnie. Exemple grave sunt represiunea Biafra de către statul nigerian în 1970.

Totuși, cel mai important lucru este de a opri conflictele tribale și de a face imposibilă folosirea violenței între triburi sau popoare. Aceasta este cea mai importantă sarcină a statelor de astăzi și a grupărilor regionale africane de țări, în primul rând din motive umane, dar și pentru că este o condiție prealabilă pentru dezvoltarea lor.

Genocidul bazat pe rasă, origine, religie, clasă economică, limbă sau cultură trebuie să devină definitiv imposibil.

În schimb, ar trebui promovate prietenia și cooperarea între toate popoarele, rasele, religiile și culturile.

Iar această dezvoltare este următoarea sarcină a tuturor țărilor africane.

Noile diviziuni administrative și alte probleme majore vor trebui întotdeauna să fie rezolvate pe cale pașnică și prin consimțământ reciproc, adică pe bază de voluntariat.

În acest sens, premisa principală este că toate triburile și popoarele ar trebui să beneficieze de drepturi egale.

De asemenea, fiecare persoană din fiecare trib și popor african ar trebui să aibă dreptul de a trăi printre alte popoare sau triburi africane, tribul respectiv asumându-și obligația de a asigura siguranța individuală a persoanei respective.

O Africă care dorește să se dezvolte rapid trebuie să se orienteze mai întâi către tradiția sa originală și să păstreze elementele bune ale acesteia, ca punct de plecare pentru un nou început.

Un stat african devine astfel o federație de popoare sau triburi diferite. În plus, este extrem de important ca toate aceste state federate să devină ele însele federații: Statele Unite ale Africii. Acest lucru este cu atât mai ușor tocmai pentru că popoarele sunt împrăștiate chiar peste granițele actualelor state africane. Africa Subsahariană, urmând exemplul Comunității Europene, ar trebui să formeze o unitate economică, în care să existe o liberă circulație a persoanelor, serviciilor și bunurilor. Frontierele și controalele vor servi atunci doar la oprirea jihadiștilor

violenți, a criminalilor, a celor care răspândesc ura împotriva altor triburi și a persoanelor cu boli infecțioase: Toți ceilalți africani ar trebui să se poată deplasa liber prin Africa și apoi să obțină un pașaport ca african.

Capitolul 4: Gândirea „dacă-atunci” creează oportunități extraordinare

„Cenușa este turbă arsă” Asta ți s-a spus când erai copil, dacă voiai să pui întrebarea: Dar, dacă nu s-ar fi întâmplat asta acum? sau: Dacă ai fi făcut asta acum? Nu ți se permitea să pui această întrebare și astfel erai ținut mut. Cuvântul ALS a fost apoi bastardizat în „cenușă”. Acea frază era un indiciu mort care nu avea niciun sens, servind în locul cuvintelor „Taci din gură”. Întrebarea „dacă” era tolerată cel mult pentru viitor, dar cu siguranță nu și pentru trecut. La urma urmei, „ce e făcut e făcut” și „atunci nu ar trebui să te mai plângi”.

A pune întrebarea „dacă” înseamnă de fapt să te gândești la consecințele pe care le-ar putea avea sau le-ar fi putut avea o alegere.

Iar pentru a face alegerea corectă, trebuie să te întrebi care sunt consecințele unei opțiuni și ale celeilalte. Dacă nu vrei să faci asta și faci alegerea pentru că așa ai făcut întotdeauna, atunci îți refuzi oportunitatea de a ajunge la un viitor mai bun. Nu doar în viața personală, ci și în

politică, este foarte important să luați în considerare care ar putea fi consecințele unei alegeri. Adesea, acest lucru nu este clar. Iar pentru a obține mai multă claritate în această privință, este important să ne uităm la trecut: În ce momente din trecut nu a fost de asemenea clar ce alegere trebuia să faceți, dar în retrospectivă au fost dezvăluite consecințele profunde ale alegerii opțiunii A în locul opțiunii B.

Putem învăța din istorie, doar că, de obicei, nu o facem. Teoria universului paralel susține că fiecare opțiune într-o alegere este o realitate, existând alături de realitatea consecințelor alegerii făcute. Acest lucru contravine opiniei generale conform căreia, dacă se alege opțiunea A și nu opțiunea B, atunci opțiunea B a dispărut: cel puțin în timp. Ce ar trebui să gândim acum ?

Este clar pentru toată lumea că, înainte de a alege între opțiunea A și B, atât opțiunea A, cât și opțiunea B sunt posibilități care se pot materializa în realitate. De foarte multe ori, alegerea a fost deja făcută pentru noi, fără ca noi să o știm: energia pentru a alege opțiunea A este mai mare decât energia pentru a alege opțiunea B. Apoi, putem alege în continuare opțiunea B, dar acest lucru necesită mult efort, în timp ce alegerea opțiunii A este foarte ușoară. În acest caz, trebuie să ne punem în continuare întrebarea: Merită acest efort? Uneori trebuie să ne luptăm pentru a obține opțiunea B: Acel partener frumos, cu care poți avea o relație minunată, dar pentru asta trebuie să îndrăznim literalmente să ne confruntăm cu alți candidați cu ei, în timp ce știm că vei pierde, va trebui să te confrunți cu propria familie și să îți pierzi atât casa, cât și locul de muncă. Merită? În retrospectivă, în cele din urmă, da, dar

pe moment uneori gândești altfel, pentru că „dacă trebuie să plec de acasă: unde voi dormi?”. În plus, nu este sigur că acel partener de vis dori te va dori.

Uneori, energia pentru opțiunea A și pentru opțiunea B este mai mult sau mai puțin aceeași. Acestea sunt momentele în care este foarte important să se obțină informații despre posibilele consecințe. „Pentru că dacă aleg opțiunea B, ce se întâmplă dacă....” În istorie, aceste momente au avut loc: ele nu se întâmplă în mod continuu: sunt momente clare de alegere. Unii cred că opțiunile din acele momente produc universuri paralele. Câteva exemple din istorie, care ar fi putut decurge altfel cu (aproape) aceeași cantitate de energie. Putem numi acele puncte din istorie noduri.

4 .1. Istoria alternativă: Ce s-ar întâmpla dacă: Dacă-atunci al istoriei

Ce s-ar fi întâmplat dacă imperiul lui Alexandru cel Mare ar fi rămas intact la moartea sa, în 323 î.Hr.

Bătălia de la Gaugamela din 331 î.Hr.1: Această bătălie a deschis Asia la invazia lui Alexandru cel Mare. Alegerea lui Alexandru de a lupta împotriva Imperiului Persan a schimbat istoria atât a Europei, cât și a Asiei.

Regele persan Darius îi oferise lui Alexandru o sumă mare de bani în încercarea de a menține pacea, la care Parmenion, unul dintre generalii lui Alexandru, a remarcat: „În locul tău, m-aș ocupa eu de asta”. Alexandru a răspuns: „Da, și eu aș face-o, dacă aș fi în locul tău”. Când Alexandru i-a respins oferta, Darius a adunat o armată de un sfert de milion de soldați, inclusiv sciți din regiunea Mării Negre și bactrieni de la poalele Himalayei. 6.000 de mercenari greci au format garda sa personală de corp.

Când cavaleria persană a străpuns flancul stâng al macedonenilor, perșii au crezut că victoria era la îndemână. Ei au mers mai departe spre tabăra lui Alexandru, în timp ce flancul drept macedonean s-a întâlnit cu cel stâng al perșilor. Flancul drept a vrut să-l urmeze pe Alexandru, care era pe urmele lui Darius. La urma urmei, aici era adevărat că bătălia se încheia atunci când șahul era luat, exact ca la șah.

Regele persan a întâmpinat atacul macedonean din carul său, cu garda sa de corp în spate, și și-a îngropat inamicul sub sulite. În timp ce cei doi regi se apropiau unul de celălalt, o sulită a lui Alexandru, care l-a ratat pe Darius, l-a lovit pe cărașul din spatele regelui, care a căzut din car. Persanii din jurul lui Darius au scos strigăte puternice, ceea ce i-a făcut pe soldații aflați mai departe să creadă că liderul lor fusese lovit. Aceștia au fugit primii, apoi cei din spatele lor, până când întreaga armată persană s-a dezintegrat. Cu inamicul apropiindu-se pe ambele flancuri, regele s-a speriat și s-a retras. Atunci armata greacă a pornit în urmărire, iar Alexandru cel Mare a fost victorios.

Atunci întreaga situație mondială ar fi arătat acum altfel. Imperiul elenistic ar fi fost cel mai mare și mai puternic de pe pământ, întinzându-se din Macedonia până la Indus, lângă India, în est, și până în Sudan, în sud,

Ce s-ar fi întâmplat dacă învățăturile lui Iisus nu ar fi fost răspândite de Pavel ?

La mijlocul secolului I d.Hr., evreul roman Saul, care îi persecuta pe creștini, a avut o viziune în timp ce călătorea spre Damasc. Isus i-a apărut în față și i-a spus: „Saul, Saul, de ce mă prigonești?”. Saul a recunoscut vocea lui Iisus și a decis să devină un urmaș al lui Iisus. Și-a schimbat numele în Pavel și a răspândit Evanghelia la „neamuri”, răspândind creștinismul dincolo de comunitatea evreiască. Dar Pavel a fost aruncat în închisoare de romani și din cauza unei acuzații aduse de evreii fundamentalști. Dacă nu ar fi ieșit, creștinismul ar fi rămas probabil o sectă evreiască necunoscută.

Ce s-ar fi întâmplat dacă împăratul Constantin nu s-ar fi convertit la creștinism în 312 sau în 337 ?

Împăratul roman Constantin a primit o viziune în anul 312, prin care dorea să se convertească la creștinism. În anul 313 d.Hr., a introdus Edictul de la Milano, care legaliza creștinismul și dădea creștinilor libertatea de religie. Cu toate acestea, s-a lăsat botezat pe patul de moarte, la 22 mai 337.

Creștinismul a devenit pentru prima dată religie de stat în Armenia în anul 301 d.Hr. În Imperiul Roman, creștinismul a devenit religie de stat în anul 380 d.Hr., prin Edictul de la Tesalonic, emis de împărații Teodosie I, Grațian și Valentinian.

Teodosie a fost un creștin convins (trinitarian) și a ridicat creștinismul la rangul de religie oficială de stat în anul 380. Păgânismul era acum interzis din viața publică.

Dacă Constantin nu s-ar fi convertit, creștinismul ar fi fost mult mai mic, cu excepția cazului în care un alt rege sau împărat s-ar fi convertit.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Roma nu ar fi fost cucerită de vizigoți (germani) în 410, ci dacă Imperiul Roman ar fi rămas intact?

Vizigoții (teutoni), care se aflau acum în Italia, au cucerit Roma în 410. Alaric a înconjurat orașul cu armata sa și a așteptat ca rezervele de hrană să se epuizeze. În cele din urmă, pe 24 august, poarta orașului a fost deschisă de sclavii romani înfometați și nemulțumiți. Acest lucru le-a permis vizigoților să ia cu asalt orașul nestingheriți. A fost o lovitură pentru Imperiul Roman, dar Roma nu mai era deja capitala Imperiului. Împăratul Dioclețian (242-316) a mutat capitala la Nicomedia, în est, care era mai bine apărată împotriva perșilor și a triburilor germanice din nord, cum ar fi francii, vandalii, goții și saxonii. Căderea Romei a marcat sfârșitul unei lungi perioade de stabilitate. Autoritatea centrală asupra multor popoare a dispărut, provocând

tulburări. Economia s-a prăbușit, orașele s-au golit și a început Evul Mediu.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Profetul Muhammad nu ar fi plecat la Medina?

La 20 iunie 622, Mahomed a fugit de la Mecca la Medina pentru a evita persecuțiile din partea elitei politeiste la putere. În Medina, el avea mai mulți aliați și putea începe să-și construiască imperiul. Acest lucru este considerat ca fiind începutul Islamului ca religie mondială.

Dar să presupunem că nu ar fi plecat la Medina.

Teoretic, este posibil ca atunci când Mohamed a fugit din Mecca în 622, să nu fi ajuns în Medina și ca o altă persoană să fi pozat în locul său.

Acesta ar putea fi un impostor, dar ar putea fi și o numire făcută de adepții săi.

Într-adevăr, există destul de multe diferențe între comportamentul și mesajul lui Mahomed în Mecca și în Medina.

La Mecca, Mahomed era un mesager pașnic, un profet, preocupat în principal de predicarea unității lui Dumnezeu.

În Medina, Mahomed a devenit un războinic, care a încercat să-și răspândească mesajul prin forță și care a jefuit caravane.

Cea mai autorizată tradiție pentru musulmani afirmă că Mahomed din Mecca era una și aceeași persoană ca și cel din Medina,

Cu toate acestea, există și unele tradiții care sugerează că Mahomed era o persoană diferită în Medina față de cea din Mecca.

Cartea care avansează ideea că Mahomed din Mecca și Mahomed din Medina sunt două persoane se numește „Al-Muqabalah bayn al-Madina wa Makka” (Confruntarea dintre Mecca și Medina). Cartea a fost scrisă de savantul egiptean Muhammad Husayn Haykal și a fost publicată pentru prima dată în 1925.

În această carte, Haykal susține că Mahomed din Mecca a fost un mesager pacifist și tolerant, în timp ce Mahomed din Medina a fost un lider războinic și intolerant. El își bazează argumentele pe o serie de hadith-uri, printre care se numără următoarele: Într-un Hadith predat de Abu Hurairah, Muhammad spune: „În Mecca, am fost trimis să predic blândețea și toleranța, iar în Medina, am fost trimis să mânuiesc sabia”.

Într-un alt Hadith predat de Abu Hurairah, Muhammad spune: „Dacă aș fi rămas în Mecca, oamenii din Mecca s-ar fi convertit la credință, chiar și la piatra din colțul Ka'aba.”

În sine, însă,

acest lucru nu

este o dovadă că Mohamed din Mecca și cel din Medina sunt 2 persoane diferite. Este posibil, desigur, ca Mohamed să se fi schimbat.

Majoritatea cercetătorilor sunt de acord că Abu Hurairah nu l-a cunoscut pe Mohamed înainte de Hidjra, călătoria lui Mohamed de la Mecca la Medina. Abu Hurairah a fost sclavul unui bărbat numit Abu Hurayrah, care era un om bogat din Yathrib. Abu Hurairah s-a convertit la islam la scurt timp după Hidjra, când avea 20 de ani. A devenit apoi unul dintre cei mai loiali adepți ai lui Mahomed.

S-a născut în jurul anului 603 în Yathrib (mai târziu Medina). Abu Hurairah a fost unul dintre cei mai prolifici supraviețuitori ai Hadith-urilor, tradițiile despre spusele și faptele lui Mahomed. El este considerat unul dintre cei mai de încredere supraviețuitori ai Hadith-urilor, iar cunoștințele sale sunt o sursă importantă de cunoștințe despre islam.

În afară de „Al-Muqabalah bayn al-Madina wa Makka”, există și alte surse care susțin ideea că Mahomed din Mecca și Mahomed din Medina sunt două persoane.

Cartea lui Haykal a stârnit multe controverse. Unii savanți au respins argumentele sale, în timp ce alții le-au

îmbrățișat. Cu toate acestea, cartea a jucat un rol important în dezvoltarea islamului modern. Ea i-a ajutat pe mulți musulmani să se întrebe dacă Mahomed din Mecca și Mahomed din Medina au fost aceeași persoană. Cu toate acestea, nu

există doar diferențe religioase și politice între mesajul lui Mahomed din Mecca și cel din Medina.

Există însă și diferențe personale importante.

În Mecca, Mahomed s-a căsătorit cu Khadija, o femeie de afaceri bogată. Căsătoria lor a fost fericită și a durat 25 de ani, până la moartea lui Khadija. Khadija avea 40 de ani când s-a căsătorit cu Mohamed, care avea 25 de ani la acea vreme. Ea era, așadar, cu 15 ani mai în vârstă decât Mahomed.

În Medina, el s-a căsătorit cu mai multe femei, dar preferința lui era Aisha.

Aisha avea 6 ani când s-a căsătorit cu Muhammad, care avea 53 de ani la acea vreme. Așadar, diferența de vârstă dintre ei era de 47 de ani, ea fiind astfel mult mai tânără decât Mohamed.

Cu toate acestea, există diverse legende despre vârsta Aishei când s-a căsătorit cu Mohamed. Muhammad a primit-o pe Aisha ca „cadou”, ca mireasă, de la tovarășul său credincios Abu Bakr, tatăl Aishei.

Unele legende indică faptul că ea avea 9 ani când a avut loc consumarea căsătoriei, adică atunci când a fost deflorată.

Cunoștințele despre Aisha, Abu Bakr și Omar sunt toate cuprinse în Sahieh al-Boechari, una dintre cele două colecții de Hadith-uri, sau cunoștințe despre viața lui Mohamed, cu cea mai mare autoritate. Sahieh al-Boechari a fost compilată de Muhammad ibn Ismail al-Boechari, un erudit musulman care a trăit în secolul al IX-lea.

Cunoștințele lui Aisha, Abu Bakr și Omar datează așadar din secolul al IX-lea, la aproximativ 200 de ani după moartea lui Mahomed. Cunoștințele lui Aisha și Abu Bakr sunt considerate cele mai fiabile, deoarece aceștia l-au cunoscut pe Mahomed pe când era în viață.

Cu toate acestea, este posibil să fi existat o înțelegere reciprocă pentru ca cineva să joace în locul lui Mahomed după ce acesta a dispărut din Mecca. La acea vreme, nu existau fotografia și telefonul mobil. Nu se știe nici că s-au făcut desene cu portrete ale lui Mahomed la acea vreme. De exemplu, dacă adevăratul Mahomed din Mecca a fost ucis de către locuitorii politeiști din Mecca și o altă persoană l-a întruchipat, cineva care nu îl cunoștea nu putea vedea acest lucru, ci trebuia să se bazeze doar pe ceea ce i se spunea.

Iar dacă într-adevăr ar fi fost ucis, adepții săi ar fi putut, poate, să aibă ideea că era mai important să-i răspândească mesajul decât să spună că a murit și, prin urmare, ar fi pretins că este încă în viață.

Poate că Aïsha avea un interes în protejarea reputației lui Mohammad și în confirmarea faptului că era un lider constant și de încredere. Într-adevăr, acest lucru i-a conferit onoarea și puterea musulmanilor. Abu Bakr a fost unul dintre primii adepți ai lui Mahomed și unul dintre cei mai loiali tovarăși ai săi. El a fost, de asemenea, primul calif, sau lider, al islamului după moartea lui Mahomed. Este posibil ca el să fi avut interesul de a confirma că Mohamed din Mecca și Medina era unul și același: acest lucru i-a permis să fie calif.

Nu toate legendele sunt de încredere.

Prin urmare, este important să examinăm cu un ochi critic toate legendele despre Mahomed. Nu se poate spune întotdeauna cu certitudine dacă o știre este fiabilă.

Dar dacă s-ar afla că adevăratul Mahomed nu a ajuns la Medina, Islamul ar arăta complet diferit: mai pașnic și mai mic.

Pentru că majoritatea musulmanilor din lume nu s-au convertit, ci islamul s-a răspândit în principal prin preluarea puterii cu forța, prin foc și sabie, în țări și în rândul popoarelor, forțându-i pe acei oameni să accepte islamul. În Africa de Nord, care era creștină ca parte a Imperiului Roman, a durat mult timp până când populația s-a convertit în cele din urmă la islam. Chiar și astăzi, există tatuaje cu crucea pe frunte la unele femei în vârstă, deși oamenii nu-și amintesc de unde a apărut acest lucru.

Dacă ești amenințat că ți se va tăia capul dacă nu devii musulman sau dacă adopți o altă credință ca musulman, ei bine, atunci nu este de mirare că islamul a devenit cea mai mare religie în peste 50 de țări și dominantă în încă o duzină de țări. În aceste condiții, oamenii ar fi adoptat și orice altă credință.

Ce s-ar fi întâmplat dacă maurii nu ar fi fost înfrânți de Carol Martel la Portier în 733 ?

Atunci nu numai Spania, ci probabil și Franța ar fi devenit islamică și poate și alte țări europene.

Ce s-ar fi întâmplat dacă imperiul mongol al lui Genghis Khan nu ar fi fost împărțit între fiii săi la moartea acestuia, în 1227, ci s-ar fi păstrat unitatea

Atunci ar fi fost acum cel mai mare imperiu din lume și ar fi cucerit probabil întreaga lume, făcând din întreaga lume una singură. Genghis Khan este cunoscut ca fiind unul dintre cei mai mari criminali în masă care au existat, dar este posibil ca imperiul mongol să fi evoluat spre mai multe drepturi ale omului după moartea sa, ceea ce s-a întâmplat în cele din urmă în China.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Constantinopolul nu ar fi fost cucerit de musulmani?

Constantinopolul, cunoscut în prezent sub numele de Istanbul, a fost cucerit de otomani conduși de sultanul

Mehmet al II-lea în 1453. Deși zidurile orașului erau enorm de groase, mai întâi flota orașului a fost distrusă, izolând orașul. Apoi, otomanii au venit din diferite părți cu cele mai noi instrumente de atac. Și generalul a fost rănit, ceea ce i-a făcut pe apărători să intre în panică și a fost spartă o poartă prin care atacatorii au intrat în oraș. Orașul a fost jefuit și mii de locuitori au fost uciși sau vânduți ca sclavi.

Constantinopolul era considerat capitala creștinismului și a Imperiului Bizantin. Imperiul Roman se împărțise în două în anul 395: un Imperiu Roman de Vest, care a durat până în 410, și un Imperiu Roman de Est, care a durat astfel până în 1453. Ca urmare, toată Turcia și Orientul Mijlociu au devenit islamice, iar Balcanii au intrat sub dominația Imperiului Otoman timp de secole. Ar fi putut fi acest lucru prevenit ?

Da, existau mai multe posibilități ca Bizanțul să împiedice victoria otomanilor în 1453. Una dintre posibilități era să formeze o alianță militară cu o altă putere. Acest lucru i-ar fi ajutat pe bizantini să contrabalanseze superioritatea otomană în ceea ce privește numărul și armele. Un posibil partener era creștinismul european, dar acest lucru nu a fost ușor. Bizantinii aveau o lungă istorie de conflicte cu Occidentul, iar între cele două părți exista puțină încredere. O altă posibilitate era formarea unei alianțe cu Imperiul Mongol, care la acea vreme era încă un factor puternic în regiune. Acest lucru i-ar fi ajutat pe bizantini să amenințe flancul otoman.

O altă opțiune pentru Bizanț era să adopte o strategie diferită de apărare a orașului. Bizantinii au avut o strategie defensivă tradițională, înrădăcinându-se în spatele zidurilor Constantinopolului. Această strategie avusese succes în

trecut, dar armata otomană dezvoltase de-a lungul anilor o serie de arme și tactici noi care o făceau mai puțin eficientă. O posibilă strategie alternativă era adoptarea unui război mai mobil. Acest lucru i-ar fi ajutat pe bizantini să încetinească și să învingă forțele otomane înainte ca acestea să ajungă la Constantinopol.

Ce s-ar fi întâmplat dacă praful de pușcă nu ar fi fost inventat (cel puțin nu în secolul 9e , ci în secolul 20e)?

Atunci nu ar fi existat arme, pistoale sau tunuri. Atunci colonialismul european nu ar fi putut avea loc. Atunci regatele africane ar fi rămas intacte, iar indienii ar fi condus încă America de Nord, Centrală și de Sud.

Praful de pușcă a fost fabricat pentru prima dată în China în jurul secolului al IX-lea. Prima descriere a prafului de pușcă adevărat apare în enciclopedia militară Wu Ching tsung Yao de la mijlocul secolului al XI-lea. Praful de pușcă a

ajuns în Europa pe Drumul Mătăsii, iar primele mențiuni scrise despre praful de pușcă în Europa apar în textele Opus Majus (1267) și Opus Tertium ale savantului englez Roger Bacon.

Prima armă care poate fi numită armă de foc a fost pistolul cu cârlig din secolul al XV-lea, o dezvoltare ulterioară a pistolului de mână. În secolul al XVI-lea, canistra cu cârlig a fost succedată de muschetă și de cârma de foc, care a căpătat deja forma clasică de pușcă: o țeavă lungă, un

sertar cu crosă de lemn și un mecanism de tragere. Cu toate acestea, este important de reținut că primele arme de foc primitive din Europa au fost folosite de mauri în bătălia de la Zaragoza din 1118. Acestea erau arme asemănătoare unui mortar din lemn, care trăgeau proiectile din piatră.

Ce s-ar fi întâmplat dacă indienii l-ar fi capturat sau omorât doar pe Columb și pe oamenii săi și dacă aceștia nu s-ar fi întors niciodată în Europa?

Sau dacă, dintr-un motiv oarecare, diversele popoare și triburi indiene americane ar fi avut o alianță (ceva de genul NATO) în America la sfârșitul secolului al XV-lea și l-ar fi învins pe Columb și pe cuceritorii spanioli și portughezi și apoi i-ar fi învins pe englezi și francezi în secolele al XVI-lea și al XVII-lea ?

Nu ar fi existat atunci comerțul cu sclavi și înrobirea negrilor africani de către europeni ? Posibil ca atât America de Nord cât și America de Sud să fi fost încă în mâinile indienilor.

Acest lucru ar fi avut un impact remarcabil asupra dezvoltării Africii și a ambelor Americi.

Ce s-ar fi întâmplat dacă împăratul incaș Atahualpa nu ar fi acceptat invitația lui Pizarro de a veni la Cajamarca la 16-11-1532 pentru o așa-zisă „întâlnire amicală”, care era un șiretlic privind capturarea împăratului și, astfel, privera armatei incae de 80000 de oameni de conducerea sa. Pizarro avea doar 161 de soldați, deși

înarmați cu puști superioare săgeților incașilor. Convins de enorma sa superioritate, împăratul a mers aproape singur la întâlnire, care a avut loc într-o curte înconjurată de clădiri. Acolo se ascuseseră spaniolii. Un preot i-a dat un breviar lui Atahualpa, pe care acesta l-a zdrobit pe jos: nu avea o semnificație totală pentru el și oricum era nemulțumit de comportamentul spaniolilor. Atunci, acel preot a chemat soldații, care au ieșit din clădiri și l-au capturat pe împărat.

Prin supunerea lor față de împărat, indienii s-au predat, căci se presupunea că dacă liderul sau împăratul este capturat, bătălia este pierdută.

Dacă împăratul nu ar fi venit, Imperiul Inca ar fi continuat să existe ca de obicei, iar spaniolii nu ar fi reușit să cucerească acea parte a Americii de Sud. Cu toate acestea, imperiul incaș fusese slăbit de luptele interne și de războiul civil dintre frații Atahualpa și Huascar.

Așadar, ar fi putut indienii să împiedice subjugarea lor de către spanioli și portughezi ? Indienii din Americi au avut posibilitatea de a evita să fie cuceriți de portughezi și spanioli. Cu toate acestea, au existat o serie de factori care au jucat în favoarea europenilor, inclusiv superioritatea lor tehnologică, experiența lor militară și germenii lor.

Unul dintre principalii factori care i-a avantajat pe europeni a fost superioritatea lor tehnologică. Europenii aveau acces la arme de foc, tunuri și alte arme moderne pe care indienii

nu le aveau. Acest lucru le-a oferit europenilor un mare avantaj în luptă.

Un alt factor important a fost experiența militară a europenilor. Europeanii purtaseră războaie timp de secole și aveau o mare experiență în lupte. Indienii, pe de altă parte, nu aveau o organizare tradițională a armatei și nu erau obișnuiți cu războiul la scară largă.

În cele din urmă, europenii erau, de asemenea, avantajați de germenii lor. Europeanii erau purtători ai unor boli pe care indienii nu le aveau, cum ar fi variola, rujeola și holera. Aceste boli au ucis milioane de indieni și au făcut dificilă lupta indienilor împotriva europenilor.

În ciuda acestor factori, indienii au avut și o serie de oportunități pentru a-i învinge pe europeni. Una dintre posibilități era să formeze un front unit împotriva europenilor. Cu toate acestea, indienii erau împărțiți în mai multe triburi diferite și era dificil pentru ei să lucreze împreună.

O altă posibilitate era de a-i învinge pe europeni prin războiul de gherilă. Indienii se descurcau foarte bine să se deplaseze pe teren și îi puteau ataca pe europeni atunci când se așteptau mai puțin.

În cele din urmă, indienii aveau și posibilitatea de a-i învinge pe europeni prin adoptarea tehnologiei acestora. Indienii puteau adopta arme de foc și tunuri de la europeni și le puteau folosi pentru a-i învinge pe europeni.

Ce s-ar fi întâmplat dacă turcii ar fi cucerit Viena în 1683 ? Atunci o mare parte din Europa ar fi intrat sub califatul turcesc.

Ce s-ar întâmpla dacă împăratul chinez, atunci când a primit vizitatori europeni în secolul al XVI-lea, ar fi reacționat la știința și cultura europeană în același mod în care a reacționat împăratul japonez în secolul al XIX-lea: și anume, învățând și aplicând știința și tehnologia care erau utile pentru propria societate?

Dacă ar fi fost așa, China ar fi fost probabil mai puternică și mai prosperă decât Europa până în 1800 și ar fi acum cea mai puternică și mai bogată țară în locul Americii. În plus, nu ar fi devenit niciodată comunistă atunci și, mai mult, Rusia probabil că nu ar fi putut cuceri Siberia atunci.

Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi avut loc Conferința colonială de la Berlin din 1885?

Conferința de la Berlin, la care au participat 15 țări europene, America și Imperiul Otoman, a avut ca scop colonizarea și împărțirea Africii între ele. Conferința a fost organizată de cancelarul german Otto de Bismarck.

Aplicând regulile convenite, Regatul Unit a dobândit în cele din urmă sudul și estul Africii, Franța nordul și vestul, Germania a achiziționat Namibia, Camerun, Togo și Tanzania de astăzi, Italia Libia, Somalia și Eritreea de astăzi, Portugalia Angola și Mozambic de astăzi, Africa Centrală a fost plasată sub suveranitatea absolută a regelui Leopold al

II-lea, iar Spania a achiziționat sudul Marocului, Sahara Occidentală de astăzi și Guineea Ecuatorială de astăzi.

Etiopia a fost singura țară din Africa neagră care a rămas independentă.

Acesta a fost începutul exploatării pe scară largă a Africii, care suferise deja anterior din cauza sclavagiștilor din Anglia, Franța, Portugalia, Spania și Țările de Jos.

Exploatarea africanilor în unele zone nu se deosebea practic în nimic de sclavie. Abia începând cu anii 1960-1990, statele africane au devenit independente, deși zonele francofone, în special, s-au bucurat de o independență care exista doar cu numele, dar care a continuat să funcționeze din punct de vedere economic și politic ca niște colonii. Dacă acea conferință nu ar fi avut loc, Africa ar fi putut fi lăsată în pace pentru mai mult timp. Posibil ca genocidul regelui belgian Leopold al II-lea în Congo să nu fi avut loc și, astfel, poziția popoarelor din Congo s-ar fi îmbunătățit considerabil.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Conferința colonială de la Berlin din 1885 ar fi decis să lase Africa în pace?

Faptul că guvernele coloniale europene ar fi lăsat Africa în pace este foarte puțin probabil, având în vedere spiritul colonial. Cu toate acestea, ar fi fost posibil dacă puterile coloniale europene nu ar fi reușit să se pună de acord asupra împărțirii. Dacă ar fi fost așa, acest lucru ar fi creat conflicte între ele sau conflicte în Africa, ceea ce ar fi făcut

ca coloniștii să fie mai dependenți de populația africană. Poate că ar fi existat o mică șansă ca, pentru a evita conflicte suplimentare, să fi decis să lase Africa în pace pentru moment. Acest lucru ar fi schimbat radical Africa de astăzi, dar nu este clar în ce direcție.

Ce s-ar fi întâmplat dacă mama lui Mustafa Kemal Pasje i-ar fi dat drumul fiului său pentru a-l trimite la școala publică nou deschisă, Şemsi Efendi, care avea un program de învățământ contemporan. Cu toate acestea, împotriva dorinței tatălui său și împotriva propriei sale dorințe, ea l-a trimis la școala islamică tradițională a lui Hafız Mehmet Efend. Acolo a fost bătut crunt, după care a fugit și s-a înscris în secret la o școală militară. După o mulțime de războaie și bătălii, decizia a venit în cele din urmă: califatul turc a fost abolit la 3 martie 1924 de către Adunarea Națională Turcă, la instigarea secularului Mustafa Kemal, numit mai târziu Atatürk. Ar fi fost abolit și califatul dacă mama sa ar fi urmat dorințele tatălui său și ale lui Mustafa Kemal? Acesta a fost ultimul califat cel mai universal recunoscut de musulmani, deși nu toți musulmanii, în special în lumea arabă, nu au dorit să îl recunoască. După abolirea califatului turc în 1924, au apărut mai multe noi revendicări de califat. Cea mai proeminentă a fost revendicarea egipteanului Mohammed Ali Pașa, care dorea să modernizeze Egiptul și care s-a declarat calif în 1926. Cu toate acestea, această revendicare nu a fost recunoscută de majoritatea musulmanilor. De atunci, nu a mai existat niciun califat universal recunoscut.

Ce s-ar fi întâmplat dacă în 1914 moștenitorul austriac al tronului, arhiducele Franz Ferdinand și soția sa Sophie Chotek nu ar fi plecat la Sarajevo ?

Atunci nu ar fi fost împușcați de naționalistul sârb Princip.

Unii oameni care nu sunt clarvăzători profesioniști au totuși presimțiri, mai ales când este vorba de familiile lor.

Au existat membri din cadrul familiei imperiale austriece care au sfătuit împotriva vizitei moștenitorului tronului Franz Ferdinand la Sarajevo. Principala dintre aceștia a fost mătușa sa, împărăteasa Elisabeta a Austro-Ungariei, cunoscută sub numele de Sissi. Aceasta era o adversară declarată a căsătoriei lui Franz Ferdinand cu Sophie Chotek, pe care o considera prea mică la naștere, și era, de asemenea, preocupată de situația politică din Bosnia și Herțegovina. Într-o scrisoare adresată fiicei sale, prințesa Marie Valerie, a scris:

„Mi-e atât de teamă că se va întâmpla ceva teribil dacă se va duce la Sarajevo. Situația de acolo este atât de instabilă și știu că sunt mulți oameni care îl urăsc”.

Mama lui Frans Ferdinand, ducesa Sophie de Hohenberg, s-a opus, de asemenea, vizitei. Ea era îngrijorată de siguranța fiului și a nurerii sale. Ea i-a scris lui Frans Ferdinand:

„Știu că vrei să vizitezi Sarajevo, dar aș vrea să te rog să nu o faci. Situația de acolo este prea periculoasă”.

În afară de Sissi și Sophie, și alți membri ai familiei au sfătuit împotriva vizitei, inclusiv fratele lui Frans Ferdinand, Otto Frans, și cumnata acestuia, prințesa Zita de Bourbon-Parma. Cu toții erau îngrijorați de situația politică din Bosnia și Herțegovina și se temeau de un atac asupra lui Frans Ferdinand.

Dacă Franz Ferdinand și soția sa nu ar fi fost asasinați, nu cumva Austro-Ungaria ar fi declarat război Serbiei și nu cumva ar fi izbucnit Primul Război Mondial ? Și ce consecințe ar fi avut acest lucru ?

Dar, din nou:

Ce s-ar fi întâmplat dacă Austria-Ungaria ar fi acceptat **răspunsul** Serbiei la ultimatumul din iulie 1914 ?

Ultimatumul Austriei din iulie adresat Serbiei presupunea că Serbia va face lumină în cazul asasinării lui Franz Ferdinand și că, pentru aceasta, trebuia să permită agenților austrieci să intre pe teritoriul său. Serbia a fost de acord să rezolve cazul asasinatului, dar a refuzat prezența agenților austrieci pe teritoriul său. Pentru acest refuz, împăratul austriac Franz Joseph a declarat război Serbiei.

Cu toate acestea, dacă împăratul ar fi fost de acord, sau dacă ar fi consimțit, probabil că Primul Război Mondial nu ar fi avut loc. Deși este probabil că tensiunile provocate de opoziția față de monarhie și de naționalismul în creștere al popoarelor asuprite din Balcani și din Orientul Mijlociu, precum și competiția puterilor europene pentru a umple

vidul de putere rezultat, ar fi dus mai devreme sau mai târziu la unul sau mai multe conflicte. Dar poate că atunci nu ar fi devenit un război mondial.

Ce s-ar fi întâmplat dacă în 1917 țarul nu ar fi fost înlăturat sau dacă lovitura de stat comunistă și atacul asupra Palatului de Iarnă din Sankt Petersburg ar fi eșuat?

Această șansă ar fi fost destul de mare dacă Lenin nu ar fi fost introdus ilegal în Rusia de către germani sau dacă guvernul provizoriu ar fi știut despre atacul comunist. La 25 octombrie 1917 a avut loc revoluția rusă de către comuniști, ajutați de spionul german Lenin, deși o tentativă anterioară de preluare a puterii, în iulie, a eșuat totuși. La reuniunea Comitetului Central din 10 octombrie, au fost prezenți doar 12 din cei 21 de membri ai Comitetului Central. La această reuniune, s-a decis să se dea lovitura de stat înainte de deschiderea Congresului Sovietului Al-Rusiei. Această decizie a fost luată cu 10 voturi pentru și două voturi (Lev Kamenev și Grigori Zinoviev) împotriva. La căderea întinericului, pe 24 octombrie, bolșevicii au instalat baraje rutiere și au patrulat cu mașini blindate. Până în dimineața zilei de 25 octombrie, bolșevicii au preluat controlul asupra gărilor, a centralei telefonice, a centralei electrice, a oficiilor poștale, a birourilor de telegraf și a băncii naționale. Guvernul provizoriu era înrădăcinat în Palatul de Iarnă. Lenin s-a dus la Institutul Smolny – unde urma să aibă loc Congresul sovietic – dar securitatea i-a interzis accesul, deoarece își uitase legitimația. A reușit să se strecoare înăuntru mergând alături de un grup mare de participanți. Lenin dorea puterea înainte de deschiderea celui de-al doilea Congres sovietic al întregii Rusii, astfel încât congresul a

trebuit să accepte lovitura de stat ca pe un fapt împlinit. Loviștii comuniști au luat cu asalt Palatul Mariinsky în jurul orei 12:00 pentru a expulza parlamentul pregătitor. Acesta a fost începutul puterii comuniste în lume.

Așadar, a fost o diferență foarte mică, dar rezultatul este o lume de diferență. Lumea ar fi fost scutită de suferințe incalculabile, pentru că domniile lui Stalin, Mao și Pol Pot nu s-ar fi întâmplat niciodată. Rusia și China ar fi fost într-o stare mult mai bună, iar oamenii nu ar fi fost oprimați în acest mod. În plus, situația mondială ar fi mult mai pașnică, deși politica externă a Rusiei și a Chinei nu ar fi, probabil, foarte diferită de cea a comuniștilor.

Ce s-ar fi întâmplat dacă tentativa de sinucidere a lui Mao Zedong în anii tinereții ar fi reușit ?

Mao Zedong a încercat să se sinucidă când avea 15 ani. La acea vreme, era elev de liceu în Changsha, China. Mao era un inadaptat la școală și era adesea agresat. Se simțea singur și înstrăinat de lumea din jurul său. Într-o zi, când Mao era singur acasă, a luat un cuțit și și-a tăiat gâtul. Cu toate acestea, a fost descoperit la timp de mama sa și salvat. Mao a supraviețuit tentativei de sinucidere, dar a fost grav rănit. Mama sa a făcut ceea ce ar face orice mamă pentru a-și salva fiul.

Întrebarea este dacă Mao Zedong ar fi încercat și el să se sinucidă dacă nu ar fi fost hărțuit, ci ar fi avut un grup de prieteni intimi. Este posibil

ca acea tentativă de sinucidere și sentimentele care au dus la ea să fi fost motive personale pentru a intra în politică și a deveni comunist și, în calitate de comunist, să lupte pentru o conducere autocratică.

Dacă ar fi fost așa, cei care l-au intimidat atât de mult pe Mao Zedong sunt parțial vinovați pentru mizeria pe care Mao Zedong a lăsat-o mai târziu în urmă în viața sa.

Desigur, este îngrozitor atunci când un tânăr (sau o tânără) se simte atât de îngrozitor încât încearcă să se sinucidă.
Dar,

în acest caz, oroarea care rezultă din supraviețuire este de milioane de ori mai mare decât moartea acestei persoane.

Căci care ar fi fost consecințele dacă Mao Zedong ar fi murit atunci ?

Poate că atunci nu ar fi existat niciodată un „Mare Salt Înainte” și o „Revoluție Culturală”, care ar fi scutit China de milioane de morți, sute de mii de torturați și de înrobirea unui întreg popor.

Poate că atunci nu ar fi existat nicio contribuție chineză la Războiul din Coreea. Sprijinul acordat de Mao Zedong Coreei de Nord a făcut posibilă continuarea războiului chiar și atunci când armata Coreei de Sud părea să câștige un avantaj.

Amenințările lui Mao Zedong de a atrage China în război au forțat Statele Unite să negocieze un armistițiu. Acest armistițiu a dus la separarea Coreei. Este, de asemenea, plauzibil că, fără Mao Zedong, războiul din Vietnam ar fi decurs altfel sau poate că nici nu ar fi avut loc.

Mao Zedong a fost unul dintre principalii susținători ai Vietnamului de Nord în timpul războiului. Acesta a oferit Vietnamului de Nord sprijin militar și financiar și a trimis trupe chinezești să lupte în război. Fără sprijinul lui Mao Zedong, probabil că Vietnamul de Nord nu ar fi reușit să câștige războiul. Astfel, Vietnamul de Sud ar fi câștigat probabil războiul, iar Vietnamul ar fi rămas unit și o țară liberă.

Cartea „Mao: Povestea necunoscută” de Jung Chang și Jon Halliday descrie întâlnirea lui Mao Zedong cu Walter Ulbricht, liderul comunist al RDG (Germania de Est), în septembrie 1956. În timpul acestei întâlniri, Mao Zedong l-ar fi încurajat pe Ulbricht să construiască un zid pentru granița dintre Berlinul de Est și Berlinul de Vest, deoarece atât de mulți oameni doreau să părăsească Germania de Est și să meargă în Germania de Vest, încât societatea est-germană era în pragul colapsului. Astfel,

Walter Ulbricht a vrut să-i forțeze pe germani să rămână în Germania de Est, așa-numita RDG.

Cu toate acestea, este greu de spus dacă China nu ar fi devenit comunistă chiar și atunci.

Ar fi putut fi o posibilitate. În acest caz, întreaga situație mondială ar fi arătat complet diferit.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Hitler ar fi fost acceptat ca student la Academia de Artă în 1907.

În 1907, la vârsta de 18 ani, Adolf Hitler a trimis un portofoliu cu lucrările sale de artă la prestigioasa școală de artă, în speranța de a fi admis și de a-și continua cariera artistică. Cu toate acestea, cererea lui Hitler a fost respinsă nu o dată, ci de două ori. Comisia de admitere a decis că operele sale de artă nu aveau valoare artistică și talent. Această respingere a fost o lovitură majoră pentru Hitler și se crede că a avut un impact major asupra vieții sale și a alegerilor ulterioare. Dacă Hitler ar fi fost admis la școala de artă, probabil că nu ar fi fost la conducerea Germaniei naziste și nu ar fi declanșat cel de-al Doilea Război Mondial, schimbând drastic cursul istoriei. Probabil că nici atunci nu ar fi existat holocaustul.

Concentrându-și stima de sine pe recunoașterea ca pictor, el nu ar fi avut acea nevoie de a intra în politică și de a se implica mai puțin în idei pline de ură.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Hitler s-ar fi întâlnit cu o evreică în jurul anului 1907 ? Atunci probabil că nu ar fi existat nici o persecuție a evreilor și nici holocaust.

L-ar fi ales și germanii care l-au votat pe Hitler la alegerile din 1932 dacă ar fi știut că acest lucru a dus la holocaust ?

Probabil că nu. Deși nu trebuie subestimat niciodată modul în care o masă poate fi înșelată de o propagandă vicleană și deși antisemitismul era răspândit în Germania și în alte țări, este puțin probabil ca poporul german, care, la urma urmei, a fost educat în spiritul creștin al carității, să fi aprobat o astfel de crimă în masă. Acesta este, în parte, motivul pentru care naziștii au ținut Holocaustul secret.

L-ar fi ales **și** germanii care l-au votat pe Hitler la alegerile din 1932 dacă acest lucru ar fi provocat al doilea război mondial ?

Posibil că da, deoarece alegătorii germani au considerat, de asemenea, că prevederile de la Versailles au nedreptățit Germania. În plus, o națiune crede, de obicei, că extinderea teritoriului său este un lucru bun. În plus, inițial nu era clar că Germania va pierde războiul. Acest lucru s-a datorat parțial atacului de la Pearl Harbour, care a adus America în luptă.

L-ar fi ales **și** germanii care l-au votat pe Hitler la alegerile din 1932 dacă acest lucru ar fi generat cel de-al Doilea Război Mondial **și**, ca urmare, Germania ar fi fost **lăsată** în ruine în 1945 **și** împărțită între Aliați, Germania de Est, în special, devenind o zonă de ocupație rusă până în 1989?

Bineînțeles că nu. Dar cine a vrut să creadă că se va sfârși așa ? La fel ca și credința multor ruși în Putin și, indirect, a multor americani în Trump.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Japonia nu ar fi atacat Pearl Harbour

Ar fi mers America să lupte și atunci împotriva naziștilor germani sau ar fi păstrat distanța și, dacă da, cum s-ar fi terminat războiul ?

Dar chiar și atunci când Hitler a ajuns la putere, lucrurile ar fi putut să se întâmple altfel:

Ce s-ar fi întâmplat dacă Hitler nu ar fi atacat Uniunea Sovietică ?

Ar fi rămas regimul lui Hitler în vigoare atunci și ar fi reușit invazia?

Sau dacă Hitler ar fi câștigat bătălia de la Stalingrad?

Atunci este probabil că nazismul ar fi preluat controlul în Europa și comunismul ar fi fost distrus.

Ce s-ar fi întâmplat dacă invazia din Normandia din 1944 ar fi eșuat?

Invazia din Normandia din 6 iunie 1944 a fost un nod. A fost cea mai mare operațiune militară din toate timpurile, debarcând mii de soldați din Marea Britanie și America în Normandia, Franța, pentru a elibera Europa de naziști.

În perioada 17-24 august 1943, a avut loc Conferința de la Quebec, unde generalul britanic Frederick Morgan a prezentat primele planuri pentru invazie. Au existat multe dezbateri cu privire la invazie. Dar, în cele din urmă, planul a fost adoptat. Dacă această invazie nu ar fi avut loc sau dacă ar fi eșuat, Europa ar fi ajuns probabil în mâinile naziștilor. Întrebarea este cum s-ar fi procedat. Ar fi fost un dezastru pentru evrei, dar este probabil că rezistența la nazism ar fi continuat oricum să joace un rol: Fie ar fi dispărut, fie ar fi dus la victorie, fie ar fi moderat regimul nazist, în sensul că țările ocupate ar fi obținut autonomie. Cu toate acestea, omenirea poate fi fericită că invazia a reușit.

Conferința de la Ialta.

Conferința de la Yalta a reunit, între 4 și 11 februarie 1945, trei lideri aliați: Roosevelt al Statelor Unite, Churchill al Regatului Unit și Stalin al Uniunii Sovietice. Conferința a avut loc în stațiunea balneară Yalta din Crimeea, la Palatul Livadia. Acest loc a fost ales după ce Stalin a refuzat să părăsească teritoriul său. La această conferință, Roosevelt și Churchill s-au lăsat păcăliți de Stalin, predând efectiv Polonia și Europa de Est Rusiei comuniste. Polonia, în special, a fost o victimă directă. Un general polonez care a protestat a fost constrâns cu blândețe să meargă la un hotel „mai bun”, puțin mai departe, după care nu s-a mai auzit de el. Dacă Roosevelt și Churchill ar fi fost fermi și nu ar fi participat la împărțirea Europei, în urma căreia Rusia a primit Europa de Est, oamenii din Europa de Est ar fi fost scutiți de multă suferință, iar situația mondială ar fi fost mult mai pașnică.

Crearea Organizației Națiunilor Unite este un moment crucial.

Organizația Națiunilor Unite (ONU) a fost înființată la 24 octombrie 1945 de 51 de țări pentru a promova cooperarea internațională. ONU a înlocuit Liga Națiunilor, care era considerată ineficientă. Cu cel de-al Doilea Război Mondial încă proaspăt în memorie, ONU a primit sarcina de a preveni un alt război mondial.

Conceptul unei Declarații a Națiunilor Unite a fost elaborat încă din 1941 de către președintele american Franklin D. Roosevelt și premierul britanic Winston Churchill. Acest concept a fost semnat de un număr mare de țări aliate în ianuarie 1942. Primele planuri au fost stabilite de COSSAC (Șeful Statului Major al Comandantului Suprem Aliat), format din Frederick E. Morgan și personalul său aliat. Planurile de creare a ONU au fost puse pe masă în forma lor finală sub supravegherea SHAEF (Comandamentul Suprem al Forțelor Expediționare Aliate).

Eleanor Roosevelt a jucat un rol crucial în crearea și funcționarea Organizației Națiunilor Unite (ONU). După moartea soțului ei, președintele Franklin D. Roosevelt, în 1945, Eleanor a fost numită de președintele Harry S. Truman ca delegat la Adunarea Generală a ONU.

Una dintre cele mai notabile realizări ale sale a fost contribuția la crearea Declarației Universale a Drepturilor Omului, la 10 decembrie 1948. Ea a fost primul președinte al Comisiei pentru drepturile omului din cadrul ONU și și-a

folosit statura și credibilitatea pentru a conduce procesul de redactare la o concluzie de succes într-o perioadă de tensiuni Est-Vest în creștere.

1949-1950. Ce s-ar fi întâmplat dacă comuniștii nu ar fi reușit să preia puterea în China în 1949? Atunci poporul chinez ar fi fost scutit de suferințe de nedescris din perioada guvernării lui Mao Zedong. Chiar și după aceea, poporul chinez ar fi fost liber. Dar, de asemenea, sau mai ales cu Kwo MinTang la conducere, China s-ar fi dezvoltat rapid într-o putere mondială, posibil depășind America. Cu toate acestea, China nu ar avea o atitudine negativă față de Occident, iar pericolul de război ar fi mult mai mic. Posibil ca până atunci Coreea de Nord să fi fost eliberată de comuniști, iar războiul din Indochina nu ar fi avut loc după plecarea francezilor.

Crearea Comunității Europene a fost un astfel de moment.

Jean Monnet, negociator și pacificator francez experimentat, a propus în 1950 ca piețele cărbunelui și oțelului să fie gestionate de o autoritate independentă. În acest fel, el dorea să creeze un interes comun între țări. În acest fel, un potențial conflict nu se va transforma de acum înainte direct în război, ci va obliga țările, datorită dependenței lor reciproce, să intre mai întâi în dialog.

Ideea a fost prezentată ministrului francez de externe Robert Schuman și cancelarului german Konrad Adenauer. Ulterior, ea a primit și aprobarea Italiei, Olandei, Belgiei și

Luxemburgului. Tratatul de instituire a Comunității Europene a Cărbunelui și Oțelului (CECO) a fost semnat de aceste șase țări în aprilie 1951.

Până în 1979, membrii Parlamentului European i au fost delegați de către parlamentele naționale ale statelor membre europene. Pentru a spori democrația, la 7 iunie 1979 s-a decis ca membrii să fie aleși de acum înainte la fiecare cinci ani prin sufragiu universal direct în fiecare țară.

La 7 februarie 1992, Tratatul privind Uniunea Europeană a fost semnat la Maastricht și a intrat în vigoare la 1 noiembrie 1993. Tratatul prevedea că Comunitățile Europene, care urmăreau în principal obiective economice, vor fi transformate în Uniunea Europeană.

Cuba. În aprilie 1961, exilații cubanezi au fost antrenați și pregătiți să pună în aplicare planul secret al CIA de a ataca Golful Porcilor din Cuba și de a răsturna guvernul socialist al lui Fidel Castro. După un atac aerian eșuat, președintele Kennedy a trimis șase avioane de vânătoare americane pentru a ajuta. Însă piloții au uitat să-și sincronizeze ceasurile cu ora cubaneză și au ajuns cu o oră întârziere, ceea ce i-a făcut inutili.

1979. Ce s-ar fi întâmplat dacă în Iran șahul nu ar fi fost înlăturat?

Declanșatorul revoltei a fost doar un articol de ziar intitulat „Iranul și colonialismul roșu și negru”. Acesta a declanșat un protest, iar în timpul protestului au fost ucise 4

persoane. Cu toate acestea, cei care doreau căderea șahului au bântuit poporul spunând că au fost ucise sute de persoane. Revolta a luat o turnură dramatică după ce Khomeini s-a întors din Franța. Dacă Franța nu l-ar fi lăsat să plece, probabil că nu ar fi existat un stat ayatollah. Lumea ar fi arătat mult mai calmă și ar fi existat mai puține atacuri teroriste.

1990 După ce Rusia a trebuit să recunoască incapacitatea sa de a câștiga în Afganistan, și-a retras trupele în 1989. Perestroika inaugurată de președintele rus Gorbaciov a anunțat căderea Uniunii Sovietice, adică **căderea comunismului rusc**. Cu toate acestea, a fost un punct de cotitură în istorie, eliberând statele est-europene de sub jugul rusc. **și căderea Zidului Berlinului**: toate fapte pe care Putin ar prefera să le anuleze.

Căderea Zidului Berlinului.

Ocupația rusă în Europa de Est a durat până la 9 noiembrie 1989, când Zidul Berlinului a căzut, iar germanii au fugit în masă din Berlinul de Est în Berlinul de Vest. Berlinul de Est făcea parte din zona de ocupație rusă, iar zidul a fost construit pentru a-i împiedica pe germanii din Germania de Est, oprimați de comuniștii instalați de ruși, să fugă în Germania de Vest liberă.

Acest lucru a fost posibil datorită președintelui rus Gorbaciov, care, din cauza războiului inutil al Rusiei în Afganistan, a înțeles că ocupația rusă era nefavorabilă nu

numai pentru țările ocupate de Rusia, ci și pentru Rusia însăși.

2001. Atac al jihadiștilor asupra World Trade Center din New York și Pentagonului.

Atacurile teroriste din 11 septembrie 2001 reprezintă, de asemenea, un moment crucial care a schimbat istoria, făcând ca lumea să recunoască pentru prima dată gravitatea terorismului musulman. Înainte de această dată, au existat atacuri, cum ar fi cel comis de teroriștii palestinieni în 1972, la Jocurile Olimpice de la Munchen, dar acesta era încă considerat de mulți ca făcând parte dintr-un conflict regional.

La 11 septembrie 2001, două avioane au forat turnurile gemene ale World Trade Center, situate în extremitatea sudică a Manhattan-ului din New York, iar un alt avion a lovit Pentagonul, în apropiere de Washington. Un al patrulea avion s-a prăbușit lângă Shanksville, în statul Pennsylvania. Toate cele patru avioane de pasageri zburau în cadrul programului normal de zbor. Două avioane erau deținute de American Airlines și două de United Airlines. Atacurile au fost comise de 19 membri ai al-Qaeda din Orientul Mijlociu (în principal din Arabia Saudită), potrivit rapoartelor oficiale. Aceste atacuri teroriste sunt considerate cele mai mari din istorie. Aproape trei mii de persoane, din 87 de țări, au fost ucise în aceste atacuri. Khalid Sheikh Mohammed este un militant islamist cunoscut ca fiind planificatorul operațional al al-Qaeda. El a pus la cale unele dintre cele mai cunoscute operațiuni teroriste ale organizației, inclusiv atacurile de la

11 septembrie 2001 asupra World Trade Center și Pentagonului.

Acest atac teribil, care a luat viața a aproape 3.000 de persoane, a scos la iveală pericolul pe care îl reprezintă islamul fundamentalist radical. A trezit lumea la realitate în fața terorismului islamic, care părea să fie în creștere încă din anii 1980. Acesta a fost motivul pentru care America a invadat Afganistanul și mai târziu Irakul. Este, pe bună dreptate, un punct de cotitură în istorie.

Dacă nu s-ar fi întâmplat, ar fi existat mult mai multă simpatie pentru islam.

Ce s-ar fi întâmplat dacă președintele american Bush nu ar fi decis să atace Irakul ?

Atunci Irakul ar fi rămas o dictatură sub conducerea lui Saddam Hussein, dar o țară sigură, cu facilități rezonabile. Probabil că „Statul Islamic” nu ar fi existat atunci. În orice caz, Irakul ar fi fost scutit de haos și insecuritate totală.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Bush nu ar fi decis să atace Afganistanul ?

Atunci afganii ar fi fost scutiți de multă mizerie. Probabil că teroriștii islamiști ar fi avut mai puține ocazii de a lovi.

În plus, s-ar fi putut să existe mai puțin trafic de droguri de opiacee,

Ce s-ar fi întâmplat dacă Gaddafi nu ar fi fost înlăturat din Libia?

Revolta studenților și intelectualilor arabi pentru democrație a fost sprijinită pe deplin de Occident, dar, deoarece această revoltă nu a avut sprijinul armatei și al majorității subdezvoltate a populației, nu numai că a eșuat, dar s-a terminat cu un rezultat opus. În loc să îmbunătățească situația, aceasta s-a înrăutățit, iar haosul și terorismul au înlocuit o dictatură (mai mult sau mai puțin luminată).

Exemplele de mai sus arată că oamenii de stat pot fi foarte influenți în anumite probleme, dar că și oamenii „obișnuiți” pot da o turnură decisivă în istorie.

Acei oameni obișnuiți ar fi putut fi: Ghizii din armată care se rătăcesc; Un misionar inteligent; Cearta cuiva cu un general japonez; Căsătoria unui șef indian cu fete din alte triburi; O evreică de 16 ani; Un profesor de la școala de artă; Un preot la seminar.

Așadar, acești oameni „obișnuiți” nu trebuie să fie neapărat oameni cu putere.

Ar putea fi chiar vagabonzi sau psihopați.

Dacă cineva i-ar fi ucis pe Stalin sau pe Hitler când erau copii, istoria ar fi decurs și ea altfel.

Cauzele mici pot avea consecințe mari.

Conform noii teorii a haosului în matematică aplicată la meteorologie, zborul unui fluture în America de Sud poate provoca o furtună în Germania.

Deciziile care influențează istoria: declararea sau nu a unui război sunt luate de politicieni sau de militari, este adevărat, dar ce a influențat luarea acestei decizii ?

Care a fost cel mai convingător argument ?

Acest lucru nici măcar nu trebuie să fie un argument conștient.

Ar putea fi plânsul unui copil mic.

Asta înseamnă că: ORICE persoană poate influența istoria și poate avea un impact de mare anvergură asupra anumitor OCHI SPECIALI, SAU CÂTEVA OCHI, și poate doar o singură dată în viața lor.

Capitolul 5. Moralitate și drepturile omului

Tu, nefericitele, vânat și neîncurajat,

Eu îți pun pietrele pe mortar colorat, Și

temeliile tale pe safir, Îți

fac zidurile scuturi de rubin,

Porțile tale din piatră de carbuncul,

Și tot zidul tău de inel din piatră scumpă

ÁToți copiii tăi vor fi atunci învățați de Domnul,

Și pentru copiii tăi va fi pace adâncă

Pe o temelie de dreptate vei fi zidit (Isaia 54:11-14)

5.1 Istoria drepturilor omului

De când oamenii au trăit împreună, au încercat să îmbunătățească lumea. În epoca de piatră, oamenii trăiau în grupuri tribale, iar în cadrul unui astfel de trib existau acorduri nerostite sau bine definite despre cum să se înțeleagă. În cadrul familiilor și al triburilor, oamenii au încercat întotdeauna să prevină sau să rezolve certurile și violențele și a fost întotdeauna tabu să se facă violență unii față de alții, cel puțin atâta timp cât aceasta a avut loc în cadrul familiei sau al tribului. După ce a apărut scrisul, la un moment dat, șeful sau conducătorul statului a venit cu ideea de a scrie aceste reguli. Așa au apărut primele legi. Intenția era de a clarifica o dată pentru totdeauna care era cel mai bun mod de a se trata unii pe alții și de a evita conflictele inutile și suferința, adică o modalitate de a îmbunătăți lumea „lor”. Cele mai vechi legi găsite provin din Mesopotamia (Irakul de astăzi) și sunt legile lui Oer-Nammoe, regele orașului Oer (scris și Ur) și datează din 2112-2095 î.Hr. Crima și jaful erau pedepsite cu moartea. Mai cunoscute sunt legile regelui Hammurabi, rege al Sumeriei și al Akkadiei, din vechiul imperiu babilonian pe care l-a extins considerabil aproximativ între 1792 și 1750 î.Hr. În viziunea sa, Hammurabi a fost cizelat în bazaltul negru: „Astfel, Anu, regele zeilor, și Enlil, stăpânul cerurilor, m-au chemat pe mine, Hammurabi, pentru a face să domnească dreptatea în țară, pentru a eradica răul, pentru a-i împiedica pe cei puternici să-i asuprească pe cei slabi și pentru a ilumina țara, la fel ca Shamash, zeul soarelui. „ Coloana a fost ridicată în Babilon pentru ca toată lumea să o vadă. Coloana a fost excavată în Susa în 1901 și este acum expusă la Louvre din Paris.

Ideea este că cel mai slab ar trebui să fie protejat de agresiunea sau de lipsa de rațiune a celui mai puternic.

Așadar, cel mai puternic trebuie să fie capabil să empatizeze cu sentimentele celui alt și să ia apărarea celui mai slab sau a celui aflat în nevoie. Acesta este un principiu foarte vechi, care era cunoscut înainte de apariția oamenilor: printre masculii alfa ai maimuțelor mari, după cum ne spune biologul Frans de Waal. Dacă cel mai puternic este doar egoist și parazitar, atunci o rebeliune împotriva domniei sale este iminentă. Uciderea tiranilor era un fenomen legitim acceptat în antichitate.

Posibil ca legile Egiptului Antic să fie mai vechi decât cele din Mesopotamia. Legile Egiptului Antic se bazau pe o filozofie numită după zeița Maat, menționată pentru prima dată în jurul anului 2630 î.Hr. în textele piramidelor din Oenias. Maat reprezintă conceptele de adevăr, autenticitate, stabilitate, justiție și ordine cosmică. În sens literar, cuvântul hieroglific este în primul rând: „ceea ce este corect”. Măsurat era asociat și cu legea naturală. Cu toate acestea, ea a fost asociată cu datoria faraonului, adică ca lege, abia în jurul anului 2100 î.Hr. și deci cam în același timp cu apariția legilor lui Oer în Mesopotamia. Datoria faraonului era să mențină ordinea și dreptatea în fața nedreptății și haosului din țările din afara Egiptului. Toată lumea era egală în fața legii, indiferent de avere sau poziție socială, cu excepția sclavilor. Printre altele, evreii au fost sclavi în Egipt timp de 400 de ani, unde au avut o existență mizerabilă. Faraonul Akhnaton, (aproximativ 1371-1337 î.Hr.) a introdus o nouă teologie solară: înlocuirea politeismului cu credința într-un singur zeu: Zeul Soare: Aton. Aton este un aspect al zeului Ra, care are, de asemenea, o formă nocturnă. Legea primea acum interpretarea de „voință a lui Dumnezeu”. Există speculații

conform cărora Moise a fost influențat de monoteismul lui Akhnaton.

În mod evident,

viziunea noastră asupra eticii este clar influențată atât de etica atribuită lui Maat, cât și de cele 10 porunci. Etici similare există și în alte culturi. Așadar, nu este surprinzător că oamenii au atribuit acest lucru influențelor cerești.

Adică, aceste etici vechi de milenii sunt vii și bine în prezent. Expresia olandeză; „Maat houden”, care înseamnă să păzești proporționalitatea răspunsului tău, derivă, de asemenea, din etica zeiței Maat.

Așadar, ceea ce a rămas din cultura egipteană autentică nu sunt doar piramidele și mormintele regelui, ci mai mult ceea ce ne-a influențat din punct de vedere spiritual.

Așadar, cuceririle Egiptului, de către Alexandru cel Mare, respectiv de către romani și musulmani, au afectat undeva sufletul Egiptului. Cu toate acestea

, cultura elenistică și romanii au păstrat totuși nucleul culturii egiptene, dar arabii au încercat să impună cu forța islamul asupra poporului egiptean și au șters în mod deliberat cultura, spiritualitatea și religia

egipteană.

Acest lucru a erodat esența egiptenilor, similar altor procese de aculturație, de exemplu a indienilor.

Europenii care au colonizat Egiptul au profitat de acest lucru. Dar

miopia și șovinismul musulmanilor de atunci au menținut această poziție spinoasă.

Primul președinte ales în mod democratic al Egiptului, Mohamed Morsi, candidat al Frăției Musulmane, a avut o atitudine ambivalentă față de cultura egipteană veche. Pe de o parte, el a sprijinit Ministerul egiptean al Antichităților în eforturile sale de a restaura și excava situri antice. De asemenea, a fondat Marele Muzeu Egiptean, care este în prezent cel mai mare muzeu arheologic din lume. Pe de altă parte, a luat, de asemenea, unele decizii pentru a submina cultura antică, cum ar fi interzicerea afișării zeilor și zețelor egiptene antice în locuri publice, explicând textele într-un mod fundamentalist.

La urma urmei, este puțin probabil ca populația egipteană de astăzi să se închine statuilor. Dar valoarea istorică, frumusețea și spiritualitatea asociate cu ele sunt semnificative pentru Egipt și pentru întreaga lume.

În plus, chiar și monoteiștii Akhnaton și Moise au fost egipteni.

În schimb, politica noului președinte Al-Sisi a fost cu totul alta.

Al-Sisi a avut o apreciere puternică pentru cultura egipteană antică și a văzut-o ca pe o sursă de mândrie și identitate națională. El a promovat în mod activ conservarea și restaurarea monumentelor și artefactelor egiptene antice și a folosit imaginile și simbolistica egipteană veche pentru a promova agenda guvernului său.

Mulți au apărut abordarea lui al-Sisi, în ciuda regimului său autoritar, argumentând că era necesar să reînvie identitatea culturală egipteană după decenii de neglijență. Aceștia susțin că Egiptul antic este o sursă de inspirație și speranță pentru mulți egipteni și că politicile lui al-Sisi au contribuit la restabilirea sentimentului de mândrie națională a Egiptului.

Cele mai cunoscute legi din antichitate provin de la Moise. Cu toate acestea, perioada de timp în care a trăit Moise și sub care faraon este supusă dezbaterii. Tutmozes al II-lea (1492-1479 î.Hr.), Ramses al II-lea (1279-1213 î.Hr.) și Meseptah (1224-1214 î.Hr.) au fost menționați ca fiind faraonul împotriva căruia Moise a luptat. Cu toate acestea, chiar și aceste momente sunt contestate de diverși arheologi. Unii, însă, susțin că întreaga poveste este un mit, deoarece nu au fost găsite descoperiri egiptene în afară de cele din Biblie: un argument care nu este prea puternic, deoarece este puțin probabil să se recupereze ceva din fiecare apariție după mai mult de 3.000 de ani, ceea ce nu înseamnă deci neapărat că apariția nu a avut loc. Și este puțin probabil ca un faraon să își înregistreze eșecurile

pentru posteritate: mai degrabă ar fi vrut să distrugă orice amintire a acestora. Un conducător care a făcut să fie distruse toate cărțile de istorie și a cărui amintire este curioasă este împăratul chinez Chin Shi Hwang-ti (numit și Qin pe scurt). Acesta a ordonat chiar pedeapsa cu moartea împotriva oricărei persoane care deținea o carte de istorie în anul 213 î.Hr.

Fondatorul imperiului persan, Cyrus al II-lea cel Mare, sau Kurush (600-530 î.Hr.) a avut și el o legislație care era justă. El a fondat cel mai mare imperiu al timpului său, care se întindea din Egipt și Macedonia, în vest, până la Indus. A fost corect față de minoritățile etnice și a păstrat cultura și religia tuturor popoarelor ale căror teritorii le-a cucerit. De exemplu, le-a permis evreilor exilați în Babilonia să se întoarcă în Canaan (Israel). Ultimul șah al Persiei l-a considerat primul redactor al drepturilor omului.

Atât legile egiptene și babiloniene, cât și cele persane se aplicau numai în țara în care regele care le promulga era conducător. Trebuie reamintit că Egiptul antic a fost un stat multirasial încă de la reunificarea Egiptului de sud și de nord de către faraonul Narmer în anul 3100 î.Hr. și că nubienii negri și egiptenii albi din nord trăiau împreună în armonie. Babilonia și mai târziu Persia au devenit, de asemenea, state multiculturale, în care diverse grupuri etnice trăiau împreună. Mai târziu, culturile urbane s-au dezvoltat și în alte locuri din Asia: la Harappa în Pakistan, în India și în China în acea perioadă, care, prin urmare, aveau și ele nevoie de legi. Deși cele 10 porunci au devenit exemple pentru întreaga lume ca precepte și legi, ele au fost inițial destinate doar poporului evreu. Acest lucru s-a aplicat tuturor legilor chiar și în imperiul lui Alexandru cel

Mare și al romanilor și se aplică și astăzi ca legislație a statelor. Deși romanii, de exemplu, considerau că legile lor sunt universale, ele nu au fost adoptate cu ușurință de națiunile care nu se aflau sub dominația romană. Dar creștinismul și islamul, ambele bazate pe Vechiul Testament, se considerau religii universale, cu o morală universală care ar trebui să se aplice tuturor. Ca urmare, cele 10 porunci au căpătat un impact din ce în ce mai mare. Acestea fiind spuse, era logic că moralitatea creștină se aplica doar creștinilor și că nu se putea aștepta ca necreștinii să urmeze moralitatea creștină. Deși filosofi (de exemplu, Erasmus, Locke etc.) au formulat întotdeauna o morală generală, această situație s-a schimbat cu adevărat abia în secolul al XVIII-lea. În 1789, a fost publicată Declarația privind drepturile omului, în care se afirma că fiecare cetățean este egal în fața legii „fără deosebire de naștere, avere, poziție sau rang” și că ar trebui să aibă libertatea de exprimare, de presă, de întrunire și de religie. Noul adagiul era: Libertate, Egalitate și Fraternitate.

Marchizul de Lafayette în special, care, de altfel, era el însuși nobil, a jucat un rol decisiv în crearea acestei declarații și în adoptarea ei, în parte prin rolul său în Declarația de Independență americană. De data aceasta, el a declarat că aceasta se aplica acum și sclavilor, făcând din abolirea sclaviei un subiect de conversație pentru prima dată în Europa și America în rândul elitelor albe, dintre care unele dețineau ele însele sclavi. În 1792, Franța revoluționară a abolit sclavia. În parte datorită revoltelor sclavilor negri (Surinam, Haiti, Guadelupa etc.) și prin acțiunile unor idealști curajoși și pasionați, precum Wendell Phillips și Frederick Douglas, sclavia a fost în cele din urmă abolită în America și în Surinam, pe atunci colonie

olandeză, în 1863. Wendell Phillips a militat, de asemenea, pentru drepturile indienilor, care sufereau un fel de genocid din partea imigranților europeni.

Cu toate acestea, abia după cel de-al Doilea Război Mondial, ideea drepturilor universale ale omului a fost acceptată pe plan internațional. Înființarea Organizației Națiunilor Unite în 1945 a deschis calea pentru aceasta. În special, organizațiile evreiești din America au fost principalii inițiatori, probabil pentru a preveni noi genociduri și discriminări după Holocaust. Cu toate acestea, acest lucru arată, de asemenea, marea influență morală a evreilor: nu numai prin răspândirea celor 10 porunci, ci și acum, prin răspândirea ideii drepturilor omului, ei au fost inițiatorii eticii mondiale.

După victoria asupra nazismului, un nou optimism a prevalat în ceea ce privește lupta pentru o societate umană internațională. În 1948, membrii Organizației Națiunilor Unite au adoptat Declarația Universală a Drepturilor Omului pentru a descrie drepturile fundamentale ale omului. Această declarație a influențat, fără îndoială, constituțiile a peste 90 de țări. Aceasta a fost urmată de mai multe tratate care au evidențiat secțiuni mai specifice.

În ceea ce privește statele, din fericire, există o serie de organizații neguvernamentale (ONG-uri) care verifică practica tuturor statelor în ceea ce privește drepturile omului prin intermediul unor liste de verificare. Bine cunoscută este Libertatea în lume de la Freedom House; și Indicele libertății presei; indicele Human Rights Watch și Amnesty International.

Cu toate acestea, unele dintre pozițiile lor politice, în special în ceea ce privește Orientul Mijlociu, sunt criticate, iar unii se întreabă dacă acest lucru poate fi aplicat tuturor culturilor etnice, deoarece, la urma urmei, culturile pot fi diferite în tot felul de lucruri.

Cu toate acestea, esența drepturilor omului este consacrată și într-un tratat separat din 1976, și anume: Pactul internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale. Acesta menționează în mod explicit următoarele drepturi ale omului (de pe wikipedia):

art. 1: dreptul popoarelor la autodeterminare

art. 3: drepturi egale pentru bărbați și femei

art. 6: dreptul la viață (eventualele excepții vor fi discutate ulterior)

art. 7: interzicerea torturii și a pedepselor sau tratamentelor crude, inumane sau degradante

art. 8: interzicerea sclaviei și a muncii forțate

art. 9: dreptul la libertate și la siguranța persoanei, interzicerea arestării sau detenției arbitrare

art. 10: tratamentul uman și demn al deținuților

art. 12: dreptul la libera circulație și la libertatea de stabilire

art. 13: protecția străinilor

art. 14: egalitate în fața instanțelor, atât timp cât vinovăția nu este dovedită, garanții pentru inculpați

art. 15: nicio pedeapsă decât prin lege (de asemenea, nicio retroactivitate)

art. 16: dreptul la recunoaștere prin lege

art. 17: dreptul la viață privată

art. 18: libertatea de gândire, de conștiință și de religie

art. 19: dreptul la libertatea de exprimare

art. 20: interzicerea propagandei pentru război și a violenței rasiste sau a discriminării

art. 21: dreptul la întruniri pașnice

art. 22: libertatea de asociere și de sindicat

art. 23: protecția familiei și a căsătoriei

art. 24: protecția minorilor

art. 25: dreptul la viața publică (inclusiv participarea la alegeri)

art. 26: egalitatea în fața legii

art. 27: drepturile minorităților (cultură, religie, limbă)

Acum, care sunt implicațiile acestor tratate și ce implică spiritul acestor tratate ?

Aproape toate țările au semnat acest tratat, dar China nu l-a ratificat încă, iar Coreea de Nord a votat împotriva lui. Deci, în teorie, acesta ar putea servi drept bază pentru o etică a tuturor popoarelor țărilor. Dar, de fapt, pentru multe țări, acest lucru încă nu a devenit realitate. În special, ideea că orice persoană își poate schimba religia, că, prin urmare, un musulman își poate schimba și el religia, nu se aplică în nicio țară islamică, cu excepția Tunisiei. În multe țări islamice, este interzis prin lege ca musulmanii să adopte o religie diferită, iar în țări islamice precum Arabia Saudită, Qatar, Yemen, Afganistan, Pakistan, Sudan, Somalia, Egipt, Irak, Siria, Emiratele Arabe Unite și Kuweit, acest lucru este pedepsit cu moartea. Chiar și fără această pedeapsă cu moartea în lege, viețile foștilor musulmani sunt adesea amenințate de alți musulmani, foștii musulmani neavând nicio protecție din partea Statului Islamic.

De asemenea, drepturile minorităților sunt adesea încălcate în țări precum China și Turcia, iar libertatea de exprimare este practic inexistentă în multe țări. Rapoartele privind libertatea în lume și libertatea presei sunt foarte clare în această privință. Prin urmare, ideea este că drepturile omului trebuie să ajungă acolo unde nu sunt încă. Dacă nu doar guvernele, ci și cetățenii din toate țările lumii și toate organizațiile politice și ale societății civile vor face apel la acest lucru, atunci ar trebui să ajungă.

Dar poziția lucrătorului trebuie să fie, de asemenea, în conformitate cu drepturile omului. În Evul Mediu, exista servitutea: aceasta trebuia abolită, ceea ce s-a întâmplat în mai multe revoluții „burgheze”, cum ar fi Revoluția Franceză, care nu a avut loc până în 1789. Dar în Evul Mediu existau, de asemenea, fermieri liberi și, în orașe, meșteșugari liberi. Aceștia aveau de fapt o poziție mai bună decât muncitorii din prima revoluție industrială, nu numai pentru că condițiile de muncă erau mult mai bune, ci și pentru că erau mult mai independenți și, în plus, meseria era o profesie în care îți puteai exprima creativitatea. Fabricile și minele monotone ale primei revoluții industriale au înrăutățit poziția muncitorului: acesta, dar și copiii săi, trebuiau să lucreze uneori 15 ore pe zi în condiții inumane. Atât creștinii plini de compasiune, cum ar fi utopiștii și mișcări precum Armata Salvării, cât și socialiștii și sindicatele s-au preocupat de soarta muncitorilor și, pas cu pas, poziția muncitorilor a fost îmbunătățită, mai ales după cel de-al Doilea Război Mondial. Ziua de lucru de 8 ore și Inspecția Muncii care controla condițiile de muncă sunt exemple. Dar cea mai mare îmbunătățire a venit odată cu dezvoltarea tehnologiei: înlocuirea muncii inutile la linia de asamblare cu mașini și dezvoltarea computerului. Odată cu

aceasta, a dispărut și muncitorul însuși, cel puțin în Europa de Vest și în America, fiind înlocuit de funcționarul care stă toată ziua în fața calculatorului. Aceste condiții precare pentru lucrători pot fi găsite și astăzi în țările în curs de dezvoltare: Africa, India, China etc., unde chiar și munca copiilor încă mai este practică, astfel încât aceasta trebuie să fie o provocare pentru a fi îmbunătățită.

Prima versiune a drepturilor omului abia dacă includea abolirea sclaviei. Aceasta a devenit o luptă separată în secolul al XIX-lea, care a fost câștigată în cea mai mare parte. Deși sclavia a fost abolită în America în 1863, proprietarii de sclavi bogați au înființat Ku Klux Klanul pentru a-i ține pe negri sub stăpânire și pentru a-i putea trata efectiv ca pe niște sclavi. Emanciparea negrilor care fuseseră aduși din Africa pentru a munci ca sclavi nu a avut loc decât după 1960 și, având în vedere infiltrarea KKK în administrația locală și în aparatul polițienesc, această emancipare a fost în mare parte neterminată la nivel local. De asemenea, în Africa și în Asia, în special în lumea islamică, încă mai există sclavie de facto, cum ar fi în Ciad, Mauritania, Niger, Mali și Sudan și, prin urmare, obținerea abolirii acesteia este o chestiune de onoare. În majoritatea celorlalte țări islamice, sclavia a fost abolită în principal de către conducătorii coloniali, dar numai în secolul XX, deși în Somalia, Mali, Arabia Saudită și alte țări musulmane, anumite grupuri etnice duc încă o existență de sclavi. În Mauritania, sclavia a devenit pedepsibilă abia în 2007, ceea ce nu înseamnă mare lucru, deoarece, cu excepția califatului, oamenii nu le pasă prea mult de stat în lumea musulmană, unde loialitatea față de marea familie, trib și direcția religioasă a islamului este întotdeauna mai mare decât față de stat, ceea ce se manifestă, printre altele, prin

corupție pe scară largă. Lumea a fost pusă față în față cu existența sclaviei moderne prin rapoartele privind sclavia imigranților de culoare din Libia post-Gaddafi. Dar condițiile de muncă forțată și sclavie există, de asemenea, în mari părți din Africa și Asia, în special în Pakistan și India. Exemplu: Copii sub 15 ani – unii nu mai mari de 5 ani, lucrează de la 6 dimineața până seara în Africa de Vest pe plantațiile de cacao legate de Nestlé, Hershey, Mars, Kraft, ADM Cocoa, Godiva și Chocolate Fowler's pentru a produce ciocolata preferată a lui Reese's, Kit Kat, M&M's, MilkyWay și Butterfinger.

Cei mai mari proprietari de sclavi până în secolul al XIX-lea au fost Compania Olandeză a Indiilor de Est, Compania Unită a Indiilor de Est și WIC, Compania Indiilor de Vest.



Figura: Cătușele rupte. Sclavia abolită.

Dar la fel de bine, în secolul XX, a fost și domnia lui Stalin și a lui Mao Zedong. Stalin a înființat așa-numitele lagăre de muncă, în care erau închiși toți cei care puteau să-i critice guvernarea. Milioane de muncitori forțați din lagărele de muncă ale lui Stalin: Arhipelagul Gulag, au efectuat practic muncă de sclavi și au fost folosiți pentru lucrări de infrastructură la scară largă. Același lucru, dar la o scară și mai mare, s-a întâmplat în China sub Mao Zedong. Regimul său a fost atât de extrem încât se poate spune că întreaga populație chineză, cu excepția șefilor de partid și a acoliților lor, a trăit ca sclavi, la fel cum se întâmplă și astăzi în Coreea de Nord.

Capitolul 6. Libertate și justiție



Figura: Un om curajos oprește tancurile stând în fața lor.

Între 15 aprilie și 4 iunie 1989, mii de studenți și alte persoane au manifestat în Piața Tien An Men din Beijing pentru a cere mai multă libertate și democrație.

Revendicările lor erau simple:

1.Dreptul de a critica în mod deschis guvernul. 2

.Dreptul de a-și schimba locul de muncă și de a călători în străinătate din proprie inițiativă

Dreptul de a reprezenta partide necomuniste.

4. Sfârșitul corupției în cadrul Partidului Comunist.

Această demonstrație a fost primită cu mare entuziasm de către oameni.

Deși a fost inițiată de studenți, au participat din ce în ce mai mulți cetățeni obișnuiți, muncitori și alții. Chiar și membri ai Marinei chineze în uniformă au mers pe jos. Numărul participanților a crescut rapid, ajungând să participe până la un milion de persoane.

Inițial, Partidul Comunist Chinez a fost divizat în legătură cu această demonstrație. Secretarul general al Partidului Comunist, Zhao Ziyang, a dorit să negocieze cu protestatarii și s-a arătat înțelegător față de cererile acestora. Însă Comitetul consultativ central al partidului, în special Chen Yun, Li Xiannian și premierul Li Peng, au cerut măsuri dure împotriva protestatarilor și, în cele din urmă, Deng Hsiao Ping. Aceștia au declarat legea marțială la 20 mai.

La ordinul acestei conduceri, armata a fost mobilizată sub pretextul fals că o contrarevoluție fusese organizată de criminali și agenți străini.

La 4 iunie, soldații au deschis focul asupra protestatarilor. În acest proces, mii de oameni au fost uciși.

Au fost desfășurate tancuri: În această imagine, un bărbat încearcă cu curajul disperării să oprească tancurile. Zhao Ziyang a fost destituit din funcția de lider al partidului și plasat în arest la domiciliu pentru tot restul vieții sale.

Acest sfârșit a marcat sfârșitul provizoriu al democratizării care începuse după moartea lui Mao Zedong, de altfel parțial datorată lui Deng Hsiao Ping.

Acum, întrebarea cheie: Acesta a fost în mod clar un punct de joncțiune sau un punct de cotitură în istoria Chinei. Dar ar fi putut lucrurile să se întâmple altfel?

Principala problemă a fost că nu s-au stabilit discuții serioase cu Partidul Comunist. În prima săptămână, în parte din cauza lui Zhao Ziyang, probabil că a existat o oportunitate pentru discuții și negocieri.

Înainte de aceasta, însă, ar fi trebuit să existe o disponibilitate din partea conducerii Partidului Comunist, pentru a asculta plângerile și cererile protestatarilor.

Unii protestatari au fost foarte dispuși să vorbească cu conducerea Partidului Comunist.

Örkesh Dölet (Wuer Kaixi), un student de origine uigură, a fost unul dintre principalii lideri ai demonstrației. El a fost unul dintre fondatorii „Federației studenților universitari din Beijing” din piață. Demonstrația începuse cu o slujbă de comemorare a lui Hu Yaobang, care murise la 15 aprilie. Hu Yaobang a fost un lider al Partidului Comunist care a încercat să reabiliteze victimele lui Mao Zedong și ale Revoluției Culturale. El fusese adus la putere de Deng Hsiao Ping. Örkesh Dölet și alte sute de persoane au murit de foame. A fost spitalizat. Dar, pe măsură ce se apropia suprimarea, a ieșit din spital, împingând perfuzia în fața lui, pentru a merge la Li Peng să vorbească cu el.

Protestatarii erau prea plini de un entuziasm naiv în speranța că democrația va veni imediat, un rol în acest sens avându-l și anii de resentimente față de imensa opresiune a Partidului Comunist sub Mao Zedong.

În sine, ar putea exista o oarecare înțelegere a revendicărilor în cadrul conducerii Partidului Comunist.

Chiar și Xi Jinping, care a zdrobit orice democratizare, a stabilit, de asemenea, ca obiectiv, de exemplu, combaterea corupției în partid.

De fapt, acum chiar și cererea de a schimba locul de muncă, de a călători în străinătate și cererea de a aborda corupția par să fi fost îndeplinite într-o oarecare măsură, cel puțin în măsura în care putem judeca aici. Rămâne cererea de a critica și de a organiza alegeri libere la care să participe și alte partide decât cele comuniste.

Dar demonstrația a durat mult prea mult. Nu a avut sfârșit. Acest lucru amenința cu haosul. Nicio țară nu ar tolera așa ceva. Dar nu ar fi trebuit să se ajungă la masacrul din 4 iunie. În țările democratice, demonstrațiile se încheie prin dialog cu protestatarii și, dacă aceștia nu pleacă, prin folosirea tunurilor cu apă, a gazelor lacrimogene și a altor mijloace neletale.

A trage în protestatari și a folosi tancuri pentru a trece peste ei este inuman.

Dar dacă ar fi fost clar încă din prima zi că liderii ar fi spus: „Vom pune capăt demonstrației imediat ce vom avea asigurări că ni se va permite să negociem serios cu Partidul Comunist și asigurări că toți cei care au manifestat nu vor fi afectați în mod negativ”, ar fi existat cu siguranță o șansă, în cele din urmă, ca China să devină democratică.

Asigurarea de a putea negocia în mod serios, de exemplu, ar fi trebuit să includă o promisiune de a organiza un alt congres separat al partidului privind democratizarea, cu dorința ambelor părți de a face pași unul spre celălalt.

Probabil că nu toate cererile ar fi satisfăcute dintr-o dată, ci printr-un calendar de timp, pas cu pas, iar liderii protestatarilor ar trebui apoi să fie înțelegători. În cele din urmă, toate cererile ar fi îndeplinite. Atunci lumea ar arăta foarte diferit acum. Poporul chinez ar fi devenit liber. De asemenea, China nu ar mai fi un pericol pentru vecinii săi.

Dar poate că a fost prea devreme. O parte dintre membrii Partidului Comunist trăiau încă sub iluzia că marxism-leninismul era corect și că dictatura era necesară. Dar o altă parte, care, apropo, a devenit acum mult mai mare, erau membri ai partidului care nu mai credeau de mult în marxism-leninismul de modă veche. Probabil că nici partidul însuși nu mai crede în el: Chinezii sunt inteligenți și și-au dat seama de mult timp că marxism-leninismul este greșit. Epoca modernă nu mai este epoca mașinii cu aburi, a secerei și a ciocanului. De aceea, marxism-leninism-maoism, a fost înlocuit de naționalism: șovinism extrem, ceea ce face ca așa-numita China comunistă să fie de fapt doar un stat fascist. Majoritatea membrilor de partid erau bărbați care nu doreau să renunțe la poziția lor privilegiată.

Pentru că, dacă ar fi existat alegeri reale, cu siguranță nu ar fi fost realeși. Iar membrii Partidului Comunist aveau toate avantajele, bogăția și libertățile, pe care le are o elită, în timp ce masele sunt asuprite în mod grosolan în capitalismul de stat, ceea ce este de fapt „comunismul”.

Cu toate acestea, din cauza represiunii sofisticate și a controlului cu instrumente tehnice, care predomină acum (2022) în China, se pare că a devenit foarte dificil ca, cel puțin de jos în sus, să mai aibă loc o altă revoltă pentru democrație. Probabil că acum democrația trebuie să vină de sus, așteptând un nou lider care, la fel ca în Rusia a fost Gorbaciov, iar în China Zhao Ziyang.

Dar nu se știe niciodată cum vor evolua lucrurile, pentru că dorința de libertate reală este mare și răspândită în rândul poporului chinez.

De altfel, revolta a reușit în mod neașteptat într-o privință.

Partidul Comunist a devenit conștient de faptul că baza sa de putere este foarte fragilă și că trebuie să facă ceva pentru a mai câștiga un fel de legitimitate sau acceptare în rândul populației. Ca urmare, ideile lui Deng Hsiao Ping de reformare și modernizare a Chinei au prevalat. S-ar putea spune că dezvoltarea Chinei dintr-o țară înapoiată din lumea a treia într-o societate modernă a fost accelerată și implementată mai viguros de atunci încolo. Bogăția a crescut, scoțând o mare parte din populația Chinei din cea mai mare sărăcie. Acest lucru a fost în principal meritul lui Deng Hsiao Ping, în care s-a confruntat cu o opoziție puternică din partea lui Mao Zedong, care a organizat chiar campanii în masă împotriva sa.

Dar democrația a fost înăbușită pentru o vreme, o tendință care s-a agravat sub conducerea lui Xi Jinping, care a reprimat cu înverșunare orice disidență, oprimând poporul chiar mai mult decât în anii dintre 1976 și 2010. Guvernul său a adus într-adevăr modernizare și îmbunătățirea situației economice a maselor, deși acest lucru pare să se fi diminuat din nou în ultimii ani. Acest lucru se datorează în parte stilului său autocratic, care a abordat epidemia de corona, de exemplu, prin blocarea completă a unor orașe întregi, ceea ce a dus la blocarea industriei. Stilul său autocratic a fost marcat de o creștere a cenzurii și a supravegherii în masă, de o deteriorare a drepturilor omului, de dezvoltarea cultului personalității în jurul său și de ridicarea termenelor limită pentru conducere sub mandatul său.

Fundația Walk Free Foundation inventariază sclavia contemporană și întocmește anual Indexul global al sclaviei, însă datele nu sunt cu adevărat reprezentative, deoarece sunt excluse țări și teritorii cheie, cum ar fi China comunistă, Arabia Saudită și America de Sud.

Abolirea sclaviei în lume a fost în principal opera unor organizații precum Société des Amis des Noirs, înființată de anumiți revoluționari francezi, precum Lafayette, și Anti-Slavery Society din Anglia, înființată de anumiți protestanți luminați, de exemplu. quakerii, cum ar fi Joseph Sturge, și acțiunile unor politicieni, cum ar fi Abraham Lincoln, la care se adaugă acțiunile sclavilor fugari sau răscumpărați, cum ar fi Frederick Douglas, care învățase în secret să citească și să scrie, și revoltele sclavilor înșiși: maronii, care au fost de obicei reprimare, dar care au dus la succesul din Haiti.

O altă evoluție este decolonizarea, care a avut loc în principal după cel de-al Doilea Război Mondial, prin care popoarele coloniale înrobite de europeni au obținut în cele din urmă autonomie. Cu excepția Africii de Sud, se poate spune că decolonizarea a fost mai mult sau mai puțin completă până în 1975. Ceea ce, apropo, nu înseamnă că toate popoarele și grupurile etnice din cadrul țărilor au devenit, de asemenea, libere, așa cum s-a afirmat mai sus: deci și aceasta este încă o sarcină care trebuie îmbunătățită.

Recunoașterea drepturilor omului este esențială pentru îmbunătățirea lumii

Țările cu cele mai multe încălcări ale drepturilor omului în 2015 au fost: Siria, China, Iran, Somalia, Congo Kinshasa. Cele mai bune țări în ceea ce privește drepturile omului sunt: Europa de Vest, Canada, Australia, Japonia și Coreea de Sud. În 2014, situația drepturilor omului în Senegal, Ghana, Botswana, Namibia, Surinam, Turcia, Tunisia, Maroc a fost similară cu cea din Bulgaria/România .

Un grup care militează pentru drepturile omului este International_Society_for_Human_Rights vezi:
<http://www.ishr.org/>

Următoarele cifre arată evoluția drepturilor omului în unele țări.

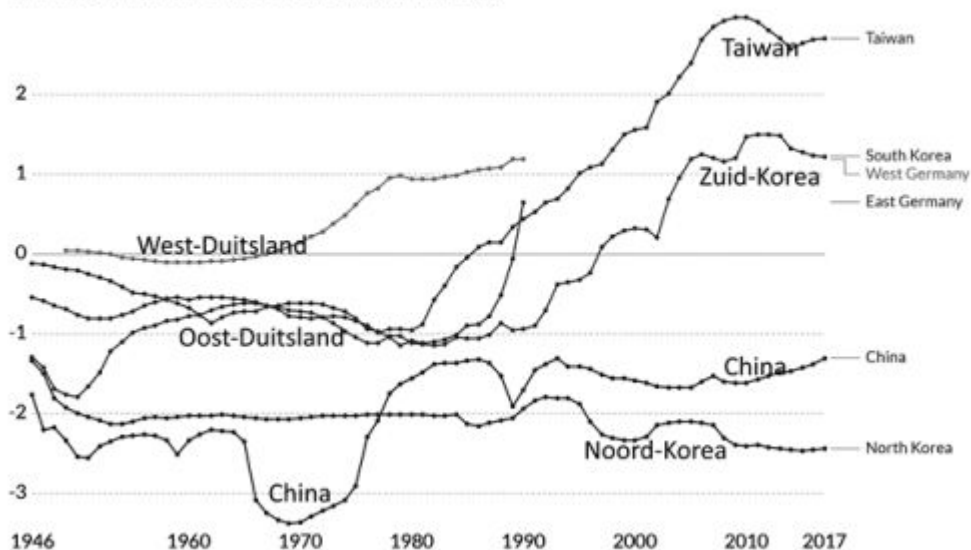
Scara variază de la – 3,8 la + 5,4 Cu cât este mai mare, cu atât mai bine.

Se poate observa că, de-a lungul timpului, situația drepturilor omului se îmbunătățește sau se deteriorează.

Human Rights Scores

These Human Rights Scores indicate the degree to which governments protect and respect human rights. The values range from around -3.8 to around 5.4 (the higher the better).

Our World
in Data



Source: Schnakenberg and Fariss (2014), Fariss (2019)

Note: These Scores are produced from an econometric model that combines measures from nine other sources. For details, see Fariss (2019).

OurWorldInData.org/human-rights/ • CC BY

Figura: Evoluția drepturilor omului în țările cu o parte comunistă și o parte necomunistă: succesiv Taiwan, Coreea de Sud, Germania de Vest, Germania de Est, China și Coreea de Nord. Sursa: <https://ourworldindata.org/human-rights>; Fariss 2019

Comparați pe harta de mai sus: Taiwan cu China; Coreea de Sud cu Coreea de Nord; Germania de Vest cu Germania de Est și puteți vedea că drepturile omului sunt mult mai bine respectate în țările necomuniste.

Libertatea este ceva ce ține de natura umană.

În societatea din natura preistorică, nimeni nu trebuia să muncească 8 ore sau mai mult pe zi. Oamenii trebuiau să facă ceva pentru a-și câștiga existența, dar când făceau acest lucru, decideau singuri. Bărbații din sat mergeau să prindă pește în fiecare zi sau mergeau la vânătoare de 2 sau 3 ori pe săptămână, iar femeile culegeau legume, tuberculi și fructe în fiecare zi. De obicei, nu petreceau mai mult de o oră sau două făcând asta, aproape niciodată mai mult de șase ore. Restul timpului îl petreceau întinși în hamac, socializând sau jucându-se unii cu alții. Așadar, se poate spune de fapt că natura omului este orientată să lucreze cel mult 6 ore pe zi, dar mai bine 2-4 ore.

În plus, nimeni nu a spus că trebuie să te supui legii sau să mergi la închisoare. Oamenii trăiau în grupuri mici în care fiecare avea, obținea sau cucerea un rol. Dacă nu-ți plăcea, fugeai împreună cu unii dintre cei dragi sau te alăturai unui alt grup.

Libertatea a devenit o problemă abia după revoluția agricolă. Atunci au apărut clasele care cereau să rămâi în sat pentru a munci pământul în schimbul veniturilor, o parte din acestea revenind stăpânului sau proprietarului pământului. Libertatea era privilegiul stăpânului, al cavalerului sau al proprietarului de pământ.

Cei mai mulți oameni au devenit sclavi, șerbi sau fermieri liberi. Dar chiar și țăranii liberi nu erau cu adevărat liberi: nu puteau pleca, trebuiau să țină cont de cumpărătorii produselor lor, trebuiau să țină cont de relațiile politice ale regelui, împăratului, cavalerului și ale lorzilor în luptele lor reciproce, precum și de comunitatea satească, care privea

cu neîncredere orice comportament, preferință sau opinie individuală. Mai ales cei care aveau mai puțină putere sau nu aveau nicio putere: adică cei mai mulți dintre ei, nu aveau nicio libertate. Bătrânele care se comportau altfel decât de obicei erau atunci victime ale persecuțiilor și erau etichetate drept vrăjitoare, discriminate și uneori duse pe rug.

Cu toate acestea, meșteșugarii calificați aveau o oarecare libertate de a-și pune creativitatea în munca lor și își puteau stabili singuri orele de lucru.

Acest lucru a dispărut odată cu revoluția industrială: omul a devenit parte a fabricii: o extensie a mașinii, iar timpul tău era determinat de ceasul de pontaj. Abia după cel de-al Doilea Război Mondial, apelul pentru „timp liber” și „vacanțe” a devenit din ce în ce mai puternic și, odată cu mecanizarea, au apărut mai multe oportunități în acest sens, astfel încât ar putea exista mai mult timp liber și mai multe opțiuni individuale fără ca economia să se prăbușească.

Acest lucru nu înseamnă că șerbii și muncitorii erau mulțumiți de lipsa lor de libertate. Dimpotrivă: în secolul al XIX-lea și la începutul secolului al XX-lea, muncitorii, în special, încercau să uite de viața lor neplăcută în puținul timp liber pe care îl aveau prin consumul excesiv de alcool. În trecut, religia, biserica și moscheea au îngrădit, de asemenea, libertatea de gândire. Dar în secolul XX, mișcările politice ateiste precum comunismul, fascismul, nazismul și naționalismul au încercat să controleze complet gândirea și sentimentele celor mai mulți oameni. Atunci nu

trebuie să ne gândim doar la poliția secretă nazistă, care înregistra toate declarațiile făcute de opozanți, ci și la cele ale comuniștilor, în special Partidul Comunist Chinez încearcă să monitorizeze, să controleze și să suprimă poporul și fiecare individ prin intermediul camerelor de luat vederi cu recunoaștere facială și a altor tehnologii moderne 24 de ore pe zi. Bineînțeles, acest lucru este împotriva naturii. La aceasta se adaugă și constrângerea la muncă. Asia de Est a înregistrat o creștere extrem de rapidă a bogăției și a PIB-ului pe cap de locuitor. Din nefericire, acest lucru a venit cu prețul fericirii personale. Cantitatea de muncă depășește cu mult ceea ce este bun pentru sănătate.

Se aude adesea expresia: „Munca este sănătoasă”. Dimpotrivă, este adevărat contrariul. Dacă cineva trebuie să muncească pentru bani, iar tipul de muncă este altfel lipsit de sens pentru tine sau pentru mediul tău imediat, munca nu este sănătoasă. Acel tip de muncă, în care lucrezi sub controlul unui șef, nu este natural, mai ales dacă acel șef nu vrea să te ia în considerare. V-ați pierdut libertatea naturală. Prea multă muncă provoacă stres, epuizare și, în cele din urmă, moarte. În special în țările foarte șovinite sau în cele cu un trecut semi-feudal, oamenii consideră că este o datorie să muncească pentru patrie și intră de bună voie într-un fel de existență de sclav, în măsura în care nu sunt deja sclavi adevărați. În Japonia, Coreea, China și Turcia, oamenii muncesc mult prea mult și mult prea mult. Prin urmare, deși Japonia este cea mai bogată și mai dezvoltată țară din Asia, acest lucru nu se traduce în fericirea oamenilor. 120 de ore suplimentare pe lună în Japonia sunt un lucru obișnuit: mai mult decât dublul timpului de lucru oficial, așa cum este raportat în statisticile oficiale, cu care așa-ziii oameni de știință cred că fac furori,

dar care nu sunt corecte în niciun fel. În Japonia, este obișnuit ca oamenii să muncească literalmente până la moarte, în parte pentru că nu dorm suficient. Mulți dintre cei care sunt nevoiți să muncească prea mult se sinucid, de asemenea.

În plus, morala este că oamenii consideră o onoare să lucreze ore suplimentare pentru nimic. Oamenii spun: „Ar trebui să fii mândru că faci atâtea ore suplimentare”.

În China, situația nu este cu mult mai bună. Numai că nu există deloc cifre în acest sens, iar dacă există, acestea sunt adesea inventate din nimic. Realitatea este că în China oamenii lucrează 7 zile pe săptămână: deci nu există nicio zi liberă pe săptămână, cu excepția câtorva multinaționale care au lucruri fabricate în China.

Orele de lucru de până la 14 ore pe zi nu fac excepție. În plus, fără muncă, oamenii de acolo nu au niciun venit. Sinuciderea este, de asemenea, mult mai frecventă decât ar trebui să creadă statisticile oficiale. Oamenii fără locuri de muncă nu-și pot întreține familiile, în parte pentru că este dificil să-ți deschizi propria afacere, mai ales dacă nu ești prieten cu șeful de partid. Sinuciderea prin suprasolicitare, în care inutilitatea de a lucra pe linia de asamblare, în timp ce ești talentat în atât de multe lucruri, opresiunea șefului, lipsa timpului liber și lipsa somnului joacă un rol major, este foarte frecventă, dar în societatea comunistă chineză, guvernul nu îi acordă nicio atenție. Ocazional, există o persoană altruistă care urcă pe pod pentru a împiedica oamenii care vor să se sinucidă sărind de pe pod și

ascultându-le povestea: dar acestea sunt excepții și este vorba doar de o inițiativă personală.

Sclavia la locul de muncă a muncitorilor chinezi este vizibilă și în străinătate. În Surinam, există o mulțime de magazine chinezești, iar omul din spatele casei de marcat stă acolo în permanență, 7 zile pe săptămână: de la 7 dimineața până la 11 seara.

Nu putem fi fericiți decât într-o societate în care fiecare are o anumită autonomie și libertate.

Pentru o astfel de societate, există următoarele cerințe:

Fiecare individ și fiecare popor ar trebui să aibă o anumită autonomie și libertate.

6.1. Libertăți personale

Libertatea este cel mai bine rezumată de Gilbert Marquis de la Fayette:

„Libertatea constă în libertatea de a face orice lucru care nu dăunează altcuiva; prin urmare, exercitarea drepturilor naturale ale fiecărei ființe umane nu are nicio limită, cu

excepția acelor limite care asigură celorlalți membri ai societății bucuria de a se bucura de aceleași drepturi.”

6.1.1. Ar trebui să vizăm o societate în care nimeni nu trebuie să muncească mai mult de 6 ore pe zi în medie și în care nu pot exista mai mult de 2 ore suplimentare plătite. Orele suplimentare neplătite ar trebui să fie așa-zis imposibile.

6.1.2. Libertatea înseamnă că copiii ar trebui să aibă libertatea de a alege o credință sau o ideologie diferită de cea a părinților lor.

6.1.3. Aceasta înseamnă că o femeie ar trebui să aibă libertatea de a adera la o credință sau ideologie diferită de cea a soțului ei.

6.1.4. Libertatea înseamnă că mi se permite să mă gândesc la credință și să-mi dezvolt propria viziune asupra ei. Nu trebuie să urmez viziunea preotului sau a imamului.

6.1.5. Aceasta înseamnă că fiecare ar trebui să aibă libertatea de a-și schimba credința sau ideologia fără consecințe negative.

6.1.6. Aceasta înseamnă că oricine își poate exprima opinia, oricare ar fi aceasta, atâta timp cât nu înjură, nu insultă și nu răspândește cu bună știință minciuni, și că ar trebui să aibă posibilitatea de a-și difuza opinia prin intermediul internetului sau al hârtiei.

6.1.7. Aceasta înseamnă că fiecare își poate alege propriul partener (sau parteneri).

6.1.8. Asta înseamnă că fiecare își poate alege prietenii.

6.1.9. Aceasta înseamnă că fiecare are dreptul de a-și alege propria profesie, de a-și schimba profesia sau de a demisiona.

6.1.10. Fiecare persoană are dreptul de a începe propria afacere sau comerț.

6.1.11. Toată lumea ar trebui să aibă dreptul de a deține propria casă și propriul teren, mai ales dacă le cumpără cu bani câștigați sau economisiți de ei înșiși.

6.1.12. Libertatea de cercetare. Aceasta include numai libertatea de cercetare care nu poate fi dăunătoare pentru umanitate sau mediu.

6.1.13. Libertatea de a munci și de a refuza să muncească – fără a fi concediat – în cazul în care acest lucru este împotriva conștiinței sale sau dacă munca respectivă este periculoasă sau dăunează sănătății.

6.1.14. Libertatea de a refuza serviciul militar în țările cu recrutare, fără a face închisoare pentru aceasta. Cu toate acestea, o țară poate cere apoi ca cel care refuză să presteze apoi un serviciu civil, cum ar fi munca în

agricultură, în spital, ca controlor de trafic, ca ajutor la calculator etc.

6.1.15.Libertatea de a refuza un ordin al unui comandant sau al unui oficial de rang superior fără a fi pedepsit dacă ordinul respectiv încalcă drepturile esențiale ale omului, dacă este un ordin de utilizare a armelor de distrugere în masă, dacă amenință cu uciderea unor nevinovați sau a unei națiuni sau dacă degradează mediul înconjurător.

6.1.16.Libertatea de a-și alege singur hainele sau de a fi dezbrăcat, de exemplu, pentru a înota.

6.1.17.Libertatea de a face o cerere de dragoste sau de sex cuiva fără a fi acuzat de hărțuire sexuală sau, așa cum se numește acum „hărțuire sexuală”, sau de a refuza o astfel de cerere fără a fi hărțuit.

6.1.18.Libertatea de a călători liber în țară și în străinătate.

6.1.19.Libertatea de a-și organiza propriul timp și propria viață fără intervenția altora.

6.1.20. Libertatea de a-și mobila sau nu propria casă și grădină și de a o lăsa să se deterioreze după bunul plac.

Cu toate acestea, toate libertățile trebuie să fie limitate de următoarele condiții:

Nu trebuie să dăuneze celorlalți sau, prin exercitarea libertății sale, să restrângă libertatea altora, nici să dăuneze mediului sau altor forme de viață sau elementelor bune ale tuturor culturilor, sau stării viitoare a vieții.

6.2. Libertatea implică responsabilitate.

Ideea că, dacă ești liber, poți face orice vrei, este doar parțial adevărată. În măsura în care acțiunile pe care le întreprindeți în libertatea dumneavoastră afectează situația altora, sunteți responsabil pentru ele.

Dacă ești cu adevărat liber, ești responsabil și pentru situațiile în care ceva nu merge bine. Asta include și vinovăția. Dar ești vinovat doar dacă ai fost cu adevărat liber. Adică, nu puteți fi considerat responsabil pentru acțiunile sau greșelile strămoșilor voștri. Apropo, asta nu înseamnă că nu aveți o moștenire de la strămoșii voștri: aveți ereditatea voastră, iar această ereditate înseamnă că puteți avea aceleași tendințe ca și strămoșii voștri. Dar numai dacă aveți libertatea de a vă sustrage, puteți fi judecați în acest sens. Atunci trebuie să critici comportamentul greșit al strămoșilor tăi, la fel de mult cum vrei să-ți lauzi strămoșii pentru comportamentul lor bun.

Astfel, un descendent al unui proprietar de sclavi nu poate fi considerat responsabil pentru sclavie, mai ales dacă o critică.

Astfel, un descendent al unui criminal nu poate fi tras la răspundere pentru acțiunile bunicului sau tatălui său, mai

ales dacă le regretă și spune că nu ar fi trebuit să se întâmple.

Atunci când se comite o infracțiune, instanța analizează în ce măsură aceasta este culpabilă. Dacă o persoană a avut libertatea de a nu comite infracțiunea, atunci este vinovată, dar nu și altfel. Aceasta include cunoașterea consecințelor posibile.

Această libertate depinde de ceea ce societatea și cultura permit cuiva. O femeie din Afganistan care a fost forțată să se căsătorească cu un dictator de război când avea 10 ani, care a avut mai târziu 10 copii și care nu are voie să meargă pe străzi neînsoțită și care nu are voie să se plimbe fără să-și acopere fața: o astfel de femeie nu are libertate. Deci nu poate fi trasă la răspundere.

Copiii cu vârsta de până la 12 ani pot fi considerați ca nefiind pe deplin vinovați, deoarece fie nu au avut libertatea de a acționa singuri, fie nu au putut prevedea consecințele acțiunilor lor. Parțial: un băiat de 10 ani știe foarte bine să nu fure sau să abuzeze de o altă persoană.

Cu cât strămoșii sunt mai îndepărtați în trecut, cu atât mai puțin putem fi trași la răspundere pentru ei. Acest lucru implică faptul că nu suntem vinovați de păcatul original, pe care o poveste susține că Adam și Eva l-au comis.

Cu toate acestea, este adevărat că tendința lui „Adam și Eva”, sau mai degrabă a primilor noștri strămoși: această tendință de a face uneori o alegere greșită nu ne este

străină: aparent, este înrădăcinată în ființele umane. Dar atâta timp cât avem libertatea de a face o alegere corectă și o facem, nu putem fi judecați pentru o alegere greșită pe care nu am făcut-o.

Nici noi nu suntem vinovați de suferința și moartea lui Isus. Nu noi am cerut-o și regretăm că s-a întâmplat. (Asta nu schimbă cu nimic faptul că, dacă oamenii vor să creadă în ea și să găsească sprijin în ea, ar trebui să o facă în mod special: la urma urmei, orice poveste care îi face pe oameni să se comporte bine și să facă ceea ce este bine pentru ei este bună: fie că este adevărată sau nu)

De fapt, ideea păcatului original și a răscumpărării păcatelor prin moartea lui Iisus pe cruce se bazează pe o presupuziție foarte specială care, totuși, nu este niciodată enunțată.

Ideea este că energia pozitivă a unei persoane poate neutraliza energia negativă a multor alte persoane. Astfel, sacrificiul unui singur om poate anula păcatele altor oameni. Și asta nu doar în viața omului care face sacrificiul, ci și a tuturor oamenilor care au venit înainte și după el.

Această idee este opusă ideii de responsabilitate personală. Este adevărat că faptele bune ale unei persoane pot anula, într-o anumită măsură, faptele rele ale aceleiași persoane. Dacă cineva a făcut ceva foarte rău, poate să compenseze într-o oarecare măsură: în primul rând, recunoscându-și vina, în al doilea rând, făcând penitență și apoi, mai presus de toate, compensând victima cu ceva. Din păcate, acest

lucru nu funcționează în toate cazurile: Devine dificil chiar și atunci când a fost comisă o crimă. Persoana respectivă nu poate fi readusă la viață. Cu toate acestea, făptașul poate încerca să facă tot ceea ce este necesar pentru victime și rude pentru a le ușura suferința. Dar devine aproape imposibil atunci când este vorba de mai multe crime: mai ales atunci când este vorba de mii sau milioane de crime, așa cum au comis Hitler, Mao și Pol Pot. Chiar și cea mai mare suferință a celui care vrea să facă o ofertă de pace nu poate face față.

Dar ideea păcatului originar merge mai departe: ea susține că altcineva OTRĂVESCU face acest lucru, când acea persoană nici măcar nu cunoaște victimele. Și nu numai a oamenilor care au trăit, ci și a celor care încă nu s-au născut. De ce trebuie răscumpărați aceștia ? Ce păcat au comis acei copii ? Așa-zisul „păcat originar”, o idee care înțelege total greșit mitul poveștii creației din Biblie ?

Ideea de păcat originar nu se regăsește în Biblie ca atare.

A fost inventată în jurul anului 300 d.Hr. de către Augustin.

La acea vreme, ea nu era acceptată nici de o mare parte a creștinilor. Abia în 418 d.Hr., la Conciliul de la Cartagina, a fost adoptată de episcopii prezenți acolo, iar în 529 d.Hr., la cel de-al doilea Conciliu de la Orange, a fost adoptată în general de cei 14 episcopi prezenți acolo. De atunci, a fost considerată o dogmă în majoritatea bisericilor creștine, bisericile moderne de renaștere de origine americană (care adesea se ocupă mai mult de bani decât de mesajul original

al lui Isus) promovând-o până la cele mai extreme extreme: fanaticii lui Isus.

Păcatul original se numără printre dogmele adoptate de o biserică politizată. Cu toate acestea, nici o instanță religioasă sau ecleziastică, nici o instanță seculară din zilele noastre nu va condamna pe cineva pentru „păcatul original”.

Bineînțeles, există o moștenire din trecut. Așa cum am menționat, descendenții celor care au comis crime pot încerca să compenseze o parte din ea, cel puțin prin faptul că nu calcă pe urmele strămoșilor lor, prin faptul că îi critică și prin grija față de victime. Dar acțiunile strămoșilor lor nu le pot fi reproșate cu ușurință.

Cu toate acestea, trebuie să ne amintim întotdeauna că, atunci când facem ceva în libertate, ce efecte poate avea: adesea consecințe neprevăzute care aduc contrariul a ceea ce am intenționat. Faptul că nu ne-am dat seama care sunt aceste consecințe, în timp ce am avut ocazia să asimilăm aceste informații, ne face responsabili, adică vinovați dacă lucrurile merg prost. Rămânem atunci responsabili pentru consecințe, cel puțin în parte. Deoarece în practică nu există libertate absolută, nu poate exista nici vinovăție absolută și nici responsabilitate absolută. Rămâne, totuși, ca la fiecare alegere să ne gândim cu atenție la care ar putea fi consecințele.

Consecința alegerii greșite este că se ajunge la mizerie: pentru noi înșine, pentru ceilalți, pentru lume.

Poți argumenta tu însuși că mizeria din lume – în afară de dezastrele naturale – provine din faptul că nu ți-ai asumat responsabilitatea pe care ți-ai fi putut-o asuma și ai făcut o alegere greșită.

6.3.Libertate pentru un popor.

Libertatea pentru grupurile etnice variază de la o societate la alta, dar, în general, se poate spune că:

6.3.1. Orice popor, orice grup etnic autohton, care trăiește în mod tradițional într-o anumită regiune ar trebui să aibă dreptul la propria administrație și la o regiune autonomă sau la independență. Acest lucru este valabil mai ales dacă acel popor are propria sa cultură și religie, propria sa limbă și propria sa istorie.

Acest lucru se aplică, de exemplu, kurzilor din Turcia, Iran, Irak și Siria, popoarelor turcești din Rusia și Asia Centrală, uigurilor și tibetanilor din China, papuașilor din Indonezia, indienilor din America de Nord, Centrală și de Sud, în măsura în care formează o majoritate într-o regiune, popoarelor minoritare din Asia, în Africa, de exemplu, pigmeilor și sanilor și altor popoare și peste tot. Dar se aplică, de asemenea, de exemplu, albanezilor (acest lucru a fost realizat odată cu independența Kosovo) etc.

Cu toate acestea, este adevărat că, dacă o astfel de națiune a devenit independentă, atunci trebuie să permită libertatea unei minorități de pe teritoriul său. De exemplu:

Papua Noua Guinee are nevoie de independență, dar ar trebui să permită, de asemenea, independența pentru Bougainville în condițiile independenței. Indonezia trebuia să obțină independența față de Țările de Jos, dar ar trebui să permită, de asemenea, independența Papua, dacă majoritatea populației indigene de acolo dorește acest lucru.

6.3.2. În cazul în care această națiune dorește să obțină independența față de un stat-umbrelă în care o altă națiune este dominantă, cea mai bună soluție este ca națiunea dominantă să permită, în anumite condiții, organizarea unui referendum privind independența.

Aceste condiții pentru independență ar trebui să fie atunci:

6.3.2.1. Un grup de experți independenți ar trebui să calculeze impactul economic, cultural și de mediu al unei separări.

6.3.2.2. Populația dominantă ar trebui să permită propaganda mediatică a mișcării de independență – precum și a sa proprie pentru a păstra această regiune în țară, similar cu emisiunile pentru partidele politice.

6.3.2.3. Este permisă numai rezistența pașnică la dominația statului umbrelă. Orice formă de terorism sau violență din partea uneia dintre părți nu ar trebui să fie permisă.

6.3.2.4. În caz de violență, ar trebui să intervină Organizația Națiunilor Unite. Dacă este necesar, Organizația Națiunilor

Unite ar trebui să trimită o forță pentru ca referendumul să fie corect. Referendumul poate fi organizat numai dacă există pace.

6.3.2.2.5. Prezența la referendum trebuie să fie de cel puțin 80% din cei cu drept de vot, în caz contrar acesta nu va fi valid. Cel puțin 80% este necesar deoarece partea care nu dorește independența este posibil să rămână acasă. Aceasta este capcana pentru referendumuri: Votanții Da merg la vot pentru că inițiativa unui referendum a fost luată de cei care au votat Da, dar cei care votează Nu rămân de obicei acasă.

6.3.2.6. O majoritate simplă nu este suficientă pentru independență, deoarece este vorba de o decizie cu consecințe majore. O majoritate de, să zicem, 53% nu face decât să ducă la instabilitate și la mai multe conflicte. Votul majoritar trebuie să fie de cel puțin 70% în favoarea independenței. Numai cu o prezență la vot de cel puțin 80% și o majoritate de cel puțin 70% se poate presupune că majoritatea alegătorilor dintr-o anumită zonă doresc independența. Așadar, nu este cazul cu o prezență la vot de 42%, chiar dacă 90% votează apoi în favoarea independenței, ca în Catalonia.

La un referendum, dacă nu se acordă atenție procentului de participare, ci doar numărului de voturi pentru propunerea de referendum, se creează o impresie falsă. Pentru că, chiar dacă 61% sunt de acord cu propunerea de referendum, dar există un procent de participare mai mic de 33%, ca în cazul referendumului privind Acordul de asociere cu Ucraina, înseamnă că doar 20% dintre votanți sunt de acord. Cu toate acestea, dacă procentul de prezență la vot înmulțit cu

voturile pentru propunerea de referendum este de 60% sau mai mult, atunci orice guvern ar trebui să țină cont de acest lucru.

La un referendum pentru independență, o majoritate reală a tuturor votanților poate fi calculată prin înmulțirea procentului de participare la vot cu procentul de votanți „da”.

Cu toate acestea, în principiu, doar locuitorii regiunii ar trebui să decidă asupra independenței, nu și cei din afara regiunii respective. Iar în cazul regiunilor chineze, locuitorii indigeni ar trebui să poată decide ei înșiși asupra unei mai mari autonomii sau, eventual, asupra independenței, deoarece, de aproximativ 40 de ani, China a avut o politică deliberată de populare a Tibetului și a Turkestanului de Est (Xinjiang) cu chinezi Han.

Tibetanii și uigurii (un fel de turci) se deosebesc de chinezii Han prin rasă, religie și limbă. Atât tibetanii, cât și uigurii sunt puternic oprimați.

Autohtonii pot fi numiți acei locuitori care au (acceptat) cultura istorică a regiunii respective și care vorbesc fluent limba sau dialectul regiunii respective și care s-au născut în acea regiune și dintre care cel puțin un bunic s-a născut tot în acea regiune

6.3.2.7. La independență, se poate discuta în ce măsură se poate contura noua cooperare între noul stat și cel vechi. Cel mai bine ar fi să existe o cooperare economică, culturală, de transport, turistică și de mediu. Cu toate acestea, noul stat ar trebui să aibă dreptul de a face sau nu parte dintr-o alianță internațională (eventual nouă) cu propria strategie politică și de apărare. De exemplu: Ucrainei (desprinderea din Uniunea Sovietică) ar trebui să i se permită să adere la Comunitatea Europeană și la NATO, iar anumite provincii estice ale Ucrainei, dacă sunt îndeplinite condițiile unui referendum corect, ar trebui să li se permită să devină independente sau, dacă doresc, să se alăture Rusiei.

6.3.2.8. În principiu, ar trebui să fie vorba de independența unui grup etnic cu o conducere relativ necontestată, care să reprezinte populația grupului etnic respectiv, care este în principiu în favoarea drepturilor omului și care este dispus să acorde la rândul său autonomie unei minorități și mai mici din zona sa. O conducere care s-a implicat în terorism, precum PKK din Turcia, este inacceptabilă. Cu alte cuvinte, nici kurzii nu sunt pregătiți pentru propriul stat, deoarece diviziunile dintre ei sunt mult prea mari. În primul rând, trebuie să existe un singur guvern sau o singură conducere (în exil), care să-i reprezinte ca unitate atât pe kurzii irakieni, iranieni și sirieni, cât și pe kurzii turci și care să fie considerată de poporul kurd ca fiind reprezentarea sa. Acest guvern sau acești lideri nu trebuie să fie corupți și trebuie să fie democrați, să respecte drepturile omului și, de asemenea, să fie atenți la drepturile minorităților care trăiesc în zona sa. Doar atunci ar fi momentul potrivit pentru referendumuri și, eventual, pentru declararea independenței. Ar submina orice idee de independență dacă

diferite clanuri kurde s-ar lupta între ele. În plus, această conducere ar trebui să stabilească, de asemenea, contacte bune cu guvernele din Turcia, Siria, Irak și Iran: ceea ce este necesar pentru construirea noii țări.

Situații precum cea din Sudanul de Sud, în care liderii guvernamentali și triburile sau grupurile etnice, avizi de putere sau nu, se luptă între ei, trebuie evitate cu orice preț, pentru că ar fi fost mai bine să nu fi avut independență.

În cazul în care există îndoieli cu privire la conducerea (avidă de putere, violentă sau coruptă) sau la relația dintre grupurile etnice, nu ar trebui să organizați un referendum.

Celelalte libertăți nu pot fi aplicate pretutindeni fără îndoială, ci depind de situația de pe teren: a se vedea secțiunea privind Libia și Irak. Dar lupta pentru o societate democratică într-un mod pașnic rămâne un lucru bun pentru majoritatea țărilor. Ca obiectiv, pot fi utilizați indicatorii organizației „Freedom House”.

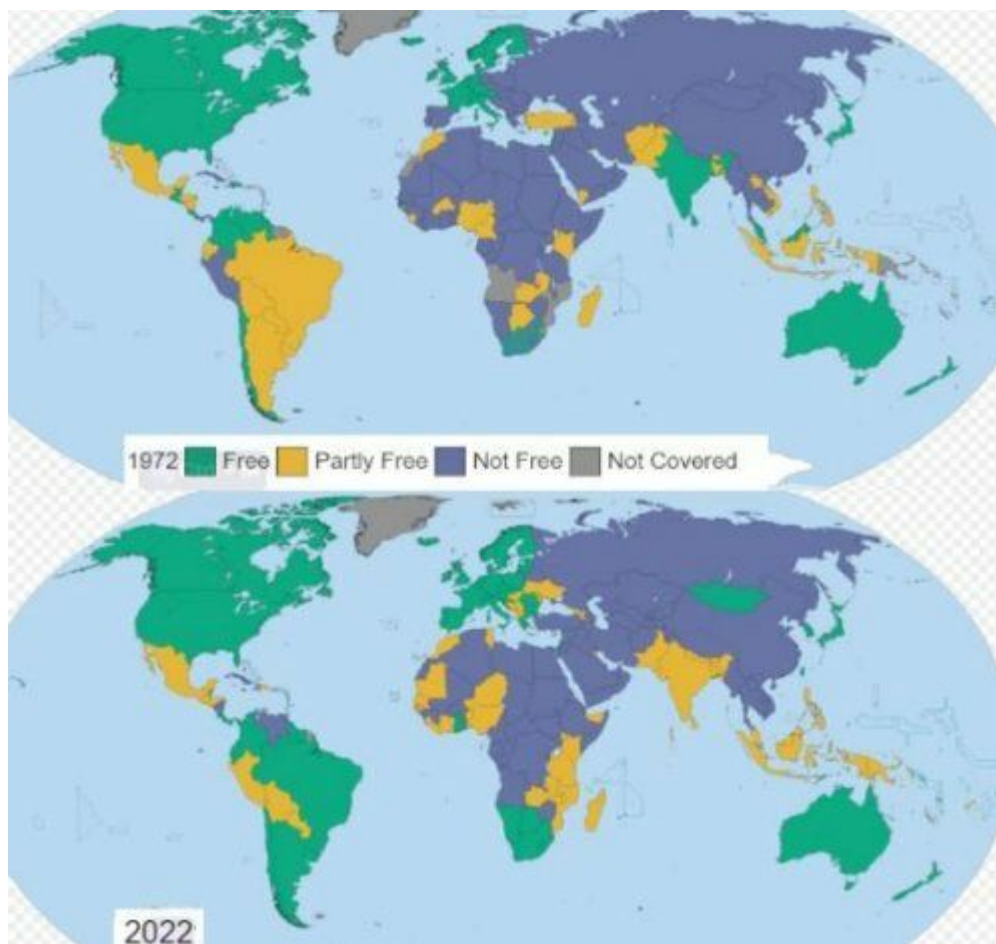


Figura: Drepturile omului în 1972 și 2022. Sursa: Freedom House.

Deși drepturile omului s-au îmbunătățit în majoritatea țărilor, acestea s-au deteriorat în China, Rusia, Turcia, Siria, Egipt, Myanmar și Venezuela începând cu 2014.

6.4. Referendumul sau care este cea mai bună formă de democrație?

În Țările de Jos, guvernarea este, în general, bună. Întrebarea este dacă ar trebui să introducem referendumul legislativ pentru toate întrebările. Acest lucru pare foarte democratic, deoarece partidele politice au o mulțime de puncte de program (opinii) cu privire la o mulțime de lucruri, dar nu pot obține niciodată o majoritate pe cont propriu în Țările de Jos, așa că, în practică, chiar dacă ajung la guvernare, nu pot îndeplini decât foarte puține promisiuni din programul lor. Referendumul este o soluție la această problemă, deoarece, prin referendum, poporul decide direct asupra unei anumite chestiuni.

Cu toate acestea, în cadrul referendumurilor organizate în întreaga lume până în 2017, unele lucruri au mers prost. Referendumul din Columbia privind pacea a fost inițial respins, referendumul privind ieșirea Marii Britanii din CE s-a soldat cu o ieșire, iar referendumul privind un tratat comercial cu Ucraina s-a încheiat cu un vot negativ.

În toate aceste cazuri, rezultatul referendumului nu a fost în interesul țării despre care era vorba. În cazul Ucrainei și în cazul Brexit-ului, a existat o influență străină.

Propaganda provenită din Rusia și constând în mare parte în minciuni a reușit să influențeze opinia publică în Olanda, Anglia, Italia, precum și alegerile prezidențiale din America.

Cum?

1. Rușii doresc un anumit rezultat pentru că Putin crede că este în interesul său. 2. Putin vrea să pedepsească Europa pentru că Europa a declarat un boicot împotriva Rusiei în semn de protest față de amestecul rusesc în Ucraina, preluarea Crimeei și doborârea MH17. Mai mult, Putin crede că Rusia va câștiga mai multă influență dacă Europa este divizată între ea. Acest lucru i-a permis să încheie acorduri separate cu Grecia și Italia, în timp ce nu a fost posibil cu UE în ansamblu. În cele din urmă, Kremlinul se teme de atracția pe care o exercită o Europă democratică și prosperă de succes ca alternativă la Rusia dictatorială, în mare parte săracă.

2. Deoarece o foarte mare parte din lumea occidentală dezvoltată folosește internetul, Facebook, Twitter și alte mijloace de comunicare, este posibil să se trimită mesaje personale la mai mult de jumătate din populația din țările occidentale.

3. Rusia, în colaborare cu forțele naționaliste din Europa, reușește să creeze impresia că revenirea la o politică naționalistă și ieșirea din CE este în interesul acestor țări.

4. Rusia speculează nemulțumirea unei părți a populației față de elita țării respective și încearcă să determine acea parte a populației să se revolte împotriva elitei, chiar dacă acest lucru nu ar fi în interesul poporului respectiv.

5. Pentru a viza indivizi în mod individual și a-i influența în mod adecvat și eficient cu minciuni sau povești conspirative inventate, Rusia, ca și alte țări sau organizații, are nevoie de un profil exact al tuturor acestor persoane.

6. Există organizații care au aceste profiluri: Google știe exact pe ce site-uri ați fost, dacă aveți Google Maps: ce locuri ați vizitat, ce fotografii ați făcut etc., iar Facebook are toate profilurile utilizatorilor săi, de asemenea toate fotografiile pe care le-ați postat, toate mesajele și toate comentariile pe care le-ați postat vreodată. Băncile au toate datele dvs. financiare, medicul are toate datele dvs. medicale, precum și psihiatrul dvs., sistemul judiciar are toate datele privind încălcarea legii, angajatorul dvs. are toate evaluările dvs. de performanță, căile ferate au toate informațiile dvs. de călătorie, precum și toate cumpărăturile pe care le faceți la Albert Heijn. Toate aceste sute de milioane de date se numesc „big data”. Cu alte cuvinte, fără ca dumneavoastră să știți, există o imagine digitală completă despre dumneavoastră în lumea digitală.

7. Acum se pare că, din motive de confidențialitate, toate aceste date sunt bine stocate și, în plus, separate unele de altele. Dar un hacker experimentat parcurge, de asemenea, un drum lung pentru a colecta și lega toate aceste date. În principiu, cu ajutorul supercomputerelor și al metodelor moderne de extragere a datelor, toate acele date pot fi legate și prelucrate la nivel individual. Nu se știe cum au încălcat regulile de confidențialitate, dar este un fapt. Există companii care au legat deja toate aceste date și care, prin urmare, pot oferi o imagine completă a fiecărei persoane care utilizează internetul, chiar dacă sunt sute de milioane. Din aceste date, se creează un profil psihologic conform

modelului Big Five. Acesta este combinat cu date sociologice și politice. Cea mai cunoscută companie este Cambridge analytics, care a colectat toate datele de la sute de milioane de europeni și americani. Într-un fel sau altul, aceste date au ajuns în mâinile serviciilor secrete rusești: au fost piratate, furate sau vândute.

8. Guvernul rus are un departament uriaș de dezinformare, unde sute de oameni în schimburi răspândesc informații false și conspirații false contra cost. Acești angajați sunt numiți „troli de internet”.

9. Cei mai mulți oameni nu sunt aproape deloc interesați de politică. Votul lor a fost în primul rând un vot „împotriva” guvernului, a elitei și a „marilor puteri, care oricum fac ce vor și sunt plătiți gras pe cheltuiala noastră pentru asta”. (singurul slogan socialist care se pare că le-a rămas întipărit lui Henk și Ingrid)

10. În ceea ce privește referendumul din Ucraina, 37% dintre alegători au declarat că abia știau despre ce este vorba și 45% au declarat că nu au citit prea des despre el. În cartea lor „Do facts matter?”, Jennifer Hochschild și Katherine Einstein citează sondaje în care 52% dintre republicanii profund convinși cred că Obama s-a născut în afara SUA. Acest lucru se datorează în principal declarațiilor repetate frecvent în timpul talk-show-urilor conservatoare (a se vedea „The Outrage Industry” de Jeffrey Berry și Sarah Sobieraj). Așadar, de multe ori, doar cititul sau auzul despre ceva nu reprezintă o măsură bună a cunoașterii. Ceea ce contează este calitatea informațiilor.

Toate acestea sunt argumente împotriva referendumului.
Sau există o soluție provizorie?

Opțiuni pentru o soluție provizorie:

O soluție intermediară ar putea fi aceea de a lăsa să voteze doar acele persoane care știu despre ce este vorba și care sunt posibilele consecințe ale votului pentru sau împotriva a ceva.

1.1. Deci, pentru aceasta, trebuie să dați mai întâi examene la disciplinele generale de geografie, istorie, educație civică, religie și cultură. Ar trebui apoi să existe un program separat pentru asta în școli, în care să se ceară un minim de cunoștințe despre știri și capacitatea de a le interpreta.

Dacă nu ați obținut o notă de trecere la această educație și ați părăsit deja școala, puteți susține un astfel de examen și apoi veți putea vota la referendumuri. Rezultatul acestui examen este anunțat după rezultatul referendumului, astfel încât candidații nu se pot influența reciproc.

1.2. Pentru fiecare subiect de referendum, cereți alegătorului să dea un examen pentru a vedea dacă știe ceva despre el.

O altă soluție provizorie ar putea fi numirea unui juriu de experți independenți.

Acest juriu este format dintr-o echipă permanentă de oameni de știință, tehnicieni și alți experți și atrage experți specializați în fiecare subiect al referendumului.

Echipa permanentă ar putea include, de exemplu: un reprezentant al Băncii Olandeze, BCE, al Consiliului Economic și Social, SER; al întreprinderilor mici și mijlocii, IMM; al sindicatului; al Institutului Național pentru Sănătate Publică și Mediu, RIVM; al Autorității pentru Siguranța Alimentelor și a Produselor de Consum, Consiliul Sănătății; al Serviciului General de Informații și Securitate, AIVD; al Serviciului Militar de Informații și Securitate, MIVD; al NATO; al Organizației Națiunilor Unite; al Organizației Olandeze pentru Cercetare Științifică, NWO; al Biroului Central de Statistică, CBS, al Agenției de Planificare Socială și Culturală. De asemenea, ar trebui să se audă voci contrare și alternative, cum ar fi cea a Milieudefensie.

Astfel, consiliul de experți poate fi format din 12 persoane permanente și opt persoane recrutate pentru subiectul referendumului. Aceasta însumează 20 de persoane. Influența acestora constă în faptul că opiniile lor contează cu 1 pentru fiecare persoană expertă în modelul de decizie, adăugate la procente pro și contra referendumului.

Deși pare complicat, este de fapt simplu. Deciziile pot fi luate foarte rapid printr-un referendum pe internet, în decurs de o zi, prin conectarea la DigiD, iar pe un computer central se poate calcula și anunța imediat rezultatul, un rezultat care este obligatoriu. Verdictul experților este, de obicei, stabilit în avans, astfel încât acesta nu trebuie să fie un factor de întârziere, cu excepția cazului în care trebuie să

se aștepte rezultatele unui examen. Cu toate acestea, această perioadă de așteptare nu ar trebui atunci să depășească trei luni. De regulă, o astfel de anchetă ar trebui să precedă referendumul.

Sistemul de mai sus poate fi utilizat pentru toate tipurile de decizii, deși trebuie depuse eforturi pentru a nu organiza mai mult de un referendum pe săptămână în medie. Dacă populația votează în mod semnificativ pro sau contra, acest lucru are un impact. Prin aceasta, populația este mai implicată în guvernare, fără a lua decizii iresponsabile.

Sistemul propus aici are avantajul față de sistemul de partide că fiecare decizie este analizată în funcție de propriile merite. În partidele politice, există tot felul de opinii care nu sunt neapărat legate între ele, ci puse împreună pe baza unei anumite narațiuni. Acesta este motivul pentru care oamenii votează pentru un partid care este în favoarea unor salarii mai mari, de exemplu, în timp ce același partid îi dezavantajează cu un punct de vedere diferit. Dar oamenii sunt forțați să voteze pentru acel partid chiar dacă nu sunt de acord cu restul. Este mai bine să se ia decizii pe baza meritelor proprii ale chestiunii care urmează să fie votată. Și nu este vorba doar de publicul prost informat, care nu supraveghează imediat consecințele unei astfel de decizii, ci experții ar trebui să aibă un cuvânt decisiv de spus în acest sens.

Această propunere combină decizia responsabilă, bazată pe informații corecte, cu democrația și influența populară.

Sunt posibile și alte soluții, cum ar fi, de exemplu, ca în cazul în care procentul de participare la vot este mai mic de 60%, rezultatul să fie ponderat, ca într-un panel, pentru a fi reprezentativ pentru întreaga populație.

Ar putea fi interesant să aruncăm o privire asupra modului în care funcționează democrația în Elveția, deoarece este țara cu cele mai multe referendumuri.

Dar rămâne întrebarea cum se poate preveni manipularea împăraților de către dictatori străini, criminali sau corporații internaționale. Până când această problemă nu este rezolvată, nu este înțelept să dăm naiv cart blanche oricărui tip de referendum fără a lua în considerare consecințele.

Capitolul 7. Distorsionarea istoriei.

Faptul că democrația ar fi început odată cu revoluția franceză, așa cum susțin cărțile de istorie, este o supraestimare grosolană a acesteia, potrivit Volkskrant din 27-8-2018:

Profesorul Prak de la Universitatea din Utrecht a descoperit că breslele și milițiile erau fenomene globale. Acestea ofereau servicii publice pe care guvernele nu le asigurau: menținerea ordinii, paza orașului, educație, asigurări de boală și cheltuieli funerare, îngrijire a săracilor, construirea de poduri, precum și întreținerea templelor și activități

culturale, cum ar fi opera și teatrul. În momentul Revoluției Franceze, toate aceste organizații locale au fost desființate. Ca urmare, după 1789, Europa nu a devenit mai mult, ci mai degrabă mai puțin democratică. Pentru că cetățenia națională care a înlocuit cetățenia urbană nu a însemnat mare lucru până târziu în secolul al XIX-lea. De exemplu, dreptul de vot a fost rezervat unei mici minorități și, după Revoluția Franceză, s-a cheltuit mai puțin pentru servicii sociale decât înainte.

În Evul Mediu, bisericile și mănăstirile erau singurele locuri în care se oferea educație.

Se poate adăuga faptul că serviciile sociale erau oferite în principal de biserică sau de congregația religioasă și nu de autoritățile laice. Abia în 1913 a fost inițiată legislația socială.

Dar a existat, de asemenea, participare în multe dintre așa-numitele societăți primitive. În Africa, prin așa-numita „palaver”, o conversație pe teme importante la care participau toți bărbații din trib și care continua să raționeze până când se ajungea la un acord.

7 .1. Cursul natural al dezvoltării în istorie

Cu toții ne dorim libertate pentru toți, până când se dovedește că anumite persoane abuzează de libertate și încep să formeze grupuri care amenință libertatea celorlalți. Acest lucru se poate transforma într-o dictatură.

Dar alte grupuri pot veni și se pot erija în gardieni ai libertății tuturor, dar pentru a face acest lucru, trebuie mai întâi să controleze acel alt grup. Pe măsură ce rezistă, și acel al doilea grup poate deveni o dictatură. Astfel, există două tipuri de dictatori: dictatori care trăiesc pe seama poporului lor, cum ar fi Ceaucescu din România și Mao Zedong din China, și dictatori a căror domnie poate aduce beneficii poporului, cum ar fi Gaddafi din Libia și Erdogan din Turcia, în ciuda faptului că conduc un regim în care oponenții par să nu aibă niciun drept. Dar trebuie să ne amintim că, în istoria și cultura acestor țări, lucrurile nu au fost niciodată diferite. Așadar, ar trebui să-l comparăm pe Erdogan cu regimul militar care a existat înainte și nu cu democrația olandeză, deși probabil că se înșală complet în ceea ce privește rolul lui Gülen în lovitura de stat din 2016, iar încarcerarea susținătorilor lui Gülen este absolut greșită. Pe de altă parte, trebuie să ne amintim că Turcia, fie din cauza lui Erdogan sau nu, a cunoscut un boom economic extraordinar începând cu anii 1970: o rată medie de creștere a economiei de cel puțin 4% pe an. Din păcate, acest lucru s-a oprit acum din cauza încurcăturilor politice.

Libertatea deplină și democrația nu reprezintă întotdeauna cea mai eficientă formă de guvernare.

Democrația deplină poate degenera în întâlniri nesfârșite despre orice și orice, fără a obține nimic. Acest lucru se vede

în companii și instituții. Toată lumea trebuie să contribuie la luarea deciziilor cu privire la orice și orice, inclusiv la lucruri pe care nu le înțeleg. Bineînțeles, atunci lucrurile merg adesea prost. Deseori degenerază în atacuri personale la adresa celorlalți, ceea ce nu îmbunătățește atmosfera de lucru. Reuniunile trebuie să aibă loc în fiecare săptămână, chiar dacă nu există nimic util de discutat. Angajații nu doresc un control de sus. Nici nu au nevoie dacă fiecare este judecat după ce își face treaba. Dar dacă nici acest lucru nu se întâmplă, poate deveni doar o mizerie în care toată lumea se agită fără să își îndeplinească corect sarcina reală.

Unele asociații funcționează mai bine dacă nu totul se face ca la carte, cu participarea tuturor, ci dacă există un director sau un președinte pasionat, de obicei cel care a fondat asociația, care conduce într-un mod inspirat. Dacă acest lucru se îmbunătățește sau nu depinde de personalitatea liderului. Deși acest lucru poate fi valabil pentru instituțiile și companiile de mici dimensiuni, nu trebuie neapărat să fie valabil pentru o țară. Depinde parțial de dezvoltarea populației și a culturii țării respective. În plus, lucrurile pot merge bine la început și pot merge prost mai târziu.

Pentru că, chiar și în cazul unei „dictaturi bune” sau, așa cum se numea în secolul al XVIII-lea, a unui „despot luminat”, precum cea a lui Frederic al II-lea al Prusiei, aceasta poate tinde spre o societate în care oamenii se simt din ce în ce mai prinși în capcană. Mai mult, chiar și un „dictator luminat” poate duce o politică externă războinică care nu aduce beneficii aceluiași popor. Domnia și a „dictatorului bun” se poate împotmoli, iar dacă poporul se plictisește de război sau nu mai vrea să accepte restricțiile

dictaturii, atunci se revoltă. Aceasta este inițial înăbușită, dar în cele din urmă revoluția nu mai poate fi oprită.

Apoi urmează o perioadă de haos.

Din acest haos se pot desprinde două direcții, care depind în parte de cultura și istoria oamenilor în cauză.

Una dintre direcții este o repetare a primului scenariu: dezvoltarea unei dictaturi bune sau rele. Dacă haosul durează mult timp, va exista un apel la ordine. Această ordine poate fi bună sau rea, dar inițial orice ordine pare mai bună decât haosul, ca în Afganistan sau în alte „state eșuate”.

De asemenea, dezvoltarea poate merge spre „ordine în libertate” sau spre democrație.

În timp, chiar și o dictatură poate evolua spre o mai mare libertate. Acesta a fost cazul Chinei după moartea lui Mao, în parte datorită lui Deng Hsiao Ping, dar această evoluție pare să fi fost nu numai oprită, ci și parțial inversată de la revolta din 1989 din Piața Tien An Men.

Așadar, cursul natural al dezvoltării este:

1. Haos: „libertate totală”, dar nu chiar.

Grupurile există pe baza legăturilor de familie, sexuale, etnice și a obiectivelor comune.

1.a. Grupurile sunt izolate Sau:

1.b. Unele cooperează între ele Sau / Și 1

.c. Unele grupuri se luptă între ele

2.a. Grupurile apar pe baza democrației. Sau:

2.b. Un grup cucerește puterea, formând o dictatură.

3.a. Democrația se înăsprește și se îndreaptă spre dictatură.
Sau:

3.b Dictatura se înrăutățește și apare rezistența.

4.a. Democrația

înăsprită

se reformează și redevine democratică .Sau:

4.b. Democrația înăsprită se transformă în dictatură. Sau: 4

.c. Revoluția: Dictatura cade și se instaurează

haosul.

În cazul celei din urmă opțiuni, procesul se repetă din nou. Atâta timp cât nu există rezistență, o dictatură poate rezista mult timp, dar dacă oamenii încep să creadă că sunt tratați în mod nedrept, rezistența apare imediat ce oamenii văd o oportunitate.

Atunci când ordinea și libertatea sunt combinate, se creează o situație stabilă. Acest lucru înseamnă că anumite grupuri care reprezintă o amenințare la adresa libertății nu pot fi tolerate: astfel, se produce o restricție a libertății.

Libertatea totală pentru toți este o iluzie: ea degenerază cu ușurință în haos și, de aici, în dictatură, mai ales în țările în care nu există o tradiție puternică de democrație sau în țările alcătuite din tot felul de grupuri care nu au coeziune socială între ele sau în care corupția este de mult timp răspândită.

În realitate, haosul nu înseamnă libertate totală.

Ceea ce pledează anarhiștii: abolirea statului, în zilele noastre, duce la: dictatura grupurilor criminale, corupție totală, demoralizare și o mare nesiguranță pentru majoritatea populației. Acest lucru este demonstrat de „statele eșuate”, așa cum sunt acum Libia și Somalia, unde, în loc de libertate totală, a fost reintrodusă sclavia. Dar,

probabil, anarhismul de la începutul secolului XX ar trebui văzut mai degrabă ca un fel de rezistență la dominația absolută a țarului din Rusia și a împăraților din alte țări europene și, în acest sens, a fost pozitiv, deși violența acestor grupuri a fost negativă și contraproductivă.

Acest lucru înseamnă că este justificată cenzurarea libertății de exprimare, cum ar fi mesajele de ură, insultele fără sens sau mesajele false, în anumite situații. De altfel, aceasta nu înseamnă că ar trebui interzisă critica unei religii sau a unei ideologii care îi face pe adepții acesteia să se simtă jigniți, dimpotrivă, deoarece chiar și criticile justificate la adresa Coranului sau a lui Mahomed îi pot face pe adepții acestuia să se simtă jigniți, deoarece aceștia percep ORICE critică drept o insultă. Același lucru este valabil și pentru dictaturi.

Dar insultele lipsite de sens, cum ar fi imputarea falsă sau înjurăturile la adresa unei persoane, chiar și „în glumă”, nu merită să fie publicate.

Publicarea nu este pentru toată lumea: doar cei al căror editor sau șef de post de radio sau de televiziune consideră că ar trebui să fie publicat au șansa de a fi publicat. Dar din 100 de manuscrise pe care le primește un editor, doar 1 este publicat, chiar dacă celelalte 99 ar putea fi mai bune. Deci, de ce să publicăm minciuni sau texte jignitoare care nu au sens, când există atâtea manuscrise bune ?

Motivul este că mulți editori și realizatori de programe sunt mai interesați de profituri, vânzări sau ratinguri, decât de acuratețea informațiilor.

În interesul public – pentru o informare adecvată –
cenzurarea textelor false sau ofensatoare este, într-adevăr,
justificată.

Cea mai bună opțiune este o ordine justă, în care o anumită
libertate și securitate sunt garantate pentru fiecare
persoană și pentru fiecare grup etnic, în condițiile aplicării
unor reguli care să le garanteze.

Capitolul 8 : Siguranță.

Siguranța este adesea mai importantă decât libertatea.

La ce bun dacă viața ta sau a familiei tale este amenințată,
dar ți se permite să faci publicitate electorală?

Dacă ești mort, de asemenea, nu poți să vorbești sau să te
pronunți împotriva unui regim opresiv sau rău.

8.1. Există anumite situații în care suspendarea limitată
și temporară a drepturilor civile este justificată pentru a
asigura securitatea și libertatea unui popor.

Un exemplu este situația din America Centrală și de Sud,
unde bandele puternice de traficanți de droguri terorizează

populația și abuzează de libertățile acoperite de drepturile omului.

În prezent (2022), Haiti este condus de bande care terorizează, extorchează, violează și ucid populația. De la asasinarea președintelui, nu mai există nicio autoritate funcțională.

Această problemă apare și în alte țări din America Latină, cum ar fi Mexic.

America Centrală are o problemă majoră de securitate. Regiunea găzduiește unele dintre primele 10 cele mai periculoase orașe din lume, iar America Latină este considerată cea mai periculoasă regiune din lume. O parte semnificativă a violenței din America Centrală își are originea în Maras, așa-numitele bande sau bande din America Centrală.

În El Salvador au avut loc o serie mare de crime teribile. Numai într-un singur weekend, au avut loc 59 de crime. Acest lucru a dus la conștientizarea faptului că singura modalitate de a pune capăt terorizării populației de către bande era o abordare dură, militară.

Primul ministru a transmis pe Twitter: „Ne vom asigura că membrii bandelor care au comis aceste crime își vor regreta întreaga viață”.

În mai multe închisori, nicio formă de comunicare nu mai este posibilă: telefoanele nu găsesc acoperire, poșta este interzisă și nici vizitatorii nu au voie să vină în vizită.

Celulele sunt întunecate: gratiile sunt acum ecranate cu plăci.

De asemenea, au fost amplasate plăci de beton împotriva ușilor cu gratii pentru a-i împiedica pe deținuți să transmită semnale între ei. Primul ministru este clar: „Nu vor mai vedea lumina soarelui”.

În plus, nu va mai exista nicio distincție între diferitele bande. Ele se află acum în aceleași celule, ceea ce le va îngreuna organizarea. În mod clar, nu există nicio distanțare socială. Bărbații stau aproape unul de celălalt, îmbrăcați doar în pantaloni scurți albi. Totuși, câțiva poartă bonete pentru gură.

De duminică, poliția a primit, de asemenea, permisiunea de a împușca membri ai bandelor pentru a se apăra pe ei înșiși sau pe alți salvadorieni.”

Armata și poliția antirevoltă au scotocit oraș după oraș în căutarea membrilor de bandă.

Rezultatele au fost vizibile rapid: Rata crimelor a fost redusă cu peste 95 la sută.

Pe termen scurt, reprimarea dură a infracțiunilor violente: toleranță zero, este foarte eficientă și necesară pentru a restabili ordinea, pacea și securitatea.

Acest lucru poate include uciderea membrilor violenți ai bandelor în situații amenințătoare.

Cu toate acestea, pentru a reduce violența și bandele pe termen lung, este nevoie de mai mult. Ar trebui să existe programe de reeducare și terapii comportamentale

în închisori și, dacă sunt finalizate cu succes, programe de reintegrare.

În acest sens, terapia este cea mai importantă. Terapia ar trebui să se concentreze pe procesarea traumelor, pe PTSD și pe cultivarea empatiei. Pentru aceasta, trebuie creată o întreagă cultură nouă: cu filme, cărți, jocuri video și jocuri pe calculator.

În plus, ar trebui să existe programe de integrare controlată pentru atunci când foștii deținuți părăsesc închisoarea, în sate separate, unde, timp de cel puțin 10 ani, să își câștige traiul prin muncă normală și onorabilă și să se comporte

normal și moral. În plus, ei pot urma cursuri acolo pentru a învăța o meserie sau pentru a studia. Dacă se comportă bine și arată că vor să se comporte bine, li se permite apoi să fie liberi și pot obține un loc de muncă garantat.

8.2. Cel mai important drept al omului este dreptul la viață.

Toți oamenii ar trebui să se hotărască să nu ucidă niciodată pe nimeni.

Orice ființă umană născută are, în principiu, același drept la viață, indiferent de opinie, etnie, religie, naționalitate, sănătate sau ereditate. Dacă te hotărăști să nu ai niciodată sânge pe mâini, aceasta este o precauție mai bună – chiar dacă uneori ai tendința de a-ți lichida dușmanii. Fiecare ar trebui să știe că el însuși nu este decât o persoană foarte relativă, indiferent cât de importantă poate părea poziția sa. A învăța să te porți cu dușmanii tăi – oferindu-le respect – este un proces dificil, dar necesar, care în cele din urmă te va face mai bogat din punct de vedere spiritual.

8.2.a. Pentru un viitor **sănătos și sigur**, este imperativ să se interzică toate armele de distrugere în masă: atât în ceea ce privește producția și depozitarea acestora, cât și, în special, eradicarea completă a armelor nucleare.

În ceea ce privește armele biologice și chimice, practic toate țările din lume au semnat o convenție care interzice utilizarea acestora.

În ceea ce privește armele nucleare, un prim început bun a fost făcut de ICAN: Campania Internațională pentru Abolirea Armelor Nucleare, care a primit Premiul Nobel în 2017. 122 de țări au votat pentru o interzicere totală, inclusiv toate țările africane, toate țările din America Latină, țările din Asia de Sud-Est (Asean) și multe țări din Pacific.

Dar țările care au arme nucleare: America, Rusia, China, India, Pakistan, Marea Britanie, Franța și Coreea de Nord nu au semnat niciunul dintre ele, inclusiv țările NATO, iar Olanda a votat chiar împotriva unei interdicții generale a armelor nucleare. Este vital să obținem semnarea Tratatului privind interzicerea armelor nucleare de către toate puterile nucleare și să sprijinim pe deplin ICAN. Acest lucru necesită mobilizarea populației și a politicii din aceste țări. Nu este vorba despre abolirea unilaterală a armelor nucleare. „Acest lucru ar fi în beneficiul adversarului politic”, potrivit posesorilor de arme nucleare. Este vorba despre eradicarea totală a tuturor armelor atomice, cea mai bună cale fiind ca oponenții să se dezarmeze simultan sub controlul unui organism neutru al Națiunilor Unite. Dezastrul și consecințele unui război nuclear sunt mult mai mari și mai dezastruoase decât orice sistem politic.

Problema este de a convinge guvernele țărilor care au arme nucleare să le desființeze. Aceste guverne se împotrivesc și doresc să păstreze armele nucleare. „Argumentul” lor este: „că, dacă vor desființa armele atomice, adversarul nu va face același lucru, deci renunță la suveranitatea națională în favoarea inamicului”. Și chiar dacă adversarul spune că o fac, ei continuă să păstreze în secret un stoc. „

Care sunt țările care au arme de distrugere în masă:

Acestea sunt: America, Rusia, China, Marea Britanie, Franța, Pakistan, India și Coreea de Nord. (Israelul și Iranul sunt, de asemenea, susținute că au arme nucleare, dar sunt negate).

Așadar, cum pot fi convinse țările să renunțe la armele nucleare și la alte arme de distrugere în masă? Aceasta este marea întrebare.

O metodă pas cu pas pare să aibă cele mai mari șanse de reușită.

1. 1. Puterile nucleare ar trebui să fie de acord să nu le folosească împotriva țărilor care nu au arme nucleare.

2. Puterile nucleare ar trebui să fie de acord să nu folosească niciodată primele arme nucleare.

3. Puterile nucleare ar trebui să fie de acord să pună armele atomice și alte arme de distrugere în masă, cum ar fi armele biologice și chimice, sub controlul unei organizații situate deasupra țărilor: de exemplu, o divizie specială a Națiunilor Unite.

Acestea ar trebui să fie de acord să nu mai dețină controlul asupra propriilor arme de distrugere în masă și să predea acest control în întregime Națiunilor Unite.

4. Sarcina acelui organism special al Națiunilor Unite este apoi să distrugă toate armele nucleare și toate celelalte arme de distrugere în masă în procente egale pentru fiecare țară.

Pentru aceasta, acel organism de control al ONU trebuie să aibă acces în toate locurile din lume.

5. În niciun caz nu trebuie să se dezvolte sau să se pună în funcțiune noi arme de distrugere în masă. Acest lucru este valabil pentru toate țările. O parte din acest lucru constă în faptul că trebuie distruse cunoștințele necesare pentru a distruge armele de distrugere în masă și toate facilitățile care fac acest lucru posibil.

6. Țările care sunt de acord să desființeze împreună armele de distrugere în masă trebuie să fie recompensate, iar țările care nu doresc să facă acest lucru trebuie să fie pedepsite.

Dar nu ar trebui să fie o repetare a invaziei americane din Irak, care a avut loc sub pretextul că Irakul dezvoltă arme nucleare. Acest argument nu a fost valabil, deoarece America însăși avea arme nucleare. În afară de aceasta, nu s-a dovedit că Saddam Hussein avea arme atomice. Iar acea invazie a provocat multă suferință în Irak. Cu alte cuvinte:

O țară cu arme nucleare nu are dreptul să atace o altă țară pe motiv că aceasta are sau dezvoltă arme nucleare.

În general, nicio țară nu are dreptul să atace o altă țară.

Forța militară împotriva unei alte țări ar trebui, prin urmare, să fie exclusă.

Pedeapsa împotriva unei țări care nu cooperează ar putea include:

Interzicerea funcționarilor guvernamentali relevanți care nu doresc să elimine o armă de distrugere în masă de a călători în afara țării lor.

Confiscarea fondurilor și a proprietăților politicienilor care doresc să păstreze arma de distrugere în masă. Înghețarea activelor străine ale țării respective

Excluderea din cooperarea internațională și din organismele internaționale.

Excluderea din sistemul monetar și din sistemul bancar.

Recompensarea țărilor care doresc să își desființeze armele de distrugere în masă ar putea include:

Recompensarea financiară condiționată a șefilor de guvern și a politicienilor care doresc să își elimine armele de distrugere în masă și permiterea monitorizării: de exemplu, orice politician important, cum ar fi un membru al parlamentului, ar putea primi 1 milion de dolari (sau mai mult), iar un șef de guvern 100 de milioane de dolari.

Sprijin financiar suplimentar, acorduri comerciale mai bune și fonduri de dezvoltare pentru țară, etc.

8.2.b.1. Tehnologia care ar putea amenința viața pe Pământ sau viața umanității nu ar trebui să fie dezvoltată niciodată.

Toate activitățile care pot duce la dispariția vieții pe Pământ sau doar a vieții umane ar trebui interzise și făcute imposibile.

8.2.b.2. Pentru siguranța tuturor, este mai bine să se declare o interdicție a armelor letale pentru cetățenii din fiecare țară.

Poliția poate fi echipată cu arme neletale, cum ar fi pistoale electrice, tazere și alte arme neletale, cum ar fi săgețile paralizante, care pot fi eficiente și pot elimina rapid pe cineva, în locul armelor letale. Acest lucru face ca greșelile, uciderea civililor, nevinovați sau nu, să fie imposibilă.

8.2.b.3. Abolirea conscripției. Este mai bine ca recrutarea să fie abolită în țările în care există (cu excepția cazului în care există o amenințare acută a unei forțe majore, ca de exemplu, în Israel, vecinii Rusiei, Ucraina, Georgia etc.).

Nu toți oamenii au predispoziția ereditară pentru fizicul, rezistența și curajul de care au nevoie soldații, prin urmare

nu ar trebui să forțăm persoanele să devină soldați dacă nu au predispoziție pentru asta. În plus, antrenamentul pentru a deveni soldat poate da un impuls negativ mentalității unui popor, deoarece, la urma urmei, oamenii învață că este în regulă sau acceptabil (în caz de război sau conflict) să ucidă oameni.

8.2.b.4. Scutirea obiectivelor de conștiință. Toate persoanele din toate țările cu recrutare (sau în armată, poliție sau oriunde se poate recurge la violență), care au obiectii de conștiință față de folosirea forței, ar trebui să fie scutite de aceasta. Acest lucru poate fi făcut, de exemplu, din motive religioase, prin aplicarea strictă a celei mai importante dintre cele zece porunci: „Să nu ucizi”.

O țară le poate oferi apoi un serviciu civil de înlocuire.

8.2.b.5. Toți militarii, polițiștii și membrii serviciilor secrete din toate țările nu ar trebui să se supună ordinelor de a recurge la violență nepotrivită sau nedreaptă împotriva civililor sau a persoanelor nevinovate.

Acest lucru înseamnă, printre altele, că niciun soldat nu poate folosi arme de distrugere în masă. Pentru aceasta, el trebuie să nu se supună unui ordin de sus pentru a face acest lucru.

Toate țările nu ar trebui să urmărească în justiție personalul militar care nu a respectat un astfel de ordin dovedibil.

Acest lucru ar trebui să fie consacrat într-un tratat internațional.

Orice persoană, indiferent de locul în ierarhia unei țări sau a unei armate, inclusiv președintele, ministrul apărării sau comandantul șef al armatei unei țări, care ordonă utilizarea armelor de distrugere în masă ar trebui să fie considerată criminal de război și să fie judecată de Curtea Penală Internațională și să primească aceeași pedeapsă ca și cei responsabili de genocid.

8.2.b.6. **Toți** membrii grupurilor violente, fie **că** sunt membri ai unor bande criminale sau membri ai unui grup extremist, nu ar trebui **să** se supună ordinelor de a folosi **violența** nepotrivită sau nedreaptă împotriva civililor, copiilor sau persoanelor nevinovate.

Membrii grupurilor violente ar trebui să încerce să elimine **violența** din grup, adică să facă grupul să nu mai folosească **violența** sau intimidarea. În cazul în care nu reușesc să facă acest lucru și nu au posibilitatea de a face acest lucru în viitor, ar trebui să părăsească un astfel de grup cât mai curând posibil.

Aceste grupuri pot fi înfrânte prin forță și complet distruse, dar în unele cazuri sunt foarte greu de eradicat.

8.2.b.6.1. Apoi, trebuie **să** fie transformate din interior dintr-un grup violent într-un grup non-violent.

Că grupurile violente se pot transforma în grupuri non-violente a fost dovedit de istorie.

Grupările comuniste violente de dinainte de Primul Război Mondial au evoluat după cel de-al Doilea Război Mondial de la opoziția totalitară la partide cu forme social-democrate.

Grupările fasciste violente de dinaintea celui de-al Doilea Război Mondial au evoluat în partide parlamentare de dreapta după cel de-al Doilea Război Mondial.

În mod similar, ar trebui să fie posibil să se convingă grupurile jihadistice violente să renunțe la violență și să continue ca grupuri politice și religioase fără violență.

De asemenea, ar trebui să fie posibil să convingem bandele criminale violente să renunțe la violență și intimidare și să înceapă să facă binele ca grup în loc să facă rău.

În ultimele două grupuri, care au adesea o ierarhie ierarhică, depinde în mare măsură de cine este la conducere și de modul în care este exercitată această conducere. Tranziția de la violent rău la non-violent bun poate veni printr-o „convertire” a liderului principal: înțelegerea faptului că violența folosită nu este bună, sau printr-o nouă conducere care și-a stabilit obiectivul de transformare într-un grup pașnic.

Dacă indivizii își stabilesc obiectivul de a transforma un grup violent rău într-un grup pașnic bun, trebuie să se

asigure că ei înșiși sunt la conducere. Pentru a face acest lucru, ei trebuie să fie atunci mai buni decât liderii existenți în ceea ce privește valorile grupului respectiv:

Dacă într-o bandă conducerea se datorează exclusiv câștigării unei lupte, trebuie să fie capabili să lupte mai bine decât liderii existenți. Astfel, ei pot învinge conducerea existentă într-o luptă unu la unu.

Dacă într-un grup ideologic (comunism, fascism sau jihadism) conducerea se bazează pe cunoașterea ideologiei și a obiceiurilor, trebuie să fie mai bună decât conducerea existentă. În orice caz, ar trebui să fie mai buni în a convinge membrii grupului.

În niciun caz nu trebuie să dea impresia că sunt spioni sau susținători ai dușmanilor grupului.

Cu toate acestea, ar trebui să se asigure că au suficienți susținători cu suficientă simpatie în cadrul grupului înainte de a face orice încercare de a prelua conducerea. Dacă este necesar, trebuie să recurgă la violență în cadrul grupului pentru a face acest lucru.

De asemenea, conducerea existentă poate fi eliminată prin practici secrete. Acest lucru se poate face, de exemplu, prin „dovedirea” în secret a faptului că integritatea lor față de grup este viciată.

Cu ajutorul unor influențatori psihici foarte puternici, în funcție de situație, fie conducerea existentă poate fi schimbată, fie, prin orice mijloace, noua conducere, care caută pacea, poate fi adusă la putere, fie că întregul grup este distrus.

Când este vorba de tiranie sau de cartelurile de droguri, care folosesc crima și mita pentru a-și menține imperiul, când guvernul este corupt și poliția este mituită, oamenii care suferă și victimele se pot organiza și își pot forma propria armată secretă pentru a-și apăra viețile și stilul de viață.

Ceva similar pare să se întâmple în Mexic. Dar experiența a demonstrat prudență în acest sens. Chestia este că nicio bandă nu va rezista în fața unei populații înarmate bine organizate, care navighează pe o busolă morală bună. Acele miliții civile pot folosi apoi acțiuni secrete de gherilă pentru a elimina bandele opresive. Pentru a face acest lucru, ele trebuie să coopereze cu toate forțele sincere din cadrul guvernului, poliția și armata, care doresc să elimine bandele, și trebuie să îi demonteze pe oficialii și polițiștii corupți. Pentru aceasta, grupul de rezistență are nevoie de propriul serviciu de informații.

Cu toate acestea, trebuie avut grijă ca aceste miliții civile să nu fie ele însele manipulate de bande rivale sau abuzate de politicieni corupți sau să nu degenereze ele însele într-o bandă. Prin urmare, este imperativ ca la conducere să se afle doar persoane cu o înaltă ținută morală, care au doar bunele intenții ale oamenilor, și nu cei care par să aibă în vreun fel un câștig personal. Acest lucru necesită democrație internă și critică.

În plus, este imperativ ca toți membrii miliției civile să predea armele de îndată ce obiectivul este atins, adică atunci când grupul (grupurile) opresiv(e) este (sunt) învins(e) și, ulterior, miliția civilă se dizolvă. Disponibilitatea de a face acest lucru este cel mai important criteriu pentru a se alătura ca membru al unei astfel de miliții civile. Orice persoană care dorește să dețină arme pentru sine sau pentru un grup ar trebui să fie interzisă.

În caz contrar, soluția la problemă a devenit o problemă mai mare decât problema însăși.

Este ceea ce s-a întâmplat în Libia, când a fost înlăturat Gaddafi.

Apoi, milițiile civile sunt noile bande care trebuie combătute și sunt mai dure decât vechile bande sau opresorii.

Celălalt criteriu important este că miliția civilă nu trebuie să ucidă niciodată, niciodată, victime nevinovate. Prin urmare, înainte de a proceda la această formă de rezistență, celelalte opțiuni trebuie să fie complet epuizate și trebuie îndeplinite ultimele condiții menționate.

Dacă nimic nu ajută, victimele – care includ adesea membri de rang inferior ai grupului – se pot ruga pentru schimbare.

Dacă Dumnezeu vrea să pună capăt practicilor mizerabile ale bandelor criminale, ale criminalilor ideologici, ale șantajistilor, ale hoților, ale amenințătorilor, ale

asupritorilor etc., acest lucru se va întâmpla cu ajutorul lui Dumnezeu.

8.2.c. Se pot face excepții de la regula de a nu ucide niciodată în următoarele cazuri: :

8.2.c.1. Armata în următoarele condiții:

Pentru apărarea țării sau a regiunii și împotriva atacurilor țărilor agresive sau a teroriștilor care încearcă să asuprească populația, armele letale pot fi utilizate la scară limitată. Considerăm că este permisă doar în scopuri de apărare și pentru a respinge și a înăbuși din fașă atacurile teroriste.

Forța letală ar trebui să fie folosită doar foarte precis împotriva atacatorilor individuali și trebuie făcut totul pentru a evita victimele civile.

Ar trebui să existe un grup de studiu științific pentru a vedea cum se pot evita „daunele colaterale”.

Dacă există posibilități reale de a atinge același obiectiv fără arme letale, aceste posibilități ar trebui să fie folosite.

Acum, există o problemă pentru locuitorii unei țări să judece dacă sunt atacați de o altă țară sau dacă ei înșiși sunt agresorii. Într-o societate în care toate informațiile sunt disponibile în mod liber, aceasta nu este o problemă atât de

mare. Dar, mai ales în țările cu guverne agresive, informațiile, adică mass-media, sunt de obicei și ele manipulate. În 1939, de exemplu, Hitler și-a apărut atacul asupra Poloniei făcându-i pe germani să creadă că tocmai Polonia era cea care ataca Germania, ceea ce era o minciună flagrantă.

În mod similar, guvernul rus, care, de fapt, își amenință toți vecinii și a ocupat multe țări, și-a făcut și își face propriul popor – și pe cei pe care vrea să îi folosească în scopurile sale – să creadă că tocmai aceste alte țări sunt cele care înconjoară și (vor să) atace Rusia. Într-o situație de război, minciunile nu sunt evitate. Pentru a susține armata țării tale, trebuie mai întâi să evaluezi în mod independent dacă armata luptă pentru cauza corectă, adică dacă este vorba cu adevărat de o apărare sau dacă este vorba, în schimb, de un război de agresiune. Este important ca fiecare să fie sceptic și critic față de informațiile difuzate de guvernul țării respective și să compare aceste informații cu alte informații care le contrazic.

Când poliția are dreptul să folosească arme letale și când populația are dreptul să se apere cu arme letale

8.2.c.2. În atacurile teroriste și împotriva jihadului

Șoferul camionului care a călcat 84 de persoane la Nisa în 2016 nu a putut fi oprit decât trăgând gloanțe prin parbriz, de exemplu.

8.2.c.3. Atunci când pedeapsa cu moartea este considerată necesară pentru a pune capăt unei serii de atacuri sau pentru a preveni atacurile teroriste.

8.2.c.4. Atunci când o țară este ocupată de o altă țară

Acesta a fost cazul cuceririi Americii și a coloniilor sale de către europeni și al ocupării Ucrainei de către Rusia. De asemenea, în cazul Afganistanului ocupat de Rusia în 1980.

8.2.c.5. Cu privire la amenințarea cu genocidul

În cazul în care o țară sau un grup dintr-o țară comite genocid împotriva unei anumite părți a populației, acea parte a populației are dreptul de a se apăra prin forță, iar alte țări sau grupuri au dreptul de a ajuta prin forță acea parte a populației amenințată. Acesta a fost cazul în Americi, unde indienii au fost exterminați în masă de către spanioli conduși de Cortez și alții și de portughezi, iar în America de Nord de către englezi și alți imigranți europeni: Din nefericire, nicio altă țară nu a venit în ajutorul lor; A fost cazul celui de-al doilea război mondial , când evreii și țigani au fost uciși în masă de naștiții germani, la care s-a pus capăt prin victoria Aliaților, a fost cazul Ucrainei în 1938, când guvernul comunist al Uniunii Sovietice a permis în mod deliberat ca milioane de ucraineni să moară de foame, și a fost cazul Cambodgiei, unde Khmerii Roșii au exterminat o treime din populație între 1975 și 1979, și a fost cazul Rwandei și al Burundiului, unde armata tutsi a pus capăt acestei situații.

8.2.c.6. Atunci când prin uciderea unei persoane sau a unui grup mic poate fi salvat un grup mult mai mare de oameni. Cazul extrem de rar în care suntem absolut siguri că uciderea unui agresor este singura modalitate de a salva viețile altora sau a noastră sau a unei alte persoane nevinovate și bune. De exemplu, atunci când un atentator sinucigaș cu bombă poate fi oprit doar prin uciderea lui. Această temă a fost preluată în 2016 în drama judiciară germană pentru t.v. : „Terror-Ihr Urteil”, în care telespectatorii au fost rugați să se pronunțe cu privire la următoarea situație: Poate un pilot de vânătoare să doboare un avion de pasageri cu peste 150 de persoane la bord, pentru a împiedica avionul deturnat de teroriști să se prăbușească pe un stadion de fotbal cu 70.000 de oameni ?

87% dintre telespectatori s-au pronunțat în favoarea eliberării pilotului: au considerat că acest lucru este permis. Dacă nu există nicio altă modalitate de a salva viețile mai multor oameni, este permisă uciderea unuia sau a unui grup mic de teroriști.

8.2.c.7. Pentru a apăra una sau mai multe persoane nevinovate de atacuri violente.

Acest aspect a fost deja discutat în secțiunea 6.1.1. despre lupta împotriva bandelor criminale violente, dar se poate referi și la mai multe situații, cum ar fi atacurile unui aparat de stat, secret sau nu, în tiranii, sau atacurile unor asasini plătiți de anumite mari corporații.

8.2.c.8. Avortul. În cazul în care se spune că un făt are probleme fizice sau psihice grave sau o boală gravă incurabilă. Acest lucru poate fi diagnosticat în zilele noastre la un copil nenăscut înainte de naștere . Toate femeile însărcinate ar trebui să fie supuse unui test de depistare a stării de sănătate și a bolilor și defectelor – atât fizice, cât și mentale – ale copilului care urmează să se nască. Istoricul familial ar trebui, de asemenea, să joace un rol pentru a vedea în ce măsură există factori ereditari.

Un alt motiv pentru avort este dacă acesta este singura modalitate de a salva viața mamei.

Cu toate acestea, nu este corect să se recurgă la avort doar din motive sociale (sărăcie sau marginalizare socială). Dacă există doar motive sociale: mama se droghează, sau nu poate hrăni copilul, sau tatăl este un infractor, sau țara este în război, nu este bine să se facă avort, atâta timp cât copilul în sine este sănătos din punct de vedere genetic: fizic și mental. Copilul ar trebui apoi să fie luat în plasament familial sau în adopție.

Capitolul 9: Despre ajutor și refugiați

9 .1. Ajutorul pentru țările sărace este necesar și ajutorul în caz de dezastre este absolut necesar.

Cu toate acestea, cel mai bun ajutor este să-l înveți pe cel care ajută să se ajute singur. La urma urmei, există întotdeauna un interes propriu atât la cel care ajută, cât și la cel ajutat. Iar lucrătorul umanitar, chiar și cu cele mai bune intenții, poate face rău persoanei care trebuie ajutată, neștiind că aduce cu el boli cărora populația afectată nu le poate face față, sau afectând, fără să vrea, elementele bune ale culturii indigene, sau prin greșeli care sunt inevitabile în orice acțiune umană.

Acestea fiind spuse, Europa, în special, dar și într-o anumită măsură, are o datorie de onoare față de Africa, Asia și indienii din Americi, prin faptul că i-a exploatat, ucis și înrobii în trecut.

Este datoria umană a fiecăruia de a-i ajuta pe cei aflați în nevoie, iar acesta este, de asemenea, principalul mesaj de bună conduită al tuturor religiilor lumii.

În caz de foamete, inundații, cutremure, tsunami sau alte dezastre, este de datoria tuturor celor care au simțul responsabilității să ajute. Cu toate acestea

, este apoi necesar să ne asigurăm că cel puțin 60 % din banii strânși sunt cheltuiți efectiv pentru cei afectați și, din păcate, de multe ori nu este cazul.

Este, de asemenea, important să ajutăm țările sărace să se dezvolte structural într-o țară în care toată lumea are ce mânca, un acoperiș deasupra capului, unde este sigur și, de asemenea, unde educația și asistența medicală sunt accesibile tuturor.

Interesul Europei de a ajuta Africa să se dezvolte constă și în faptul că, într-o Africă dezvoltată, emigranții ilegali nu pleacă în Europa. Având în vedere că sunt în mare parte oameni nedezvoltați, fără cunoștințe, aceștia nu ar găsi deloc un loc de muncă adecvat. La urma urmei

, majoritatea locurilor de muncă cu forță musculară sunt preluate de mașini și automate. Atunci, ilegalistilor nu le rămâne decât să cerșească sau să fure. În plus, există riscul ca teroriștii să vină în Europa, deoarece organizațiile teroriste pescuiesc adesea într-un iaz tulbure. Traficanții de persoane din Africa prezintă o imagine foarte roz a viitorului pentru cei care doresc să emigreze în Europa, dar acest lucru este complet contrar adevărului.

9.2. Refugiați

Majoritatea refugiaților autentici care fug în Europa o fac dintr-un conflict legat de islam sau dintr-un conflict co-sponsorizat de Rusia sau de America: fie din Afganistan, fie din Iran, Irak, Yemen, Eritreea, Libia sau Siria. Desigur, există și alți „refugiați”, cum ar fi imigranții chiar și din țări sigure precum Armenia, Maroc, Albania și diverse țări africane, dar aceștia vin pentru că ei cred că vor avea o viață mai bună aici din punct de vedere financiar și economic: aceștia nu sunt refugiați „adevărați”.

În America de Sud, Columbia, prin intermediul unui grup terorist marxist, a oferit cei mai mulți refugiați, iar acum Venezuela, prin președintele „socialist” Maduro.

În afară de islamul intolerant, oamenii fug și de dictaturi, în special de dictaturile „socialiste”, ca în Africa, în Zimbabwe și, mai devreme, din Etiopia, când Mengistu era la conducere. În 2018 și 2019, milioane de oameni fug din Venezuela, unde președintele Maduro este la conducere și unde „socialismul” său provoacă foamete.

Căderea anumitor dictaturi a fost urmată de haos și război civil, care în multe cazuri a fost chiar mai rău decât dictatura respectivă. Acesta a fost cazul Irakului și al Somaliei, dar și al Libiei și al Congo Kinshasa. În această din urmă țară, în special, mizeria este incalculabilă din cauza anilor de război civil purtat de tot felul de grupuri militante și a unei armate și a unui guvern corupt și lipsit de încredere....

De la căderea lui Gaddafi, traficanți de persoane fără scrupule au încercat să convingă africani din Africa Centrală și din Sahel să vină în Europa ca migranți. Acolo, ei nu au niciun viitor și, dacă nu mor de sete în Sahara, sunt uneori folosiți ca sclavi în Libia.

Dar, de fapt, nu ar fi trebuit să plece dacă nu ar fi crezut minciunile acestor traficanți de persoane, care operează în principal din Nigeria.

Nici refugiații din Afganistan, Irak și Siria nu sunt întotdeauna patetici. Dintre refugiații sirieni și irakieni, unii au încă opinii fundamentaliste și pline de ură. O mică parte dintre ei, aproximativ 2% din numărul total de refugiați din Siria și Irak chiar par să fi fost trimiși de organizații teroriste precum SI sau El Kaida sau chiar de serviciile secrete ale lui Assad sau să sprijine SI din Europa fie pentru a comite atacuri teroriste aici, fie, în orice caz, pentru a încerca să preia puterea. Dar aceste organizații vor să profite și de ceilalți refugiați, care au fugit de domnia de teroare a lui Assad, responsabilă pentru aproape o jumătate de milion de morți și 8 milioane de refugiați.

Unul dintre cei mai importanți imami sunniți, șeicul Mohammed Ayed, a declarat într-un discurs ținut la Moscheea Al Aqsa din Ierusalim la 11-9-2015: „Musulmanii ar trebui să folosească aflulxul de refugiați din Europa pentru a cuceri aceste țări”.

În septembrie 2015, ministrul libanez al educației, Elias Bou Saab, a avertizat că în fluxul uriaș de refugiați care se

Îndreaptă spre vest s-ar putea ascunde infiltrați ai Statului Islamic. Potrivit ministrului libanez, 20.000 de extremiști musulmani s-au infiltrat în taberele de refugiați sirieni.

Trebuie să-i ajutăm pe refugiați, dar **fără să** cădem victime ale acestei „conspirații a refugiaților”. Cel mai bine îi ajutăm pe refugiați garantând **și** plătind o primire adecvată în propria regiune **și**, dacă este necesar, asigurând-o noi **înșine**.

Există o diferență între responsabilitățile politice **și** cele individuale.

Treaba politicianului este să împiedice refugiații să părăsească regiunea lor, de exemplu, pentru a ajunge în Europa.

Un exemplu și mai deschis al conspirației refugiaților, este ceea ce a făcut Lukașenko, dictatorul din Belarus, adunând refugiați pentru a-i trimite în UE pentru a submina UE. nrc.nl a scris la 12 noiembrie 2021:” Din Damasc, Cham Wings Airlines, deținută de un văr al președintelui Assad, operează 20 de zboruri săptămânale către Minsk. Cham Wings transportă, de asemenea, mercenari ruși între Rusia și Libia. Migranții sunt acum aduși la Minsk din 20 de țări. Chiar și din Venezuela, un vasal strategic al Rusiei în Caraibe. Avioanele de război rusești efectuează patrulări în spațiul aerian al Belarusului. Spre deliciul președintelui Lukașenko: „Lăsați-i să guște, lăsați-i să țipe [de cealaltă parte a graniței]. Da, acestea sunt bombardiere care ar putea avea bombe nucleare la bord”.

Dar nu putem da vina pe refugiații individuali pentru că au venit în Olanda sau în Europa: și noi am face același lucru în locul lor. Treaba noastră este să fim buni cu refugiații: cu fiecare dintre cei pe care îi întâlnim, indiferent dacă au intenții bune sau nu, dar, bineînțeles, trebuie să evităm să devenim victime ale criminalilor sau teroriștilor.

Dar punctul nostru de plecare este: să-i ajutăm pe acei oameni care au fugit de violență, război și opresiune. Ar trebui să-i tratăm ca pe niște prieteni pe acei refugiați cărora li s-au acordat permise de ședere și să le oferim ajutor dacă au nevoie de el. Trebuie să ne amintim că aceștia pot aduce, de asemenea, o contribuție valoroasă la societatea olandeză sau la olandezii individuali.

Un exemplu de rezolvare a problemei refugiaților este următoarea propunere:

9.2.1. Refugiații ar trebui să fie primiți în adăposturi sigure (tabere de primire) în propria regiune. Acest lucru este de preferință într-o țară sigură în care se vorbește aceeași limbă sau se împărtășește aceeași religie. Astfel, refugiații sirieni ar fi cel mai bine găzduiți într-o țară vorbitoare de limbă arabă, cum ar fi Iordania, Egipt, Arabia Saudită, Tunisia, Algeria, Maroc etc. În cazul în care, în mod neașteptat, acest lucru nu este absolut posibil, de exemplu, pentru că o astfel de țară nu este nici ea sigură, atunci într-o țară vecină sigură (cum ar fi Turcia) sau într-o țară din regiune (de exemplu, Azerbaidjan)

Avantajul unei țări cu același grup lingvistic sau cu aceeași religie este că refugiații se integrează mult mai ușor în țara gazdă, iar populația țării gazdă îi acceptă mult mai ușor. Prin urmare, refugiații islamici ar trebui să fie găzduiți într-o țară islamică.

Dacă aceștia sunt găzduiți într-o țară neislamică, mai devreme sau mai târziu, acest lucru ar putea începe să cauzeze probleme, deoarece islamii nu doresc să accepte obiceiurile celor care nu sunt islamii și pentru că populația țării gazdă va începe să se opună islamistilor, mai ales dacă au loc atacuri jihadiste sau dacă integrarea eșuează. Deoarece mulți musulmani fundamentalisti îi privesc cu dispreț pe nemusulmani sau chiar sunt nevoiți să îi urască (obligatoriu) și deoarece musulmanii vor să cucerească lumea, este probabil ca integrarea să eșueze. În Europa de Vest, integrarea unui grup mare de musulmani reușește, dar și a unui grup semnificativ nu reușește, inclusiv a noilor veniți din a treia generație.

Deși prima generație de imigranți musulmani de aici s-a comportat frumos, problemele au început cu a doua generație, chiar dacă aceasta ar fi doar o minoritate de imigranți musulmani.

Care sunt aceste probleme: o puternică suprareprezentare în infracționalitate, sprijin pasiv pentru terorism (chiar dacă părinții nu au nimic de-a face cu el) și, pentru un mic grup, sprijin activ pentru terorism, deranj și comportament intolerant față de obiceiurile nativilor care nu sunt în concordanță cu cultura islamică: cum ar fi mâncatul în

timpul Ramadanului, consumul de carne de porc, purtarea de fuste scurte, tratamentul egal al bărbaților și femeilor, nuditatea, homofilia, consumul de alcool, critica religiei și critica islamului. (Aceiași musulmani fundamentalisti au, de obicei, critici complet nefondate la adresa creștinismului. Dar, în timp ce în lumea occidentală toată lumea nu are nicio problemă în a critica creștinismul, nu acceptă încă 1% din aceleași critici la adresa islamului).

În primăvara anului 2018, o tânără kurdă yezidi, Ashwaq (19 ani), căreia i s-a acordat azil în Germania, s-a trezit brusc față în față cu un alt solicitant de azil: luptătorul SI, care o răpise din satul ei natal în 2014 în Siria, unde a fost ținută captivă alături de multe alte persoane ca sclavă sexuală. Ashwaq a raportat cazul, dar poliția germană i-a spus că nu poate face nimic pentru ea, deoarece bărbatul se bucura de statutul de refugiat ca și ea. Ea a decis atunci că este mai sigur să se întoarcă la tatăl ei din Kurdistanul irakian.

Ura musulmanilor fundamentalisti împotriva nemusulmanilor, în special a băștinașilor, provoacă, la rândul ei, sentimente de ură în rândul populației autohtone, nu numai în special în rândul celor care erau deja a priori împotriva străinilor, ci chiar și în rândul celor care doresc relații bune cu imigranții: pe scurt, un cerc vicios care duce la relații și tensiuni nedorite între musulmani și nemusulmani. Pentru a sparge acest lucru, trebuie luate măsuri active împotriva școlilor coranice, a cursurilor de formare sau a predicatorilor care predică ura împotriva „necredincioșilor”. Cu toate acestea, majoritatea localnicilor nu înțeleg ceea ce spun acești predicatori în limba arabă, deci și aceasta este o problemă.

9.2.2. Refugiații dintr-o țară mare ar trebui să poată fi găzduiți într-o parte sigură a aceleiași țări, dacă există o parte sigură mare. Acesta este cazul în Mali și Nigeria, de exemplu.

9.2.3. Refugiații ar trebui să fie cazați pe continentul lor. Astfel, în principiu, refugiații afgani ar trebui să fie primiți în Iran, Pakistan sau Asia Centrală, iar foștii colaboratori ai regimului pro-rus în Rusia; refugiații pakistanezi în India, refugiații chinezi în Taiwan sau în Asia de Sud-Est, refugiații nord-coreeni în Coreea de Sud, refugiații eritreeni și somalezi în Etiopia și Kenya etc.

În Liban, 1 din 3 locuitori este refugiat. Libanul ar trebui să fie eliberat de refugiații sirieni și toate celelalte țări ar trebui să accepte o parte din refugiații din Liban, în special țările arabe bogate. Palestinienii ar trebui să fie complet integrați în Liban, iar taberele lor de refugiați ar trebui desființate. Interdicția impusă refugiaților de a munci ar trebui ridicată, dar atunci când solicită locuri de muncă, rezidenții nativi ar trebui să aibă prioritate.

Deoarece mulți solicitanți de azil mint în legătură cu originea lor, iar folosirea takyya este permisă de musulmani, este important să se verifice, de asemenea, dacă vorbitorii de limbă arabă provin din Siria, având în vedere că există 300 de milioane de vorbitori de limbă arabă.

Mulți dintre cei care se dau drept refugiați sunt, de fapt, imigranți economici, în căutarea unei vieți mai bogate.

Așadar, pentru o țară suprapopulată sau pentru o țară care nu dorește imigranți, acest lucru ar trebui oprit.

9.2.4. Taberele de refugiați irakieni, sirieni și libieni existente ar trebui să primească fonduri adecvate din partea țărilor europene, a țărilor arabe bogate și a altor țări bogate, cum ar fi America, Canada și Australia, astfel încât să existe locuințe decente, hrană, asistență medicală, educație, formare și locuri de muncă.

9.2.4. 1. Pentru a găzdui toți refugiații care vin acum sau mai târziu în Europa în propria lor regiune, ar trebui să se înființeze acolo noi adăposturi sigure, plătite în întregime de țările europene bogate, cu gestionarea și controlul în mâinile unei anumite țări europene pentru a preveni fraudă. Asta înseamnă că Germania va avea propriile tabere, Olanda propria tabără, Franța, Spania și Italia, Anglia, Norvegia, Suedia și Danemarca propriile tabere etc. Acesta este cel mai bun mod de a lucra rapid și eficient și, în acest fel, aceste tabere de primire pot concura între ele pentru a vedea cine oferă cea mai bună primire.

9.2.4.2. În cazul în care taberele sunt situate într-o zonă în care plouă mult sau în care temperatura diurnă de iarnă scade sub 12 grade Celsius, refugiații ar trebui să fie înrolați pentru a construi case rezistente la cutremur din materiale locale sau ieftine, cum ar fi lut, paie sau din case container, lemn, piatră etc. Ar trebui să existe încălzire geotermală a solului pentru întreaga tabără, care este mai ușor de instalat în zonele seismice. Deși aceasta este o investiție costisitoare, se va amortiza în decursul anilor.

9.2.4.3. În taberele de refugiați, în principiu, toți refugiații adulți apti de muncă ar trebui să lucreze sau să studieze. Există numeroase cursuri gratuite prin intermediul internetului și destui refugiați și artizani instruiți pentru a-i învăța o meserie pe cei slab calificați și pe șomeri.

9.2.4.4. Taberele de refugiați ar trebui să fie autosuficiente din punct de vedere economic în termen de 5 ani. Refugiații ar trebui să fie autosuficienți în ceea ce privește construcția caselor și încălzirea solului și autosuficienți în ceea ce privește cultivarea propriilor alimente sau câștigarea de bani.

9.2.5. Ar trebui să se convină cu țara gazdă ca, după 10 ani, refugiații să poată obține cetățenia țării gazdă și să se integreze pe deplin, atât timp cât nu reprezintă o amenințare pentru securitatea țării gazdă. Pentru ca apoi să poată lucra și locui în case normale în afara taberei de primire. Acest lucru se aplică doar refugiaților politici, dacă nu se pot întoarce nici după 10 ani fără a pune în pericol securitatea, nu se aplică imigranților economici.

Acest lucru permite taberei de primire să primească noi refugiați. Interzicerea refugiaților de a munci poate rupe financiar o țară gazdă.

9.2.5.1. Dacă populația locală a țării gazdă suferă din cauza sosirii refugiaților, atunci țările europene ar trebui să colaboreze cu America și cu țările arabe bogate pentru a remedia cauza acestei suferințe. De exemplu, dacă în Iordania sau Liban există o penurie de apă din cauza sosirii

masive de refugiați, atunci țările donatoare ar trebui să construiască uzine de desalinizare a apei sărate pe coastă, astfel încât apa de mare să devină apă dulce. Astfel de proiecte ar trebui să implice populația locală, astfel încât aceasta să aibă și locuri de muncă.

9.2.6. **Țările gazdă** ar trebui să beneficieze din punct de vedere economic atunci când **găzduiesc** refugiați. Acest lucru ar putea implica refugiați dezvoltati, de exemplu pentru a îmbunătăți asistența medicală. Pe lângă taberele de primire plătite de Europa, ar trebui inițiate, în cooperare cu țara gazdă, proiecte de dezvoltare, plătite de Europa, care să aducă beneficii țării gazdă.

9.2.7. Refugiații care sunt în contact cu teroriștii sau care au simpatii pentru jihadismul violent ar trebui să își piardă imediat statutul de refugiat și statutul de rezident și să fie returnați în țara din care au venit ei sau părinții lor (paterni). Aici este vorba despre indivizi, nu despre familii: de exemplu, un tată sau un frate trebuie să se întoarcă, dar restul familiei, care nu are această simpatie, poate rămâne.

9.2.7. 1. Țările europene ar trebui să coopereze cu țara gazdă și cu toate țările arabe pentru a investiga cine este un potențial terorist.

9.2.7.2.2. Europa va trebui să cumpere regulat timpi de antenă la radio și televiziune în Africa, în toate țările de unde provin refugiații economici, pentru a arăta că viața unui ilegal în Europa este foarte proastă și cu siguranță nu

este mai bună decât viața lor în Africa și pentru a-i descuraja să vină.

9.2.7.3. Imigranții economici africani ar trebui să fie trimiși înapoi în țările de origine.

În același timp, ar trebui permisă o imigrație legală foarte limitată (cel mult câteva zeci sau sute de persoane pe țară) din țările africane, de exemplu pentru studenți și vizitatori speciali, cum ar fi oamenii de afaceri, artiștii, sportivii sau vizitatorii în vacanță, cu verificări privind întoarcerea acestora. Regulile de admitere sunt apoi foarte stricte.

Acest lucru implică, de asemenea, imposibilitatea, pe cât posibil, a imigrației ilegale.

Imigranții economici ilegali africani nu se pot aștepta la nimic pozitiv de la viața în Europa. Le este interzis să închirieze case sau să lucreze. Prin urmare, pentru a-și asigura veniturile, ei se bazează pe activități ilegale, pe traficul de droguri, pe jafuri și furturi. Acest lucru accentuează contrastul cu populația europeană nativă, astfel încât, mai devreme sau mai târziu, se confruntă cu rasismul. Acest lucru îi împinge și mai mult la margine: nu va exista nicio integrare: mai degrabă se vor radicaliza, dacă sunt musulmani, și vor fi apoi carne de tun pentru organizațiile violente jihadiste. Cu alte cuvinte, nici pentru ei înșiși, nici pentru europeni, imigrația lor în Europa nu va fi benefică.

9.2.7.4. Împreună cu țările europene, Turcia și țările arabe, ar trebui să existe o forță de poliție militară internațională care să destructureze toate rețelele de trafic de persoane și să aresteze traficanții de persoane. Dacă acest lucru nu reușește în curând, traficanții de persoane ar putea fi scoși în afara legii contra unei recompense de cel puțin 10.000 de euro. Acum, în 2016, paza de coastă italiană aduce imigranți din Africa din Libia în Italia, în loc să îi trimită înapoi, la fel ca și așa-numitele „organizații umanitare de ajutor”, cum ar fi „Medici fără frontiere”. Suspiciunile de infiltrare mafiotă sau de colaborare cu traficanții de persoane ale acestor organizații „umanitare” sunt din ce în ce mai des invocate.

9.2.7.5. Ar trebui să existe o supraveghere militară a frontierelor externe ale Europei. În cazul în care refugiații le trec, aceștia ar trebui să fie returnați de unde au venit, cu avertismentul că vor fi pedepsiți data viitoare.

9.2.7.6. Trebuie construite bărci de întoarcere. Vechile nave de croazieră pot fi transformate în acest scop. Acestea vor fi bărci-închisoare sub control militar, deoarece refugiații se vor opune cel mai probabil întoarcerii lor cu forță. Aceste ambarcațiuni ar trebui să fie folosite pentru a-i întoarce pe refugiați în taberele de primire, pe care Europa le-a construit în regiune. Aceste ambarcațiuni pot fi folosite pentru toți imigranții nedorți, care provin din acea regiune.

9.2.7.7. Unde ar trebui să fie duși imigranții africani care sunt trimiși înapoi ?

Pentru aceasta, Europa ar trebui să încheie un acord cu principalele țări africane de unde provin, așa cum a făcut CE cu Turcia. Acestea vor fi plătite pentru fiecare „refugiat” sau imigrant pe care îl primesc înapoi. De asemenea, ajutorul pentru dezvoltare va fi îmbunătățit atât în natură, cât și în bani. Datoriile acestor țări vor fi apoi anulate cu condiția ca acestea să coopereze loial în preluarea imigranților ilegali. De asemenea, acestor țări (în special țărilor din Sahel) li se va cere, în cooperare cu forțele de poliție europene, să nu mai permită trecerea niciunui călător imigrant către Africa de Nord.

9.2.7.8. „Refugiații” care nu au acte și care nu doresc în niciun caz să declare de unde provin sunt trimiși într-o tabără de primire închisă într-o țară africană extrem de săracă, de exemplu Republica Centrafricană sau Niger. Acolo, aceștia sunt obligați să muncească în schimbul hranei și adăpostului până când declară de unde provin. Apoi sunt duși înapoi în țara lor de origine. Țara în care se află tabăra de primire este apoi plătită de Europa pentru primirea lor.

9.2.8. Cu toate acestea, pentru un anumit grup de refugiați, care nu provin din Europa, țările europene trebuie să rezerve spațiu.

Acestea sunt cazuri speciale care pot fi utile țării noastre într-un anumit fel și care nu pot rămâne în taberele de primire din regiune din motive umanitare sau de securitate sau pentru că sunt abuzați sau discriminați, atunci când acest lucru nu poate fi rezolvat în regiune.

De exemplu, pentru a restabili unitatea părinților și a copiilor care, indiferent de motiv, nu se pot întoarce sau pentru cazuri medicale care nu pot fi rezolvate la nivel local sau pentru dizidenții politici, religioși sau filozofici, cum ar fi Ayaan Hirsi Ali, de exemplu, sau pentru membrii grupurilor persecutate în regiune.

Anumite grupuri de musulmani sunt, în principiu, în favoarea păcii și a securității și au o contribuție pozitivă pentru pace, justiție și toleranță în lume:

Ne gândim la: Sufiții, Amadiyyah, Alevis (cu excepția cazului în care fac parte din clubul lui Assad), modernismul islamic, coranismul, Tolu-e-Islam etc., precum și anumite asociații, cum ar fi Asociația Revoluționară a Femeilor din Afganistan fondată de Meena Kamal, în India și Pakistan, Khudai Khidmatgar (slujitorii lui Dumnezeu) a lui Khan Abdul Ghaffar Khan, druzii și anumite popoare asuprite, cum ar fi Hazara din Afganistan.

În principiu, șiiții nu par să reprezinte un pericol pentru Europa. Dar anumite miliții šiite reprezintă un pericol în Orientul Mijlociu și comit acte teroriste acolo, cum ar fi Hamas și Hezbollah și milițiile šiite din Irak. Scopul principal al Hamas și Hezbollah este de a distruge Israelul. Oamenii acuză Israelul că nu negociază cu Hamas. Dar cum să negociezi cu un partid care vrea să te distrugă și care refuză să te recunoască?

Acestea fiind spuse, nu putem asimila toți șiiții cu Hamas. Și rămâne faptul că principalele organizații care comit

atentate în Europa, Africa, America și Asia (în afara Orientului Mijlociu): SI (Daesh), El Qaida, Boko Haram, Al Shabab etc. sunt toate sunnite. Așadar, pentru Europa, șiiții nu par să reprezinte un pericol imediat (cu excepția cazului în care fac parte din clubul lui Assad).

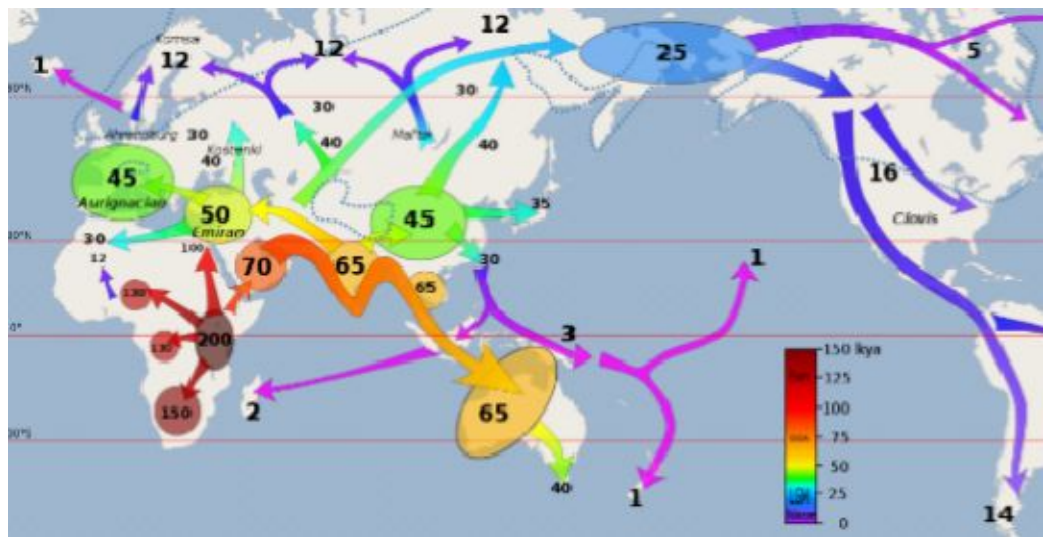


Figura: Răspândirea oamenilor de la originile lor din Africa în jurul lumii.

Cifrele indică anul indicativ pentru prezent, (kya).

Capitolul 10. Combaterea sărăciei

Sărăcia este uneori considerată ca fiind cea mai mare amenințare la adresa sănătății. Nu numai pentru că oamenii din țările sărace nu își pot permite un medic, un dentist sau un spital, ci și pentru că infrastructura din multe țări sărace provoacă boli. Cum ar fi lipsa canalizării închise, lipsa apei potabile curate. În afară de aceasta, probabil că cea mai mare cauză a bolilor în țările în curs de dezvoltare este lipsa de cunoștințe despre sănătate, ceea ce face ca condițiile lipsite de igienă să fie normale și infecțiile inutile să fie ceva obișnuit. De asemenea, oamenii nu au suficienți bani pentru a mânca alimente sănătoase sau nu li se oferă alimente sănătoase. În plus, siguranța în trafic și în ceea ce privește locuințele și controlul apei este, de obicei, total inadecvată.

Din cauza tuturor acestor factori, speranța de viață este mult mai scurtă decât în mod normal.

Așadar, întrebarea este: de ce este nevoie pentru dezvoltarea unei țări sărace?

Acest lucru poate fi realizat prin următoarele mijloace:

1. Promovarea și încurajarea coeziunii sociale ,

. Combaterea și prevenirea corupției și asigurarea bunei guvernări, 3. Să permită grupurilor de interese pentru mediu, sindicatelor, intereselor de afaceri, etc.

4. Să pună capăt cu înțelepciune relațiilor (neo-) coloniale, 5

. 6.

O educație bună, inclusiv prin contactul cu cele mai bune universități din lume prin intermediul internetului.

6. Știința: educație, cercetare și mai ales aplicare, 7

.

Tehnologia modernă: educație și aplicare în masă, 8

. Încurajarea conștiinței ecologice

9. Strângerea de bani și investiții, în special microcredite,

10. Identificarea și utilizarea talentelor, de exemplu, prin concursuri de artă, invenții etc. 11, Încurajarea spiritului antreprenorial și a producției: Prin educație, oportunități legale

Încurajați atâta timp cât nu dăunează mediului, sau culturii sau nu dăunează armoniei în țară 12. Înființarea de societăți comerciale cu răspundere limitată și cooperative, 13.Creșterea veniturilor, în special a celor mai slab plătiți. 14.Un sistem de impozitare progresivă, 15.Asigurarea apei curate și a alimentelor sănătoase pentru toți prin controlul alimentelor, 16.Remiterea datoriilor dacă nu este vina debitorului, ci, de exemplu, moștenită

sau din cauza ratelor de dobândă uzurpatoare în urma unor declarații false de împrumut.

Pentru alte datorii: să se ia măsuri pentru a nu mai avea datorii în termen de 4 ani. 17. Stabiliți o asigurare de sănătate pentru toți.

Explicarea unor puncte:

10. 1. COESIUNEA SOCIALĂ este o condiție prealabilă. Ideea că toți facem parte dintr-o comunitate și că ar trebui să ne ajutăm unii pe alții atunci când este necesar. Aceasta este singura modalitate de a crea încredere unii în ceilalți, iar aceasta este condiția prealabilă pentru a rezolva orice problemă.

Importanța coeziunii sociale este de așa natură încât se poate prezice că dezvoltarea economică a unei țări care suferă de conflicte religioase sau tribale nu poate merge bine. Dacă aceste conflicte sunt violente, atunci nu are rost să te angajezi în dezvoltarea materială, pentru că oricum va fi anulată. Exemple sunt războaiele tribale din Sudanul de

Sud după independență: nu e de mirare că acolo a izbucnit foametea. Foametea din Yemen, Ciad și Burundi și, mai devreme, din Etiopia sunt, de asemenea, un rezultat direct al conflictului. Foametea din Țările de Jos din iarna 1944/1945 a fost rezultatul ocupației germane, deci a fost, de asemenea, un rezultat al războiului, la fel ca și foametele anterioare din Sierra Leone, India și Pakistan, Bangla Desh, Angola, Mozambic și mai devreme în Biafra (Nigeria) și în numeroase alte țări care au fost, de asemenea, rezultatul unor conflicte. Așadar, cel mai important lucru este: rezolvați mai întâi acele conflicte !

Încrederea în celălalt se creează atunci când credem în aceleași povești sau mituri.

Încrederea în celălalt apare, de asemenea, atunci când onestitatea este o valoare importantă în societate, astfel încât putem presupune, în principiu, că cealaltă persoană este onestă.

10.1.1.1. În plus, încrederea că putem rezolva problemele.

10.1.2. Pace și ordine. Pentru a obține pacea, trebuie să rezolvăm conflictele din comunitatea locală într-un mod care să satisfacă toți participanții.

10.1.3. Menținerea păcii necesită toleranță și acceptare a tuturor persoanelor care diferă în ceea ce privește cultura, religia, tribul, naționalitatea, rasa, aspectul și comportamentul.

Toate aceste lucruri se întâmplă cel mai ușor atunci când țara se bazează pe una și aceeași (sub)cultură. Dar astăzi, de obicei, nu este cazul, motiv pentru care este nevoie de toleranță din partea culturii dominante față de cultura minorităților și de ce este mai bine ca minoritățile indigene să aibă propriul teritoriu autonom, în care să aibă libertatea de a-și declara independența prin intermediul unui referendum reprezentativ. O țară a cărei populație autohtonă are o singură cultură, cum ar fi Olanda sau Germania, oferă cele mai bune condiții pentru coeziune socială și încredere reciprocă.

Cea mai bună garanție a coeziunii sociale și a toleranței este narațiunea sau religia.

Dar nu orice mișcare religioasă. Doar acele mișcări care interpretează cărțile sfinte în așa fel încât să presupună mai degrabă conectarea decât divizarea. Așadar, nu „noi împotriva lor”, ci „și ei ne aparțin”. Poveștile și miturile sunt esențiale pentru a conecta oamenii, mai ales oamenii care nu se cunosc între ei.

Orice societate nu poate forma o unitate sau o comunitate armonioasă decât dacă reușește să transmită aceleași povești sau mituri din copilărie tuturor membrilor săi.

Într-o societate multireligioasă și multiculturală, ar trebui să existe o formă formalizată de acord și cooperare între religiile din țară care aderă la o etică comună. Această etică ar trebui să consolideze coeziunea socială.

Este nevoie în continuare de (persoane care să acționeze ca) simboluri care sunt iubite de (aproape) toată lumea și care contribuie astfel la unitate.

Aceștia pot fi eroi sportivi, cântăreți, artiști, oameni de știință și inventatori. Dar cel mai eficient, o familie regală – cu condiția să demonstreze sentiment pentru popor, să fie populară și să fie deasupra partidelor. Într-o societate multiculturală, simbolurile naționale (sau uneori internaționale) și poveștile și miturile comune trebuie să fie apreciate de locuitorii din toate culturile etnice.

Aspectele pozitive ale vechii culturi trebuie să fie menținute.

10.2. Abolirea și combaterea corupției și introducerea bunei guvernante și a aplicării statului de drept

Corupția în fostele colonii este parțial cauzată de moștenirea lăsată de epoca colonială. Într-adevăr, pe atunci, erau favorizate doar persoanele care doreau să coopereze cu conducătorul colonial, chiar dacă aveau capacități mai reduse.

Deoarece nepotismul a fost sau este răspândit și în țările (foste) comuniste, el joacă și acolo.

10.3. Recuperarea banilor de la dictatori.

Un număr mare de țări au dictatori care își exploatează propriul popor și alte popoare și își pun banii într-o bancă străină. Aceste țări rămân sărace.

Banii sunt uneori canalizați prin intermediul unor firme de avocatură, de exemplu în Panama, către bănci în țări în care banii sunt spălați. Aceste țări sunt: Insulele Cayman, Elveția, Luxemburg, Insulele Virgine Britanice, Cipru, Guernsey, Panama, Jersey, Malta și Bahamas, dar și în bănci din multe alte țări, cum ar fi Olanda, Marea Britanie și America.

În 2005, The Dutch Bank a identificat 305 oligarhi ruși, prieteni ai lui Putin, ca fiind clienți ai unui birou fiduciar olandez. Miliarde de dolari au fost scoase din Rusia prin intermediul unui truc complex de schimb financiar. Inclusiv prin intermediul sucursalei poloneze a ING.

Mai mult de 1.000 de miliarde de euro din banii rușilor se află în bănci străine (non-rusești).

Tot mai puțini bani rămân pentru rușii de rând.

# ↕	Country ↕	Score ↕	# ↕	Country/Region ↕	Score ↕
1	 Denmark	9.3	11	 Iceland	8.5
	 New Zealand			 Luxembourg	
	 Singapore		13	 Hong Kong	8.4
4	 Finland	9.2	14	 Ireland	8.0
	 Sweden		15	 Austria	7.9
6	 Canada	8.9		 Germany	
7	 Netherlands	8.8	17	 Spain	7.8
8	 Australia	8.7		 Japan	
	 Switzerland		19	 Qatar	7.7
10	 Norway	8.6	20	 United Kingdom	7.6

*Figura de mai sus: Țările cu cea mai mică corupție în 2010:
Cu cât scorul este mai mare, cu atât corupția este mai mică.
Sursa: wikipedia.ro*

#	Country	Score	#	Country	Score
178	 Somalia	1.1	168	 Angola	1.9
176	 Myanmar	1.4	164	 Venezuela	2.0
	 Afghanistan			 Kyrgyzstan	
175	 Iraq	1.5		 Guinea	
172	 Uzbekistan	1.6		 DR Congo	
	 Turkmenistan		 Tajikistan		
	 Sudan		 Russia		
171	 Chad	1.7	159	 Papua New Guinea	2.1
170	 Burundi	1.8	 Laos		
168	 Equatorial Guinea	1.9	 Kenya		

Figura: Țările cu cea mai mare corupție în 2010. Cu cât scorul este mai mic, cu atât este mai coruptă.

Sursa: Wikipedia.ro

În ce măsură sancțiunile au un efect este discutabil. Adesea, oligarhii se folosesc de familie, de prieteni sau de relații accesibile între peroni pentru a pune banii pe numele lor.

Acest lucru se întâmplă în majoritatea dictaturilor. În parte din acest motiv, Rusia nu face aproape deloc progrese economice. Celălalt motiv este că majoritatea banilor merg către armată, armament nuclear, servicii secrete pentru a-și opri propriul popor, servicii secrete pentru a destabiliza alte țări și birouri pentru a răspândi știri false.

Rusia este, într-adevăr, cea mai mare putere nucleară, dar din punct de vedere economic este cam de aceeași mărime cu Spania. Războiul lui Putin, care are ca răspuns doar sancțiunile, va face țara și mai săracă, iar dacă clica lui Putin nu va fi înlăturată, economia va ajunge la nivelul țărilor în curs de dezvoltare, cu o proporție tot mai mare a populației căzând într-o sărăcie abjectă.

Și Africa are, de asemenea, o mulțime de dictatori, care își exploatează poporul. Acesta este, în parte, motivul pentru care Africa este atât de săracă.

Începând cu Congo Kinshasa.

Citez din wikipedia:

„Politica lui Mobutu a avut ca scop principal îmbogățirea sa și a confidenților săi, și astfel a construit o adevărată cleptocrație. Prin degresarea veniturilor statului, el a acumulat miliarde de dolari. CIA a estimat averea sa la 4 miliarde de dolari în anii 1980. Poporul congolez murea de foame, dar Mobutu și-a construit 11 palate pentru el și familia sa în Zair.”

vrt.be a scris:” Bloomberg a descris o investigație surprinzătoare despre imperiul financiar al familiei Kabila. Care este descrisă ca fiind „un clan cu o sete insașiabilă de bani”. Se spune că familia ar deține participații în peste 70 de companii. În industria minieră profitabilă, dar și în sectorul bancar, agricultură, aviație și construcții. Jurnaliștii au

descoperit, de asemenea, urme către paradisuri fiscale precum Panama și insula Niue.”

Isabel Dos Santos, născută în Rusia, este, de asemenea, unul dintre acești escroci. Ea este fiica fostului președinte al Angolei, Jose Dos Santos, și a unei rusoaice. Ea a deturnat aproximativ 3 miliarde de dolari de la compania petrolieră angoleză către conturi private din străinătate. Dar chiar și acolo Olanda joacă un rol, prin intermediul unei firme de buzunare din Olanda. La 28 iulie 2021, o hotărâre secretă a fost dezvăluită de Institutul de Arbitraj din Olanda, potrivit căreia trebuie să ramburseze companiei petroliere de stat angoleze Sonangol 422 de milioane de euro. La sfârșitul anului 2006, Exem Energy, o companie deținută de Isabel dos Santos, a achiziționat în mod ilegal și corupt o participație de 6% în grupul petrolier portughez Galp, cotat la bursă, potrivit tribunalului de arbitraj.

În 2020, ING a primit cea mai mare amendă de până acum – 775 de milioane de euro – pentru „neglijență gravă”: băncii i-a scăpat faptul că se spălau miliarde de euro.

Citez din vice.com: „ Uneori, anchetatorii internaționali reușesc să urmărească fluxurile de bani. Să luăm, de exemplu, cazul lui Rami Makhoul, cel mai bogat și mai puternic om de afaceri din Siria. El este suspectat că ar fi „omul cu geanta” – cineva care colectează și gestionează prada – al președintelui Bashar al-Assad, omul parțial responsabil pentru moartea a peste două sute de mii de civili sirieni în ultimii trei ani. Lăsând la o parte Assad, sunt puțini oameni în Siria mai detestați decât Makhoul. El este nepotul președintelui și fratele șefului serviciilor de informații siriene.

Cu aceste conexiuni, el a construit o rețea de afaceri care acoperă telecomunicațiile, furnizarea de energie și sectorul bancar, care, până la vârsta de 40 de ani, a acumulat o avere estimată la câteva miliarde de dolari. Când a izbucnit revolta împotriva regimului în 2011, protestatarii au dat foc unei sucursale a companiei sale de telefonie în timp ce scandau: „Makhlouf este un hoț!”.

Se întâmplă, printre altele, prin intermediul unor firme false.

„ Dar cum pot exista aceste firme false? Pentru a face afaceri, companiile fantomă precum Drex trebuie să aibă un intermediar înregistrat (uneori un avocat) care depune documentele necesare și al cărui birou acționează de obicei ca adresă de afaceri a companiei. Acest lucru creează o legătură suplimentară între societatea fantomă și proprietar, mai ales dacă societatea este înregistrată într-un paradis fiscal unde informațiile despre proprietar sunt protejate de un zid impenetrabil de legi privind secretul.”

Bouterse fostul șef de stat al Surinamului este, de asemenea, un escroc și un hoț și a jefuit multe milioane de euro din trezorerie.

În 2019, s-a dezvăluit că din rezerva de numerar a Băncii Centrale din Surinam au dispărut economii ale unor economiști individuali în valoare de 100 de milioane de dolari. Banii au fost folosiți fără ca băncile să știe. Aceștia sunt foarte indignați că au fost înșelați timp de luni de zile, relatează Starnieuws. Nu numai că cei care au economisit

au fost păcăliți, ci înseamnă că nu mai au încredere să economisească.

Asociația bancherilor, care supraveghează schimbul valutar al Băncii Centrale, cere clarificări cu privire la milioanele lipsă. Anterior, au fost luate măsuri pentru a securiza gestionarea valutei străine. De exemplu, Banca Centrală nu mai poate efectua în mod independent plăți și alte operațiuni cu banii din rezerva de numerar. În plus, Bouterse și-a îmbogățit averea prin trafic de droguri și prin emiterea de concesiuni pentru exploatarea aurului.

Cât valora cu adevărat Fidel Castro, care, după propria sa mărturisire, nu deținea absolut nimic?

În 2006, revista Forbes l-a inclus pe liderul cubanez în topul celor mai bogați 10 „regi, regine și dictatori”. Forbes a estimat că averea sa se ridica la aproximativ 900 de milioane de dolari. Acest lucru provine în principal din ideea că Castro își însușește o parte din profiturile realizate în companii, deoarece toate sunt deținute de stat. Cuba poate fi considerată mai mult sau mai puțin propria sa companie.

Problema este că direcționarea banilor din Africa, Rusia și o serie de alte țări cu dictaturi se face prin aranjamente financiare atât de complicate încât este aproape imposibil de urmărit.

Cum funcționează?

Citat din raamoprusland.co.uk

'Este prea inteligent pentru a ne imagina. În calitate de lider, furi o mare parte din bugetul de stat. Apoi nu mai rămân suficienți bani pentru a-ți plăti funcționarii publici, dar bineînțeles că aceștia trebuie să-și hrănească copiii. Ei devin corupți pentru a supraviețui. Atunci când o astfel de persoană se dezlănțuie, poți pur și simplu să-l arunci în închisoare: la urma urmei, el însuși este vinovat de ceea ce expune”.

Marea problemă este că, odată ce un astfel de dictator este înlăturat, nu se mai poate avea acces la bani. De

exemplu, 5 miliarde de dolari au fost sifonați de Leila Trabelsi, la început doar coafeză, apoi soția lui Ben Ali, fostul dictator tunisian. Dar banii au fost transferați în mai multe țări și în numeroase bănci. Acei bani ar fi putut beneficia de dezvoltarea Tunisiei, dar acum sunt de negăsit și irecuperabili.

Pentru o imagine de ansamblu a modului în care sunt corupte țările, există Indicele de Percepție a Corupției

Atâta timp cât această corupție și practicile de exploatare continuă, o mare parte a populației din aceste țări va rămâne săracă, în timp ce oligarhii se scaldă în opulență.

Acest lucru trebuie să înceteze.

Comunitatea Europeană încearcă să facă ceva în această privință, dar încă mult prea puțin.

Ceea ce ar trebui să se întâmple este următorul lucru:

Una dintre probleme este că legile împotriva spălării banilor și a banilor furati sunt naționale, dar fluxurile de bani sunt internaționale.

Prin urmare, ar trebui să fie abordate la nivel internațional.

Organizația Națiunilor Unite ar trebui să ceară tuturor membrilor săi să tragă la răspundere toate băncile din toate țările pentru banii lor și să desființeze toate firmele false.

Organizația Națiunilor Unite ar trebui să colaboreze cu Interpolul și cu alte organizații pentru a înființa o comisie care să investigheze toate fluxurile de bani de la dictatori și exploataatori.

Organizația Națiunilor Unite ar trebui să își facă datoria de a se asigura că toți banii furati din visteria statului sau din companiile publice sunt returnati țării în cauză de îndată ce există un guvern democratic, onest și angajat să ducă țara înainte.

Secretul bancar ar trebui să fie ridicat.

Faptul că este posibilă returnarea activelor furate de la stat arată Sudanul.

În Sudanul african, erau pe cale să returneze poporului bunurile dictatorului destituit Omar al-Bashir.

O altă cauză a corupției constă în natura semi-feudală a unei culturi, în care legăturile de familie și prietenii dau ordinea care lipsește prin intermediul statului. Acest lucru se manifestă acolo unde statul este ceva nou și nu este integrat în societate și unde cultura originală era primitivă sau semi-feudală.

O țară coruptă nu se poate îmbogăți sau este foarte greu să se îmbogățească. Orice progres este apoi anulat, deoarece fructele sale sunt însușite de cei care nu au dreptul la ele. Atunci nu „merită” să muncești din greu sau să înființezi afaceri profitabile. Distrugerea corupției, în special a corupției guvernamentale, este o condiție prealabilă pentru progres.

Guvernanța în țările sărace trebuie să fie îmbunătățită: („buna guvernanță”) aceasta este o condiție prealabilă pentru reducerea sărăciei. Trebuie să existe sau să vină pacea, stabilitatea și ordinea, ceea ce înseamnă combaterea corupției și existența unui sistem judiciar corect, care să fie deasupra politicii și independent de guvernare.

Acest lucru necesită un sistem în care cei aflați la putere să răspundă pentru deciziile lor atât în fața unui (fel de) parlament, cât și în fața unui grup de experți. Experții

(oamenii de știință) ar trebui să ofere consultanță cu privire la orice decizie și la posibilele consecințe ale acesteia.

În plus, trebuie să existe un control asupra funcției publice, atât la nivel național, cât și local, pentru a preveni corupția. Acest lucru presupune ca guvernul, parlamentul și sistemul judiciar să fie independente unul de celălalt, precum și ca jurnalismul să fie independent de politică și grupurile de interese să fie, de asemenea, independente.

Regula trebuie să fie: Omul potrivit la locul potrivit.

10.4. Să pună capăt cu înțelepciune exploatarea neocoloniale.

Este bine că, după 1945, coloniile țărilor europene au devenit independente.

Dar chiar și după independență, unele țări au continuat să fie exploatare de foștii lor colonizatori.

Pentru o dezvoltare adecvată, este necesar să se pună capăt oricărei exploatare din partea fostului colonizator. Această exploatare neocolonială a luat forma, printre altele, a așa-numitei „datorii”, pe care fostele colonii au trebuit să o plătească pentru independența lor.

De foarte mult timp, însă, acesta a fost cazul Haiti.

După ce haitienii au obținut independența față de dominația colonială franceză în timpul Revoluției haitiene din 1804 , francezii s-au întors în 1825 și au cerut ca țara nou independentă să plătească guvernului francez și deținătorilor de sclavi francezi echivalentul modern a 21 de miliarde de dolari pentru revendicarea proprietăților deținătorilor de sclavi și a terenurilor pe care aceștia le transformaseră în plantații profitabile de zahăr și cafea. Această datorie de independență a fost revendicată de băncile franceze și de banca americană Citibank , iar în cele din urmă a fost achitată în 1947.

Dar Indonezia a fost, de

asemenea, forțată să plătească „datoria” de dominație colonială față de Țările de Jos. Aceasta în pofida exploatării de sute de ani, timp în care așa-numitul „sistem cultural” și comerțul cu opiu au îmbogățit Compania comercială olandeză, mai târziu banca ABN și clasa conducătoare din Țările de Jos, iar popoarele nu numai din Indonezia, ci și din Asia de Sud-Est și China au avut mult de suferit. Pentru că, deși statul olandez NU s-a opus comerțului cu droguri, el însuși a fost cel mai mare traficant de droguri din lume de la aproximativ 1650 până în 1942: timp de aproape 300 de ani. (Mai târziu, primul loc ca cel mai mare traficant de droguri din lume a fost ocupat de Marea Britanie, care a purtat chiar 2 războaie cu China pentru a continua comerțul cu droguri).

După ce Indonezia și-a declarat independența în 1945, a trebuit să plătească bani Olandei. Atunci, Indonezia, lovită de sărăcie, a plătit 4,5 miliarde de florini (ceea ce înseamnă

peste 26,58 miliarde de dolari în 2022) către Olanda, deși Olanda s-a îmbogățit parțial datorită exploatarei Indoneziei.

Există încă o exploatare neocolonială a zonelor francophone din Africa, cel puțin așa susținea Mawuna Koutonin în 2014, editor al site-ului de limbă engleză Silicon Africa.

El scrie: „Știați că, de la independență, multe țări africane continuă să plătească taxe coloniale Franței până în prezent! Conform următorului sistem:

#1. Datoria colonială pentru „beneficiile colonizării franceze”:

Țările nou „independente” trebuie să plătească pentru infrastructura construită de Franța în timpul colonizării. (Încă trebuie să dezgrop toate detaliile privind această sumă, evaluarea beneficiilor coloniale și condițiile de plată impuse țărilor africane, dar lucrăm la asta – vă rugăm să ne ajutați cu informații!)

#2. Confiscarea automată a rezervelor monetare naționale:

Țările africane trebuie să își depună rezervele monetare naționale la Banca Centrală a Franței. Franța a gestionat astfel rezervele naționale a 14 țări africane începând din 1961: Benin, Burkina Faso, Guinea-Bissau, Coasta de Fildeș, Mali, Niger, Senegal, Togo, Camerun, Republica Centrafricană, Ciad, Congo-Brazzaville, Guinea Ecuatorială și Gabon.

„Politica monetară a unei colecții atât de diverse de țări nu este complicată, deoarece este gestionată de trezoreria franceză, fără nicio influență din partea autorității fiscale a Uniunii Economice și Monetare a Africii de Vest (UEMOA) sau a Comunității Economice și Monetice a Africii Centrale.

(CEMAC). Termenii acordului stabilit de băncile acestor țări cu FCFA prevăd ca băncile centrale ale fiecărei țări africane în cauză să plaseze cel puțin 65 % din rezervele sale internaționale într-un cont gestionat de trezoreria franceză. În plus, se adaugă un procent suplimentar de 20 % pentru a acoperi riscurile financiare.

„Pe scurt, mai mult de optzeci la sută din rezervele internaționale ale acestor țări africane sunt deținute în conturi gestionate de trezoreria franceză. Băncile CFA sunt africane pe hârtie, dar nu au puteri proprii de politică monetară. Astfel, țările însele nu știu cât din rezervele lor internaționale, deținute de trezoreria franceză, le aparține ca grup sau individual, în funcție de țară. Și nici nu li se spune.”

„La acest total ar trebui să se adauge profiturile pentru trezoreria franceză, contabilizate în urma investițiilor cu aceste fonduri, dar nu sunt întocmite conturi pentru bănci sau pentru țări în mod individual, care să detalieze o astfel de ajustare. Un grup restrâns de înalți funcționari care gestionează trezoreria franceză știe ce sumă se află în aceste conturi și unde ajung profiturile obținute din investițiile lor. Cu toate acestea, li se interzice să comunice aceste informații băncilor CFA sau băncilor centrale africane.”

„Suma **ț**ărilor africane pe care Fran**ț**a o gestionează în prezent în trezoreria sa este estimată la 500 de miliarde de dolari. Cu toate acestea, Fran**ț**a va face tot posibilul pentru a împiedica pe oricine să acorde aten**ț**ie acestei laturi întunecate a vechiului imperiu francez. **Ț**ările africane nici măcar nu se pot atinge singure de aceș**ti** bani. Fran**ț**a le permite să folosească până la 15 la sută din aceș**ti** bani în fiecare an. Dacă **ț**ările africane au nevoie de mai mult, trebuie să se împrumute cu dobândă comercială din banii lor, în propor**ț**ie de 65 la sută, gestiona**ți** de trezoreria franceză.”

În trecut, dacă liderii fostelor colonii franceze din Africa nu doreau să participe la această exploatare, Fran**ț**a se asigura că sunt asasina**ți** sau înlătura**ți** de la putere printr-o lovitură de stat.

— Când Sékou Touré din Guineea a decis să părăsească imperiul colonial francez în 1958, optând pentru independen**ț**a țării, elita colonială franceză de la Paris s-a înfuriat și, într-un act istoric de furie, administra**ția** franceză din Guineea a distrus tot ceea ce reprezenta ceea ce ei numeau beneficiile colonizării franceze.

Trei mii de francezi au părăsit țara, luându-și toate bunurile și distrugând tot ceea ce nu putea fi mutat: școli, creșe, clădiri guvernamentale au fost aruncate în ruine; mașini, cărți, medicamente, instrumente ale institutelor de cercetare, tractoare au fost zdrobite și sabotate; caii, vacile din ferme au fost uciși, iar alimentele din depozite au fost arse sau otrăvite.

Scopul acestui act rușinos a fost acela de a trimite un mesaj clar tuturor celorlalte colonii că respingerea Franței va avea consecințe foarte mari.

Încet-încet, frica s-a răspândit în elita africană și, după evenimentele din Guineea, nimeni nu a mai găsit curajul de a urma exemplul lui Sékou Touré, al cărui slogan era „Preferăm libertatea în sărăcie decât opulența în sclavie”.

— Sylvanus Olympio, primul președinte al Republicii Togo, o țară mică din Africa de Vest, a găsit o cale de mijloc cu francezii. Întrucât nu dorea ca țara sa să rămână o dominație franceză, a refuzat să semneze pactul de continuare a colonizării propus de De Gaulle, dar a fost de acord să plătească o datorie anuală către Franța pentru așa-numitele beneficii pe care Togo le-a primit în urma colonizării franceze. Aceasta a fost singura condiție pentru ca francezii să nu distrugă țara înainte de a o părăsi. Cu toate acestea, suma estimată de Franța a fost atât de mare încât rambursarea așa-numitei „datorii coloniale” s-a ridicat la aproape 40% din bugetul țării în 1963.

Situația financiară a noului Togo independent era foarte volatilă, astfel încât, pentru a ieși din situație, Olympio a decis să emită moneda colonială franceză FCFA (francul pentru coloniile franceze din Africa), iar țara a emis propria monedă.

La 13 ianuarie 1963, la trei zile după ce a început să tipărească propria monedă, un grup de soldați analfabeți, susținuți de Franța, l-au asasinat pe primul președinte ales

al noii țări independente din Africa. Olympio a fost ucis de un fost sergent al Legiunii străine franceze, Etienne Gnassingbe, care ar fi primit o recompensă de 612 dolari de la ambasada franceză locală pentru misiunea de asasinare.

Visul lui Olympio a fost acela de a construi o țară independentă și autosuficientă. Dar francezilor nu le-a plăcut această idee.

— La 30 iunie 1962, Modiba Keita , primul președinte al Republicii Mali, a decis să renunțe la moneda colonială franceză FCFA, care fusese impusă în 12 țări africane nou independente. Pentru președintele malian, care tindea mai degrabă spre o economie socialistă, era clar că continuarea pactului de colonizare cu Franța era o capcană, o povară pentru dezvoltarea țării.

La 19 noiembrie 1968, Keita, ca și Olympio, a căzut victimă unei lovituri de stat dată de un alt fost legionar francez, locotenentul Moussa Traoré.

De fapt, în timpul acelei perioade turbulente de luptă a Africii pentru a se elibera de colonizarea europeană, Franța a folosit în mod repetat mulți foști legionari străini pentru a organiza lovituri de stat împotriva președinților aleși:

— La 1 ianuarie 1966, Jean-Bédel Bokassa, un fost legionar străin, a organizat o lovitură de stat împotriva lui David Dacko, primul președinte al Republicii Centrafricane.

— La 3 ianuarie 1966, Maurice Yaméogo, primul președinte al Republicii Volta Superioară, denumită în prezent Burkina Faso, a fost victima unei lovituri de stat dată de Aboubacar Sangoulé Lamizana, un fost legionar francez care luptase alături de trupele franceze în Indonezia și Algeria împotriva independenței acestora.

— La 26 octombrie 1972, Mathieu Kérékou, agent de securitate al președintelui Hubert Maga, primul președinte al Republicii Benin, a dat o lovitură de stat împotriva președintelui, după ce a urmat cursurile școlilor militare franceze între 1968 și 1970.

În ultimii 50 de ani, un total de 67 de lovituri de stat au avut loc în 26 de țări din Africa, inclusiv în 16 foste colonii franceze, ceea ce înseamnă că 61% dintre loviturile de stat au avut loc în Africa francofonă.”

Se pare că există în continuare o exploatare neocolonială a zonelor francofone, printre altele, cel puțin conform lui Mawuna Koutonin. Deși unele dintre afirmațiile sale sunt negate, rolul Franței în ceea ce privește finanțele fostelor colonii rămâne neclar. Ceea ce este clar, însă, este că, în special în anii 1960 și 1970, Franța a ordonat lovituri de stat de către legiunea sa străină pentru a-și asigura poziția neocolonială.

Afirmațiile lui Koutonin lasă cel puțin semne de întrebare în ceea ce privește exploatarea Africii de către Franța, inclusiv pentru că unele afirmații sunt greu de demonstrat sau de infirmat. Dar, la 60 de ani de la independența fostelor

colonii, Franța și Africa francofonă rămân profund „conectate”. Companiile franceze dețin încă un cvasi-monopol în cele mai strategice sectoare ale economiei, cum ar fi rețeaua electrică, telecomunicațiile, infrastructura, porturile și aeroporturile. Fostele colonii aprovizionează Franța cu materii prime și minerale și își deschid piețele pentru produsele franceze. Iar Franța a păstrat un control ferm asupra CFA, moneda de bază în Africa Centrală și de Vest.

Mulți dictatori africani au fost antrenați de Franța sau proveneau din Legiunea Străină. Într-un număr mare de cazuri, au ajuns la putere prin lovituri de stat pentru a înlocui un lider independent cu un francez, ceea ce nu este tocmai democratic. Franța are încă o forță militară în fostele sale colonii. Socialistul Mitterand a trimis alți 60.000 de militari în țări prietenoase cu Franța, unde au sprijinit diverși dictatori și guverne dubioase. Influența franceză este evidentă în pozițiile externe adoptate de țările africane.

Poate că există speranța că Franța își va reconsidera politica față de coloniile sale africane. Spre deosebire de președinții anteriori, Macron și-a exprimat în mod deschis regretul față de unele aspecte ale trecutului colonial al Franței. El pledează pentru slăbirea legăturilor cu Africa, eliminarea treptată a CFA și retragerea trupelor franceze atunci când țările africane solicită acest lucru. Doar că a spune și a face sunt două lucruri diferite.

Pare clar că puterile europene au avut un rol de exploatare a „diamanților de sânge” în războiul civil din Sierra Leone și a altor resurse din Congo-Kinshasa. În ce măsură aceste

războaie civile au fost influențate de puterile europene sau americane rămâne neclar și ar fi bine dacă acest lucru ar fi clarificat într-o zi. Dar exploatarea de către ruși, ucraineni și alții are loc chiar și în țări precum Tanzania. De exemplu, au apărut povești despre livrările de arme ruso-ucrainene către grupurile rebele. În plus, timp de ani de zile, Rusia și America și-au purtat războiul rece pe capul și pe cheltuiala africanilor din Etiopia, Angola și Mozambic, înarmând grupurile rebele beligerante la care s-au aliat.

În mod clar, toate acestea au fost foarte dăunătoare pentru dezvoltarea Africii.

Culturile tradiționale au fost în mare parte distruse și, odată cu ele, și coeziunea socială. Din nefericire, prea des corupția, exploatarea și criminalitatea au luat locul acestora, lucru pe care îl vedem oriunde oamenii își neagă originile: de obicei, o consecință a colonialismului.

Cum se poate ieși de sub acest lucru ?

În primul rând, prin stabilirea de către africani a unor obiective în interesul propriului popor, prin restabilirea coeziunii sociale și a aspectelor pozitive ale diferitelor culturi tradiționale. Adică, o coeziune socială care depășește granițele propriului grup etnic sau trib.

În al doilea rând, prin căutarea cooperării în Africa cu țări sau grupuri care împărtășesc aceleași idei. Africa poate avansa cel mai bine dacă toată Africa neagră lucrează împreună ca un singur bloc.

În al treilea rând, prin mobilizarea opiniei publice, atât în fosta colonie, cât și în fosta țară colonizatoare din Europa.

În al patrulea rând, prin angajarea cu exploatatorii coloniali sau imperialiști, deoarece o confruntare violentă nu ar aduce decât rău. Cel mai bun exemplu este reprezentat de Emiratele Arabe, Arabia Saudită și Qatar. Acestea au avut de asemenea de-a face cu companii din Occident care doreau să le acapareze resursele. Dar, prin negocieri inteligente, asigurând în același timp securitatea pentru aceste companii și naționalizând doar la momentul potrivit, au reușit să păstreze o parte semnificativă din profituri pentru ei înșiși și, ca urmare, au devenit cele mai bogate țări din lume.

Cu toate acestea, anumite angajamente trebuie să fie încălcate, cum ar fi așa-numita datorie pe care fostele colonii ar avea-o față de fostul colonizator din cauza colonizării. Cu toate acestea, nu respingeți în avans totul de la fostul colonizator, așa cum a făcut Zimbabwe, ci vedeți în ce măsură puteți beneficia de o nouă formă de cooperare.

Exemplu: Educația lingvistică.

Următoarea sugestie este, în mod evident, doar pentru africani, care trebuie să decidă asupra ei.

O sugestie este de a păstra franceza ca limbă vehiculară în fostele colonii ale Franței. Deoarece există mii de limbi diferite ale diferitelor grupuri etnice, bunăstarea și

dezvoltarea acestor foste colonii ar beneficia de o limbă vehiculară comună.

Ceea ce trebuie schimbat este faptul că educația primară care încă se desfășoară în limba colonizatorului este oarecum dificilă pentru copiii crescuți într-o altă limbă. Ca urmare, aceștia nu învață să dezvolte un simț al limbii și, în plus, nu învață suficient de bine limba colonizatorului. Pentru că, înainte de a învăța o limbă străină, trebuie să îți dezvolți mai întâi simțul limbii, învățând toate subtilitățile din propria limbă și poezie, de exemplu. Abia după ce ai învățat să citești și să scrii bine în propria limbă, poți învăța limba de trafic local pe lângă limba ta și, eventual, engleza ca materie opțională.

În Africa, limbile de circulație sunt: swahili, engleză, franceză, portugheză și spaniolă.

Exemple de limbi indigene vorbite în mod obișnuit: Afar, Akan, Bambara, Chewa, Dagbani, Dholuo, Ewe, Fante, Fulani sau Fulah, Ga, Hausa, Ibibio, Igbo, Kamba, Kanuri, Kasai, Kikongo, Kikuyu, Kinyarwande, Kirundi, Kituba, Komba, Kongo, Krio, Lingala, Lubo-Kasai, Luganda, Luhya, Luo, Makhuwa, Meru, Ovambo, Runyankore, Rwanda-Rundi, Sepedi, Shona, Sidama, Somali, Soninke, Sotho, Sukuma, Tiv, Tsonga, Tswana, Wolof, Xhosa, Yoruba, Zulu și multe altele.

La școala secundară, ar trebui să fie obligatorie învățarea a 3 limbi: 1. Limba grupului etnic propriu, 2. Limba de circulație locală și 3. Limba de circulație locală. 3. Engleza.

Astfel, în locul special unde se vorbește limba respectivă, s-ar putea preda limba la liceu după cum urmează, de exemplu:

1. Gusii, 2. Swahili, 3. Engleză.

Sau: 1. Konkomba, 2. Franceză, 3. Engleză.

Deoarece există mii de limbi, nu este practic pentru educație să le predea pe toate. Prin urmare, este evident să se adopte un anumit număr minim de vorbitori în limba respectivă: De exemplu: 250.000 sau 500.000. În plus, poate fi convenabil să se creeze un fel de limbă standard din limbi care diferă atât de puțin una de alta încât se pot înțelege între ele, așa cum s-a făcut cu Shona, de exemplu.

Se recomandă să existe o singură limbă internațională pentru întreaga Africă. Acest lucru va permite vizitatorilor, oficialilor, antreprenorilor, managerilor și liderilor din toate țările să comunice între ei, ceea ce este necesar dacă se dorește o Africă unită.

Având în vedere numărul mare de vorbitori care au engleza ca a doua sau a treia limbă, engleza este cea mai potrivită pentru acest lucru. În plus, cea mai mare parte și cea mai bună literatură științifică, cea mai mare parte a literaturii tehnice și cea mai mare parte a literaturii generale de pe internet, de pe youtube și de pe wikipedia de popularizare a științei este cel mai bine în limba engleză.

Atunci întrebarea: Există o modalitate prin care TOATE popoarele, triburile și țările să poată comunica între ele ?

Da, există: prin utilizarea

unui alfabet comun, care se mai numește și alfabet ideografic sau alfabet de caractere. Fiecare caracter sau simbol reprezintă apoi un cuvânt sau un concept.

Acest script nu a fost încă conceput. Cu toate acestea, există deja diferite scripturi de caractere, cum ar fi cel egiptean antic și cel chinezesc.

Așadar: Egipteanul antic este acum prea limitat, dar TOATĂ lumea ar putea învăța caractere chinezești. Aceasta este o opțiune. O

altă opțiune este de a concepe un nou script de caractere, care ar putea fi poate mai simplu și mai internațional.

Într-adevăr, o astfel de scriere trebuie să îndeplinească o serie de condiții înainte de a fi acceptabilă și utilizabilă de către toate popoarele.

Aceste condiții sunt:

1. Trebuie să fie cât mai simplu posibil.

2. 2. Caracterele trebuie să vorbească de la sine, pe cât de mult posibil: 3. Trebuie să poți vedea ce este, chiar și fără să o fi învățat.

3. Pe cât posibil, scrierea trebuie să folosească simboluri matematice existente, care au (aproximativ) același înțeles.

4. Conceptele abstracte și complexe trebuie să poată fi explicate prin semne simple

existente.

Practica chineză ne învață că sunt necesare cel puțin 2.000 de simboluri pentru a comunica și 3.000 pentru a citi ziarul. Există zeci de mii de caractere, dar cu 4.000 veți ajunge foarte departe.

Este un efort uriaș: atunci de ce să o faci ?

Pentru că astfel nu trebuie să învățați limba vorbită și nu trebuie să vă faceți griji cu privire la pronunție.

Cealaltă opțiune este ca toată lumea să învețe o limbă comună.

După cum am menționat, engleza este cea mai potrivită pentru asta. Deci: toată lumea învață engleza. Avantajul limbii engleze este că nu este doar scrisă, ci și vorbită.

Trebuie să înveți mult mai puține caractere, deoarece este fonetică, dar cel puțin la fel de multe cuvinte.

În viitor, totul va deveni mai ușor: să sperăm că traducerile din limba maternă a unui grup etnic în limba maternă a altui grup etnic vor putea fi apoi folosite de o aplicație de traducere de pe telefonul mobil, cum ar fi Google Translate. Există doar câteva limbi africane, dar sunt din ce în ce mai multe. Deși nu sunt întotdeauna corecte acum, se îmbunătățesc. Prin urmare, în viitor, toată literatura internațională va putea fi tradusă și în limba grupului etnic propriu.

Numai prin cooperare între toate triburile, grupurile etnice și țările poate Africa să avanseze.

Un alt exemplu este implicarea fermierilor albi din Africa de Sud, care acum nu mai sunt proprietari de terenuri, dar care au totuși o funcție, deoarece au cea mai mare expertiză pentru a face terenurile productive. Este perfect de înțeles faptul că populația neagră originară dorește să preia în proprietate terenurile luate de colonizatorii englezi din Zimbabwe și din Africa de Sud. Așadar, deși ar trebui să fie deposezați, ar fi o greșeală să nu folosim expertiza lor în agricultură, inginerie, organizare și comerț.

Această greșeală a fost făcută de Mugabe în Zimbabwe, care și-a recompensat prietenii politici cu o bucată de pământ în condițiile în care aceștia nu aveau experiență în agricultura modernă, cu consecințe dezastruoase pentru economie.

Forma intermediară corectă este ca, în timp ce terenurile sunt date în administrare unei cooperative a populației negre originale, fermierii albi să rămână în continuare ca consilieri și consultanți sau ca directori ai procesului de producție, în timp ce îi pregătesc pe lucrătorii agricoli negri care doresc să lucreze în agricultură pentru a deveni fermieri productivi, astfel încât, la momentul potrivit, dacă se dovedesc a fi potriviți, să le poată succeda. Este foarte posibil ca aceștia să fie bine plătiți pentru acest rol, dar, desigur, majoritatea profiturilor merg apoi la noii proprietari de culoare, în măsura în care nu sunt investite. Bineînțeles, siguranța lor și a tuturor lucrătorilor de culoare trebuie să fie garantată.

Modernizarea agriculturii în Africa oferă oportunități unice de a o construi de la început în mod ecologic – organic și, în principal, cu ajutorul agrosilviculturii – și ar trebui să se procedeze astfel pentru a evita degradarea mediului, așa cum se întâmplă în alte părți ale lumii.

În ciuda exploatării coloniale a Indoneziei și a Surinamului de către olandezi, întrebarea era dacă Indonezia nu ar fi fost mai bine conturată după independență, într-un mod oarecum diferit. Poate că Indonezia ar fi fost mai bine dacă ar fi devenit o federație, în care anumite părți care aveau o cultură foarte diferită de cea a insulei Java ar fi primit un statut autonom, cum ar fi Insulele Moluccas și Papua. Papua, în special, diferă foarte mult de Java în ceea ce privește populația, rasa și religia și este acum în pericol de a fi islamizată, în parte din cauza imigrației pe scară largă, populația și cultura originală fiind în pericol de dispariție.

În ciuda sclaviei și a exploatării teribile din Surinam, există încă elemente pozitive din timpul administrației olandeze. De exemplu:

În perioada 1950-1955, au fost înființate în Paramaribo câteva cartiere noi de locuințe pentru muncitori: de exemplu: Beekhuizen. Ceea ce a fost special la acest proiect a fost faptul că guvernul le-a oferit muncitorilor terenuri, unelte și materiale de construcție pentru a-și construi propriile case sub supravegherea unui meșter constructor. Muncitorii care participau puteau apoi să achite costul casei lor în mici sume lunare până când aceasta devenea proprietatea lor după un număr de ani. În sine, o idee excelentă pentru a înlocui o mahala cu case bune, dotate cu electricitate și alimentare cu apă, cu fose septice sau canalizare. Muncitorii implicați ar trebui, de asemenea, să își ajute vecinii să își construiască o casă: vecinii de pe întreaga stradă. Acest lucru oferă, de asemenea, mai multă conectivitate.

În principiu, aceasta ar putea fi, de asemenea, o idee pentru a înlocui marile mahalale din alte orașe din lumea a treia cu case bune. De exemplu, ne putem gândi la Port au Prince din Haiti, unde mahalalele ar putea fi împărțite în părți, fiecare parte realizând un proiect à la Beekhuizen, dar în Haiti cu case rezistente la cutremure, precum și la favelele din Brazilia și din alte țări din America Latină și la mahalalele din Africa.

În cazul în care un guvern corupt nu dorește să coopereze, aceasta poate fi realizată din proprie inițiativă de un grup de

locuitori, cu sprijinul unei organizații caritabile sau al unei bănci sociale.

Numai prin stabilirea unei noi colaborări între locuitori și prin coformarea acesteia într-o organizație de jos în sus se poate realiza un proiect precum Beekhuizen, cartier cu cartier, pentru a înlocui mahalalele. Pentru aceasta, însă, este nevoie de o organizare riguroasă, în care participanții să fie judecați în funcție de rezultatele lor, unde fraudă este imposibilă, este sub supravegherea inginerilor constructori.

În parte, prin construirea în comun a caselor celorlalți, poate exista și o mai bună coeziune socială.

În plus, trebuie create locuri de muncă pentru ca rezidenții să își poată plăti ratele. Populația ar trebui să beneficieze de cursuri în cadrul proiectului, nu doar pentru a învăța cum să construiască, ci și cum să cultive: să cultive legume și fructe pe propriul teren de pensiune, într-un mod ecologic, adică să aplice agro-silvicultura și să caute combustibil ecologic pentru gătit, de exemplu, prin energie solară care poate fi stocată, astfel încât să nu mai fie tăiați copaci pentru combustibil.

10.5. **Găsiți-vă** propria identitate, dar **DACĂ** luați un exemplu, luați un exemplu de succes **și** nu un exemplu al unei **țări** cu o societate **și** o economie **eșuate**.

Este extrem de important ca Africa să își regăsească propria identitate. Dar, deoarece Africa a fost atât de exploatată și colonizată, se caută care este această identitate și cum se

poate dezvolta cel mai bine Africa. În anii de după decolonizare, anumiți lideri africani au dat exemple greșite, ceea ce a dus la mizerie și înapoiere. Acest lucru nu ar fi fost necesar dacă ar fi dat exemplele corecte. Pentru a face acest lucru, trebuie mai întâi să puteți examina diferitele liste de țări cu privire la performanțele acestor țări în domenii importante.

În primul rând, trebuie să știți că informațiile din aceste liste sunt fiabile.

Puteți presupune că, dacă există o dictatură, care folosește cenzura pentru a bloca informațiile critice, atunci informațiile lor nu sunt fiabile. De aceea, este important să verificați mai întâi în ce măsură țările permit libertatea de informare. Acest lucru poate fi găsit pe site-ul Reporteri fără frontiere. Acolo se arată că informațiile Rusiei, Chinei, Coreei de Nord, Myanmar, Vietnamului, Pakistanului, Iranului și ale majorității statelor arabe asiatice nu sunt fiabile, iar în Africa, informațiile Eritreei, iar în America, informațiile Cubei, Venezuelei, Nicaraguei și Hondurasului. Așadar, este mai bine să ignorăm aceste statistici.

Cele mai importante liste se află în Indicele de dezvoltare umană, care conține numeroși indicatori, cum ar fi, de exemplu, speranța de viață la naștere. La sfârșitul Raportului privind dezvoltarea umană se află tabelele statistice, tabelul statistic 2: Tendințe ale indicelui de dezvoltare umană fiind cel mai important pentru compararea țărilor. Norvegia, Irlanda, Elveția, Hong Kong, Islanda, Germania, Suedia, Australia, Olanda și Danemarca

se află în top. Sunt incluse doar țările recunoscute de ONU, deci Taiwanul nu este inclus.

Succesul economic poate fi măsurat prin produsul intern brut pe cap de locuitor (PPP). Astfel, veți vedea automat care țări sunt mai bune și care sunt mai slabe din punct de vedere economic. Acest lucru poate include în special acele țări care au puține sau deloc materii prime, dar care au reușit totuși să progreseze. Luxemburg, Singapore, Irlanda, Qatar, Elveția, Emiratele Arabe Unite, Norvegia, Statele Unite, Danemarca, Taiwan, Olanda, Austria, Islanda, Germania și Suedia sunt în fruntea listei.

Cu toate acestea: PIB-ul și PPP presupun medii, în timp ce bogăția, în special în țările sărace, este distribuită inegal. Prin

urmare, ar trebui să vă uitați și la procentul de persoane care trăiesc sub pragul sărăciei:
https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_percent_age_of_population_living_in_poverty Islanda, Finlanda, Franța, Irlanda, Slovenia, Elveția, Belgia și Germania au mai puțin de 0,2% din populație sub pragul sărăciei.

Ar trebui menționat încă o dată că statisticile Rusiei, Belarusului, Chinei și ale statelor vasale ale Rusiei din Asia Centrală nu sunt exacte, deoarece sunt folosite ca propagandă și nu pentru a reflecta realitatea.

În măsura în care, pentru aparențe, statisticile chineze sunt mai justificate, acestea sunt, de asemenea, incorecte,

deoarece grupuri întregi de oameni săraci nu sunt numărate, și anume acei țărani săraci care s-au mutat la oraș în anii 1980 și mai târziu și care nu pot fi înregistrați, adică nu au dreptul la nimic, deoarece au făcut acest lucru fără consimțământul Partidului Comunist. De

asemenea, puteți să vă uitați care sunt țările cele mai puțin și care sunt cele mai corupte. Danemarca, Noua Zeelandă, Finlanda, Singapore, Suedia, Elveția, Elveția, Norvegia, Olanda, Germania, Luxemburg, Australia, Canada, Hong Kong și Regatul Unit sunt cele mai puțin corupte.

Care sunt țările pașnice. Acestea sunt: Islanda, Noua Zeelandă, Irlanda, Danemarca, Austria, Portugalia, Slovenia, Republica Cehă, Singapore, Japonia, Elveția, Canada, Ungaria, Finlanda, Croația, Germania, Norvegia, Malaezia și Bhutan.

Și care sunt țările cu cea mai puțină violență. Acestea sunt: Luxemburg, Singapore, Hong Kong, Japonia, Oman, Senegal, Indonezia, Qatar, Bahrain, China, Italia, Slovenia, Elveția, Emiratele Arabe Unite.

Și mai departe, puteți să vă uitați la libertățile în funcție de țară . Cele mai libere țări sunt: România, România, România, România: Norvegia, Finlanda, Suedia, Noua Zeelandă, Canada, Canada, Danemarca, Olanda, Uruguay și Irlanda.

Și care sunt țările în care cei mai mulți oameni vor să emigreze. De asemenea, ar trebui să consultați și Raportul

mondial al fericirii, deși acesta folosește în principal alți indicatori decât fericirea, cum ar fi PIB-ul. În fruntea listei se află Finlanda, Danemarca, Islanda, Elveția, Olanda, Luxemburg, Suedia, Norvegia, Israel, Noua Zeelandă, Austria, Australia, Irlanda, Germania, Canada și America.

Cifrele pure ale fericirii în funcție de țară pot fi găsite în Baza de date mondială a fericirii. Dar chiar și în această bază de date depinde dacă se măsoară de fapt fericirea (prin întrebarea despre „fericire” și sentimentul „cum vă simțiți”, SAU dacă se referă de fapt la evaluarea circumstanțelor, de exemplu, prin întrebarea „Cât de mulțumit sunteți de viața pe care o duceți?”. Oamenii se pot simți fericiți, dar nu mulțumiți de viața pe care o duc. Țineți cont de propaganda mincinoasă a anumitor dictaturi, care face ca cifrele din anumite țări din Asia Centrală, de exemplu, să fie neverosimile. În lista țărilor întrebate despre experiențele pozitive și negative, printre cele mai pozitive se numără Columbia, El Salvador, Guatemala, Costa Rica, Ecuador, Honduras, Islanda, Indonezia și Panama (Gallup 2017). În mod

remarcabil, țările din America Latină se numără printre cele mai fericite din lume atunci când sunt întrebate despre sentimente, chiar dacă de multe ori se află într-o situație economică mai proastă, decât în binecunoscuta listă a satisfacției față de viața pe care o duci, unde țările germanice sunt în fruntea listei. De

asemenea, este important să vedem tendința în timp:
[https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_past_and_projected_GDP_\(PPP\)_per_capita](https://en.wikipedia.org/wiki/List_of_countries_by_past_and_projected_GDP_(PPP)_per_capita) Acolo puteți vedea care

țări avansează rapid și care abia dacă avansează. FMI estimează (proiecțiile 2020-2027 sunt) că cele mai avansate sunt: Luxemburg, Singapore, Irlanda, Qatar, Macao, Elveția, Emiratele Arabe Unite, Norvegia, America, Hong Kong, Danemarca și Taiwan.

Prin comparație, America este pe locul 9 și Rusia pe 60; Taiwanul este pe locul 14 și China comunistă pe 76 în ordinea celor mai performante economii, începând de la 1 ca fiind cea mai bună. Mulți oameni sunt derutați de faptul că PIB-ul Chinei comuniste este mult mai mare decât cel al Taiwanului. Acest lucru are sens, deoarece țara este mult mai mare și are mult mai mulți oameni. Dar acest lucru nu arată că economia este cu mult mai bună. Pentru asta, trebuie să vă uitați la PIB pe cap de locuitor: PPS pe cap de locuitor și atunci Taiwan este câștigătorul incontestabil.

Economia Rusiei este chiar în urma celei a Italiei, chiar dacă suprafața sa este de 56 de ori mai mare decât a Italiei, iar populația sa este de peste două ori mai mare, iar Rusia are cele mai mari câmpuri de gaze din lume, după Iran și Qatar. Cu toate acestea, acest lucru nu s-a tradus în bogăție pentru poporul și țara rusă, ci doar pentru cei 800 de oligarhi.

Deci, de ce să luăm un exemplu mai puțin bun: rezultatul este că și propria țară o duce mai prost.

În cele din urmă, vă puteți uita la țările care erau sărace și care au reușit să se ridice în scurt timp. Pentru aceasta, uneori trebuie să vă uitați mai departe în trecut. Atunci,

automat, ajungeți la Japonia. Iar după cel de-al Doilea Război Mondial cu Taiwan și Coreea de Sud.

Și după cel de-al Doilea Război Mondial, cu Taiwan și Coreea de Sud, observând că Taiwan are o PPS pe cap de locuitor mai mare decât China comunistă, care, apropo, de la moartea lui Mao Zedong, a făcut, de asemenea, progrese economice uriașe, prin moderarea economiei planificate și trecerea la o economie de piață.

Toată Asia pare să progreseze, atât Turcia, cât și Asia de Est, cu excepția, desigur, a Rusiei și, în prezent, a Sri Lanka, care se află în criză, parțial din cauza capcanei datoriei chinezești.

Cu toate acestea, Africa nu ar trebui să imite orbește aceste țări din Asia de Est. Este adevărat că acestea s-au dezvoltat din punct de vedere economic mai repede decât orice altă țară, dar prețul pentru aceasta este prea mare. Condițiile de muncă în China, precum și în alte țări asiatice, sunt foarte proaste: nu există duminica liberă și nici o altă zi liberă în timpul săptămânii; muncitorii lucrează adesea mult mai mult de 8 ore pe zi; sărbătorile sunt practic necunoscute; în plus, munca este adesea nesănătoasă, periculoasă și prea grea. Seamănă foarte mult cu o viață de sclav. Ceea ce lipsește adesea în Africa și în Americi: unitatea, este atât de exagerat în Asia, încât a degenerat adesea în invadarea libertății individuale. Acest lucru este valabil nu numai în China comunistă, ci și în India, unde se pare că nu există absolut niciun fel de considerație pentru mediu, și în Bangla Desh, unde condițiile de muncă sunt atât de nesigure încât se întâmplă cu regularitate accidente majore.

Nu este de mirare că asiaticii din afara Asiei se simt mai fericiți în America de Sud decât în țara lor de origine.

Dacă Africa dorește să se dezvolte, trebuie să își traseze propriul curs și să țină cont de la început de condițiile bune de muncă și de mediu.

Cu toate acestea, este firesc să cauți exemple de la cei care te-au ajutat și nu de la dușmanii tăi. În decolonizare, comuniștii au jucat un rol mult mai bun decât țările europene și America. Prin urmare, anumiți lideri africani au considerat că țările comuniste ar fi un bun exemplu pentru țările lor. Dar, procedând astfel, au făcut o greșală esențială. Uniunea Sovietică (în prezent: Rusia) a sprijinit revolta împotriva colonialismului nu din simpatie pentru poporul colonizat, ci pentru că a sprijinit orice rezistență față de țările pe care le considera inamice. În realitate, Rusia a colonizat Europa de Est, Afganistanul și alte țări. Economia sovietică era foarte săracă: oamenii stăteau la coadă ore întregi pentru cele mai simple produse alimentare. Libertatea și gândirea independentă nu existau în Rusia, iar speranța de viață era de 59 de ani, iar populația scădea în fiecare an. Rusia se numără în continuare printre cele mai corupte țări. Populația este ținută sub control doar de propaganda masivă a statului, care exclude orice altă formă de informare. Iar această propagandă se bazează în întregime pe minciuni. Nu este chiar un exemplu bun.

Dacă liderii africani ar fi fost mai bine informați cu privire la starea reală a lucrurilor în Rusia, China și Albania, nu ar fi mers niciodată pe mâna lor. Dar comuniștii au fost măestrii propagandei și ai înșelăciunii. Chiar și statisticile lor erau

construite pe minciuni: în realitate, producția nu era nici măcar jumătate din ceea ce arătau ca statistică.

Un efect secundar al acestei alegeri a Moscovei a fost că America a văzut-o ca pe o amenințare și, prin urmare, a sprijinit rezistența armată împotriva regimului marxist-leninist, astfel încât Congo, Angola, Mozambic și alte țări au devenit scena unor războaie care au fost, de fapt, o prelungire a Războiului Rece.

Acest lucru a adus, de asemenea, multe daune Africii.

Președintele Etiopiei din 1974-1991 a ales Uniunea Sovietică drept model și a rupt cu identitatea etiopiană, cu împăratul și cu biserica etiopiană. A exercitat o dictatură și a ucis mulți opozanți și a purtat un război cu Eritreea și Somalia. Pe lângă faptul că a suprimat orice libertate, a arestat comercianți și a suprimat inițiativa privată, provocând foamete.

Dar rezistența la dictatura lui Mengistu a luat și exemple greșite. Frontul de Eliberare a Poporului Eritreean (EPLF) s-a inspirat, de asemenea, din Uniunea Sovietică și din marxism-leninism.

Rezultatul a fost, de asemenea, o ruptură cu identitatea reală a Eritreei, o dictatură și o economie stagnantă, precum și un conflict inutil.

Rezistența regională din Tigray față de Dergul de orientare rusească s-a bazat și ea pe un exemplu greșit, și anume comunismul albanez: Hoxaismul, numit după Enver Hoxha. Dar sub Hoxha, Albania era a doua cea mai săracă țară din Europa: în 1974, pe străzile din Tirana circulau mai mulți cai și mașini decât automobile, iar primele mașini de fabricație chineză care au circulat acolo aveau un miros de eșapament atât de înțepător încât puteai să-l simți la 2 străzi distanță: un alt exemplu prost. Aceste conflicte ideologice fără sens, care nu au niciun sens și care sunt istorie, atât în Rusia, cât și în Albania, joacă, de asemenea, pe fundalul actualului război pentru separarea Tigray de Etiopia de către „Frontul de Eliberare a Poporului Tigray” (TPLF) și guvernul etiopian, marxism-leninismul, sub orice formă, stă în calea atât a păcii, cât și a dezvoltării economice.

Aceasta a fost Etiopia: cam același lucru se întâmpla în Zimbabwe, doar că acea țară viza China comunistă. China comunistă a sprijinit într-adevăr lupta împotriva dominației coloniale albe, în care Mugabe a jucat un rol pozitiv. Dar Mugabe nu a putut guverna, iar după acel război, lucrurile au luat-o rapid la vale. Rezultatele dezastruoase ale guvernării lui Mugabe sunt bine cunoscute: economia s-a prăbușit complet, opozanții au fost intimidați sau uciși și sute de mii de oameni au fugit din țară. Nu este tocmai o perspectivă bună.

Dacă liderii africani și-ar fi iubit propria identitate și ar fi luat un exemplu de succes, chiar dacă acesta ar fi fost inițial dușmanul lor, Africa ar fi arătat mult mai bine.

Pentru că: poți învăța și de la dușmanii tăi.

10.6. TEHNOLOGIE MODERNĂ.

Aplicarea și diseminarea tehnologiei bazate pe această știință. (Prin cuvântul tehnică înțelegem și metode inovatoare de îmbunătățire, de exemplu, a mediului înconjurător). Numai răspândirea acelei tehnici poate asigura îmbunătățirea situației materiale.

10.7.1. Introducerea tehnicii moderne.

Dacă o țară săracă dorește să se dezvolte, ea nu trebuie să refuze tehnologia modernă, ci să o introducă.

Unii lideri ai țărilor în curs de dezvoltare, precum Mahatma Ghandi din India, se opun modernizării. Ghandi, care, de altfel, a jucat un rol extrem de pozitiv pentru rezistența non-violentă și, de asemenea, pentru independența Indiei, s-a așezat demonstrativ în spatele unui război de țesut pentru a se opune introducerii tehnologiei moderne. Totul din bune intenții, dar țeserea unui covor poate dura o lună, iar o mașină îl poate face într-o oră sau mai puțin. În mod clar, acest lucru crește mult mai mult producția și, prin urmare, veniturile. În parte din cauza respingerii tehnologiei moderne, India a rămas una dintre cele mai sărace țări din lume, cu 80% din populație câștigând mai puțin de 2 dolari pe zi, iar India a reușit să se dezvolte doar după ce a fost acceptată ideea de modernizare, mecanizare, automatizare și digitalizare.

Spre deosebire de Coreea de Sud, o țară care în 1950 era la fel de săracă sau chiar mai săracă decât India, dar care, prin modernizare, a reușit să devină una dintre cele mai dezvoltate și mai bogate țări din lume în 40 de ani. (Cu excepția faptului că în Coreea de Sud, lucrurile s-ar putea să se fi întâmplat prea repede, fericirea de astăzi fiind complet subordonată fericirii viitorului. Cu toate acestea, oamenii din India nu au fost mai fericiți nici măcar cu metodele tradiționale)

Cel mai frecvent argument împotriva modernizării este că automatizarea ar duce la șomaj în masă. În practică, însă, acest lucru se dovedește a nu fi adevărat. În anii 1930, șomajul în Europa și America era mult mai ridicat decât în prezent, în timp ce tehnologia nu era nici pe departe atât de avansată ca în prezent.

Chiar și în prezent, șomajul în țările africane este mult mai ridicat decât în țările europene (peste 80% în Zimbabwe), în timp ce nu există aproape nicio modernizare.

.

1 0.8. Utilizarea abuzivă a ajutorului și „ajutorul” greșit.

Trebuie să fim atenți la fundațiile de ajutor frauduloase, în special în străinătate. Nu ar trebui să dăm bani la tot felul de fundații, despre care nu se știe ce fac cu ei și despre care știm că directorul și cei mai apropiați angajați primesc un salariu mare din ei. Fraudele au fost depistate, de exemplu, la organizația „Foster Parents Plan”, care a vândut copii patetici care nu existau. Acest lucru este regretabil, deoarece conceptul de Părinți Adoptivi era foarte bun, și anume că orfanii sunt adoptați de familii locale din satul respectiv, care erau apoi susținute financiar.

În schimb, în prezent există numeroase organizații care au creat orfelinate în țările din lumea a treia, în timp ce 80% dintre acești copii nu sunt orfani. În unele cazuri, acești copii au fost jefuiți de personalul orfelinatului în colaborare cu autoritățile corupte. De obicei, copiii servesc pentru a aduce venituri de la voluntarii occidentali, care vin să lucreze acolo cu bună-credință, și de la vizitatorii occidentali, cărora li se permite să mângâie copiii contra cost și, bineînțeles, de la ministerele de dezvoltare din țările europene. În

plus, există escroci în consiliile de administrație ale multor fundații caritabile, dintre care doar câteva sunt depistate (ca în cazul asociațiilor de locuințe și al construcțiilor).

Cartea: „Caravana crizei” de Linda Polman descrie în mod deconcertant modul în care sute de organizații private de ajutorare încearcă să se întreacă între ele în zonele de conflict și de război, bani care ajung la asupritori și politicieni corupți, și dă exemple de ajutoare care au efecte negative, cum ar fi ajutorul umanitar pentru „refugiați”, care

sunt de fapt teroriști, cum ar fi Hutu Interhamwe din Congo. Se aplică, de asemenea, la ajutorul acordat refugiaților palestinieni care trăiesc în taberele de refugiați din Liban, unde organizațiile teroriste sunt la conducere, când aceștia se află acolo de 40 de ani sau mai mult și ar fi putut fi integrați de mult timp în societatea libaneză. 90 % din cei 750 000 de refugiați inițiali au murit, dar din cauza numărului mare de copii, există acum peste 4 milioane de „refugiați” palestinieni. În 1959, Liga Arabă a decis să nu acorde cetățenie solicitanților de origine palestiniană pentru a împiedica asimilarea lor în țările gazdă. Ca urmare, aceștia trăiesc încă adesea în condiții deplorabile în taberele de refugiați, de care au profitat organizațiile teroriste, ceea ce face din ei o sursă de instabilitate nu numai pentru Israel, ci și pentru țările arabe gazdă. (De exemplu, teroriștii palestinieni l-au atacat pe regele Iordaniei în 1970 și s-au implicat în războiul civil libanez în 1975.) Acest lucru este în contrast cu, de exemplu, Olanda, unde orice refugiat cu permis de ședere poate solicita cetățenia olandeză în anumite condiții. Neintegrarea descendenților refugiaților palestinieni inițiali în societatea țărilor arabe perpetuează în mod artificial conflictul cu Israelul. Între timp, teroriștii care au devenit maștri în taberele de refugiați palestinieni perpetuează regimul criminal al lui Assad, deoarece, fără sprijin străin, Assad, ucigașul a 500.000 de oameni din propria țară și cauza directă a 8 milioane de refugiați, ar fi fost demult alungat de poporul său.

De asemenea, în unele țări a apărut o întreagă industrie în care anumiți rezidenți cu spirit de afaceri și-au făcut o afacere din a juca rolul de țap ispășitor pentru a se califica pentru a primi bunuri de ajutor, pe care apoi le vând sau, dacă o fac în stil mare, îi fac pe anumiți oameni să lucreze

pentru ei, punându-i să joace rolul de țap ispășitor și să colecteze bunurile de ajutor primite, pe care apoi le vând.

Printre incertitudini se numără organizații precum Fundația pentru Inimă, Societatea pentru Cancer, Fundația pentru Rinichi, SOS Satele Copiilor și o multitudine de alte organizații de ajutorare, ai căror directori beneficiază adesea de salarii generoase: uneori peste norma salariilor miniștrilor. În multe cazuri, angajații locuiesc în case frumoase și se plimbă cu SUV-uri în țările în curs de dezvoltare, în timp ce omul obișnuit de acolo abia are bani pentru a trece ziua. Acest lucru este valabil chiar și pentru organizațiile care fac o treabă bună, cum ar fi Crucea Roșie.

Apoi, când te gândești că există încă numeroase organizații, poate că și War Child este una dintre ele, despre care nimeni nu știe sau nu înțelege ce fac de fapt. Acest lucru este deghizat în povești frumoase și imagini emoționante cu copii destul de patetici, dar în afară de frumoasele rapoarte întocmite cu profesionalism, rezultatele pe teren rămân invizibile. Ei lucrează cu voluntari, care nu vorbesc limba și care nu știu sau nu înțeleg nimic despre cultura locală și nu sunt experți în domeniul pentru care lucrează. Dar creează astfel locuri de muncă și un salariu excelent pentru angajații lor.

Prin urmare, orice astfel de „ajutor” trebuie să fie denunțat.

Există, de asemenea, un „ajutor” din motive ideologice care ar trebui, de asemenea, să fie denunțat: este vorba de un ajutor religios menit să convertească. În sine, nu ar fi rău

pentru Africa dacă creștinismul, budismul sau islamul moderat ar câștiga influență în culturile în care se folosesc voodoo și magia neagră, deoarece acestea afectează coeziunea socială. Introducerea „regulii de aur” (caritate, dincolo de familie și trib) este o condiție prealabilă pentru dezvoltare. Dar islamul extremist sau creștinismul fundamentalist, fără a ține cont de aspectele pozitive ale religiei și culturii locale, face adesea mai mult rău decât bine. Există, de asemenea, ajutorul de stat din partea Chinei sau a Rusiei pentru a câștiga influență într-o anumită țară: adesea pentru a câștiga popularitate, în timp ce este dăunător pentru cultura locală și distructiv pentru mediu, și sfârșește prin a sprijini în principal proiecte de prestigiu.

Acest lucru nu înseamnă că toate ajutoarele de stat sunt neapărat rele. De exemplu, ajutorul Marshall pe care America l-a acordat Europei de Vest după cel de-al Doilea Război Mondial a fost un impuls necesar pentru a ajuta aceste țări să se pună pe picioare.

10.8.1. Deteriorarea sănătății prin „ajutor”

10.8.1.1. Holera din Haiti este cel mai recent și cel mai dovedit exemplu de patogenizare pe scară largă a populației. Aceasta s-a întâmplat în Haiti după cutremur, deoarece soldații ONU (MINUSTAH) veniți din Nepal, unde holera este endemică și care acționau ca lucrători umanitari, au infectat milioane de haitieni. Din tabăra lor din cătunul Méyè, acești soldați și-au descărcat apele reziduale direct în râul Artibonite, pe care haitienii îl foloseau pentru a se îmbăia, a găti și a bea. În Nepal, ei fac același lucru, dar acolo nepalezii au

devenit în mare parte imuni, așa că nu au știut că acei agenți patogeni sunt pentru alte popoare. În Haiti, de exemplu, mii de oameni au fost infectați, dintre care cel puțin 9.000 au murit în 5 ani.

MINUSTAH a adus în Haiti 5 stații de tratare a apei. Două dintre ele erau stricate, iar celelalte 3 nu au fost niciodată despachetate.

Lecția 1: Verificați dacă există agenți patogeni potențiali, pe care lucrătorii din domeniul situațiilor de urgență îi poartă cu ei și pe care nu îi cunosc.

Lecția 2: Aveți grijă cu lucrătorii umanitari care nu sunt din regiunea dumneavoastră. Organizați mai degrabă lucrători umanitari din propria regiune.

Lecția 3: Nu vă încredeți în purtătorii de cuvânt ai agenției de ajutorare responsabile de mizerie, deoarece chiar și agențiile cu reputație, cum ar fi cele ale ONU, mint pentru a devia vina, chiar și cu ajutorul unor procese.

10.8.1.2.2. Hepatita în Egipt

Schistosomiaza, o infecție cu viermi, este endemică în Egipt și s-a răspândit datorită construcției de baraje și lucrări de irigații de-a lungul Nilului. În perioada 1959-1980, sătenii infectați au fost tratați cu un anticorp. Dar, din neatenție, chiar acea campanie de vaccinare a răspândit hepatita C

prin utilizarea acelor murdare. Ca urmare, Egiptul are acum cel mai mare procent de bolnavi de hepatită C din lume.

Capitolul 11. Scenariul dezastrului

Dezastre provocate de om:

Cel mai important: Încălzirea globală catastrofală atât de mare încât viața devine pasteurizată, adică devine imposibilă, mai departe: Războaie cu bombe atomice, contaminare radioactivă de la centrale nucleare care explodează sau au scurgeri, războaie biologice care duc la epidemii scăpate de sub control și capabile să elimine o mare parte din populația mondială – sau întreaga populație, războaie robotizate, opresiune robotizată, tiranie fascistoidă complet controlată parțial prin sisteme automatizate, Poluarea neîngrădită a mediului înconjurător, poluarea atmosferei cu CO₂ și alte gaze, lumea și marea ca o groapă de gunoi din plastic, Lipsa apei curate, Extincția organismelor necesare pentru hrană, Epidemii globale care nu pot fi combătute, Atacuri teroriste neîncetate, Dictatura mondială a grupului legat de SI, Dictatura mondială a mafiei internaționale, Incitarea populației mondiale prin știri false la intoleranță. Dispariția simțului moral și a empatiei, Haos și nesiguranță totală.

Cu toate acestea, dintre toate dezastrelor provocate de om, încălzirea globală este cel mai mare dezastru,

deoarece ar putea distruge orice formă de viață în câteva decenii.

Chiar dacă întreaga lume nu ar pieri sau dacă omenirea ar fi complet eradicată, există mai multe posibilități care ar putea duce la un război major sau cel puțin la dezastre ecologice majore.

Aceste dezastre implică nu numai moartea imediată a probabil 7% dintre oameni, ci și îmbolnăvirea treptată sau invalidarea treptată a 70% sau mai mult din oameni.

Din punct de vedere social, tehnic și economic, aceasta înseamnă că omenirea trebuie să facă un mare pas înapoi în Evul Mediu sau în Societatea Naturii.

11.1. Terorismul, războiul civil și islamizarea.

Probabilitatea unui război civil din cauza jihadismului este dificil de estimat. Poate 20-40% în orice caz, această șansă nu este foarte mică. Probabilitatea ca islamiștii să câștige un astfel de război civil este poate de 40-70%, depinzând în parte de naivitatea („corectitudinea politică”) elitei conducătoare, care nu vrea să ia nicio măsură împotriva ei pentru că ar fi „discriminare”, sau pentru că ar încălca viața privată sau principiile democratice sau principiul juridic conform căruia un suspect este nevinovat până când se dovedește în fața legii că este un terorist: acest lucru este adesea posibil doar prin prinderea lui în flagrant, ceea ce este practic imposibil, deoarece până atunci este prea târziu.

Dar islamiștii pot prelua puterea și prin infiltrare treptată, în Europa, Africa sau Asia. Numeroși jihadiști au pătruns în posturi de conducere și în programele de „combatere a terorismului”, unde au permis crearea condițiilor pentru teroare.

Posibilitatea dominației mondiale de către islamul sunnit și a introducerii legii Sharia părea ceva total imposibil până de curând, dar de câteva decenii pare să fi devenit realitate în 100 de ani: Această șansă este probabil de 30-60%.

Dacă actuala tendință demografică continuă, practic fiecare țară din lume va avea o majoritate islamică în 80 de ani. Acest lucru, adăugat la faptul că ei doresc puterea, înseamnă că lumea ar putea fi dominată de islam în 80 de ani.

Consecința unei lumi islamice poate însemna, de asemenea, un război continuu al salafiștilor împotriva tuturor celorlalte forme de islam, în special sufismul, šiitismul, alavitismul, amadiyyah și toate celelalte forme care susțin un islam rezonabil și tolerant. Fără rezistență, un astfel de regim poate continua mult timp (sute de ani ?) și, mai ales la început, orice rezistență va fi reprimată violent.

Consecința guvernării salafiste ar putea fi nu numai opresiunea femeilor, revenirea pedepselor medievale și dispariția vestimentației libere, ci și dispariția muzicii.

Înainte de o dominație islamistă totală, sunt probabile atentate teroriste. Cele mai grave atacuri teroriste ar fi

atacurile cu arme de distrugere în masă. Nu numai cu arme nucleare, ci și cu arme biologice. Al Qaeda dezvoltă deja arme biologice prin intermediul tehnologiei genetice CRISPR sau Prime editing. Există pericolul ca aceștia să vrea să arunce o pungă cu viruși mortali prin intermediul unei drone deasupra unui stadion de fotbal sau a unei alte adunări în masă, Apoi, o epidemie de viruși mortali ar putea apărea cu viteza fulgerului, deoarece chiar dacă stadionul este pus în carantină, huliganii vor putea scăpa sau altfel oficialii care cred că nu sunt infectați. O astfel de epidemie ar putea ucide atunci milioane de oameni și poate însemna sfârșitul omenirii. Cu siguranță că vizigoții nu vor întreba pe cineva dacă este sau nu musulman credincios înainte de a-l infecta.

11.2. Armageddon sau război mondial și contaminarea cu arme de distrugere în masă

(Cu excepția scenariului dezastrului politic, acest articol a fost scris înainte de invazia rusă în Ucraina)

Marile puteri mondiale și regimurile dictatoriale cu ideologie totalitară, zel misionar și oameni puternici șovini sunt cel mai mare pericol pentru pace, atâta timp cât nu există unitate mondială și guvernare mondială.

Războiul este cel mai probabil să aibă loc atunci când liderii țărilor ostile sunt narcisiști și disproporționat de puternici: Liderii șovinismului narcisist sunt: Putin, Trump, Xi Jinping, dar există și pești mai mici: Maduro din Venezuela, Orban din Ungaria, Duterte din Filipine,

Bouterse din Surinam, Lukașenko din Belarus, liderii din Asia Centrală: Kazahstan, Kârgâzstan, Uzbekistan, Tadjikistan și Turkmenistan și unii alții. Trump și Xi Jinping au o mare carismă.

Francis Fukuyama susține că există dovezi statistice că în democrații, atât războaiele și conflictele externe, cât și cele interne, scad sistematic.

În special, dictaturile și regimurile nedemocratice sunt cele care duc războaie, deși se pare că acest lucru nu se aplică Americii. Dar America s-a prezentat ca apărător al democrației și al libertății și, prin urmare, a vrut să poarte război împotriva dictaturilor. Acest lucru a mers prost în multe cazuri, dar este totuși adevărat că, atunci când dictatorii nu sunt inhibați de înțelepți, de un parlament sau de o conducere de mijloc, este mai ușor să pornească războaie pentru a-și extinde, de exemplu, teritoriul. Oricât de rele și de greșite au fost războaiele americane din Afganistan, Irak și Libia, acestea nu au fost purtate pentru a ocupa aceste țări sau pentru a le transforma în colonii, așa cum au făcut puterile coloniale europene la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea sau cum face și astăzi Rusia, de exemplu.

Putin este nemilos și este responsabil de uciderea a numeroși disidenți din Rusia, inclusiv a lui Politkovskaia.

De asemenea, a conceput un plan de otrăvire cu dioxină a președintelui ucrainean Victor Iușcenko la Kiev, la 5

septembrie 2004, când acesta dorea să urmeze un curs anticorupție și să se asigure că Ucraina adoptă politici independente de Kremlin. Deoarece Victor Iușcenko a fost transportat rapid la un spital din Germania și a primit tratament intensiv, a supraviețuit. Din nefericire, otrăvirea l-a lăsat cu fața violată și plină de noduli.

Putin a ordonat, de asemenea, doborârea unui avion cu întregul guvern polonez la bord, în aprilie 2010, în apropiere de Smolensk, când guvernul rus îi invitase, aparent, să participe la comemorarea masacrului de la Katyn, în care, în 1940, serviciile secrete rusești au ucis peste 4.000 de militari polonezi la ordinul lui Stalin.

De asemenea, Putin dăduse ordin să doboare avionul de pasageri MH17 care transporta persoane de diferite naționalități, inclusiv mulți cetățeni olandezi. Acest lucru a fost o răzbunare pentru că Comunitatea Europeană propusese un boicot împotriva Rusiei ca răspuns la ingerința acesteia în Ucraina.

Serviciile secrete rusești se pricep de minune în a-și ascunde crimele și învinovăți tocmai victimele lor. Acesta are departamente speciale pentru a răspândi dezinformări și a crea dovezi false.

Acest lucru a început cu crimele în masă ale lui Stalin împotriva ucrainenilor înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, în care milioane de ucraineni au fost uciși de NKVD, precursorul KGB-ului. Asasinarea președintelui Kennedy de către Lee Harvey Oswald, care primise ordin de

la Uniunea Sovietică, a fost pusă pe seama CIA printr-o campanie de dezinformare de succes.

FSB, succesorul KGB-ului, a produs așa-zise dovezi care ar fi trebuit să demonstreze că tocmai ucrainenii au fost cei care au doborât avionul MH17.

Putin a ordonat, de asemenea, cucerirea altor teritorii și a sprijinit dictaturi marionetă, care dansează după cum îi cântă Moscova prin intermediul așa-numiților „oameni verzi”. Aceștia sunt militari ruși speciali, comandouri îmbrăcate în civili, care intervin în tot felul de conflicte și, de exemplu, s-au asigurat că Crimeea s-a alăturat Rusiei. De asemenea, aceștia au apărut pentru a sprijini regimul lui Maduro din Venezuela.

Putin este, de asemenea, hotărât să cucerească Ucraina și să restaureze vechiul imperiu rusesc.

Pentru asta, el este dispus să meargă la război.

Ucraina este formată din 2 părți: O mică parte în est, Donbasul cu regiunile Luhansk și Donețk, cu o populație predominant rusă, și partea principală care vrea să fie independentă și nu dorește un jug rusesc.

Putin începe prin a cuceri partea estică, populația rusă de acolo opunându-se mai puțin la unitatea cu Rusia. Dar el nu se va opri aici, având în vedere acțiunile sale agresive

împotriva Ucrainei din trecut: otrăvirea președintelui și tăierea gazului când Ucraina a vrut să adere la CE.

Incursiunile rusești, sub pretextul a tot felul de scuze, ar putea duce la un al treilea război mondial pe parcurs. Pentru că Putin vrea să cucerească și alte țări. Întreaga sa politică se bazează pe acest lucru, cum ar fi subminarea Occidentului, astfel încât acesta să nu poată acționa eficient, dacă Rusia începe să cucerească alte țări sau Europa.

Principala armă a lui Putin nu este doar armata sa, deși există 200.000 de oameni sau mai mult, gata să cucerească alte țări. Principalul său atu este dezinformarea. Minciuni pure și povești inventate, inversând sistematic realitatea. Aceasta este susținută cu dovezi false și așa-zise „dovezi” contrafăcute.

Deoarece în Rusia nu există alte surse de informare, o parte semnificativă a populației îl crede și ea. Cea mai mare problemă este că unii oameni naivi din Occident încă îl mai cred, ajutați de campaniile de dezinformare desfășurate de acoliții săi din Occident, cum ar fi în America și în unele părți ale Europei. Este foarte posibil ca rușii să avanseze în țările de la vest de Ucraina. Dacă vrea să cucerească Europa, este doar o chestiune de timp până când tancurile rusești vor reapare la Praga, Varșovia și Berlin.

De ce Rusia nu poate câștiga oricum.

La prima vedere, Putin pare un om prietenos, grijuliu, cineva cu care poți vorbi în mod rezonabil. Nu seamănă absolut deloc cu cineva responsabil de moartea a sute de mii de civili nevinovați, a cărui singură infracțiune este să vorbească împotriva corupției. Este aproape imposibil de imaginat că acest domn aparent civilizat ar putea minți, înșela și ordona crime cu ochii atât de deschiși.

Putin a fost ofițer KGB între 1975-1990 și chiar șef al FSB, succesorul KGB-ului, între 1998-1999. Caracteristica principală a unui spion este că minte. Mai mult, că fură, trișează, uneori ucide și alteori îi torturează pe alții sau, ca șef al KGB, îi recunoaște pe torționari.

În asta este antrenat Putin. Minciuna este cea mai obișnuită și el poate face asta ca nimeni altul.

Dar, în timp (cel puțin în multe cazuri) se dovedește că adevărul este, până la urmă, altul și că a mințit. Drept urmare, el este din ce în ce mai expus.

De exemplu, există îndoieli serioase cu privire la atacul terorist asupra unei școli din Beslan, în Osetia de Nord, în Rusia, în 2004. Există rapoarte conform cărora unii observatori au recunoscut ofițeri de securitate printre teroriștii împușcați mortal, mai mult, 2 teroriști au scăpat. Identitatea liderului atacului este un subiect discutabil.

Liderul revoltei cecene, Aslan Maskhadov, a condamnat atacul și a declarat că trupele sale nu au luat parte la acesta.

În ciuda asigurărilor că trupele rusești nu vor folosi forța pentru a opri atacul terorist, s-a ajuns totuși la un schimb de focuri.

Potrivit cifrelor oficiale, 334 de persoane, dintre care 156 de copii, au murit și 700 (majoritatea copii) au fost rănite. Imediat după atac, jurnaliștii europeni au sugerat că numărul victimelor ar putea depăși 400, întrucât 176 de persoane au fost date dispărute.

Putin a organizat o demonstrație împotriva terorismului în Piața Roșie din Moscova, dar observatorii au declarat că nu a fost un protest spontan, ci un miting organizat în sprijinul regimului lui Putin. Acest lucru era evident din faptul că protestatarii fuseseră atent selectați (care au fost transportați în Piața Roșie cu autobuze, printre altele), precum și din cenzura sloganurilor de pe bannere.

Doi reporteri cunoscuți pentru criticile lor la adresa guvernului nu au ajuns la Beslan. Andrei Babitsky, un jurnalist de la filiala rusă a Radio Europa Liberă, a fost reținut pe aeroportul Vnukovo din Moscova sub acuzația de ciocnire cu securitatea și condamnat la cinci zile de închisoare. Anna Politkovskaia, de la cotidianul „Novaya Gazeta”, a intrat în comă în timpul unui zbor cu avionul.

Raf Shakirov a fost forțat de proprietari să

demisioneze din funcția de redactor-șef al ziarului Izvestia. La 4 septembrie, Izvestia a publicat fotografii cu ostacii

răniți și uciși și a exprimat îndoieli cu privire la versiunea oficială a evenimentelor.

Locotenent-colonelul FSB Aleksandr Litvinenko (decedat în 2006) , care a dezertat în Marea Britanie , a afirmat că FSB a efectuat o serie de atentate cu bombă asupra unor clădiri de apartamente din Moscova și Volgodonsk la ordinul lui Putin, după ce acesta a devenit prim-ministru în 1999 . Această ipoteză a fost susținută și de regretatul Boris Berezovsky. De asemenea, ea pare justificată în cursul așa-numitului incident de la Riazan . Învinovățirea

cecenilor pentru atacurile teroriste i-a servit lui Putin pentru a începe un nou război în Cecenia . Făcând acest lucru, el a sperat să își consolideze propria poziție de putere.

Rusia are o istorie criminală față de Cecenia.

După secole de războaie intermitente purtate de Rusia împotriva Persiei și Turciei, războiul împotriva Persiei s-a încheiat în 1828, iar cel împotriva Turciei în 1829, aducând Caucazul la Rusia, deși rezistența a rămas întotdeauna.

La 21 decembrie 1917, Ingușetia , Cecenia și Daghestan și-au declarat independența față de Rusia și au format un singur stat „Republica munteană a Caucazului de Nord”, care a fost recunoscută de marile puteri mondiale. În 1921, a fost cucerită de trupele sovietice, care au transformat-o într-o republică sovietică. Comuniștii au încercat, de asemenea, să elimine religia în Caucaz și să colectivizeze agricultura cât mai repede posibil, ceea ce, ca peste tot, s-a

soldat cu un dezastru. Mulți ucraineni au încercat să fugă de holodomor, stabilindu-se în Cecenia. Mulți au murit din cauza guvernării lui Stalin și, în secret, populația a rezistat ocupației rusești.

Germania a deschis atacul asupra Uniunii Sovietice la 22 iunie 1941, a avansat rapid și a ocupat o parte din Cecenia. Germanii le-au promis cecenilor, dacă reușeau să învingă Uniunea Sovietică, libertatea religioasă, încetarea colectivizării agricole, în cadrul căreia au promis, de asemenea, deschiderea de școli în care să se predea limba și cultura cecenă. Din cauza acestor promisiuni, o parte dintre ceceni și inguși au trecut de partea germanilor în 1940, în timpul revoltelor din Caucaz.

Cu toate acestea, o proporție semnificativă de ceceni au rezistat, de asemenea, naziștilor. Deși peste 50.000 de ceceni și peste 12.000 de inguși au luptat pe front împotriva Germaniei naziste, toți cecenii, fără deosebire, au fost acuzați pe nedrept de ruși ca fiind susținători ai naziștilor, iar întreaga populație a fost deportată în Kazahstan în 1944.

În unele regiuni, rușii au recurs la genocid, ca în cazul masacrului din Khaibakh, unde cei 700 de locuitori au fost uciși cu toții.

Mai mult de 60% dintre ceceni au fost uciși prin deportare, mai mult decât orice alt grup etnic persecutat prin deportare în Uniunea Sovietică, deoarece și alte popoare au fost deportate. Mai mult de 10% din populația statelor baltice a

fost deportată în lagărele de muncă forțată din Siberia, unde poate jumătate dintre ei au supraviețuit.

Cecenii s-au aflat sub controlul administrativ al oficialilor NKVD în toată această perioadă.

Exilul a durat 13 ani.

În timpul discursului său anti-Stalin, devenit celebru în 1957, noul lider sovietic Nikita Hrușciov a indicat atunci că cecenilor li se va permite să se întoarcă în țara lor pas cu pas, după care vor fi plasați în lagăre speciale de muncă. Mulți ceceni au acceptat acest lucru.

Între timp, rușii au preluat casele cecenilor deportați. Acest lucru a dus la conflicte cu cecenii care se întorceau și care doreau să se mute înapoi în vechile lor case.

Majoritatea cecenilor trăiau sub pragul sărăciei, ceea ce a dus la creșterea criminalității.

Când Uniunea Sovietică s-a dizolvat în 1991, Dudayev, care, deși era comunist și veteran al Armatei Roșii și participase la crime de război în Afganistan, a proclamat independența. Dudayev a săvârșit o faptă curajoasă în 1991: a refuzat ordinele sovietice de a zdrobi aspirațiile de independență ale Estoniei și, ulterior, a demisionat din forțele sovietice.

Cu toate acestea, în timp ce alte republici au obținut independența, atitudinea Kremlinului a fost mult mai negativă față de Cecenia. Rusia a lansat 3 tentative de lovitură de stat împotriva lui Dudayev, care au eșuat toate. În 1994, Elțin a ordonat bombardarea orașului Groznîi, iar trupele rusești au invadat Cecenia. În 1996 a fost semnată o pace provizorie. De altfel, Dudayev a fost, de asemenea, asasinat în 1996.

În 1999, trupele rusești au invadat din nou Cecenia, iar Putin a fost numit prim-ministru. Ambele războaie au fost caracterizate de o multitudine de crime împotriva umanității.

Se estimează că aproximativ 100.000 de civili, soldați și rebeli au fost uciși în cele două războaie din Cecenia. Groznîi a fost considerat cel mai devastat oraș din lume.

Putin a sperat prin aceste războaie folosite pentru a-și asigura propria poziție, ca „erou” împotriva terorismului. (Deși o mare parte din „terorism” fusese comisă chiar de serviciile secrete rusești, la ordinul lui Putin, ca o operațiune de „steag fals”).

Locul cel mai devastat a fost ocupat ulterior de Alep, în Siria, care a fost de asemenea distrus în totalitate de bombardamentele rusești, și mai târziu de Mariopol, în Ucraina.

Ce a realizat Putin pentru Rusia până acum ?

El este responsabil nu numai pentru sutele de mii de morți din Cecenia, Siria și Ucraina, ci și pentru sutele de mii de morți din Rusia în aceste războaie inutile.

În acest fel, el și-a făcut dușmani din potențialii democrați din acele țări.

El a transformat Rusia într-o dictatură în care, de exemplu, chiar și folosirea cuvântului „război” duce la ani de lagăr de concentrare.

El a reușit să facă din corupție cultura dominantă și să priveze de posibilitatea de dezvoltare spre o libertate și democrație reale.

A înăbușit toate vocile inteligente și critice prin asasinat sau închisoare.

Prin amenințări și violență, a transformat o națiune frate, ucrainenii, într-un dușman de moarte.

Este responsabil – la fel ca și predecesorii săi – de daune masive aduse mediului în Rusia și Ucraina, de otrăvirea solului și a apei și de distrugerea prin incendiere a unei mari părți a pădurii siberiene.

El este responsabil pentru țările independente, care la început au vrut să coopereze cu Rusia, iar acum se simt amenințate de Rusia și caută să se alăture NATO, cum ar fi Finlanda, care a avut întotdeauna o politică prietenoasă față de Rusia și Suedia.

În acest fel, a consolidat NATO și comunitatea europeană.

Prin doborârea avionului guvernamental polonez în apropiere de Smolensk în 2010, el a antagonizat Polonia și alte țări.

Ca urmare a agresiunii sale și a amenințărilor sale cu arme nucleare, UE și alte țări au impus sancțiuni Rusiei. Acestea sfârșesc prin a afecta în principal populația, care devine mai săracă în consecință.

Doborârea avionului comercial MH17 și uciderea disidenților din străinătate, precum și sprijinul secret acordat El Kaida și altor grupuri teroriste, erodează încrederea în Rusia.

Doar prin răspândirea de minciuni, actualul guvern rus speră să oprească acest val, dar în cele din urmă adevărul va ieși la iveală.

Prin răpirea a 100.000 de copii din Ucraina, Putin a intrat pe lista criminalilor de război căutați de Curtea Penală Internațională, făcând Rusia de răs.

Toate aceste puncte sunt contraproductive pentru Rusia pe termen lung.

Amenințările și violența nu conving pe nimeni, ci generează neîncredere și antipatie.

Un asediu rusesc nu va mai fi tolerat de alte țări. Prin urmare, Rusia va pierde în cele din urmă.

Rusia poate redeveni o țară normală doar dacă va avea un guvern total diferit, care se abține de la violență împotriva propriului popor și a altor popoare, dar care este responsabil, pașnic și democratic, care recunoaște granițele tuturor țărilor, inclusiv ale Ucrainei, Poloniei, statelor baltice și ale statelor din Asia Centrală, care recunoaște dreptul tuturor popoarelor la propriul stat (cum ar fi cecenii), care combate corupția și dorește să coopereze cu toate celelalte țări și popoare pe baza egalității și a beneficiilor reciproce și care respectă mediul înconjurător. Atunci Rusia va fi din nou inclusă în comunitatea națiunilor și contradicțiile, conflictele și războaiele vor dispărea, iar toate țările NATO și țările europene vor putea, de asemenea, coopera din nou cu Rusia. Totuși, acest lucru ar necesita o revoluție în guvernul rus.

În cazul lui Trump, se poate observa că a fost ales cu sprijinul Rusiei, fapt care ar putea determina Rusia (și China?) să atace agresiv Occidentul: la urma urmei, Putin se gândește: până la urmă, am America (prin Trump) în buzunar. Desigur, Trump este mult mai puțin rău decât Kim Jong Un: Kim Jong Un se crede atotputernic în țara sa și

este responsabil pentru cea mai teribilă opresiune care poate exista într-o țară și a făcut să fie uciși nenumărați oameni și a adus țării sale o mare sărăcie. În schimb, Trump nu a pus pe nimeni, cel puțin în America, să fie ucis (din câte știm noi) și guvernează într-un cadru mai mult sau mai puțin democratic: a fost ales de o proporție semnificativă de americani, deși nu majoritară.

Dar el are o putere disproporționată și poate recurge în mod arbitrar la acțiuni militare, iar acest lucru, combinat cu comportamentul său iresponsabil și nesăbuit, ar putea duce la situații care să declanșeze un al treilea război mondial. În special, anularea fără sens a acordului nuclear cu Iranul înseamnă că Iranul nu se va mai considera obligat de acest acord și va începe să fabrice arme nucleare cât mai curând posibil. Dacă va ataca Iranul, acest lucru ar putea duce la situații periculoase. Nu numai opoziția față de regimul mullahilor din Iran va trece, în cele din urmă, de partea acestui regim, ci poate și lumea musulmană sunnită, care este acum atât de divizată. Dacă Trump începe să bombardeze Iranul, ceea ce a amenințat deja, este de conceput că China și Rusia vor trece de partea Iranului. Ambele țări nu au fost oricum prieteni ai Americii.

Sunt posibile și alte scenarii. De exemplu, dacă Iranul ar ataca Israelul, lucru pe care l-a amenințat deja o dată, atât America, cât și Europa se vor simți obligate să ia partea Israelului. Dar China comunistă ar putea atunci să se poziționeze de partea Iranului. Între timp, China a câștigat multă influență în Asia, Africa și chiar în unele țări din America de Sud. Este posibil ca și India să se alieze atunci cu Israelul, iar Pakistanul cu Iranul. Atunci, aproape

Întreaga lume va fi luat partea. Atunci este probabil că vor fi folosite arme de distrugere în masă.

Este foarte important pentru lume ca Israelul să nu se implice într-un război. Din păcate, acest lucru este îngreunat de comportamentul șovin și ireconciliabil al lui Netanyahu.

Să sperăm și să ne rugăm ca aceste războaie să nu aibă loc.

Rusia și China ar putea încerca să cucerească alte țări.

Rusia a mai făcut același lucru cu Europa Centrală și de Est în 1945. La vremea respectivă, acest lucru a fost justificat de războiul împotriva naziștilor. Dar, spre deosebire de Aliații occidentali, nu au lăsat țările pe care le ocupau să își urmeze propriul curs și să plece. Probabil că au fost mai preocupați de cucerirea Europei de Est decât de înfrângerea naziștilor: la urma urmei, Stalin încheiase un pact de pace cu Hitler. Nu ar fi fost ciudat dacă ar fi deschis atacul pentru a cuceri întreaga Europă. Rușii duc un război cibernetic din ce în ce mai agresiv împotriva Occidentului, iar avioanele și submarinele lor încearcă din ce în ce mai des să invadeze teritoriul altor țări europene. În 2017, Rusia a organizat un exercițiu militar de foarte mare amploare: Zapad 2017, în cadrul căruia a exersat un atac asupra Europei Occidentale.

Dacă Rusia dorește să lanseze un atac asupra Europei Occidentale, s-a pregătit bine. Asigurându-se că marioneta ei, Trump, a devenit președintele Americii, Kremlinul crede

că, dacă va deschide atacul, America nu va interveni oricum. În plus, au aranjat un Brexit, așa că rămâne de văzut cum va reacționa atunci Marea Britanie. Ei au folosit știrile false pentru a crea un climat de susținere a politiciilor lor, nu doar în Europa de Est, ci și în țările occidentale: Germania, care găzduiește mulți imigranți ruși, Italia și Olanda, unde au folosit informații false pentru a pune pe picioare mișcări politice, susținându-și obiectivele geopolitice, cum ar fi subminarea UE și a Ucrainei. Au făcut Germania dependentă de gazul rusesc prin intermediul lui Schröder.

Fluxul organizat de refugiați din Belarus făcea, de asemenea, parte din acest plan. Să sperăm că nu se va ajunge la punctul în care Rusia va ataca și că pacea va fi menținută. Dar, din moment ce Rusia are deja o organizație uriașă pentru a răspândi minciuni și știri false, este probabil că va face același lucru dacă va deschide atacul, care va viza în special propria populație. Este probabil ca acest lucru să declanșeze un al treilea război mondial.

Posibil următorul scenariu de dezastru politic, în ordinea timpului:

1. Război prin atac rusesc, care poate duce la distrugerea (unei mari părți a) lumii,
2. Dominația chineză,
3. Prăbușirea dominației rusești și chinezești,
4. O lume fundamentalist-islamică,
5. O lume pașnică și armonioasă.

1. În primul rând, Rusia atacă, așa cum atacă acum Ucraina.

Clasei belicoase aflate acum la putere la Kremlin nu-i pasă de nimic, cu atât mai puțin de supraviețuirea omenirii. Este posibil să invadeze Europa de Vest și va folosi arme de distrugere în masă, poate arme nucleare, pe care Putin le-a amenințat deja, și probabil gaze toxice. Invadarea Europei este deja un plan din epoca sovietică din 1979 de a invada Europa în două săptămâni. În special, câmpiile din nordul Germaniei și Fulda ar fi potrivite pentru avansarea rapidă a tancurilor. În plus, rușii se bazează pe faptul că vor putea folosi arme nucleare împotriva Germaniei, Olandei, Italiei, Republicii Cehe, Slovaciei, Poloniei și a altor țări care nu au ele însele arme nucleare, pe baza faptului că oricum nu ar reacționa nuclear. Deci nu împotriva Franței și Marii Britanii, care au arme nucleare. Le-ar supune doar prin mijloace convenționale.

Deci, procedând astfel, nu iau în considerare NATO, care va veni imediat în ajutorul țărilor atacate. Ei presupun, aparent, că NATO nu o va face și că NATO nu va riposta nuclear. Aparent, cu Putin, dorința este tatăl gândirii.

Planul era de a ajunge la Rin

în 7 zile, de unde și numele planului: 7 zile până la râul Rin.

Este posibil să ajungă până la Rin sau, cu ajutorul Chinei comuniste, să ocupe întreaga Europă.

Apoi iese la iveală ceea ce spune cartea Apocalipsa: „Va fi o mare asuprire dinspre nord”. Nordul este Rusia și China comunistă.

Fostul comandant al armatei olandeze, Ingo Piepers, a prezis al treilea război

mondial încă din 2015, pentru 2020, + sau – 2 ani, cu Rusia la atac. Potrivit lui, acesta ar dura 17 ani. După aceea, însă, ar avea loc o schimbare fundamentală a întregului sistem mondial.

Care este strategia rusă ?

În Cecenia și în Siria, strategia rusă a fost de a ucide toți locuitorii din teritoriul cucerit. Ca urmare, milioane de oameni din alte locuri au fugit din țară.

Ceilalți locuitori care s-ar putea opune unei eventuale ocupații rusești sunt deportați în Rusia, iar locul lor este luat de ruși.

Acest lucru este ceea ce dorește Rusia, deoarece astfel poate cuceri țara și o poate popula cu ruși sau cu oameni loiali lui Putin sau marionetelor sale. Cei care rămân în urmă sunt apoi exterminați complet.

Același lucru se întâmplă acum în Ucraina, după cum o demonstrează genocidul Rusiei în Butscha și Mariupol.

Foamete globală cauzată de Rusia. (scris în aprilie 2022, ulterior posibil înlocuit de acordul privind cerealele negociat de Turcia între Rusia și Ucraina)

Putin a ordonat să fure toate cerealele ucrainene, să distrugă mașinile agricole și grânarele ucrainene și să blocheze porturile ucrainene, împiedicând Ucraina să își exporte cerealele. Acest lucru ar putea duce la o foamete la nivel mondial, deoarece Ucraina era cunoscută ca „grânarul lumii”, reprezentând o mare parte din producția mondială de cereale, și deoarece multe țări, inclusiv din Africa, depindeau în mare măsură de importurile de cereale ucrainene.

Egiptul importă 85% din grâul său din Ucraina, iar Turcia 75%. Țările din Africa de Nord și din Orientul Mijlociu importă 50% din grâul lor din Rusia sau Ucraina.

Grâul ucrainean poate fi practic exportat doar prin porturile de la Marea Neagră, dar acestea sunt blocate de Rusia. În multe țări, cum ar fi Somalia, care a importat 90% din grânele sale din porturile de la Marea Neagră, foametea este un rezultat direct al acțiunilor Rusiei.

Acest lucru este deliberat, cu intenția de a înfometă Ucraina și de a face restul lumii dependentă de aprovizionarea cu cereale rusești. Este practic o repetare a holodomorului din 1933, când Stalin a înfometat în mod deliberat milioane de ucraineni. Diferența față de acum este că, de la căderea comunismului, multe alte țări au importat cereale ucrainene. Aceasta arată încă o dată necesitatea ca regiunile

să își asigure propriile rezerve de alimente: Africa are o mulțime de oportunități pentru a face acest lucru.

De asemenea, arată că Rusia nu este prietenul Africii, așa cum cred unii lideri din Mali, ca răspuns la colonialismul francez, care a exploatat într-adevăr țările africane francofone. Cu toate acestea, Africa nu avansează prin înlocuirea unui colonizator cu un alt colonizator (Rusia) . Este

timpul ca Africa să își caute propria identitate, independent de alte puteri precum țările europene, Rusia, China, America, Turcia, Arabia etc.

Și DACĂ trebuie neapărat să caute exemple în afara Africii, de exemplu, pentru economie, ar trebui să se uite la economiile cele mai de succes, care sunt cele mai bogate și, de asemenea, cele care au cel mai mic procent de oameni sub pragul sărăciei și o plasă de siguranță socială: deci nu este vorba de o economie eșuată, în care un dictator și oligarhii mențin un regim corupt, ca în Rusia, ci mai degrabă de cele din America, Germania, Singapore sau Scandinavia.

De asemenea, Africa poate învăța din propria istorie: ce s-a întâmplat în Etiopia sub Mengistu și în Zimbabwe lui Mugabe? Respectiv un regim pro-rus și unul pro-chinez. Acestea au dus nu numai la dispariția libertății, ci și la un declin economic masiv și la o mare sărăcie, determinând un număr mare de oameni să își părăsească țările.

Uitați-vă în ce țări preferă să meargă refugiații. Economia și societatea din aceste țări pot avea aspecte, care pot fi de interes pentru Africa.

Este necesar ca Europa să fie pregătită pentru o posibilă situație de război, altfel suferința populației va fi mult mai mare. În Țările de Jos, nu s-a luat nicio măsură de protecție a populației.

Un alt pericol este încălzirea globală.

Aceasta ar putea ajunge la un punct de cotitură dacă nu se schimbă. Iar dacă această încălzire depășește punctul de basculare, adică încălzirea devine de neoprit. Se crede că acest lucru s-a întâmplat pe planeta Venus, unde s-a încălzit atât de mult încât oceanele s-au evaporat și temperatura a crescut până la 1400 de grade.

Această încălzire este cauzată în principal de oameni, potrivit IPCC, un grup de experți internaționali. Industria și traficul emit gaze cu efect de seră, astfel încât căldura soarelui care lovește Pământul nu mai este reflectată în totalitate, astfel încât acesta devine mai cald.

În ciuda tuturor măsurilor de tranziție energetică, oamenii continuă să emită din ce în ce mai multe gaze cu efect de seră. Nimeni nu este dispus să facă un pas înapoi. Și chiar dacă Europa trece la energie curată, emisiile de gaze cu efect de seră se accelerează din cauza construirii de centrale electrice pe cărbune în China, India și nu numai.

11.3. Oprerea încălzirii Pământului

Dacă omenirea reușește să oprească încălzirea globală înainte de atingerea punctului de inflexiune, pericolul mortal al încălzirii poate fi evitat.

Nu este clar dacă am depășit încă punctul de cotitură. În orice caz, suntem aproape de el. Ceea ce se va întâmpla în următorii 25 de ani este esențial. Putem opri efectul de seră? În caz contrar, situația va fi proastă pentru viața pe Pământ.

În cel mai rău caz, Hawking are dreptate în privința încălzirii accelerate. Cu toate acestea, probabilitatea acestui scenariu este estimată de majoritatea oamenilor de știință din domeniul climei ca fiind extrem de mică.

Pentru a opri încălzirea globală, primul pas este conștientizarea pericolului. Aceasta trebuie să fie prezentă la toți administratorii și politicienii, precum și în toate partidele politice din întreaga lume. În această privință, Germania dă un exemplu. Dar acest lucru nu este suficient. Conștientizarea trebuie să vină și în agricultură, în industrie, în sectorul energetic și în cel al transporturilor.

Recuperarea după ani de amânare și negare nu va fi ușoară și nu va fi ieftină.

Poluanții atmosferici trebuie să fie trași la răspundere pentru acest lucru.

Următorul punct este schimbarea metodelor agricole și a metodelor industriale, energetice și de transport pentru a ajunge la emisii zero de gaze cu efect de seră. Acest lucru va necesita o revoluție tehnologică și economică: nimic mai puțin!

În acest sens, noile tehnologii ecologice menționate anterior joacă un rol esențial: electricitatea, hidrogenul, energia geotermală, energia eoliană, aerul comprimat, energia hidroelectrică, energia mareelor etc.

Capitolul 12. Câteva propuneri pentru rezolvarea problemelor politice actuale

Înainte de a putea exista o lume pașnică, trebuie rezolvate o serie de probleme politice.

12.1. Organizația Națiunilor Unite are nevoie de reformă.

În afară de Adunarea Generală, mai există și Consiliul de Securitate.

Astăzi, aceasta este formată încă din învingătorii celui de-al Doilea Război Mondial:

America, Rusia, Anglia, Franța și China.

Cu toate acestea, situația de astăzi s-a schimbat în mod fundamental față de cea din 1945.

În 1945, Asia de Sud era încă o colonie britanică, la fel ca și cea mai mare parte a Africii.

În plus, situația politică s-a schimbat: Germania și Japonia nu mai reprezintă o mare amenințare la adresa păcii, securității și independenței altor țări; dimpotrivă, ele se numără acum printre cele mai pașnice țări. Pe de altă parte, Rusia este încă o amenințare pentru alte țări, la care s-a adăugat China comunistă, unde guvernul nu reprezintă exact poporul.

Prin urmare, în Consiliul de Securitate care ar trebui să vegheze asupra păcii și securității mondiale, trebuie să existe o contrapondere care să reprezinte cumva populația acestor țări și care să încerce, de asemenea, să limiteze imperialismul. Adică, pe lângă China, Taiwanul ar trebui să devină membru permanent în noul Consiliu de Securitate. Țările din Orientul Mijlociu au câștigat, de asemenea, proeminență și s-a născut noul stat Israel. Este esențial ca și această țară să fie reprezentată în calitate de membru permanent al Consiliului de Securitate, datorită influenței sale spirituale asupra altor țări și pentru că Israelul are o voce diferită de cea a celorlalte țări din acea regiune. Deci, ar trebui să se adauge ca membri permanenți: Israel, Arabia Saudită și Egipt.

Africa este în continuare subreprezentată, la fel ca și America Latină și Asia de Sud-Est.

Bineînțeles, India ar trebui să devină membru permanent.

Consiliul de Securitate este format din membri permanenți: acestea sunt țări care sunt relativ mai importante decât altele, având în vedere mărimea populației, a teritoriului, a mediului și a economiei lor. Nu poți da Italiei același drept ca și San Marino și Spaniei același drept ca și Andorra. În mod similar, Brazilia este mai importantă decât Barbados. Dar, în unele cazuri, alegerea este îndoielnică și statutul unei astfel de țări trebuie să se schimbe.

Este posibil ca, după o revoluție în China, guvernul actual să fie înlocuit, să existe un guvern iubitor de pace în China, care să recunoască drepturile omului, iar apoi să existe o unitate spontană între China și Taiwan. Astfel, se va obține o singură China.

De exemplu, Congo Kinshasa nu este propus ca membru permanent, în timp ce Ghana este. Cu toate acestea, Congo Kinshasa este mult mai mare decât Ghana. Cu toate acestea, până în prezent, Congo Kinshasa nu a format o unitate și nu există un guvern stabil, deoarece țara este infestată de diverse grupuri armate. Cu toate acestea, situația s-ar putea schimba. În cazul în care Congo Kinshasa obține un guvern stabil care să aibă sprijinul diferitelor grupuri de populație, atunci Congo Kinshasa ar trebui să devină membru permanent. Acest lucru înseamnă că, după o schimbare politică fundamentală, relațiile dintre

țări ar trebui să fie reexamineate și ar trebui să se facă o nouă clasificare a țărilor care devin membri permanenți ai Consiliului de Securitate.

Pentru a realiza o distribuție echitabilă a membrilor permanenți, putem împărți lumea în 14 regiuni, fiecare regiune având un vot egal.

De ce să împărțim lumea în regiuni?

Obiectivul fiecărei regiuni ar trebui să fie ca fiecare regiune să își producă în mod independent propriile alimente de bază, medicamente și energie.

Pentru că acest lucru promovează cooperarea unei țări cu alte țări, permițând comerțului și schimburilor internaționale să beneficieze de prosperitatea și dezvoltarea unei țări. Dacă toate țările ar trebui să producă singure, ar fi o mare risipă de energie. Pe de altă parte, nu este bine ca toate țările să devină dependente de o țară din altă regiune, cum este cazul Chinei acum în ceea ce privește numeroase produse farmaceutice și produse industriale. În orice situație de război, întreaga lume ar putea fi ținută ostatică de China. Dar și mai puțin dramatic: izbucnirea unei boli, să zicem covid19 în China, cu blocajul aferent, ar putea face ravagii în întreaga producție și economie a restului lumii. Sau o navă ar putea rămâne blocată în Canalul Suez, așa cum s-a întâmplat în 2021, când nava de containere Evergreen a blocat Canalul Suez timp de mai multe zile din această cauză. De asemenea, este imaginabil ca un alt

guvern egiptean să închidă Canalul Suez sau ca teroriștii să facă acest lucru.

Rușii blochează cerealele din Ucraina, ceea ce ar putea provoca foamete în Africa și în unele părți ale Asiei.

Toate acestea sunt exemple, care arată că este necesar ca fiecare regiune să se ocupe de propria producție esențială, atât de alimente, cât și de produse industriale și farmaceutice esențiale.

Dar, în plus, autarhia produselor esențiale ale regiunilor lumii

previne mult prea multe transporturi inutile în jurul lumii. Acum se întâmplă ca o materie primă să vină din Japonia, să ajungă cu vaporul în Țările de Jos, unde are loc o anumită prelucrare, de acolo în Vietnam pentru a fi ambalată, apoi înapoi în Țările de Jos pentru a fi vândută de acolo în alte țări europene. În afară de vulnerabilitatea transportului: ce risipă de energie care provoacă daune inutile mediului.

Fiecare regiune a lumii ar trebui să aibă propria aprovizionare cu alimente, propriul sector financiar, propria linie de producție pentru electronice, transporturi și alte produse esențiale. Fiecare regiune ar trebui să aibă propriile universități de top și propriile centre de cercetare.

Bineînțeles, ar trebui să existe o cooperare cu instituțiile din alte regiuni ale lumii, dar aceasta nu ar trebui să afecteze în mod substanțial independența propriei regiuni.

În special, Africa (Africa subsahariană) ar trebui să încurajeze dezvoltarea regională reciprocă. În acest scop, în fiecare țară africană ar trebui să se înființeze o mișcare care să lupte pentru bunăstarea tuturor africanilor și care să susțină independența Africii, protejându-se în special împotriva neocolonialismului Angliei, Franței, Portugaliei, Chinei, Rusiei sau Americii și respectând tradițiile diferitelor sale culturi.

Ar trebui înființată o armată pan-africană și o poliție și un serviciu secret pan-african, care să nu vizeze mișcările separatiste regionale pașnice, ci să împiedice triburile sau statele să se lupte între ele, să lupte împotriva terorismului islamic sau a terorismului altor grupuri și să lupte împotriva crimei organizate. O sarcină importantă este protecția copiilor împotriva exploatării și abuzurilor și eliberarea copiilor soldați și a copiilor sclavi din mine și plantații. O altă sarcină este ca armata pan-africană să ajute în caz de dezastre, cum ar fi inundațiile și seceta, împotriva epidemiilor și a plăgilor, cum ar fi cea a lăcustelor, și să ajute la reconstrucție, de exemplu, prin construirea de drumuri și poduri sau prin pregătirea terenurilor pentru agricultură.

Ar trebui să existe, de asemenea, o universitate intra-africană, care să folosească cei mai buni profesori de la cele mai bune universități din lume (majoritatea americane) prin intermediul legăturilor digitale. Ar trebui să existe, de

asemenea, cursuri profesionale superioare pan-africane în agricultură, industrie, inginerie diversă, fizică, chimie, biologie, administrație publică, ecologie, afaceri și studii de sănătate și medicină, artă, muzică și arhitectură.

În toate țările africane, în școlile secundare trebuie să se predea în 3 limbi: limba tribală locală, limba de circulație a țării, de exemplu swahili și portugheză sau franceză și engleză.

Portugheza, franceza și engleza sunt considerate limbile universității, dar fiecare student trebuie să cunoască engleza, deoarece este limba internațională și pentru că cele mai bune tratate științifice și tehnice sunt scrise în această limbă.

Toate activitățile de formare ar trebui să se concentreze pe buna conduită, pe psihologie, pe caracter și pe crearea unei armonii și a unei asistențe reciproce.

De asemenea, mass-media pan-africană, cum ar fi televiziunea, radioul, canalele de știri și evenimente pan-africane, cum ar fi un festival al cântecului, un festival de dans și muzică din diferite culturi și evenimente pan-africane, inclusiv pentru diaspora africană, atât în Europa și America, cât și în alte părți.

O evoluție extrem de încurajatoare este proiectul de înființare a Federației Est-Africane (EAF). Aceasta ar urma să cuprindă Sudanul de Sud, Kenya, Burundi, Rwanda, Tanzania și Congo Kinshasa.

Federația urmărește deschiderea frontierelor, o monedă comună, un guvern comun.

Se speră că acesta va fi un prim pas către o Africă subsahariană unită.

În cele din urmă, este important ca, cel puțin deocamdată, fluxurile de migrație să se limiteze la mișcările din interiorul unei regiuni. Dacă există o migrație prea mare dintr-o regiune în alta, aceasta poate afecta atât cultura și societatea regiunii pe care o părăsește, cât și pe cea în care intră.

Aceasta nu se referă la cooperarea internațională a persoanelor între regiuni, cum ar fi studenții din Africa în America sau cooperarea în alte domenii, ci în special la solicitanții de avere sau la refugiați. Întrebarea, desigur, este: ce este prea mult ?

Este important pentru lume ca, în cazul în care există astfel de alianțe regionale, acestea să nu fie îndreptate împotriva altor alianțe regionale, ci să se bazeze pe pace, cooperare și respect pentru regiunea fiecăruia.

Avantajul acestei clasificări constă în faptul că, dacă politica nu intervine, țările din aceste regiuni au astfel de caracteristici încât tind să coopereze și pot face acest lucru mai bine decât cu țările din altă regiune.

În mod repetat, problemele politice se dovedesc a fi legate de diferențele de cultură.

De exemplu, ați putea distinge 14 regiuni ale lumii pe baza rasei, religiei, limbii sau istoriei comune:

fiecare dintre cele 14 regiuni are 5 membri: unul sau mai mulți membri permanenți și unul sau mai mulți membri rotativi din regiunea respectivă.

Așadar, un nou consiliu de securitate ar trebui să aibă ca membri permanenți în noile regiuni:

1. Europa, care cuprinde subregiunile:

1.1. Europa de Nord și de Vest „Germania”: Germania și Marea Britanie

1.2. Europa de Sud „Latinia”: Franța, Spania, Italia

1.3. Europa de Est „Slavia”: Polonia, Ucraina

2. Rusia

3. Lumea anglofonă: Marea Britanie, Canada, Noua Zeelandă

4. Statele Unite ale Americii

5. Lumea vorbitoare de limbă arabă: Egipt, Israel, Arabia Saudită

6. Asia Centrală și de Vest: Turcia, Iran

7. Asia de Sud: Pakistan, Bangla Desh, Sri Lanka

8. India

9. Asia de sud-est: Thailanda, Birmania, Filipine, Indonezia

10. Asia de Est: Japonia, Coreea, Vietnam

11. China și Taiwan

12. Oceania: Papua Noua Guinee, Melanezia, Polinezia, Australia.

13. America Latină și Caraibe: Mexic, Brazilia, Peru

14. Africa Subsahariană: Ghana, Etiopia, Nigeria, Congo Kinshasa, Africa de Sud

Un total de 40 de membri permanenți, împreună cu membrii rotativi: un total de 70 de membri. Există 4 regiuni compuse din câte o țară, pentru că țara respectivă are un impact foarte mare în ceea ce privește populația, politica, economia sau altele, care sunt: America, Rusia, Rusia, China, India.

Este adevărat că, în ceea ce privește populația și economia, Oceania este foarte mică, dar în ceea ce privește dimensiunea geografică a mării cu insulele sale, ocupă o treime din lume, iar în ceea ce privește diversitatea ecologică și etnică, este, prin urmare, de o mare importanță, motiv pentru care Oceania ar trebui să devină membru permanent.

De ce să împărțim comunitatea europeană între Germania, Latinia și Slavia?

Există diferențe majore de cultură. Cu toate acestea, există iritații înainte și înapoi între aceste țări din nord, sud și est, cauzate în parte de o diferență de cultură.

Țările protestante din Nord sunt foarte precise cu banii, frugale și economisitoare, în timp ce țările din Sud au un stil de viață mai lejer. Acest lucru duce la îndatorare.

În Europa, Grecia, Italia, Portugalia, Spania și Franța au cele mai mari datorii.

Aceasta este o problemă pentru țările care se descurcă bine, în special pentru țările protestante din nord-vest, deoarece

acestea continuă să dea indirect bani țărilor îndatorate, fără a le motiva să rezolve singure problema. O cauză, de exemplu, este faptul că vârsta de pensionare în aceste țări este cu câțiva ani mai mică decât în țările mai puțin îndatorate. Deoarece diferite țări au culturi diferite, ar putea fi mai bine să se creeze diferite blocuri financiare în cadrul CE

Prin intermediul Băncii Centrale Europene, țările din sud încearcă să facă țările din nord să plătească. Atunci când țările din Nord își cer împrumuturile înapoi, țările din Sud le acuză pe cele din Nord că sunt „fasciste”, „egoiste” și „coloniale”, ceea ce irită și mai mult țările din Nord, care plătesc deja atât de mult pentru țările din Sud.

Țările din Europa de Est sunt foarte reticente față de imigrația islamică și nu prea doresc să coopereze pentru a găzdui refugiați din țările islamice, ceea ce irită țările care găzduiesc refugiați. În plus, țările est-europene au o tradiție nedemocratică, manifestată prin guvernarea nedemocratică din Ungaria și Polonia. Desigur, acest lucru trebuie ajustat de CE, dar de obicei acest lucru necesită timp.

Cu aceste abordări diferite, partidele anti-CE susținute de Putin pentru a submina Occidentul ar putea câștiga un număr mai mare de adepți, ceea ce ar putea duce, eventual, la ieșirea din UE a acestor țări. Acest lucru s-a întâmplat mai întâi în unele țări debitoare, cum ar fi Grecia, dar cu un guvern diferit, acest lucru s-a terminat.

Iritarea față de transferul constant de bani către țările debitoare care nu sunt dispuse să ia măsuri împotriva risipei de bani este în creștere în țările nordice, în măsura în care se vorbește deja de ieșire și acolo. Așadar, pentru a păstra unitatea, este mai bine să lăsăm diferitele blocuri de țări să își stabilească propriul curs, din punct de vedere financiar și în anumite chestiuni politice, pentru moment.

Există o serie de țări care nu pot fi atribuite direct la niciuna dintre cele 14 regiuni, deoarece acestea au aspecte din mai mult de o regiune. De exemplu, Anglia este în același timp vorbitoare de limba engleză, dar aparține și țărilor din Europa de Nord-Vest. Grecia, România. Croația, Albania, Macedonia de Nord și Kosovo se pot încadra în Europa de Sud, dar aparțin și unei alte regiuni: de exemplu, Grecia, România și Croația, se pot încadra și în Europa de Est, iar Albania, Kosovo și Bosnia în Asia de Vest islamică, deoarece cultura lor este foarte asemănătoare cu cea turcă.

Țările trebuie să aleagă singure din ce regiune vor să facă parte. De asemenea, ele pot aparține la 2 regiuni cu jumătate de vot.

În plus, ar trebui să existe reprezentanți permanenți din toate regiunile:

Un reprezentant al Comunității Europene, al Consiliului Europei, al Uniunii Africane, al Comunității Economice a Statelor din Africa de Vest (ECOWAS), al Organizației Tratatului Atlanticului de Nord (NATO), al Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE), al

Comunității pentru Dezvoltarea Africii de Sud, al Federației Africii de Est. Uniunea Maghrebului Arab, Comunitatea de Dezvoltare a Africii de Sud (SADC), Autoritatea Interguvernamentală pentru Dezvoltare (IGAD), Organizația Statelor Americane, Mercosur, PROSUL (PROSUL), CARICOM, SICA, CSI, Dialogul de Cooperare Asiatică, Asociația Sud-Asiatică pentru Cooperare Regională, ASEAN, Forumul Insulelor din Pacific: În total, 21 de reprezentanți regionali dintr-un total de 91 de membri.

Puterea de veto a unei țări sau regiuni ar trebui să fie abolită.

De nenumărate ori, ONU se dovedește neputincioasă deoarece o țară (de obicei, Rusia) vinovată se opune prin veto unei condamnări sau acțiuni. Prin urmare, pentru a da Consiliului de Securitate și ONU puterea de a însemna cu adevărat ceva, dreptul de veto al unei țări ar trebui să fie abolit.

În schimb, va exista un drept de veto al celor 26 de organizații internaționale, al căror scop este bunăstarea lumii. Aceste organizații vor face apoi parte din Consiliul de Securitate.

Aceste organizații nu vor avea doar drept de veto, ci vor oferi consultanță și, în cazuri extreme, vor avea și dreptul de a impune anumite măsuri guvernelor.

Aceste organizații sunt:

Curtea Internațională de Justiție

ICAN pentru Abolirea Armelor Nucleare

Societatea Internațională pentru Drepturile Omului

Forumul Permanent pentru Probleme Indigene al ONU

Freedom House

World Wildlife Fund

Programul Națiunilor Unite pentru Mediu (UNEP) Convenția
privind Diversitatea Biologică (CBD)

Convenția Cadru a Națiunilor Unite privind Schimbările
Climatice (UNFCCC)

Convenția Națiunilor Unite pentru Combaterea Deșertificării
(UNCCD)

Aprovizionarea cu Apă & Sanitation Collaborative Council
(WSSCC)

Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC)

Organizația Meteorologică Mondială (OMM)

Prevenirea și controlul integrat al poluării

Organizația Mondială a Sănătății

Organizația Mondială a Alimentației FAO

OIM, Organizația Internațională a Muncii

Banca Mondială

Fondul Monetar Internațional

UNESCO UNESCO

UNICEF

Asociația Internațională a Universităților

Crucea Roșie Internațională

Reporteri fără frontiere (Reporteri fără frontiere) (ar trebui să lupte împotriva știrilor false, cum ar fi fact-check)

Parlamentul Mondial al Religiiilor și Ideologiilor

Asociația Mondială de Psihiatrie

Parlamentul Mondial

Un total de 27 de organizații cu drept de veto.

Consiliul de securitate total este format atunci din 118 membri.

Cu toate acestea, pentru că este vorba de un număr mare de membri, nu toți membrii trebuie să fie prezenți în toate chestiunile. În ceea ce privește problemele dintr-o regiune, care nu afectează alte regiuni, nu toți membrii trebuie să fie prezenți, dar cel puțin toți cei implicați. De asemenea, nu toate organizațiile internaționale trebuie să fie prezente, dar Curtea de Justiție, ICAN, Freedom House, Reporteri fără frontiere, Crucea Roșie, OMS și WWF trebuie să fie prezente. Desigur, toți membrii pot participa, dar trebuie să decidă singuri dacă acest lucru are sens. Aceștia trebuie să se prezinte dacă oricare dintre ceilalți membri le solicită prezența

Parlamentul Mondial

Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite și Consiliul de Securitate sunt reprezentanțe ale guvernelor

țărilor. În unele țări, guvernul respectiv nu este deloc reprezentativ pentru populație.

Parlamentul mondial. Prin urmare, în paralel cu Adunarea Generală și Consiliul de Securitate, ar trebui să existe un parlament mondial sau o reprezentare a populației. Acesta va fi format din delegați din parlamentele acestor țări și din Organizația Națiunilor și Popoarelor Nereprezentate (UNPO) și din membri ai opoziției extraparlamentare dacă, în opinia experților (Freedom House), aceasta reprezintă o parte rezonabilă a populației sau, pe bază de invitație – nu permanent – un grup restrâns care ridică o problemă importantă. Deciziile importante ale Adunării Generale sau ale Consiliului de Securitate trebuie să fie aprobate de parlamentul mondial înainte de a putea fi puse în aplicare. Acest lucru se poate face rapid pe internet. Odată înregistrați toți membrii tuturor parlamentelor din diferitele țări și membrii opoziției, aceștia pot vota direct de acasă, din țările lor, prin internet. Cu toate acestea, ar trebui să existe apoi un birou la ONU, la New York, pentru a înregistra voturile lor și de unde sunt aprobate deciziile Adunării Generale și ale Consiliului de Securitate.

În cele din urmă, ar trebui să existe un alt organism al ONU: un parlament mondial permanent al religiilor și ideologiilor. Toate religiile și viziunile tradiționale ale lumii ar trebui să fie reprezentate în cadrul acestuia, cum ar fi islamul sunnit, islamul šiit, creștinismul: Ortodoxă, Catolică și reprezentanți ai principalelor biserici și mișcări protestante și ai Consiliului Mondial al Bisericilor, mai departe: hinduși, budiști, iudaism etc. Cu toate acestea, în cadrul acestuia ar

trebui să fie reprezentate și mișcări care nu sunt direct religioase, cum ar fi taoismul, umanismul, ateismul etc.

Sarcina sa principală este de a preveni violența reciprocă între adepții acestor viziuni ale lumii, de a promova toleranța și înțelegerea, de a monitoriza situația în țările în care există conflicte religioase, de a media și de a propune și pune în aplicare programe educaționale pentru a spori cunoașterea reciprocă a credințelor celorlalți, precum și înțelegerea și toleranța reciprocă.

12.2 Cooperarea internațională în materie de securitate cu toate țările care se opun terorismului, războiului și care sunt în favoarea drepturilor omului, a bunei guvernante (statul de drept) și a mediului.

La fel cum NATO a fost înființat pentru a-i ține pe ruși departe de Europa de Vest, ar putea exista o alianță internațională, o organizație internațională, a tuturor țărilor care doresc să lupte activ împotriva terorismului, care sunt în principiu în favoarea democrației și a drepturilor omului (deși, în caz de urgență, acestea pot fi temporar lăsate parțial deoparte pentru a preveni ce este mai rău), care sunt în favoarea statului de drept, împotriva corupției, care doresc să protejeze drepturile tuturor minorităților etnice și care doresc să protejeze mediul înconjurător. Acestea ar putea fi țări care provin din medii culturale diferite, cum ar fi țările din Europa de Vest, Canada, Japonia, Coreea de Sud, Taiwan, Chile, Costa Rica etc.) Participarea la un astfel de nexus ar trebui să fie reexaminată în fiecare an în funcție de criteriile de mai sus. Ca urmare, unele țări pot fi suspendate temporar, iar altele admise.

O astfel de cooperare ar trebui să asigure intervenția în situații care ar putea duce la genocid, soluționarea conflictelor, prevenirea războaielor, îmbunătățirea mediului etc. Acestea ar trebui să dezvolte împreună un program educațional pentru țările membre, lipsit de orice șovinism și ură față de alte popoare și care să descrie lucrurile pozitive ale tuturor culturilor. Există

deja un început al unei astfel de organizații, și anume Summitul pentru democrație de la Copenhaga, o inițiativă a lui Anders Rasmussen, fost secretar general al NATO și fost prim-ministru al Danemarcei. Președintele american Joe Biden susține, de asemenea, o astfel de inițiativă: o Alianță globală a democrațiilor.

Cu toate acestea, în practică, uneori trebuie să se încheie alianțe temporare cu dictaturi tocmai pentru a apăra o amenințare mai mare la adresa democrației.

Exemplu: Acordul dintre America și Rusia în cel de-al Doilea Război Mondial împotriva Germaniei naziste. Faptul recalcitrant este pur și simplu că imperiul răului a devenit atât de mare încât trebuie să se încheie un acord cu toți dușmanii acestui rău cel mai mare pentru a-l învinge. Așa că trebuie să vă întrebați: Care este cel mai mare rău al momentului și care rău este mai puțin important. Acest acord ar trebui să fie temporar și aplicabil doar în lupta împotriva celui mai mare rău. Odată ce acesta este învins, ar trebui să se încerce să se abordeze și răul mai mic.

O propunere practică de încurajare a drepturilor omului și a politicilor de mediu ale țărilor cărora nu le pasă este aceea de a acorda sau nu recunoaștere, ajutor financiar și cooperare.

Astfel, Comunitatea Europeană poate încerca să convingă Ungaria și Polonia să coopereze. A da sau a nu da bani, indiferent dacă aceștia aparțin măsurilor corona sau bugetului UE, poate fi un mijloc eficient de a face acest lucru. De asemenea, UE poate suspenda temporar aderarea Ungariei la regimul corupt al lui Orban până la venirea unui guvern care să recunoască drepturile civile, mediul și acordurile UE.

Acordarea de bani guvernelor corupte trimite un semnal greșit și sprijină o direcție greșită.

UE ar trebui să fie reformată astfel încât să fie posibilă suspendarea temporară a statelor membre guvernate de un regim corupt care nu respectă în mod deliberat drepturile omului sau mediul înconjurător și, în orice caz, să nu primească niciun ban. Același lucru ar trebui să se aplice și altor instituții regionale și internaționale, cum ar fi Organizația Națiunilor Unite.

Acestea fiind spuse, uneori este încă necesar să cooperăm cu regimuri nedemocratice.

Uneori, pericolul din partea unui regim nedemocratic, de exemplu Rusia sau China comunistă, este atât de mare încât, pentru a le limita influența, este necesară cooperarea

(temporară) cu toți cei care au un interes în acest sens, chiar dacă un astfel de regim nu este lipsit de imperfecțiuni. De exemplu, cooperarea cu anumite dictaturi africane, sau cu țări din Orientul Mijlociu, sau cu talibanii, care nu excelează în materie de democrație, drepturile omului sau drepturile femeilor. Situația politică ne obligă uneori să alegem răul cel mai mic dintre două rele, pentru că altfel răul cel mai mare face cele mai multe daune, inclusiv în domeniul mediului, al drepturilor popoarelor, al drepturilor omului și al drepturilor femeilor.

Cu toate acestea, cultura și istoria locală trebuie să joace un rol în aceste considerații, deoarece unele țări au o dictatură temporară pentru a face față conflictelor locale, terorismului și situațiilor de urgență. Uneori, populația unei țări nu este pregătită pentru o democrație deplină. Atunci, o dictatură temporară poate fi singura modalitate de a evita o calamitate pentru un astfel de popor. Acest lucru este valabil în special în țările fără o tradiție democratică, cum ar fi fostele colonii, sau cu o populație subdezvoltată și analfabetă, care este susceptibilă de a fi manipulată de extremiști interni sau externi, fie că sunt fasciști naționaliști sau etnici, comuniști sau jihadiști și fundamentalisti. Este cazul Rwandei, de exemplu, unde a avut loc o teribilă crimă în masă, un holocaust, cu câțiva ani în urmă. Numai prin suprimarea fasciștilor etnici, liderul rwandez Kagame a reușit să obțină o societate pașnică și funcțională. Unic în lume că s-a reușit așa ceva fără răzbunare în masă. Uneori, reprimarea unei minorități extremiste este singura cale de a păstra măcar cât mai multă democrație sau de a evita o calamitate. Acesta pare să fie și cazul Egiptului, unde Al Sisi a trebuit să-i oprească pe teroriștii musulmani. Totuși, este vorba de o restrângere a libertăților civile în interesul populației.

Acest lucru este fundamental diferit de un regim care urmărește doar să păstreze puterea pentru propria clică, în detrimentul propriului popor sau al altor popoare. Cum este cazul Siriei, Venezuelei, Chinei, Rusiei și al anumitor alte țări, deoarece aceste țări au o guvernare coruptă care nu este în interesul poporului lor sau al altor popoare, nu este în interesul mediului și nu este în interesul păcii internaționale.

Assad din Siria, așa cum s-a mai spus, este un ucigaș în masă al propriului popor și a făcut ca jumătate din populația sa să părăsească țara.

China și Rusia ACUZĂ că acționează în interesul poporului lor, dar ambele sunt state polițienești. În China, propriul popor este supravegheat în permanență de camere de recunoaștere facială, chiar și atunci când mergeți la toaletă, de către Partidul Comunist: o clică de oameni care pretind că acționează în interesul poporului, dar care nu urmăresc decât propria putere. Oamenilor nu numai că le este interzis să-și exprime opiniile, ci chiar și să călătorească liber.

Minoritățile precum tibetanii și uigurii sunt reprimare cu brutalitate. Chiar și din mișcările religioase care doresc doar lucruri bune, cum ar fi Falun Gong, adepții sunt arestați și plasați în lagăre de concentrare. Muncitorii din China sunt exploatați la maxim și uneori trebuie să lucreze 12-16 ore pe zi, deoarece statul le preia veniturile, devenind foarte bogat și folosind acești bani pentru a câștiga influență în alte țări. Mediul înconjurător este grav încălcat. Aerul este atât de poluat în marile orașe încât afectează grav sănătatea. În străinătate, China comunistă construiește o mulțime de

centrale electrice pe bază de cărbune și taie lemnul din pădurea tropicală din Surinam. Pe plan internațional, China este hotărâtă să subjuge alte țări. Nu se știe dacă China a răspândit în mod deliberat covid19 în întreaga lume, dar acesta provine dintr-un laborator chinez.

Măsurile de covid19, cum ar fi închiderea completă, servesc în principal pentru a controla și mai complet populația, astfel încât aceasta nu are voie nici măcar să-și părăsească propriile cartiere sau chiar propriile case, darămite să călătorească peste granițe: iată cât de mult se teme Partidul Comunist de populație, probabil pe bună dreptate, deoarece, deși nu trebuie spus, majoritatea chinezilor sunt nemulțumiți de regimul comunist.

Rusia este aceeași poveste, dar o diferență față de China este totuși că, până acum, China nu a încălcat masiv granițele altor țări, cu excepția Tibetului și a unei părți din granița de nord a Indiei (rămâne de văzut dacă China comunistă va continua să respecte granițele altor țări, mai ales dacă vor lăsa în pace insula chineză Taiwan).

Cu toate acestea, Rusia are o istorie destul de bogată în cuceriri și ocupații ale altor țări. În special de când Putin a venit la putere. Putin a cucerit mai întâi Cecenia cu un război de exterminare, distrugând în totalitate capitala Groznîi, deși ulterior a reconstruit-o. Odată cu aceasta, a ucis zeci sau sute de mii de ceceni pentru că în cele din urmă să-și aducă la putere propriul aghiotant. În acest proces, el nu s-a ferit să recurgă la tehnici de „steag fals”, tehnici pe care serviciile sale secrete le-au întreprins pentru a juca rolul de terorist și pentru a lua

ostatică o școală din Beslan, Cecenia, în 2004, astfel încât el să poată acționa ca salvator al națiunii împotriva teroriștilor ceceni. Acest lucru a ucis mai mult de 334 de persoane, dintre care jumătate erau copii. De asemenea, a atacat Georgia și alte țări. Wikipedia a scris: „Inițial, identitatea și originea atacatorilor de la Beslan a fost neclară. Din a doua zi, s-a crezut pe scară largă că erau separatiști din Cecenia din apropiere, deși Aslambek Aslakhanov, consilierul cecen al președintelui Putin, a negat, spunând: „Nu erau ceceni; vorbesc rusește. Ostaticii eliberați au declarat că răpitorii vorbeau rusă ... Răposata jurnalistă Anna Politkovskaia de la Novaya Gazeta, care a negociat în timpul asediului din 2002 de la Moscova, a fost împiedicată de două ori de autorități să se îmbarce într-un zbor. Când în cele din urmă a reușit, ea a intrat în comă după ce a fost otrăvită la bordul unui avion cu destinația Rostov pe Don. Caseta video realizată de răpitorii de ostatici și înmănată lui Ruslan Aushev în a doua zi a fost declarată „goală” de către oficiali. Mai mulți răpitori de ostatici, inclusiv unul dintre lideri, Vladimir Khodov, fuseseră implicați anterior în activități teroriste, dar au fost eliberați din arest înainte de atac, în ciuda profilului lor de pericolozitate. Potrivit unei publicații din Novaya Gazeta, „așa-numiții teroriști de la Beslan erau agenți ai propriilor noastre forțe speciale – UBOP [Centrul pentru combaterea extremismului] și FSB”. Potrivit dezertorului FSB Alexander Litvinenko, serviciile secrete rusești trebuie să fi știut în prealabil despre complot și, prin urmare, trebuie să fi organizat ei înșiși atacul ca o operațiune cu steag fals. El a declarat că teroriștii arestați anterior ar fi fost eliberați doar dacă ar fi fost de folos FSB-ului și că, chiar și în cazul în care ar fi fost eliberați fără a fi

transformați în bunuri ale FSB-ului, aceștia s-ar fi aflat sub un regim de supraveghere strictă care nu le-ar fi permis să comită atacul de la Beslan fără a fi detectați. Potrivit Mothers of Beslan și Ella Kesayeva, luarea de ostatici ar fi putut fi o „treabă din interior”, referindu-se la faptul că militanții plasaseră arme în școală înainte de incident.”

Potrivit raportului Organizației pentru Securitate și Cooperare în Europa (OSCE), mai mulți corespondenți au fost reținuți sau hărțuiți în alt mod după ce au ajuns în Beslan (inclusiv rușii Anna Gorbatova și Oksana Semyonova de la Novye Izvestia , Madina Shavlokhova de la Moskovsky Komsomolets , Elena Milashina de la Novaya Gazeta și Simon Ostrovskiy de la The Moscow Times).

Cu toate acestea, clica lui Putin este profund coruptă și se îmbogățește pe seama poporului.

Wikipedia a scris: „

Primul decret prezidențial semnat de Putin la 31 decembrie 1999 a fost intitulat „Cu privire la garanțiile pentru fostul președinte al Federației Ruse și membrii familiei sale”. Acesta a asigurat că „acuzările de corupție împotriva președintelui demisionar și a membrilor familiei sale” nu vor fi urmărite penal. Aceasta s-a concentrat în special pe cazul de mită Mabetex, în care erau implicate rudele lui Elțin. La 30 august 2000 a avut loc o anchetă penală (numărul 18/238278-95) în care Putin însuși, în calitate de membru

al consiliului municipal din Sankt Petersburg , a fost unul dintre inculpați.

La 30 decembrie 2000, un alt caz împotriva procurorului general a fost respins „din lipsă de probe”, în ciuda faptului că procurorii elvețieni au transmis mii de documente. La 12 februarie 2001, Putin a semnat o lege federală similară care a înlocuit decretul din 1999. Marina Salje a readus în discuție un caz legat de presupusa corupție a lui Putin în domeniul exporturilor de metale din 1992 , dar a fost redusă la tăcere și forțată să părăsească Sankt Petersburg.”

Averea lui Putin este formată din 58 de vehicule aeriene, patru iahturi și aproximativ 25 de case. În fiecare an, amicii politici ai președintelui rus urcă tot mai sus în lista Forbes. În consecință, potrivit analistului politic și criticului lui Putin, Stanislav Belkovsky, Putin ar avea o avere de aproximativ 70 de miliarde de dolari.

Acești foști comuniști și-au însușit fosta „proprietate comună”, proprietatea de stat și proprietatea "colectivă" de pe vremea comunismului. (În realitate, chiar și în acele vremuri, proprietatea era deținută doar de clica Partidului Comunist și nu era cu adevărat comună). De aici au apărut oligarhii și miliardarii: prin furt și escrocherie.

Grupul de hoți ai proprietății comune, oligarhii, sunt prietenii lui Putin și sunt în jur de 800 la număr.

Acest grup de oligarhi, dintre care unii locuiesc în străinătate, la Londra, în Cipru, pe Coasta de Azur și în

alte țări, dețin 99,8% din toate veniturile și proprietățile Rusiei.

Adică, restul celor aproximativ 140 de milioane de ruși au doar 0,2%.

Criticii sunt uciși cu miile.

După cum se știe, Rusia încearcă să domine și alte țări, în special Ucraina, țările din Europa de Est, dar în ultimii ani a influențat și alegerile din Grecia, Italia, referendumul Brexit din Marea Britanie, alegerile din America și numeroase alte țări. Afganistanul pe care l-au ruinat.

Ei au încercat să asasineze lideri din alte țări, cum ar fi Iușcenko, fostul președinte al Ucrainei. Ei au oamenii lor și în Țările de Jos, atât sub forma unui partid (Forumul pentru Democrație), cât și a unor persoane din cadrul altor partide, la fel ca și Frăția Musulmană. Ca urmare, restul lumii este suspicioasă față de Rusia și a fost impus un boicot, care afectează în cele din urmă poporul rus.

Mediul înconjurător al Rusiei este o mare dramă, cu zone la fel de mari ca Europa de Vest poluate fie cu radioactivitate, fie cu petrol sau toxine, și cu acestea arzând mari părți din Siberia. Accidentele cu centrale nucleare sau alte dezastre ecologice le țin secrete, așa cum au încercat să facă cu Cernobîl (pe atunci parte a Uniunii Sovietice, dominată de Rusia).

Ultima **ș**tire este **că** Putin **și** armata sa au invadat Ucraina **și** bombardează orașe.

A izbucnit al treilea război mondial, pentru **că** probabil **că** nu se va opri aici.

Putin a amenințat deja Finlanda **și** Suedia **și** a amenințat **că** va ataca țările din Europa cu arme nucleare dacă nu vor face ceea ce vrea Putin.

Rusia duce deja un război cibernetic pentru a doborî sistemele informatice din Occident **și** din alte țări independente. Așa a început **și** în Ucraina.

Americanii au avertizat de săptămâni întregi asupra unei invazii rusești, dar nu au vrut să-i asculte. Liderii europeni l-au ascultat însă pe Putin, care a spus că nu are absolut nicio intenție de a invada Ucraina. Astfel, el s-a expus ca fiind un mincinos pentru a mia oară. Acum atacă o țară independentă **și** iubitoare de pace cu așa-numitele „trupe de pace”. Cât de dezgustătoare poate fi o minciună ?

Când vom învăța lecții din istorie ?

Putin, ca imperialist, este comparabil cu Hitler din toate punctele de vedere atunci când vine vorba de drepturile altor popoare **și** țări. **Și** nici nu se va lăsa oprit de vorbe dulci. El a râs cu poftă de liderii europeni care au încercat să-l oprească. A folosit o masă mai lungă de 6 metri pentru a se adresa lui Makron sau Scholz: De fapt, o adevărată

insultă la adresa Franței și a Germaniei. Dar se pare că nimeni nu a făcut o problemă din acest lucru.

Dacă folosește forța pentru a cuceri alte țări, nu poate fi oprit decât prin forță.

Întrebarea rămâne: trebuie să sufere întreaga lume pentru imperialismul și crima unui singur om, care reprezintă, în afară de el însuși, un mic grup de exploatare ai poporului rus ?

Concluzie: Nu poate exista pace în lume decât dacă grupul de dictatori care își exploatează propriul popor și amenință alte popoare este înlăturat de la putere.

Iar aceasta este în primul rând sarcina poporului sau a popoarelor înseși care îi asupresc.

America sau Europa ar trebui să ofere sprijin în acest sens doar dacă este clar că majoritatea popoarelor în cauză sunt asuprite, și nu să se bazeze pe strigătele protestatarilor, oricât de justificate ar fi, dacă acești protestatari nu sunt reprezentativi pentru marea majoritate a poporului. Principalul sprijin trebuie să fie atunci ideologic, adică educarea populației pentru a demasca minciunile regimului și furnizarea de informații veridice. Acest lucru se poate face prin intermediul radioului (Radio Europa Liberă), al emisiunilor TV, prin intermediul internetului și al rețelelor sociale. În plus, opoziției democratice ar trebui să i se ofere și alte forme de asistență.

Mai mult, lucrătorii străini din domeniul ajutorului ar trebui să se gândească la consecințele pe care le-ar avea dispariția dictatorului respectiv. Aceasta este greșeala pe care Occidentul a făcut-o atunci când a ajutat la înlăturarea lui Gaddafi, ceea ce a dus, în cele din urmă, la o mai mare mizerie.

Capitolul 13 Afganistan

(Scris înainte ca talibanii să preia puterea)

Pentru a înțelege ce se întâmplă în Afganistan, este util să ne uităm la istoria recentă a acestui stat.

Afganistanul a avut cea mai bună situație în secolul XX, în timpul domniei regelui Zahir Shah.

Țara trăia în pace și într-o relativă siguranță. Deși societatea era încă feudală și medievală, nu existau foamete. În felul său, Zahir Shah a încercat să modernizeze țara cu o constituție, mai multă democrație și prin introducerea drepturilor femeilor și a școlilor și deschiderea primei universități.

Regele Zahir Shah a fost detronat în 1973 de vărul său Mahmmed Daoud Khan, care se afla atunci sub influența comuniștilor pro-ruși. Dar pentru că acesta din urmă a

refuzat ulterior să asculte suficient de mult de Rusia, a fost asasinat de KGB în 1978.

Afganistanul a devenit acum un cuib de viespi, unde diferite puteri străine se confruntă în ceea ce privește influența și unde criminalitatea legată de droguri este galopantă, iar grupurile teroriste sunt folosite atât ca monedă de schimb, cât și ca mijloc de șantaj și de putere pentru a zădărnici adversarul gânditor.

Aceste puteri străine sunt în principal Rusia, Iran, Pakistan și America, cu Arabia Saudită și Emiratele, China și Europa în fundal.

Teroriștii talibani, SI și orice alte grupuri terorizează populația.

Guvernul pare foarte corupt, iar warlords (lorzii de război), marii proprietari de terenuri, au propriile armate (adesea teroriste) și prosperă mai ales prin crimă.

Poporul afgan suferă teribil din cauza conflictului, cauzat istoric de intervenția Rusiei în Afganistan.

Serviciile secrete rusești, împreună cu partidul comunist afgan (numit „Partidul Democratic al Poporului”), au dat mai multe lovituri de stat începând din 1978, iar când nu au mai putut controla situația, armata rusă (sovietică) a invadat Afganistanul și a ocupat țara în 1979.

Dar, de fapt, ocuparea Afganistanului a fost un plan rusesc cu mult înainte de 1979, deoarece autostrada construită de ruși din Kandahar până la Herat în anii 1960, ca parte a „ajutorului pentru dezvoltare”, a durat mult mai mult decât autostrada construită de americani din Kabul până la Kandahar. Scopul era de a avea o scuză pentru a rămâne în Afganistan în toți acei ani pentru a influența politica, pe de o parte, și, pe de altă parte, a durat atât de mult pentru că autostrada a fost construită cu scopul ca tancurile să poată trece peste ea.

Dar afganii au o tradiție de a nu se preda niciodată în fața ocupației străine, iar mișcarea de rezistență, Mujahedinii, a ripostat, împiedicându-i pe ruși să preia controlul asupra Afganistanului.

Războiul rusesc împotriva poporului afgan a durat 10 ani, până când liderul rus Gorbaciov a ajuns la concluzia că era un război fără rost și a retras trupele rusești. Acest război a costat viața a 2 milioane de afgani și a cauzat probabil 6 milioane de refugiați.

Societatea afgană în general a fost distrusă.

Deoarece comuniștii pro-ruși l-au înlăturat pe rege, nu mai exista o autoritate centrală recunoscută de toate grupurile de populație.

Între facțiuni religioase, etnice și politice a izbucnit un război civil care nu a fost mai prejos ca brutalitate decât ocupația sovietică. În cele din urmă, acest război civil a fost

câștigat de talibani, un grup fundamentalist sunnit, care a apărut datorită faptului că agenții pakistanezi i-au organizat și instruit pe refugiații afgani din Pakistan în taberele de refugiați de dinainte, apoi s-au mutat în Afganistan pentru a prelua puterea.

Dar în 2001, un atac terorist a lovit America, iar președintele Bush a acuzat talibanii că l-au găzduit pe Osama Bin Laden, sponsorul gândurilor.

El însuși a negat că ar fi fost directorul.

Prin urmare, America a mobilizat opoziția față de talibani și, împreună cu această opoziție („Alianța Nordului”), a atacat regimul taliban, care a fost învins în câteva luni.

Dar apoi talibanii au recurs la tactici de gherilă și s-au întărit în următorii ani, astfel încât atacurile teroriste au devenit un fenomen zilnic. În această situație haotică, în care au apărut tot felul de grupări criminale, grupări teroriste, armate de moșieri și funcționari corupți, doar o foarte mică parte a populației a beneficiat de ajutorul pentru dezvoltare și s-a îmbogățit peste măsură, în timp ce marea majoritate trăiește în mizerie.

Așadar, dacă Afganistanul vrea să supraviețuiască, aceste probleme: corupția, lipsa de moralitate și fundamentalismul înapoiat, poziția femeilor, dar mai ales insecuritatea, conflictele interne, trebuie să fie abordate.

Insecuritatea actuală este cauzată în principal de talibani și de SI și, desigur, de intervenția Americii, pe care mulți afgani o consideră o formă de imperialism, chiar dacă, potrivit americanilor, aceasta are cele mai bune intenții față de poporul afgan. Afganii nu s-au resemnat niciodată cu militari străini pe teritoriul lor, mai ales dacă nu sunt musulmani. Acest lucru a fost valabil de secole.

Acesta este, în parte, motivul pentru care există atât de multă opoziție față de militarii străini, fie ei ruși sau americani.

Dar dacă Afganistanul se va moderniza, trebuie să pună capăt discriminării împotriva femeilor perpetuate de fundamentalști. Iar acest lucru se poate face cel mai bine cu guvernul existent.

Aceasta înseamnă că educația ar trebui să fie prioritară pentru a expune populația la realitate și nu la narațiuni fundamentaliste. Educația ar trebui să se adreseze întregii populații pentru a insufla relativitate, cunoașterea lumii și toleranță.

Este esențial să se asigure formarea imamilor sau a mullahilor, învățându-i că islamul poate fi o religie a păcii și a toleranței, mai degrabă decât a războiului și a opresiunii.

Pentru că nimic din toate acestea nu se întâmplă automat și pentru că trupele străine sunt neîncrezătoare, poporul afgan trebuie să se organizeze singur.

Prima prioritate ar trebui să fie – după o pace – organizarea ajutorului pentru cei care au nevoie de el: hrană pentru cei care mor de foame, îmbrăcăminte și adăpost și, dacă este posibil, încălzire împotriva frigului iernii și asistență juridică pentru cei acuzați pe nedrept, adăpost pentru femeile și copiii abandonați sau violați, adăpost pentru prostituate, centre de reabilitare pentru dependenții de droguri. În plus, voluntarii pot organiza pentru satul lor – eventual împreună cu planurile de dezvoltare ale guvernului și ale organizațiilor caritabile străine – locuitorii pentru obținerea unor recolte agricole mai bune (dar nu pentru mac (mac) sau alte materii prime pentru droguri), pentru irigații, generarea de electricitate pe plan local, cursuri de predare, organizarea de noi munci sau alte planuri de dezvoltare. Însă, toate acestea doar în consultare cu cei care primesc ajutorul, care, apropo, dacă este posibil, vor fi ei înșiși implicați.

Prin implicarea sătenilor și a locuitorilor din cartierele urbane, poziția lor economică și socială poate fi mult îmbunătățită, iar o astfel de organizație voluntară poate obține sprijin popular: un lucru esențial pentru progres.

Pentru securitate și pace, cel mai bine ar fi ca actualul guvern afgan să ajungă la un acord cu talibanii, astfel încât aceștia să depună armele și trupele străine să dispară.

Într-adevăr, ideea este că opiniile fundamentaliste ale talibanilor diferă cu greu de opiniile pe care afganii le-au învățat în mod tradițional din copilărie, timp de secole.

Există însă o altă problemă: dacă talibanii vor participa la guvernare, se vor supune rezultatului alegerilor, chiar dacă acesta nu le este favorabil. Este ea dispusă să renunțe la putere dacă alegătorii nu-i dau suficiente voturi pentru a guverna ? Nu vă puteți baza pe asta.

De ce sunt talibanii atât de puternici?

1. Regimul „actual” (de dinaintea preluării puterii de către talibani) este complet corupt, iar lorzii războiului se comportă ca niște criminali. Nu face practic nimic pentru a ajuta oamenii. În orice caz, nu a adus democrație, nu a pus capăt insecurității, nu a adus niciun progres economic.

2. Trupele străine au puțin respect pentru afgani, pe care, de altfel, abia îi cunosc. Pentru că nu sunt musulmani, sunt neîncrezători din partea populației. Nu au respectat acordurile de a livra semințe alternative în locul macului, pentru a stopa fabricarea de droguri.

3. Talibanii sunt susținuți în mod activ în special de Pakistan, Arabia Saudită și Emiratele Arabe Unite. În mod curios, aceștia sunt tocmai prietenii Americii.

Peste 100.000 de pakistanezi au luptat cot la cot cu talibanii.

4. Poporul afgan este obosit de război. Ei au suferit mult în 40 de ani de război și tânjesec după pace. Există percepția că talibanii pot aduce pacea.

Ce se întâmplă dacă actualul guvern este eliminat și talibanii preiau puterea din nou? Începe să semene foarte mult cu acest lucru acum.

Atunci întregul război al Americii și al Occidentului va fi fost în zadar.

Pentru a-l prinde pe Bin Laden, America nu a fost nevoie să înceapă un război în Afganistan. Ar fi putut folosi o operațiune secretă pentru a-l găsi și răpi sau ucide pe Bin Laden. Cel mai bun lucru, desigur, ar fi fost să-l captureze în viață.

Acum l-au găsit și l-au ucis pe Bin Laden în Pakistan, unde locuia, aparent securizat de o cazarmă cu militari pakistanezi, adică de guvernul pakistanez, care este considerat un aliat al Americii.

De ce a fost nevoie de 20 de ani de război în Afganistan ?

Aproximativ 100.000 de afgani au fost uciși în acest proces. Desigur, o fracțiune din ocupația rusă, dar, în principiu, inutilă.

Și aproximativ 25000 de militari americani și ai NATO, precum și 25 de militari olandezi au murit în urma acestui incident. Luptele au distrus tot ceea ce fusese construit. Tot mai mulți afgani au fugit.

America a cheltuit 1000 de miliarde de dolari pentru asta. Pentru a-i da de urmă lui Bin Laden și grupului său cu ajutorul unei unități de elită antrenate și cu ajutorul afganilor, ar fi fost de ajuns 100 de milioane de dolari.

Ar fi rămas atât de mulți bani, care, dacă ar fi fost cheltuiți bine, ar fi putut avea efectul ajutorului Marshall, dar pentru a scoate întreaga Africă din marasm. Dacă ar fi fost bine cheltuiți, dar știm că banii singuri nu ar fi putut face acest lucru, a se vedea secțiunea 10.a. privind modul în care o țară săracă poate deveni bogată. Dar cu siguranță ar ajuta, chiar dacă ar fi cheltuiți doar pentru a combate deșertificarea, seceta și inundațiile și pentru a acorda microcredite controlate.

Unde au ajuns banii acum? La infractorii și escrocii afgani, care au putut astfel să își extindă comerțul cu droguri, la o clasă superioară care a aruncat banii într-un mod extravagant, inclusiv prin organizarea de petreceri uriașe cu mese gigantice. Asta în timp ce majoritatea populației nu avea aproape nimic de mâncare și trebuia să sufere de frig iarna și să muncească ca sclavii pentru stăpânii războiului.

Dacă talibanii câștigă, aventura afgană poate fi adăugată pe lista eșecurilor politicii externe americane. Principalii vinovați pentru acest lucru sunt președintele de atunci Bush și fiul și consorții săi, precum Rumsfeld.

Afganistanul se confruntă acum cu un viitor incert. Rusia și China fac presiuni la poartă pentru a încerca să preia controlul asupra Afganistanului.

Armata afgană pare că abia reușește să facă față talibanilor.

Principalul avantaj al învingerii talibanilor este că, cel puțin, va exista pace și ordine: Ceva ce a lipsit în ultimii 40 de ani. Și toți afganii tânjesc după pace.

Principalul dezavantaj este că Afganistanul va fi aruncat înapoi în Evul Mediu, din care abia încerca să iasă, femeile își vor pierde toate drepturile, iar regimul taliban ar putea deveni din nou un refugiu pentru teroriștii islamiști.

Care sunt lecțiile din Afganistan?

1.a. Afganii nu acceptă militari străini pe teritoriul lor. Istoria lor este impregnată de acest lucru.

1.b. Folosirea puterii aeriene, prin bombardamente, a provocat, de asemenea, victime nevinovate, ceea ce a adâncit și mai mult decalajul față de armata străină.

1.c. Sprijinirea guvernanților corupți, îndepărtează populația.

2. Afganii, ca multe alte popoare musulmane, nu acceptă interferențe din partea nemusulmanilor.

3.a. Pentru nemusulmani, talibanii nu sunt de încredere.

3.b. Comuniștii, rușii și chinezii comuniști, pakistanezii și saudiții nu sunt de încredere.

4. Dispariția regelui ca simbol al unității sub pretextul democratizării nu a adus decât conflicte și mizerie, vechile diviziuni tribale reapărând.

5. Nu poți moderniza sau democratiza o țară impunând-o din exterior, mai ales dacă acea țară are o cultură total diferită.

6. a. Nu cele mai bune sau cele mai moderne arme sunt cele care decid un conflict, ci, în cele din urmă, ceea ce simte o mare parte a populației.

6.b. Președintele american nu ar trebui să asculte de luptătorii sau țipătorii care cer răzbunare, doar pentru a declara război unei țări, ci să asculte de experți pentru a elimina amenințarea teroristă cu precizie chirurgicală, vizând grupul în cauză. Dacă o țară a fost implicată în atacurile teroriste de la 11 septembrie 2001 asupra WTC, aceasta a fost Arabia Saudită, de unde proveneau practic toți pirații aerului și, în plus, Osama Bin Laden era saudit și, cel mai probabil, organizația sa a fost sprijinită de Arabia Saudită. Din câte știu eu, nu au fost implicați nici un deturnător sau terorist afgan.

13.2 De ce a eșuat atât de mult politica externă a Americii

de la cel de-al Doilea Război Mondial
încoace.

America a pierdut bătălia în fața susținătorilor săi din China, Indochina, Irak și Libia.

China, în 1949: acesta a fost principalul eșec, cu cele mai grave consecințe.

În plus, America a pierdut bătălia din Indochina, care cuprinde Laos, Cambodgia și Vietnam. Dar acolo, America a dus un război împotriva comuniștilor timp de ani de zile, peste 2 milioane de vietnamezi au fost uciși și mari părți din țară au fost otrăvite de un defoliant. În cele din urmă, comuniștii au cucerit țara.

Apoi, America a intrat în război în Irak împotriva lui Saddam Hussein.

Ce s-a realizat? L-au prins pe Saddam Hussein, dar în rest nu și-au atins deloc scopul: În loc de un guvern democratic, țara este de ani de zile victima unor atentate, este locul unde se organizează teroriștii, poate că s-ar putea spune chiar că SI a fost creată din această cauză: exact opusul obiectivului Americii de a lupta împotriva terorismului.

În plus, ravagiile războiului nu au fost reparate nici după atâția ani, iar faptul că America nu este sănătoasă este un joc politic între grupuri. Un milion de irakieni au murit de atunci. Iar Iranul, pe care America îl vede ca pe un adversar, a căpătat acum o mare influență în Irak.

În cele din urmă, Libia.

Într-adevăr, Gaddafi a fost ucis. Dar ce s-a întâmplat cu țara?

Este adevărat, Gaddafi a fost un dictator, dar a fost bun cu poporul său: Libia era una dintre cele mai bogate și mai dezvoltate țări din Africa, cu servicii sociale excelente.

Intervenția occidentală a aruncat țara în haos. În loc de bogăție, a devenit foarte săracă. A devenit un teren propice pentru teroriștii care acum comit atacuri în toată Sahara și Sahel.

Nimic din toate acestea, desigur, nu a fost intenția Americii.

Ideea nu este de a lupta împotriva comunismului cu rezultatul că acesta devine comunist.

Ideea nu este de a lupta împotriva unui regim pentru că se presupune că sprijină terorismul, ci de a ne asigura că

acesta devine de fapt un refugiu și un loc de naștere pentru teroriștii de toate felurile.

Au mers acolo cu idealuri nobile: „Vom face din acele țări o democrație, unde drepturile omului se vor aplica din nou, pentru că acum disidenții dispar în închisoare. Îi vom expulza pe acei disidenți care sprijină terorismul, pentru ca oamenii să fie din nou liberi.”

Deci, cum pot lucrurile să meargă atât de prost?

De ce au reușit americanii să-și atingă obiectivele în cel de-al Doilea Război Mondial, dar nu și după aceea ?

Motivul principal este că ei gândesc pe termen scurt și că deciziile unui președinte nu pot fi oprite. Miopie: un președinte este ales pentru 4 ani. El gândește în termeni de mandate de 4 ani și se gândește la realegerea sa. El poate merge pe drumul său chiar dacă experții protestează împotriva lui. Uneori este presat de propriul popor să facă ceva, indiferent de situație, cum a fost cazul după atacurile teroriste.

Oameni entuziasmați strigă: „Prindeți-i pe nenorociții ăia! De ce nu faci ceva, fătălăule?”

Cu toate acestea, președintele poate, de asemenea, să asculte de experți. Pentru că America, în special, are acești experți mai mult decât orice altă țară, cum ar fi antropologii culturali de la HRAF. Iar cei mai importanți experți sunt

chiar cei din țara respectivă, cel puțin în măsura în care aceștia nu au un conflict de interese cu un anumit grup. Există, de asemenea, agenții americane care cercetează în mod regulat opiniile oamenilor din alte țări, cum ar fi Gallup și Pew. Acestea oferă informații valoroase.

Problema este că președintele nu trebuie să asculte acest lucru și își poate vedea de treburile sale (stupide).

Într-adevăr, situația actuală nu este atât de simplă, așa cum crede acest președinte:

Adevărat, Gaddafi este un dictator, da, la fel ca Saddam Hussein, da, iar dizidenții sunt persecutați: adevărat. Dar unele țări, care nu au o istorie de democrație, beneficiază mai mult de o astfel de persoană din partea propriului popor, pentru că păstrează exact echilibrul între triburi, pentru că îi ține sub control pe adevărații teroriști și pentru că poate asigura ordinea și pacea și astfel ajută la construirea țării.

Principala greșală a Americii este că nu se uită la ceea ce vor și cum gândesc locuitorii unei astfel de țări. Dacă majoritatea oamenilor sunt mulțumiți cu un Saddam Hussein sau cu un Gaddafi, cine dă dreptul Americii să nu accepte acest lucru și să înceapă un război pentru a-și pune propriul om acolo?

Nu numai că este un lucru rău din punct de vedere etic, pentru că provoacă multă suferință pentru persoanele în

cauză, dar, de asemenea, nu funcționează și se obține rezultatul opus.

America se gândește prea mult la arme și prea puțin la oameni.

Afganistanul, Irakul și Libia arată atât Rusiei, cât și Americii: nu poți câștiga bătălia pentru că ai arme mai bune, dacă nu ai populația de partea ta.

În cele din urmă, este vorba despre ceea ce doresc oamenii: acesta este factorul decisiv.

America ar putea obține rezultate temporare în țările în care a predominat o societate mai mult sau mai puțin primitivă, cum ar fi țările din America Centrală și de Sud și Africa. Dar nu și în țările cu societăți feudale, cum ar fi țările islamice și țările asiatice, mai ales dacă acestea au o rasă și o cultură diferite. Dacă soldații americani îi privesc cu dispreț pe oamenii de altă rasă, cum se așteaptă să îi aducă de partea lor pe acei oameni de acea rasă?

Dacă președintele SUA nu acordă atenție la ceea ce dorește poporul și îl lasă deoparte pe liderul său, care este recunoscut de cel puțin o parte semnificativă a poporului, cum crede că va convinge poporul să fie de acord cu el?

Nu poți accelera în mod artificial dezvoltarea de la feudalism la capitalism, dezvoltarea de la absolutism la democrație, dezvoltarea populației, ca o putere străină care nu știe nimic

despre mentalitatea și relațiile populației unei astfel de țări. Și cu siguranță nu provocând mizerie acelei populații prin bombardamente, distrugând infrastructura, prin aruncarea unei țări în război.

Capitolul 14. Tendințe în demografie

1 4.1. Supraaglomerarea

Biologii sunt de acord că oamenii sunt o specie de animale.

În evoluție, omul a evoluat din alte animale, care la rândul lor au evoluat din alte animale și așa mai departe, până când toată viața de pe Pământ a evoluat din organisme unicelulare.

Omul, ca individ, își începe viața tot ca unicelular: atunci când un spermatozoid intră în ovulul femeii: ovulul fertilizat. Acela celula de ovul începe apoi să se dividă într-un embrion, care crește și devine un copil care se naște.

Ceea ce contează inițial pentru un bebeluș este faptul că primește lapte de la sânul mamei sale. Iar atunci când îi apar dinții, să primească suficient de mult de mâncare și de băut. Iar

când împlinește

aproximativ 14

sau 15 ani, că vrea să facă sex cu o fată. Iar când fata are copii, că îi iubește atât de mult pe acei copii încât ar da orice pentru asta.

Nici sentimentele unui om nu sunt diferite de cele ale altor animale.

La fel ca și alte animale, el poate fi mulțumit sau nemulțumit, fericit sau nefericit, trist sau fericit, furios sau prietenos, anxios sau relaxat, excitat sexual sau indiferent, poate găsi ceva plictisitor sau se poate excita. De fapt, lucrurile care cauzează sentimentele și sentimentele în sine reprezintă tot ceea ce înseamnă viața, atât a animalelor, cât și a oamenilor.

Astfel, comportamentul uman este similar cu cel al altor animale în multe privințe.

Prin urmare, nu este surprinzător faptul că anumite comportamente ale animalelor sunt comparate cu cele ale oamenilor.

Așadar, nu numai viața amoroasă seamănă cu cea a altor animale, ci și conflictele.

Animalele, de altfel, ca și oamenii, au diferite moduri de a le face față. Deci, se poate spune că animalele au o anumită cultură: au învățat anumite comportamente pe care le transmit copiilor lor. Și animalele pot de asemenea să învețe comportamente, dar oamenii sunt mai buni la acest lucru decât alte animale, prin urmare cultura joacă un rol mult mai important la oameni.

Multe animale masculine se luptă pentru a obține favorurile unei femele: puteți vedea acest lucru la cerbi și la numeroase alte animale. Potrivit biologilor, aceasta este o formă de eugenie: dacă cei mai puternici și mai curajoși se împerechează cu o femelă, aceasta obține și ea urmași mai puternici, astfel încât, pe termen lung, specia se îmbunătățește.

Această forță, la rândul ei, este avantajoasă atunci când animalele vin la un lac pe jumătate sec pentru a bea apă. Acolo sunt o mulțime de animale în timpul sezonului secetos din Africa, deoarece toate animalele vor să bea apă. Acest lucru poate duce la o luptă pentru cine poate ajunge la apă. Cel mai puternic sau cel mai curajos câștigă. Acest lucru asigură supraviețuirea speciei.

Dar și cultura grupului de animale joacă un rol important. Există grupuri cu un mascul alfa ca tiran, dar există și grupuri în care toată lumea are un cuvânt mai mult de spus. Există grupuri care rezolvă toate contradicțiile prin luptă, dar există și grupuri care rezolvă contradicțiile prin „comerț”, prin a da și a primi. De exemplu, se pretinde că maimuțele bonobo rezolvă contradicțiile prin oferirea de sex.

Acest lucru ne aduce la conceptul de suprapopulare.

Animalele care sunt prea apropiate unele de altele se irită și, de obicei, încep să se muște sau să se lovească reciproc, cu excepția cazului în care este vorba de un grup care are o legătură puternică între ele, cum ar fi elefanții.

Dar luptele țin de distanța dintre indivizi și de un grup local.

Nu este niciodată, așa cum susțin unii, despre faptul că întreaga specie este împrăștiată în locuri diferite.

Întotdeauna este vorba fie despre indivizi, fie despre un grup, cum ar fi o familie sau un „trib”.

La fel se întâmplă și cu oamenii.

Multe animale au nevoie de un teritoriu propriu. La fel se întâmplă și cu oamenii. Dar la oameni, ca și la animale, este vorba despre teritoriul unui individ sau al unui grup, cum ar fi o familie sau un „trib”.

În plus, depinde de cât de mare este legătura dintre membrii acelui grup, deoarece membrii familiei și oamenii cu legături foarte bune nu se deranjează să fie aproape unul de celălalt, astfel încât cultura de grup joacă, de asemenea, un rol important aici.

Cu toate acestea, cu cât scara teritoriului devine mai mare, cu atât mai puțin joacă un rol iritarea reciprocă a prea multor conspecifici. Astfel, se poate spune că sentimentul de teritoriu joacă cel mai mare rol într-o cameră, o casă cu grădină. Acesta joacă ca un rol mai mic într-un sat sau într-un cartier urban. Și nu trebuie să joace deloc un rol într-un oraș mare sau la țară. Anumiți lideri imperialiști au încercat să aplice tribalismul la un întreg popor și să echivaleze teritoriul unei țări cu teritoriul aceluia popor. Dar

aceasta a fost o încercare artificială, care a avut șanse de reușită doar prin multă propagandă, astfel încât oamenii au început să o creadă, dar nu a apărut spontan. De exemplu, Hitler spunea că poporul german avea nevoie de „Lebensraum” (un teritoriu), dar a colaborat cu italienii sub Mussolini, totuși un „trib” foarte diferit.

În 1940, când Germania a cucerit Țările de Jos, care, în propaganda nazistă, făceau parte din același trib germanic, majoritatea olandezilor nu au agreat ideea, deoarece considerau Țările de Jos „teritoriul” lor, adică simțeau că nu aparțin aceluiași „trib”, chiar dacă amândoi erau germani la origine. Dar

Olanda a putut coloniza Indonezia timp de secole tocmai pentru că adevăratul sentiment tribal pe care se bazează sentimentul de teritoriu, în teritoriul cucerit, se baza pe multe „triburi” sau grupuri etnice diferite, care aveau teritorii diferite, colonizatorii abuzând de acestea, ridicând diferitele grupuri etnice unele împotriva altora, prin modelul roman : „divide et impera”, pentru a păstra ei înșiși puterea. Granițele unui trib sau ale unui grup etnic sunt vagi, dar

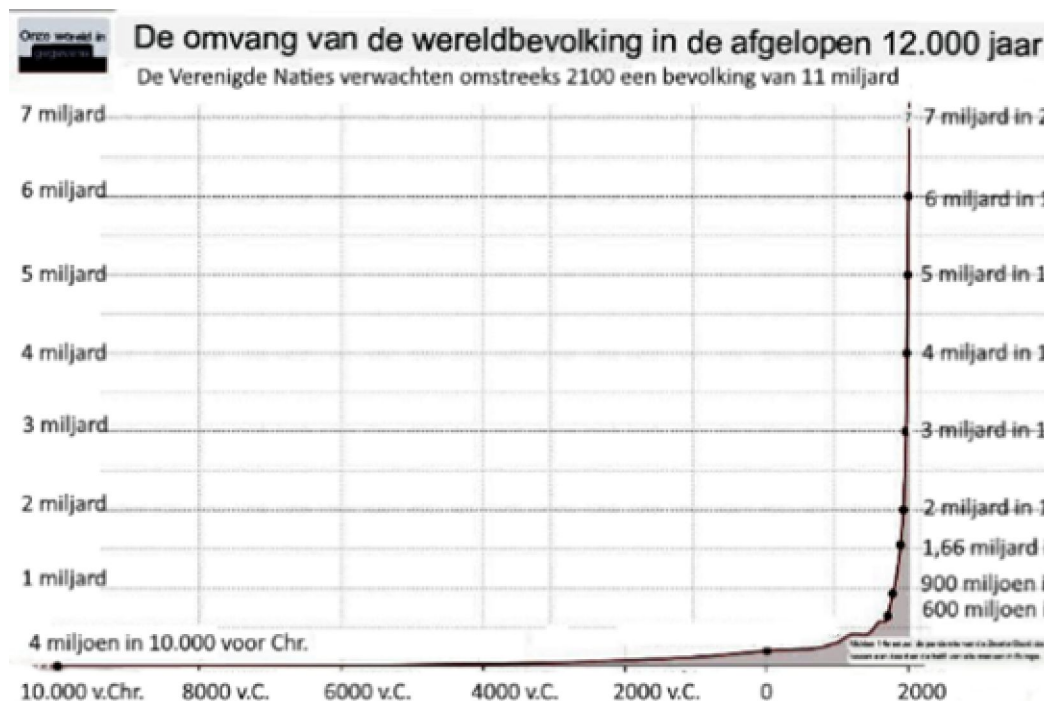
granițele unei țări sunt clare și sunt definite de istorie și de evenimente întâmplătoare și, prin urmare, nu pot fi asimilate fără îndoială cu teritoriul unui trib. Într-o țară trăiesc mai multe „triburi”, în măsura în care există grupuri care pot fi considerate tribale. În plus, teritoriul tribal coincide rareori cu granițele unei țări, deoarece o țară include și regiuni nelocuite, cum ar fi deșerturi și munți abrupti, mlaștini sau păduri de mangrove impenetrabile, iar acesta nu este cazul unui teritoriu tribal. Un exemplu este Egiptul. Suprafața țării este de 1.002.000 km². Dar populația trăiește practic doar de-a lungul malurilor Nilului. Asta înseamnă 40.000 km². Aproximativ aceeași mărime ca și Olanda, unde trăiesc peste 104 milioane de oameni. Numai în Olanda trăiesc aproximativ 17 milioane de oameni. Așadar, în zona Egiptului care nu este un deșert, trăiesc de 6 ori mai mulți oameni decât în Olanda. Având în vedere că este, de asemenea, mult mai puțin dezvoltat decât Olanda, se poate spune, pe bună dreptate, că Egiptul este suprapopulat.

O zonă tribală originală este formată din unul sau mai multe sate ale unui trib și din terenurile de pensiune din jurul acestuia. Zonele de vânătoare sunt mai mari, dar, de obicei, nu sunt exclusive pentru un trib.

În istoria îndelungată a originii omenirii, populația a rămas constantă pe termen lung, așa cum se arată în graficul de mai jos. Acest lucru s-a

schimbat doar după inventarea agriculturii: atunci mai mulți oameni au putut fi hrăniți și mai mulți au rămas în viață,

Dar a căpătat proporții exponențiale după revoluția industrială din jurul anului 1800, iar această creștere se accelerează.



Sursa: <https://ourworldindata.org/world-population-growth#how-has-world-population-growth-changed-over-time>

Câteva date:

Din 1970, doar jumătate din animalele sălbatice au fost în libertate, în timp ce populația umană s-a dublat.

Mor de 100 de ori mai multe animale decât dacă nu ar exista oameni.

Clima se schimbă de 170 de ori mai repede decât în lipsa oamenilor.

Toate acestea fac ca problema numărului prea mare de oameni să fie urgentă.

Sau există o modalitate de a stabili și de a rezolva aceste probleme, menținând în același timp umanitatea ?

Aprovizionarea cu hrană (rădăcini, fructe, frunze comestibile, pește, carne) și băutură (apă) a rămas aceeași în cadrul societăților de vânători-culegători, cel puțin pe o perioadă de timp îndelungată. Anii de secetă alternau cu ani de ploi abundente. Chiar și atunci când bolile loveau și, uneori, nimiceau 90% dintr-un grup, cei 10% rămași aduceau în cele din urmă numărul de oameni înapoi la cel vechi. Cu cât grupul devenea mai mare, cu atât mai mare era impactul bolilor și al dezastrelor naturale, astfel încât numărul mediu rămânea întotdeauna același.

Prin urmare, nu ar trebui să fie o surpriză faptul că reverendul Thomas Malthus a scris în 1789, în Anglia, că „unii oameni, prin legile inevitabile ale naturii, trebuie să sufere de lipsă”. Acest lucru a fost valabil și dacă ne uităm în trecut. Așadar, dacă cantitatea de hrană rămâne aceeași, dar vin mai mulți oameni, va rămâne mai puțină pentru toată lumea.

Să presupunem că vin de două ori mai mulți oameni, dar cantitatea de hrană rămâne aceeași, atunci va rămâne doar jumătate pentru toată lumea, cel puțin dacă ar fi distribuită în mod egal. Dar nu a fost așa, încă din stadiul primitiv, așa că asta înseamnă că ar izbucni foametea pentru o parte a omenirii.

Dar, de la sfârșitul secolului

18e , a început revoluția industrială, în special în Anglia, ceea ce a făcut ca producția agricolă și producția de tot felul de alte bunuri să crească enorm și să crească mai mult decât populația.

Deci este posibil, chiar **și** cu o populație mai mare, **să** se asigure tuturor oamenilor un trai decent prin creșterea producției prin aplicarea **științei și** tehnologiei.

Singura întrebare este dacă această producție poate continua la nesfârșit, cu alte cuvinte, dacă populația poate crește doar la nesfârșit.

Cu toate acestea, s-a descoperit încă de la Clubul de la Roma că există limite ale creșterii, adică nu se poate continua să se crească la nesfârșit, deoarece materiile prime se epuizează și deoarece este o povară prea grea pentru mediu. Dar în țările în curs de dezvoltare, cum ar fi Africa, există încă o oportunitate uriașă de a continua să crească, în special în agricultură, de asemenea într-un mod care să nu dăuneze mediului. Acest lucru se datorează în parte faptului că Africa are, în general, o densitate a populației

mai mică decât Asia sau Europa. Dar nici densitatea populației nu spune totul, deoarece, deși Olanda are o densitate a populației de 416 persoane pe km², apa râurilor de acolo este mai pură decât cea a unor râuri importante din Surinam, cu o densitate a populației de 4 pe km², deoarece căutătorii de aur din Surinam au otrăvit râurile cu cianură și mercur.

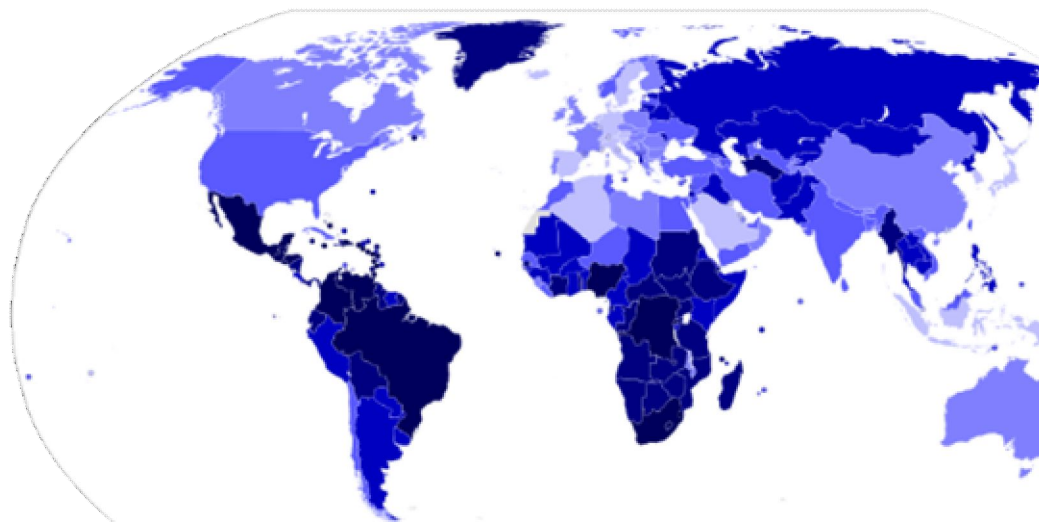


Figura: Numărul de crime la 100 000 de locuitori pe țară. Cu cât este mai închisă la culoare, cu atât sunt mai multe crime.

Cele mai multe crime au avut loc în El Salvador : 82,2, cu o

densitate a populației

de 308 pe km²

Și în Honduras: 57, cu o densitate a populației de 112 pe km²

Comparați cu:

Bangladesh: 2,6 crime la o densitate a populației de 1102 pe km² (cea mai mare densitate a populației din lume), Taiwan: 0,8 crime la o densitate a populației de 656 pe km².

Așadar, este greșit să echivalezi un „trib” cu o țară. Pentru că, dacă presupunem că densitatea populației unei țări ar trebui să ducă la agresiune, acest lucru se dovedește a fi greșit.

Dacă luăm ca măsură a agresivității numărul de crime la 100.000 de locuitori pe țară, se dovedește că părțile mai puțin populate ale lumii, Africa și America Centrală și de Sud în special, au mai multe crime decât țările dens populate, cum ar fi China, Japonia, Taiwan, insula Java și Europa de Vest.

Concluzie: Cultura joacă un rol mai important în agresiune sau neagresiune decât densitatea populației.

Așadar, situația de astăzi diferă în mai multe privințe de cea din perioada de dinaintea revoluției industriale.

Înainte de aceasta, suprapopularea însemna foamete, iar foametea însăși devenea un factor de reglementare pentru a menține nivelurile populației.

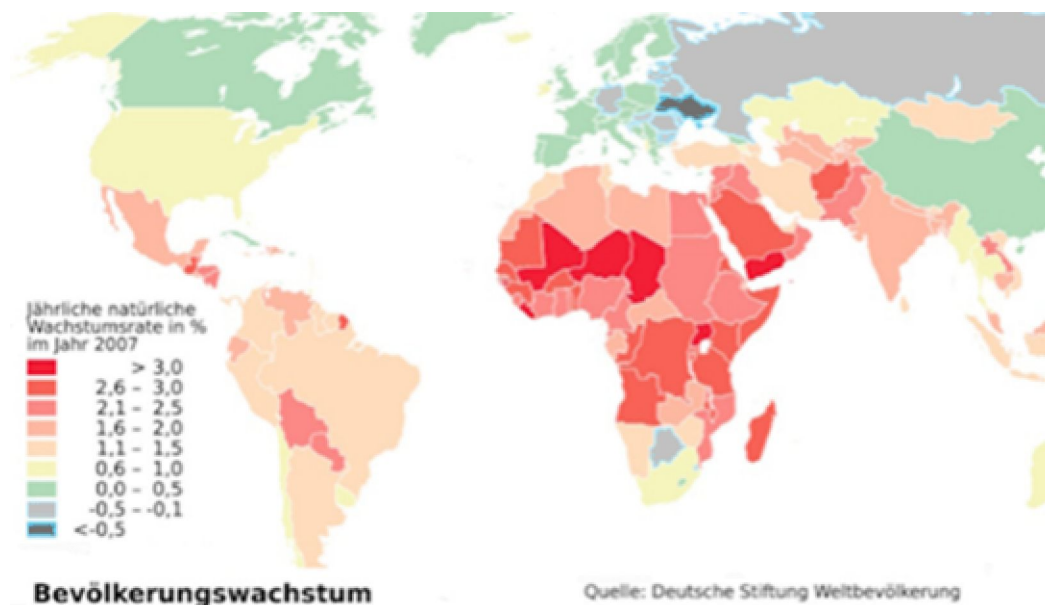


Figura: Creșterea populației pe țări

Viziune greșită asupra suprapopulării.

Dar: iată cum stă treaba: unii susțin că suprapopularea pune în pericol și supraviețuirea omului și, prin urmare, este bine, că se întâmplă dezastre, de fapt, ar fi bine ca

omenirea să fie eradicată, pentru că atunci alte specii biologice ar putea înflori mai bine și asta ar fi în beneficiul mediului. Prin urmare, ei sunt în favoarea războiului, a epidemiilor, a dezastrelor precum cutremurele, cicloanele etc. De asemenea, ei sunt împotriva ajutorării oamenilor aflați în nevoie, pentru că, la urma urmei, asta îi ține în viață. Mai mult, ei sunt împotriva medicamentelor și a spitalelor, pentru că și asta îi ține pe oameni în viață.

În mod ideal, ei ar prefera un război cu bombă atomică, în care cea mai mare parte a omenirii să fie exterminată, pentru că, spun ei, în natură, se întâmplă ca, dacă sunt prea mulți dintr-o specie, prădătorii să ajute la eliminarea lor sau, din cauza suprapopulării, o boală contagioasă să le reducă mult numărul. Astfel se restabilește echilibrul natural.

Acum, problema este că, de la revoluția industrială, echilibrul natural a fost deja perturbat. Ceea ce pot face oamenii este să încerce să restabilească echilibrul natural cât mai mult posibil, prin măsuri de mediu și de conservare.

Dacă cineva vrea să contracareze ajutorul medical, ajutorul alimentar sau alte ajutoare și dacă vrea să promoveze boli, epidemii, războaie, pentru a contracara, se presupune, suprapopularea, atunci nu numai că este un dușman al umanității, dar a ratat complet ținta, cel puțin în ceea ce privește oamenii. La urma urmei, cu siguranță suprapopularea ar fi cea care a cauzat războaie, boli și dezastre, și cu siguranță acesta ar fi fost motivul pentru a combate suprapopularea ? Dar acum, unii doresc în mod deliberat să provoace tocmai aceste dezastre:

atunci ei obțin exact ceea ce vor să evite prin lupta lor împotriva suprapopulării.

Se pare că în spatele multor susținători ai acestui punct de vedere se ascunde rasismul.

Oamenii vorbesc mereu despre dezastrele altora și despre faptul că este bine că altora li se întâmplă dezastre.

Cât de corect este acest lucru?

Deci, susținătorii acestei viziuni sunt dispuși să nu aibă ei înșiși copii ? Nu pare să fie așa. Atunci, susținătorii acestei viziuni sunt dispuși, de asemenea, dacă au copii, să fie de acord ca acei copii să moară din cauza bolilor, a dezastrelor sau a războiului ?

Nu, bineînțeles că nu, dar ei cred că altele ar trebui să li se întâmple.

Întotdeauna este vorba despre dezastrele din lumea a treia, în special din Africa, care se presupune că sunt bune pentru lume, deoarece combat suprapopularea. Nu cumva în spatele acestei situații se află mentalitatea colonialismului și a rasismului?

Mai mult decât atât: de obicei, tocmai mediul înconjurător este cel care suferă mai mult din cauza dezastrelor, bolilor și războaielor decât din cauza păcii.

Pentru oameni, în timp de război, mediul înconjurător trece întotdeauna pe locul doi.

Tocmai războaiele provoacă foamete, astfel încât populația din Africa, tocmai animalele protejate, cum ar fi maimuțele, vor să fie măcelărite pentru a obține hrană. Tocmai din cauza războiului, mari zone naturale sunt distruse permanent prin gaze toxice, și otrăvirea mediului natural.

În timpul iernii de foamete din 1944, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, mulți copaci, inclusiv cei rari, au fost tăiați pentru a obține lemn pentru a arde împotriva frigului, deoarece nu mai exista cărbune în partea de vest a Olandei.

O epidemie la om are, de asemenea, mari șanse să devină o epidemie la alte mamifere. Acesta ar putea fi tocmai motivul pentru care mor ultimii elefanți.

Într-un război convențional, cum ar fi cel care a făcut ravagii în Cambodgia și Angola la sfârșitul anilor 1970 și acum în Ucraina, sunt amplasate numeroase mine terestre careucid sau mutilează multe animale, pe lângă oameni. Progresul tehnic a făcut ca minele să fie aproape invizibile și pot fi acum aruncate în Ucraina de către ruși ca o ploaie din avioane, astfel încât părți mari ale țării sunt acoperite de mine, care rămân acolo timp de zeci de ani.

Iar într-un război cu bombe atomice, nu doar oamenii sunt exterminați, ci la fel de bine toate celelalte mamifere și alte animale. Acele radiații afectează pe toată lumea și rămân pentru mii de ani, mult timp după ce conflictul s-a încheiat.

Dacă toți oamenii sunt morți, nu există nici suprapopulare.

Ei bine, poți distruge viața pe pământ, pentru a opri suprapopularea, dar este asta mai bine decât dezavantajele suprapopulării ? Este asta ceea ce ar trebui să urmărim?

Se uită că toată viața de pe pământ, toate plantele și animalele, inclusiv oamenii, beneficiază de un mediu curat și bun, care să favorizeze tocmai toată viața.

Da, natura și echilibrul natural au fost perturbate de om, dar tocmai același om este cel care poate contribui cel mai mult la refacerea naturii, de exemplu, prin neutralizarea toxinelor emise. Cu toate acestea, predicția lui Malthus se poate adevăra dacă există într-adevăr mult prea mulți oameni, provocând daune ireparabile naturii. Prin urmare, omenirea ar trebui să se străduiască să mențină populația stabilă prin reducerea numărului de copii, care în prezent pare să fie în medie de aproximativ 2,1 copii pe femeie, sau să îl reducă treptat, dar să se asigure că oamenii sunt întreținuți.

În ce mod putem combate corect suprapopularea ?

Cu toate acestea, dacă constatăm că există sau că vor exista prea mulți oameni, acest lucru poate fi ușor de contracarat prin contraceptive, combinate cu educație sexuală în școlile primare și secundare și prin schimbarea moralei teologice de către liderii religioși.

Apoi, totuși, aceste contraceptive, în special în țările în curs de dezvoltare, ar trebui să fie disponibile gratuit, într-un mod simplu, de exemplu, prin atașarea de automate cu prezervative în toaletele publice și în toaletele restaurantelor.

S-a dovedit în Japonia, Europa și America, că distribuirea și o mai bună accesibilitate a contraceptivelor ajută la menținerea populației sub control.

În schimb, contraceptivele sunt cu greu disponibile în Africa, dacă nu chiar deloc în majoritatea timpului, precum și în lumea islamică.

Unul dintre motive este faptul că atât catolicilor tradiționali, cât și comuniștilor și islamiștilor li se spune să aibă cât mai mulți copii pentru a răspândi adevărata credință.

Dacă, pe lângă mediu și natură, trebuie promovată și dezvoltarea tehnică, economică și culturală a populației, este necesar ca autoritățile religioase să nu mai ceară să existe mulți copii și să se permită și să se pună la dispoziție în continuare medicamente contraceptive.

Acest lucru necesită, de asemenea, revizuirea poziției femeilor și o reformă în gândirea despre sexualitate.

Nu există motive pentru a reduce populația prin dezastre.

Contracarea suprapopulării necesită nu doar dezvoltare, ci și o revoluție sexuală.

Aceasta este o condiție prealabilă pentru a vorbi despre comportamentul sexual și pentru a populariza contraceptivele. Acest lucru este necesar mai ales în cadrul islamului, hinduismului și catolicismului, deoarece acestea nu doresc să vorbească despre sexualitate și să interzică contraceptivele.

Inițial, educația sexuală există doar în cadrul triburilor care încă trăiesc în mod tradițional, care sunt, de asemenea, doar o minoritate în țările în curs de dezvoltare, deoarece majoritatea locuitorilor sunt aculturați într-un sistem semi-feudal, semi-neo-colonial, cu viziuni retrograde asupra sexualității.

Dar chiar și cu cele mai bune politici demografice, se așteaptă ca populația mondială să se dubleze în următorul secol.

Pe de altă parte, în lumea dezvoltată, populația autohtonă este de fapt în declin. Pe termen scurt, această evoluție duce la consolidarea lumii în curs de dezvoltare, dar poate duce și la exacerbară problemelor din lumea în curs de dezvoltare, deoarece economia, în special în Africa, poate cu greu să țină pasul cu creșterea populației.

Cu toate acestea, pe termen lung (peste 250 de ani), dacă creșterea populației se va stabili și în țările în curs de dezvoltare, s-ar putea să ne temem de declinul demografic,

care ar putea lua astfel de forme încât să existe motive imperioase pentru a aboli mijloacele și metodele de control al nașterilor.

Întrebarea este însă dacă omenirea va reuși, pentru că, până acum, omenirea nu este dispusă să cedeze, ci doar să continue războaiele și poate să folosească arme de distrugere în masă, în timp ce încălzirea globală continuă, la fel ca și otrăvirea apei, a aerului și a solului.

1 4.2. Tendința de creștere a islamului

După cum se știe, creșterea populației musulmane este cea mai mare.

Imamii fac tot posibilul pentru a-i educa pe credincioși că a avea mulți copii este o datorie religioasă, iar contraceptivele sunt excluse.

Ca urmare, contraceptivele nu sunt disponibile în țările islamice, ceea ce duce la o creștere demografică uriașă. Acest lucru este de așa natură încât dezvoltarea normală este serios împiedicată, în special în statele fără petrol sau minerale,

În întreaga lume, musulmanii au cel mai mare număr de copii.

Cu tot mai mulți oameni de credință adevărată, întreaga lume devine aderentă la credința adevărată, este gândul. Cu toate acestea, atât în țările catolice tradiționale, cât și în țările islamice fundamentaliste, predicția lui Malthus pare să se adevărească, deoarece creșterea populației este atât de rapidă încât poate ține pasul cu creșterea economiei.

Niger este cel mai clar exemplu în acest sens: Țara este 99% musulmană și are cea mai mare rată de fertilitate din lume: o medie de 6,8 copii pe femeie. Populația sa a crescut de cinci ori din 1960. Potrivit

datelor de pe wikipedia, între 1955 și 2015, populația Pakistanului a crescut de 4,7 ori, a Iranului de 4,1 ori, a Egiptului de 4 ori, a Bangla Desh de 3,8 ori, a Indoneziei de 3,3 ori, a Turciei de 3,2 ori.

Dacă această tendință continuă neschimbată, întreaga lume va fi islamică în câteva decenii.

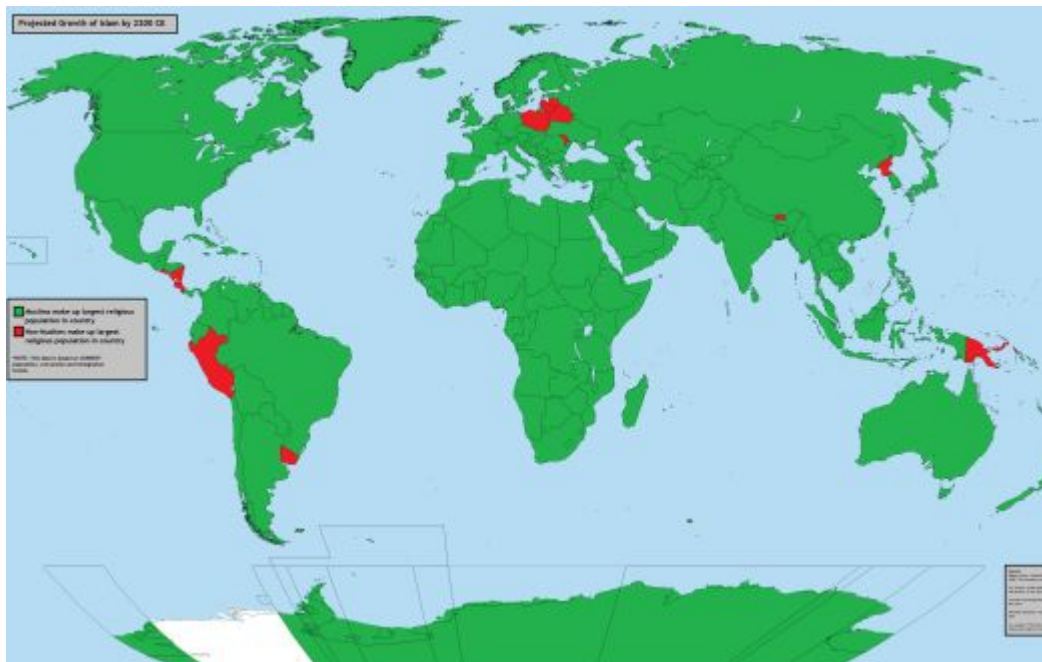


Figura: Proiecția viitoare a religiei.

În toate secțiunile verzi, majoritatea populației este islamică, adică aproape întreaga lume.

Sursa:

<https://www.reddit.com/media?url=https%3A%2F%2Fi.redd.it%2Fztv0ei2tf2011.png>

Cu toate acestea, este, de asemenea, probabil că, pe măsură ce țările islamice se vor moderniza, vor exista dispoziții, ceea ce va face ca numărul de copii să fie mai mic, cu alte cuvinte, tendința ascendentă din trecut va fi inversată.

1 4.3. Tendința în distribuția soiurilor

Într-adevăr, la fel ca toate celelalte organisme, atât plantele, cât și animalele, un soi sau o rasă este vulnerabilă la anumite boli sau la schimbări în mediul înconjurător. Acea schimbare în mediul înconjurător poate proveni de la schimbările climatice, de la dezastre, care au forțat un popor să fugă într-un mediu diferit, cu hrană diferită și cu condiții naturale diferite. Acolo ajung cei care trăiesc cel mai mult și care se pot adapta la mediul înconjurător și au cei mai mulți copii. De exemplu, indienii sau eschimoșii sunt mai rezistenți la frig, iar tibetanii și etiopienii la altitudinea mare și la mai puțin oxigen, negrii sunt mai bine protejați de soarele puternic, iar albi de prea puțin soare. Acest lucru înseamnă că o persoană de culoare într-o regiune cu aer rece sau temperat primește prea puțin soare pentru a se simți bine. Soarele produce vitamina D, iar vitamina D este esențială pentru oase, ca protecție împotriva diferitelor boli și împotriva depresiei.

Cu toate acestea, albi de la tropice, de multe ori nu rezistă la căldură și trebuie să se ungă constant cu cremă de protecție solară pentru a nu se arde. Expresia colonială: „ani tropicali” indică faptul că albilor le este greu să trăiască la tropice și că acest lucru le scurtează viața.

Supraviețuirea speciei beneficiază astfel de o mare varietate de rase.

Prin urmare, este esențial să se mențină și să se îmbunătățească diversitatea rasială.

În prezent, eugenia este deja practică de China comunistă și, probabil, de alte țări. Acest lucru nu este favorabil, pentru că, în acest caz, este vorba, în esență, de a acorda prioritate unui grup etnic în detrimentul altor grupuri etnice: o formă de imperialism.

Prin urmare, eugenia ar trebui să fie practică de toate grupurile etnice, dacă se dorește acest lucru.

Istoria și dezvoltarea inegală a culturilor a dus la o distribuție foarte inegală a raselor, care inițial nu erau atât de diferite ca mărime una față de cealaltă.

În special, rasele europene, albi, s-au răspândit enorm în întreaga lume și au crescut foarte mult în mărime. Dar și rasele din culturile antice China și India și așa-numiții „Bantus” din Africa.

S-ar putea argumenta că albi, Bantus și chinezii au devenit proporțional prea mari în detrimentul raselor mai mici, cum ar fi aborigenii din Australia.

Așadar, pentru o bună distribuție ecologică a raselor, albi, bantus și chinezii ar trebui să facă control al nașterilor.

Se poate compara cu lumea plantelor și a animalelor. Anumite plante sunt introduse în zone care nu sunt habitatul lor natural. Acolo ele proliferază și înlătură plantele native.

La fel și în cazul animalelor. Același lucru se întâmplă și cu animalele. Animalele care au fost luate din habitatul lor natural și aduse într-o zonă total diferită pot deveni un dăunător care amenință să elimine anumite animale native. Iată câteva exemple: Importul de iepuri în Australia, importul de albine africane în America și există numeroase exemple. Conservatorii încearcă să restabilească echilibrul ecologic, prin introducerea unor programe de reproducere a speciilor pe cale de dispariție și prin reducerea numărului de plante și animale care au devenit dăunători.

Ați putea face același lucru cu oamenii. Rasele care au fost în mare parte exterminate de către albi, bantus și chinezi, ar trebui să crească în număr. Printre acestea se numără diversele rase indiene, tibetanii și alte minorități etnice din China, popoarele originale de culoare închisă din Asia de Sud-Est, numite și negritos, papuașii, aborigenii din Australia, San și pymeén din Africa și așa mai departe. Dimpotrivă, aceste popoare minoritare nu ar trebui să folosească metode de control al nașterilor. De asemenea, în principiu, ei nu ar trebui să se amestece cu alte rase, pentru că atunci caracteristicile lor specifice s-ar pierde, Ei pot avea relații și, de asemenea, relații sexuale, numai cu condiția să

nu aibă copii cu alte rase sau cel puțin mai puțini copii cu alte rase decât cu parteneri din propria rasă.

Cu toate acestea, nu este clar care sunt încă rasele pure, deoarece aproape toate rasele au o anumită formă de amestec, iar cantitatea de amestec este un continuum fără limite clare. Așadar, orice clasificare este arbitrară, dar se poate totuși argumenta că capetele continuumului sunt atât de diferite una de cealaltă încât este clar că sunt rase diferite. De exemplu, se poate spune că rasele care au mai puțin de 10% amestec sunt rase pure. Acestea se găsesc în principal în Europa, Asia de Est, părți din Africa și America de Nord. Rasele mixte se găsesc în Africa de Nord, India și în America Centrală și de Sud. În linii mari, puteți estima că există 3 miliarde de rase pure și aproximativ 3 miliarde de rase mixte: acestea trăiesc interschimbabil, așa cum ar trebui, de altfel.

În timp ce amestecul rasial între indivizi din rasele majore, de exemplu între albi și negri sau între mongoloizi și bantus sau între toate variantele imaginabile, nu reprezintă nicio problemă, deoarece chiar dacă o majoritate se amestecă cu alte rase, destui indivizi din rasa respectivă rămân cu acele caracteristici rasiale specifice. Există mai mult de un miliard de albi, un miliard de mongoloizi, un miliard de bantus. Dar există doar aproximativ

o sută de mii de San, laponi, pigmei (împărțiți între diferite popoare precum Aka, Baka, Mbuti și Twa), există aproximativ 900.000 de aborigeni, dintre care o majoritate poate fi amestecată cu albi, există aproximativ 3 milioane de Dayak în Indonezia, există doar 5.000 de Vedda în Sri

Lanka, 15.000 de negritos în Filipine, există doar aproximativ 13.000 de Anu în Hokkaido, Japonia. Mai trăiesc aproximativ 40 de milioane de indieni, care aparțin diferitelor rase mongoloide. Cei mai mulți indieni trăiesc în Bolivia, Peru și Ecuador. În prezent, există 5,2 milioane de indieni în SUA, ceea ce reprezintă aproximativ 2% din populația SUA, și așa mai departe.

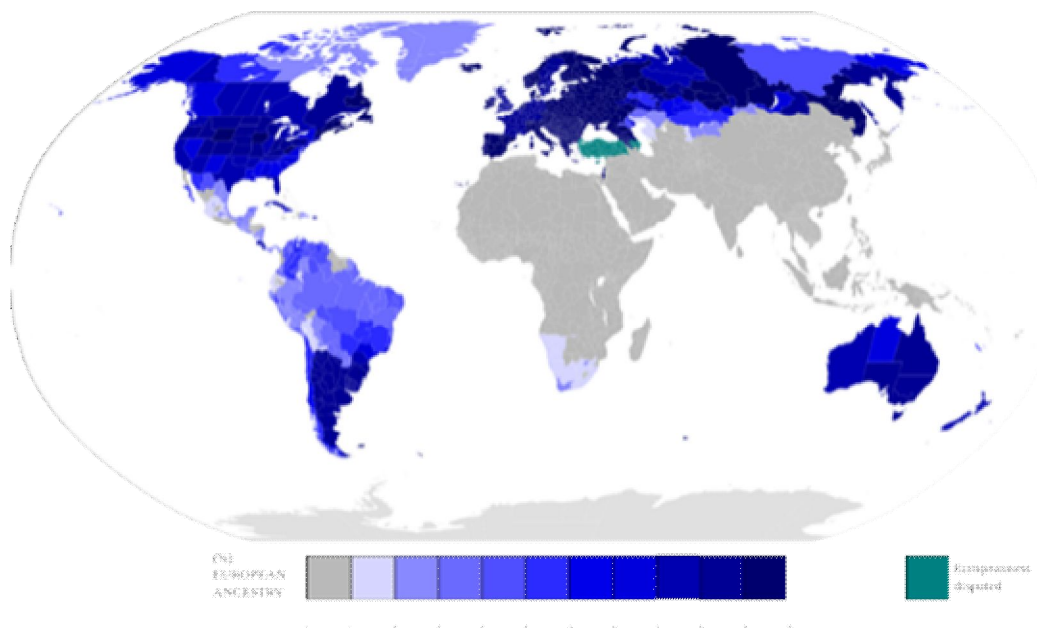


Figura: Distribuția raselor europene în lume. Cu cât mai întunecată, cu atât mai mulți albi.

(Apropo, aceasta nici măcar nu este o hartă în care trăiesc toți albi, pentru că din Orientul Mijlociu până în Afganistan, tot albi trăiesc inițial, printre alte rase).

În total, se adună

mai puțin de 100 de milioane din toate rasele pe cale de dispariție, adică toate rasele combinate care nu aparțin raselor majore menționate mai sus (sau amestecurilor lor). Cu excepția Indiei, care are aproximativ 250-400 de milioane de dravidieni negri: populația originară a Indiei: sunt atât de mulți încât nu se mai poate vorbi de o rasă pe cale de dispariție acolo. Cel puțin jumătate din populația Indiei este mai mult sau mai puțin colorată.

În jurul anului 2000 î.Hr. triburile albe (ariene) au intrat în India din Afganistan și Asia Centrală și au subjugat populația neagră inițială. Acest lucru a devenit baza sistemului de caste, care a fost încorporat în hinduism: casta pare să se bazeze pe culoare (varna). Cei fără casta (așa-numiții „dalits”), în special, sunt puternic discriminați.

Așadar, discriminarea împotriva semenilor de culoare face parte din cultura Indiei de secole. Dar și acest lucru începe să ia sfârșit: În mod oficial, când Republica India și-a câștigat independența, a abolit sistemul de caste. Nu și în practică, deoarece prejudecățile culturale sunt persistente. Dar, în cele din urmă, începe să ia naștere și în India o mișcare de emancipare atât a celor fără casta, cât și a negrilor. Așadar, deși negrii din India, ca rasă, nu sunt amenințați în ceea ce privește supraviețuirea lor, ei sunt mai ales oprimați. Acest lucru se manifestă, de exemplu, prin faptul că aproape numai indienii cu pielea deschisă la culoare formează elita și sunt vedete de cinema în celebrele filme de la Bollywood.

În ceea ce privește indienii care susțin teoria invaziei ariene, ei cred că arienii au fost cei dezvoltăți, iar populația neagră inițială era primitivă.

Dar știința arată contrariul:

Și dravidii nu erau primitivi, ci, de exemplu, tamili au o tradiție literară mai veche decât cea a aproape tuturor țărilor europene (cu excepția Greciei și Italiei), și anume din secolul I î.Hr. și, spre deosebire de alte populații indiene, au origini proprii și nu se bazează pe sanscrită. Triburile ariene care au invadat, deși primitive, au reușit să supună toată Asia de Sud, mai ales în nord, în primele secole. Aceasta poate fi comparată cu căderea Imperiului Roman prin invazia triburilor gotice germanice.

Șovinii indieni neagă această poveste și susțin că indienii albi au trăit întotdeauna în India, în special în nord. Ei susțin că această teorie a invaziei ariene a fost inventată de colonialiștii englezi. Dar nu este așa. Niciun popor din afara Africii nu a fost indigen, ei au venit din Africa cu mult timp în urmă și s-au răspândit de acolo. În afară de aceasta, există multe dovezi care susțin teoria invaziei ariene. Nu numai din punct de vedere lingvistic, ci și arheologic, genetic și geografic. Teoria „locuirii ariene originare” a subcontinentului indian nu este susținută de majoritatea cercetătorilor actuali și este contrazisă de multe cercetări privind migrațiile indo-europene. Articolul de pe wikipedia https://en.wikipedia.org/wiki/Indo-Aryan_migrations oferă detalii în acest sens.

De altfel, șovinii indieni susțin, de asemenea, că India este sursa oricărei civilizații și că a fost prima civilizație cu scriere, adică înaintea celei sumeriene și egiptene. Din acest punct de vedere, ei se aseamănă cu anumiți activiști „Woke” din America, care susțin că toți sfinții și geniile au fost negri, inclusiv Einstein și Iisus, dar că rasiștii albi neagă acest lucru. Prostii pure, cu alte cuvinte.

Popoarele originare din Asia de Sud-Est erau, de asemenea, de culoare închisă. Acest lucru are sens, deoarece trăiau la tropice, iar pielea neagră oferă cea mai bună protecție împotriva soarelui. Din cauza emigrării și a dominației grupurilor din China, încă de acum aproximativ 2.000 de ani, au fost marginalizați. Acum, rămășițele acestei populații originale se află doar în locuri mai puțin accesibile, cum ar fi munții din Vietnam, pe insula Negros din Filipine și în alte locuri din Thailanda, Cambodgia, Indonezia și mai departe în Asia de Sud-Est și se numără printre rasele pe cale de dispariție.

Expansiunea rusă s-a făcut, de asemenea, în detrimentul populației originale din Siberia începând cu 1547, cum ar fi Chukchis, Evenkos, Yakutos și Yagahirs. Aceștia sunt strâns înrudiți cu laponii, eschimoșii, tibetanii și indienii americani.

Expansiunea rusă s-a făcut, de asemenea, în detrimentul popoarelor originare din Siberia începând cu 1547, cum ar fi Chukchis, Evenkos, Yakutos și Yagahirs. Aceștia sunt strâns înrudiți cu laponii, eschimoșii, tibetanii și indienii americani.

Dar, pentru o mai bună șansă de supraviețuire a oamenilor, este esențial ca diferitele rase să continue să existe. Acest lucru se datorează faptului că fiecare rasă nouă care a apărut în trecut a apărut în principal ca o adaptare la condițiile naturale.

De exemplu, negrii sunt cel mai bine adaptați la soarele tropical strălucitor, iar albi la climatele temperate sau reci. Iar eschimoșii sau inuiții sunt adaptați la climatul polar. Potrivit unei povești, eschimoșilor le este atât de cald la 0 grade Celsius încât se dezbracă în pielea goală în igluurile lor. Dar poate că este vorba de o fabulă. (Majoritatea inuiților nu mai trăiesc în mod tradițional într-un iglu).

Negrii care trăiesc în zona cu climă temperată au inevitabil o deficiență de vitamina B, care se manifestă prin depresie și alte afecțiuni, dacă nu este suplimentată artificial.

Pielea albă, pe de altă parte, absoarbe mai repede lumina soarelui. În

plus, pielea albă este un camuflaj în zăpadă: de aceea vezi urși albi în zona arctică și urși

bruni sau negri în regiunile mai calde. Oamenii albi abia pot funcționa la tropice fără aer condiționat.

De aceea, oficialii coloniali spuneau că „anii tropicali contează dublu”.

Diferențele de altitudine joacă, de asemenea, un rol. Unul dintre motivele pentru care alergătorii etiopieni câștigă adesea maratoane este faptul că trăiesc la altitudini mai mari, deci pot trăi cu mai puțin oxigen. Acest lucru este complet diferit în cazul tibetanilor. Oamenii care provin din câmpii au mai puține șanse de supraviețuire dacă încep să trăiască la altitudini atât de mari.

În cele din urmă, diferitele rase sunt obișnuite cu hrana naturală care crește în mediul lor natal. Metabolismul lor este setat pe anumite substanțe, care se găsesc în acele plante din acel mediu. Acest lucru explică parțial diferențele de gust.

Aptitudinile lor, de asemenea, sunt adesea corelate cu mediul. Din păcate, toate acestea riscă să se piardă în societatea modernă, cu toate problemele care rezultă.

14.4. Sexualitatea și politicile demografice gestionate

Importanța sexului este mult mai mare decât își dau seama majoritatea oamenilor. Fără sex nu există bărbat, fără sex nu există viață.

Prin urmare, sexualitatea este o condiție prealabilă pentru a avea copii.

Sexul este scopul îndrăgostirii între bărbat și femeie

Copiii sunt scopul sexului.

Scopul de a avea copii este continuarea vieții.

Prin urmare, în afară de a se naște și a muri, sexul este cel mai important lucru pe care îl poate face o ființă umană, mai ales că din cauza lui vin copiii.

Tocmai pentru că este atât de esențial pentru viață, Dumnezeu (natura și evoluția) a făcut în așa fel încât sexul să fie cel mai delicios și minunat sentiment pe care îl poate avea o ființă umană: exact opusul durerii. Acest lucru este valabil pentru toate viețuitoarele de pe pământ care se reproduc prin sex, nu doar pentru oameni.

Ca urmare, este în natura omului să continue să caute sexul, fără să știe dacă acesta duce la copii sau nu, dar cu rezultatul că sexul cu sexul opus la vârsta fertilă, POATE duce la copii, perpetuând astfel specia. Aceasta este natura însăși și nu are nimic de-a face cu moralitatea sau legile. Richard Dawkins, biolog evoluționist, susține că genele în sine sunt cele care determină organismul, inclusiv un om, să se comporte în scopul de a se reproduce. Conform acestei teorii, organismele (de exemplu, animalele și oamenii) sunt doar vehicule ale genelor. Așadar, nu individul ar fi cel care determină, ci genele. El o numește: genele egoiste.

Sexul și dragostea sunt scopul principal al vieții, deoarece transmit viața însăși. Acest lucru dă sens vieții: atât în calitate de copil al părinților, cât și în calitate de părinte însuși.

Sensul vieții este viața însăși și tot ceea ce face posibilă viața și supraviețuirea ei.

Încă din cele mai vechi timpuri, triburile au încercat să obțină un avantaj având mai mulți copii decât un alt trib și, cu siguranță, decât tribul advers.

Ei fac acest lucru purtând războaie împotriva aceluia alt trib și, dacă le câștigă, îi jefuiesc soțiile și îi înrobeșc copiii. Soarta bărbaților este determinată de rezistența lor sau de obiceiul tribului: Există atunci 3 posibilități: Bărbații sunt uciși, bărbații sunt înrobiți, sau bărbații, femeile și copiii sunt recrutați în propriul trib. O a patra posibilitate este că bărbații și o parte din femei și copii pot fugi într-un loc îndepărtat. În natură, la alte mamifere, dar și la alte animale, există adesea o luptă pentru o femelă: pentru a obține dreptul de a se împerechea cu femela. La oameni, acest lucru este, de asemenea, în gene. În timpul pubertății și la vârsta adultă tânără, nevoia de sex este cea mai mare. Acest lucru înseamnă că băieții sunt atunci și mai agresivi decât de obicei și dispuși să lupte, mai ales pentru o fată. Așadar, nu este surprinzător faptul că incidentele agresive și infracțiunile au loc în principal atunci când testosteronul este la cel mai înalt nivel, între 12 și 20 de ani.

Dar, în loc ca un trib să lupte împotriva altuia, s-a realizat curând că se poate face tribul mai puternic prin alianța cu un alt trib, iar cea mai bună alianță este prin căsătorie. Mai târziu, țările au fost astfel legate între ele, pe măsură ce casele regale se căsătoreau între ele.

Seducția sexuală și infatuarea joacă, de asemenea, un rol important în spionaj. Într-adevăr,

în schimbul sexului și al dragostei, foarte mulți oameni, chiar și în locuri importante, sunt înclinați să dea totul, inclusiv secrete. În special din cauza tabuului sexual care interzice sexul cu un alt partener decât cel propriu, precum și homosexualitatea, serviciile de spionaj profită de acest lucru, fie prin punerea în legătură a indivizilor, fie, dacă acest lucru nu reușește, prin șantajarea lor.

Dar cel mai important este că anumite țări autocrate încearcă în continuare să obțină o populație mai mare decât cea a adversarului său. Acest lucru

este valabil în special în cazul Rusiei, în timp ce populația din anumite țări occidentale este în creștere, prin imigrație sau în alt mod.

În anumite țări precum Rusia, Japonia, Singapore și Coreea, populația este în scădere.

Natura omului, ca și a altor specii de animale, este de așa natură încât acesta are chef să facă sex doar atunci când

simte că este învingător (fie că este într-o luptă sau nu) și nu învins. Iar un învingător se simte liber să facă ce vrea.

Dar atunci când statul sau societatea nu le oferă membrilor săi individuali această libertate, cea mai mare parte a populației se simte în mod subconștient ca un ratat.

Șmecheria autocraților este atunci să elimine contraceptivele pentru a se asigura în continuare că se nasc mai mulți copii. Dar dacă cineva se simte asuprit, are mult mai puțină dorință de a avea și de a crește copii decât dacă este liber.

Acum, poporul rus și cel din Coreea de Nord sunt oprite de stat, în timp ce Japonia și Coreea de Sud nu sunt. Cu toate acestea

, societatea și obiceiurile din aceste țări afectează libertatea individului atât de mult încât se simte ca o opresiune. În special, acest lucru implică faptul că trebuie să respecte nenumărate reguli și o etică a muncii care seamănă oarecum cu sclavia aleasă de ei înșiși. De exemplu, se așteaptă de la angajați o punctualitate totală, să renunțe la concedii și să lucreze ore suplimentare din proprie inițiativă, fără plată (suplimentară), și să bea ceva cu șeful lor după aceea. Aceasta a fost numită boala coreeană. Tinerii trebuie să își dedice tot timpul studiului, școlii și sportului: abia dacă există timp pentru a nu face nimic sau pentru a se juca. Dacă ceva nu merge bine, se așteaptă ca șeful să își asume singur vina, chiar dacă nu este vina lui. În plus, din cauza supraaglomerării, chiriile sunt atât de mari încât cu

greu se pot plăti. Tentația de a împrumuta bani devine atunci puternică, dar acest lucru îi pune pe oameni în și mai multe probleme. Deși Coreea de Sud a realizat un miracol economic pentru a trece de la a fi una dintre cele mai sărace țări la una dintre cele mai dezvoltate și mai bogate, acest lucru s-a întâmplat cu un preț care pare să îi erodeze umanitatea. Nu e de mirare că există un număr mare de sinucideri, de altfel la fel ca în China și Rusia comunistă.

Dictatorul Coreei de Nord încearcă acum, de asemenea, să își ademenească poporul să aibă mai mulți copii, dar având în vedere că poporul său este oprimat și se simte lipsit de libertate, acest lucru va reuși cu greu chiar dacă contraceptivele sunt abolite.

Unele mode sunt introduse de persoane necunoscute prin intermediul mass-media. Suspiciunea este că în spatele lor se află o agendă ascunsă a anumitor forțe politice sau țări. Acesta este cazul Frăției Musulmane, dar la fel de bine este și cazul Rusiei. Un exemplu este turnura pe care a luat-o revoluția sexuală după apariția folosirii contraceptivelor în anii 1960-1975. Inițial, părea să fie vorba de eliberarea femeilor de un model de rol de gen aparent înrădăcinat și de spargerea tabuurilor din jurul sexualității. Aceste tabuuri erau că sexul în afara căsătoriei consacrate de biserică sau moschee era rău, că înșelatul era rău, că prostituția era rău, că divorțul era rău, că masturbarea era rău, că homosexualitatea era rău și că a arăta nuditatea și sexul era rău: pe scurt, că sexul era rău. Aceste tabuuri au fost perpetuate în special de religia fundamentalistă, deoarece religia se axa pe o moralitate care își avea originea în societățile pastorale din Orientul Mijlociu. Exista o anumită

raționalitate în spatele lor într-o oarecare măsură, și anume că, dacă veneau copii, aceștia aveau nevoie de educatori permanenți, dar, în rest, aceste tabuuri nu aveau nicio justificare rațională. Prin urmare, a fost eliberator pentru tinerii din anii '60 și '70 faptul că, pe măsură ce masele au avut acces la contraceptive, sexul a devenit, de asemenea, liber.

Dar, încet, dar sigur, această libertate nou descoperită a fost subminată. Atât Rusia, cât și Frăția Musulmană nu doreau să le acorde celor care nu erau de acord cu ei o putere care i-ar fi făcut și mai puternici, și anume prin creșterea populației.

Astfel, au apărut diferite mode de comportament sau ipostaze:

Emanciparea, care era justificată, s-a transformat în feminism, care a căpătat un caracter anti-bărbătesc. Femeile au fost încurajate să spună în principal „Nu” bărbaților, în loc de „Da”. Homofilia a fost din ce în ce mai mult propagată în rândul bărbaților și, deși comportamentul homofilic este într-o oarecare măsură normal alături de comportamentul heterofilic, mișcarea gay a pus accentul în principal pe faptul de a nu fi intim și cu femeile, iar homofilia a devenit din ce în ce mai exclusivistă. Organizațiile de manele au fost înființate de Partidul Comunist aliat cu Rusia pentru a determina o astfel de schimbare de comportament. Apoi a apărut lozinca: „hărțuire sexuală” și când aceasta nu a sunat suficient de rău, a fost schimbată în denumirea: „hărțuire sexuală”. Aceasta a fost aplicată în anii 1980 și 1990 și nu numai, în

mod nepotrivit, mai ales pentru a păcăli bărbații care nu agreeau organizațiile respective. De obicei, o acuzație era suficientă și nu era nevoie să se prezinte și dovezi. De altfel, dovezile în astfel de cazuri sunt întotdeauna dificile, apropo. Apoi a venit un nou hype care a complicat heterosexualitatea în lumea occidentală: hype-ul #metoo.

Întregul hype #metoo poate face ca mulți bărbați din lumea occidentală să fie nesiguri în ceea ce privește flirtul. Aceștia se tem că vor fi acuzați de „comportament transgresiv” sau de „hărțuire sexuală”, ceea ce îi poate transforma într-un proscris, concedierea fiind cea mai puțin gravă consecință. Această nesiguranță poate face ca multe contacte potențiale să eșueze. Teoria este că agitația #metoo este organizată. Faptul că a apărut brusc în anii 1980 și a fost adoptat în principal de anumite instituții guvernamentale, cum ar fi universitățile, pare a fi un indiciu. Se spune că serviciile secrete rusești s-ar afla în spatele acestui fenomen. Motivul ar fi că guvernul rus consideră că a avea mulți locuitori este un factor de putere. Și cum America și Occidentul au mult mai mulți locuitori decât Rusia, în timp ce în Rusia populația este în scădere de ani de zile, motivul ar fi instituirea unei campanii în Occident care, pe de o parte, promovează homofilia (în special în mass-media) și, pe de altă parte, reduce contactele heterosexuale. Acest din urmă lucru s-ar întâmpla atunci când bărbații nu ar mai îndrăzni să inițieze dragostea sau contactul erotic.

Instrumentul în acest sens este feminismul condus de anti-bărbați, care vede „hărțuirea sexuală” în orice, mai ales acolo unde nu există (și nici acolo unde există, ca în noaptea de Anul Nou din Köln 2015). Violul și agresiunea sexuală au fost de mult timp incriminate în toate țările occidentale, deci

nu despre asta este vorba în cazul așa-numitei „hărțuiri sexuale”.

Potrivit acestor feministe, orice tentativă de avansuri heterosexuale ar trebui să fie incriminată. Aceasta implică în primul rând atingerile. Chiar și un braț prietenos în jurul umărului poate duce la o acuzație. Dar ele vor să meargă mai departe în persecuția lor împotriva bărbaților. Ele vor să incrimineze chiar și un bărbat care se uită îndrăgostit. „Privitul”, spun ei, este, de asemenea, pedepsit.

Și cer ca, dacă un bărbat vrea sex, să îl ceară: complet nefiresc. Dar DACĂ o cere, ei văd și în asta un motiv pentru a-l acuza de hărțuire sexuală. Așadar: nu e niciodată bine.

Acuzarea bărbaților de hărțuire sexuală le poate aduce concedierea, ostracizarea din comunitate și punerea la stâlpul public. Când vine vorba de cei importanți pentru Rusia care sunt căsătoriți, de asemenea, duce adesea la divorț, pentru că, la urma urmei, dacă toată lumea crede acest lucru, atunci, ca femeie, nu ar trebui să fii „prejudiciată”. Urmează mizeria în familie. Acest lucru înseamnă uneori că tații nu-și mai pot vedea copiii.

Acest lucru îi determină pe mulți bărbați să creadă că nu mai pot face încercări spontane de apropiere cu femeile.

Pentru a încuraja femeile să acosteze bărbații, în special pe cei care nu sunt bineveniți la ruși, este nevoie uneori de un stimulent financiar.

Un exemplu este demiterea lui Ruud Lubbers.

Ruud Lubbers a fost un prim-ministru olandez care a scos Olanda din recesiunea anilor 1980. După ce a fost premier, a devenit șef al UNHCR, agenția ONU pentru refugiați. A fost un antreprenor și independent din punct de vedere economic și a primit un salariu simbolic de 1 dolar pe an pentru funcția de Înalt Comisar al Agenției pentru Refugiați și și-a plătit singur cheltuielile de călătorie. Așadar, și-a făcut treaba din idealism pur.

În timpul mandatului său de Înalt Comisar pentru Refugiați, mulți refugiați au fost repatriați. El a introdus programele 4R (repatriere, reabilitare, reconstrucție și reintegrare). De asemenea, s-a asigurat că a fost creat un spațiu pentru protecția persoanelor care, deși nu fugeau din țările lor, erau „strămutate” din aceleași motive ca și refugiații. În perioada în care Lubbers a lucrat la UNHCR, numărul de refugiați din întreaga lume a scăzut cu aproape 22%, de la 21,8 milioane în 2001 la aproape 17,1 milioane la începutul anului 2004.

Lubbers era cazat într-un hotel din America, deoarece lucra pentru ONU. Într-o dimineață, el ar fi mângâiat fesele unei cameriste, Cynthia Brzak. Aceasta din urmă l-a dat ulterior în judecată în 2004. Această plângere a fost investigată de Biroul Serviciilor de Supraveghere Internă al Organizației Națiunilor Unite, OIOS, agenția ONU de investigare a unor astfel de plângeri. În ciuda declarațiilor disculpatorii ale martorilor prezenți la întâlnire, plângerea a fost declarată întemeiată de OIOS. Între timp, în urma consultării cu guvernul olandez și cu acordul secretarului general Kofi

Annan, ministrul de stat olandez Max van der Stoel a fost rugat să efectueze o analiză a raportului OIOS. Această analiză a criticat raportul în termenii cei mai fermi, considerându-l „contrar principiilor juridice fundamentale și, în mod dovedit, accesibil presei chiar înainte de publicarea raportului OIOS”.

Stephen Schwebel, un judecător american și fost președinte al Curții Internaționale de Justiție, care a fost consultat ulterior de Kofi Annan, a concluzionat, de asemenea, că plângerea împotriva lui Lubbers nu era întemeiată și, prin urmare, nu exista loc de reproșuri. Secretarul general Kofi Annan a urmat acest sfat, dar și-a exprimat criticile procedurale la adresa lui Lubbers. Acest lucru părea să închidă acest caz jenant împotriva lui Lubbers. Ruud Lubbers a negat cu vehemență.

În februarie 2005, cazul a fost reactivat atunci când ziarului britanic The Independent i s-a înmânat raportul intern al OIOS și a publicat detalii despre acesta. Potrivit articolului din The Independent, acuzațiile de hărțuire sexuală formulate de patru femei diferite împotriva lui Lubbers ar fi fost investigate. De fapt, însă, se pare că a existat o singură plângere, cea a Cynthiei Brzak, menționată anterior, plângere care a fost respinsă între timp de Kofi Annan ca fiind nesustținută.

Dar, prin aducerea chestiunii în presă, oamenii au început să raționeze: „dacă ajunge în ziare, trebuie să fie adevărat”, cu alte cuvinte, pentru public a devenit din ce în ce mai dificil să îl apere chiar dacă acuzațiile nu erau adevărate. În consecință, Kofi Annan, el însuși amenințat de un scandal

„petrol contra hrană”, a renunțat la el, iar Lubbers a fost atacat din toate părțile, ceea ce l-a forțat să demisioneze. La reuniunea de adio de la UNHCR, a fost ovaționat în picioare de tot personalul, care a apreciat foarte mult relațiile sale cu personalul și cu refugiații și angajamentul său față de aceștia.

Cu toate acestea, Ruud Lubbers a fost profund rănit și a declarat că a dat cei mai buni ani pentru UNHCR, dar că minciunile și insinuările i-au făcut munca imposibilă.

În cele din urmă, Cynthia Brzak a primit o altă sumă princiară din partea unui judecător, ceea ce a însemnat că nu a mai fost nevoită să lucreze ca cameristă.

Dacă ești sărac și nu mai trebuie să muncești din cauza unei minciuni, de ce să nu faci o astfel de acuzație, mai ales dacă conștiința este mai mică.

Dar în America sau în Europa Occidentală, dacă un bărbat este acuzat de „hărțuire sexuală”, nu mai trebuie dovedit nimic: doar acuzația este suficientă pentru a elimina persoane. Exact ceea ce toată lumea vrea să elimine un adversar, cum ar fi: Serviciile secrete rusești, alte servicii secrete, fundamentalistii musulmani (takiyah), infractorii, marile corporații fără scrupule și oamenii de afaceri antisociali ca:.

Succesorul lui Ruud Lubbers la UNHCR a fost portughezul António Guterres, fost prim-ministru al Portugaliei și președinte al Internaționalei Socialiste. Acesta a fost, de

asemenea, piatra de temelie pentru ca el să devină secretar general al Organizației Națiunilor Unite. Deși a făcut multe lucruri bune, acesta a fost cunoscut și pentru atitudinea sa necritică față de Putin.

Sub administrația lui Guterres, numărul refugiaților care au cerut azil în Europa a crescut de cinci ori, de la 250.000 în 2005 la 1,3 milioane în 2015.

Care este rolul său în acest lucru nu este clar, dar este evident că se datorează în principal conflictului din Siria, deși afluxul de refugiați din 2015 a fost în mod clar organizat, iar conflictul din Siria dura de ceva timp.

Faptul că un serviciu secret, poate rusesc, ar putea fi în spatele acestui lucru a fost făcut plauzibil prin faptul că Trump a fost acuzat de același tip de fapte ca și Ruud Lubbers, pe care Trump însuși le-a menționat întâmplător, dar, pe de altă parte, Trump își poate continua nestingherit afacerile.

Cu toate acestea, un om cu o asemenea viziune, creativitate și optimism ca Ruud Lubbers, nu este atât de ușor de învins. În ciuda tuturor insultelor și umilințelor, după ce a părăsit ONU, a redevenit activ în politica olandeză.

Oamenii au încercat să îl distrugă pe Ruud Lubbers prin minciuni și imputări neprobate.

Dar el a rămas un om de mare merit pentru Olanda și pentru lume. De asemenea, a scris mult, iar una dintre cărțile sale se potrivește foarte bine cu această carte, și anume „Inspirație pentru guvernarea globală”.

Cu toate acestea, consecința unor astfel de aventuri este că bărbații din lumea occidentală au devenit mai nesiguri în ceea ce privește flirtul și devin prea precauți atunci când contactează femei, ceea ce face ca potențialele contacte să renunțe în avans.

Rezultatul, la rândul său, este o scădere a numărului de relații heterosexuale, adică o scădere a ratei natalității, ceea ce duce la o scădere a populației în lumea occidentală și la o creștere mare a numărului de persoane care trăiesc singure, cu singurătatea care o însoțește.

Primul lucru pe care vor să-l facă autocrații este să înlăture libertatea și sexualitatea liberă.

Ei îi pun în armată pe bărbații care sunt cei mai sănătoși și mai apti pentru a produce copii, după care nu mai au nicio posibilitate de a procrea. Apoi îi folosesc pe acești tineri ca carne de tun pentru front, astfel încât aceștia pier. Acasă, femeile și copiii sunt lăsați în urmă împreună cu bărbații cu handicap și bătrânii, distrugând familia. Aceasta este condiția pe care autocrații o creează pentru propriile lor țări, dar, din păcate, și pentru țările cu care se află în război.

Capitolul 15: Care sunt lecțiile istoriei

Asta a fost atunci, asta e acum (Uri Geller)

Pe de o parte, o alegere aleatorie într-o situație nodală are un rezultat total diferit, cu consecințe majore, decât dacă s-ar fi făcut o alegere diferită.

Pe de altă parte, încercăm să descoperim „legi” sau regularități în istorie pentru a trage învățăminte din ele.

Cum naiba se poate împăca acest lucru?

Aceasta este problema pentru oricine dorește să tragă învățăminte din istorie.

Alegerea aleatorie într-o situație nodală pare să stea în calea existenței lecțiilor din istorie. Pare a fi un paradox de nerezolvat.

Alegerea într-o situație nodală este într-adevăr decisivă pentru continuarea istoriei.

Cu toate acestea, este posibil să se tragă învățăminte din istorie.

De exemplu, punându-ne întrebarea:

Cum a apărut acea situație nodale ?

Apariția acelei situații nodale a putut fi prevenită ?

În plus, este posibil să vă gândiți în prealabil la consecințele alegerii dumneavoastră.

Într-o situație de nod, poți alege A, ca și B, cu aceeași ușurință. Acesta este lucrul insidios, dacă nu te gândești la consecințele alegerii tale.

Cu toate acestea, există generalități care vă pot ajuta să luați o decizie bună.

De exemplu, știi că, dacă brusc cerți și pălmuești degeaba o persoană irascibilă, aceasta se va enerva și, eventual, te va pălmui la rândul ei.

Și că, dacă ești o persoană mică și slabă, ar fi bine să nu o faci, sau ar trebui să cauți mai întâi sprijinul unei persoane puternice. Dar de ce ar trebui să o faci ? Este nerezonabil și nu face decât să provoace probleme.

Dacă știi în generalitatea că dușmănia față de un partid, evocă și dușmănia acelui partid, și că violența față de un partid, mai devreme sau mai târziu, evocă și violența.

Și dacă știți că nerezunoașterea identității unui partid, evocă rezistență.

Ținând cont de acest lucru, se poate foarte bine ca alegerea lui A într-o situație nodală, să nu aibă aproape nicio consecință, dar alegerea lui B să ducă probabil la rezistență și război.

Prin urmare, este esențial să se cerceteze din timp care ar putea fi consecințele unei alegeri într-o situație nodală. Așadar, nu este vorba de ușurința de a face o alegere, ci de a prevedea clar care vor fi consecințele probabile.

Acest lucru implică în principal construirea unei situații în care o situație nodală cu o alegere ușoară pentru o situație dezastruoasă este exclusă în avans.

Exemplu: Dacă Serbia nu ar fi avut ambiții panslaviste înainte de 1914 și dacă monarhia austro-ungară ar fi recunoscut independența statelor balcanice, inclusiv a Serbiei, ar fi existat mai mult spațiu pentru soluții diplomatice.

Pentru că au existat mai mulți factori care au dat tensiuni între puterile europene, nu putem spune cu certitudine, că nu ar fi izbucnit un război mondial, dar șansele ar fi fost mult mai mici. Imperialismul, combinat cu naționalismul și militarismul, a alimentat războiul: Asta se poate spune ca o lecție a istoriei.

În istorie, lucrurile par uneori să meargă în ambele sensuri. Acesta este motivul pentru care unii istorici spun că nu există legi în istorie. Într-adevăr, nu există legi ale fizicii pentru istorie care să aibă întotdeauna același rezultat. Cu toate acestea

, este posibil să se descopere probabilități

din anumite evenimente istorice. Este vorba de probabilități, dintre care unele sunt mai mici de 1% pe an, dar care, atunci când se adevăresc, au un impact uriaș și ale căror probabilități pot crește de-a lungul anilor până când probabilitatea devine mai mare de 50%.

În plus, unele probabilități sunt evaluate greșit.

Cu toate acestea, cele mai multe dintre aceste probabilități sunt mai mari de 60%, iar unele chiar mai mari de 95%.

Factorii care influențează sunt:

Ambițiile unui stat sau ale unui grup: doresc să-și extindă puterea sau acceptă situația existentă ?

Un stat sau un grup aspiră să domine asupra altor popoare ?

Există suficientă libertate într-un stat astfel încât toate minoritățile etnice să se simtă libere, sau se simt asuprite ?

Alți factori generali sunt:

Economia și puterea economică a unui stat

Puterea militară

Dezvoltarea științei și tehnologiei

Tipul de arme: arc și săgeți sau pușcă etc.

Personalitatea liderului: Este el puternic din punct de vedere psihologic, curajos, perseverent, diplomat și inteligența liderului și a grupului conducător

Carisma liderului (charisma psihică)

Este liderul capabil să atragă oamenii, propriul grup și alte grupuri

Exemplu: Djenghis Khan, Napoleon

Gradul de credință al poporului în lider

Eficiența statului

Sistemul politic și social al unei țări

Religia și cultura unei țări.

Grija și starea de spirit a populației: sunt mulțumiți sau nu

În Comunitatea Europeană, statul are grijă de bolnavi, copii și bătrâni. În societățile feudale, aceasta era biserica. În unele societăți islamice, uneori Frăția Musulmană.

Demografie: Creșterea populației, migrația și schimbările în structura de vârstă pot afecta dezvoltarea economică, serviciile sociale și puterea politică într-o societate.

Clima: Napoleon a pierdut cucerirea Rusiei din cauza frigului extrem.

Vremea: în special într-o bătălie, vremea poate fi decisivă. Napoleon a pierdut bătălia de la Waterloo din cauza faptului că tunurile s-au împotmolit în noroiul creat de ploile abundente după erupția vulcanului Tambora de la Sumbawa, în Indonezia.

Mediul natural: de exemplu, apariția culturilor, a apei, a resurselor etc.

Mediul geografic: Trecerea de la Termopile din 480 î.Hr. i-a oprit pe perșii care voiau să cucerească Grecia.

Munți, terenuri culturale, amplasarea pe râuri și pe malul mării Portugalia, Spania, Țările de Jos și Anglia au devenit puteri coloniale nu numai datorită avantajelor tehnice și organizatorice, ci și datorită amplasării lor pe malul mării. Afganistanul a ajuns să reziste atât Rusiei, cât și Americii, în parte datorită munților și peșterilor sale.

(Numerotarea nu implică o ordine de importanță, ci există doar pentru a distinge diferitele elemente).

Câteva probabilități în istoria lumii sunt:

1. **Fără** educația și cunoștințele unui popor, gândirea critică nu poate exista, iar oamenii nu pot distinge între fake news și realitate.

Marile mase par să prefere minciuna în locul adevărului atunci când este mai complicat să înțeleagă adevărul. 2. O masă sau un grup, spălat pe creier de autocrați, poate face cu ușurință lucruri teribile care sfârșesc prin a provoca multă suferință pentru aceleași mase.

Știința. cunoașterea și educația au jucat întotdeauna un rol esențial în progresul societății. Descoperirile și inovațiile științifice au dus la îmbunătățirea sănătății, a longevității și a calității vieții.

2. **Fără** o gândire critică independentă bazată pe fapte din partea majorității populației, democrația este doar o **făcătură**.

Atunci, populația poate fi manipulată de imperialiști, de marile afaceri, de tirani străini și de puteri care urmăresc doar interesul propriu și care au în minte lucruri rele pentru populație. Exemplu: Trump.

Libertatea de exprimare și respectul pentru disidență sunt esențiale pentru a afla adevărul.

3. Ceea ce gândesc **și** cred oamenii este mai decisiv pentru alegerea lor, decât situația lor obiectivă.

Oamenii pot fi într-o mare sărăcie, dar să venereze persoana care a fost responsabilă pentru sărăcie, deoarece acea persoană poate face populația să creadă că o altă persoană, un străin, a fost responsabilă pentru aceasta.

Oamenii pot fi folosiți ca carne de tun într-un război de către un lider corupt și fără scrupule, dar acel lider poate fi totuși venerat de către populație, pentru că acel lider a dat vina pentru război pe țări străine.

Dacă un astfel de lider poate adăuga și emoție la minciuna sa, atunci huij este complet blocat în șa.

4. Puterea corupe: Puterea absolută poate duce la corupție și tiranie.

Exemplu: comunismul și aproape toate autocrațiile.

Chiar și dictatorul care, în esență, are la inimă interesele poporului său, va face greșeli fără să se contrazică. Mai mult, el are tendința de a acorda prioritate prietenilor săi, ceea ce duce inevitabil la corupție.

5. Liderii narcisiști lipsiți de empatie pot pune în pericol supraviețuirea omenirii dacă dispun de arme atomice, chimice sau biologice.

Ei sunt atunci ușor tentați să folosească aceste arme, ceea ce poate duce la un război mondial, cu cealaltă parte folosind și ea aceste arme. Chiar dacă nu există un război mondial, armele biologice pot deveni complet incontrollabile, permițând ciupercilor, microbilor, virușilor sau bacteriilor rezistente la agenții antibacterieni să elimine 90% sau chiar întreaga umanitate.

6. Zicala „Fiecare țară are conducătorul pe care îl merită” este uneori adevărată, dar nu neapărat adevărată.

Prin minciună și înșelăciune, un lider rău poate induce în eroare poporul și poate ajunge la putere. Odată ajuns la putere, acel lider poate exercita o dictatură și poate suprima prin violență orice opoziție. La un moment dat, majoritatea

oamenilor vor să scape de acel lider, dar nu au mijloacele necesare pentru a se opune aparatului de stat al tiranului.

7. Autocrații corupți ruinează economia țării lor și o astfel de țară nu poate merge înainte. În general, acest lucru va încuraja criminalitatea.

Acest lucru poate fi văzut în Africa și în America de Sud, în cele din urmă, acest lucru poate duce la război, cum ar fi atacul rusesc asupra Ucrainei.

8. Mai bine un lider prost și puțin dezvoltat care acceptă și pune în aplicare sfaturile experților decât un lider inteligent care este încăpățânat și nu tolerează disidența. Chiar și un lider inteligent nu poate fi niciodată priceput în toate domeniile: de aceea ai nevoie de experți.

Dar o bună guvernare presupune să asculți de persoanele care au cele mai bune cunoștințe și intuiție într-un domeniu special: experții.

Expertiza este mai bună decât popularitatea.

9. Alegerile sunt importante pentru o bună guvernare, dar numai dacă oamenii știu despre ce este vorba.

Chiar și cel mai bun dictator care are la inimă interesele poporului său nu poate avea întotdeauna dreptate și trebuie

să fie corectat. În plus, poporul vrea să aibă un cuvânt de spus în ceea ce privește modul în care se fac lucrurile, deoarece fiecare are dreptul la autonomie. Cu toate acestea, guvernarea este bună doar dacă poporul este bine informat și nu este manipulat. Din păcate, de multe ori nu este cazul. De aceea, mass-media: radioul, televiziunea, internetul, ar trebui să aibă și un rol educativ, pe lângă școală, bineînțeles. Adică, independent de politică sau de credință, ci bazat pe fapte și înțelegere.

Prin urmare, într-un referendum prin internet, ar trebui mai întâi să se facă un test de cunoștințe pe această temă pentru a putea participa la referendum.

Un referendum care organizează o majoritate care nu știe despre ce este vorba cu adevărat nu este altceva decât o înșelăciune a poporului și servește doar unor interese care nu sunt interesele poporului sau ale lumii, ci ale unui grup infracțional, politic sau de altă natură.

10. **Democrația și toleranța** se pot submina pe ele însele dacă nu se este vigilent față de organizațiile care au un mesaj universal, dar nu vor să se distanțeze de violențele care se întâmplă în numele lor și nu tolerează autocritica.

De regulă, discriminarea este greșită, dar ar fi o prostie să acordăm organizațiilor care nu se distanțează de violențele care se petrec în numele lor și nu tolerează autocritica aceleași drepturi ca și altor grupuri. Printre acestea se numără comuniștii, în special staliști și maoiști, anumite

organizații islamiste, în special Frăția Musulmană, El Qaida, Statul Islamic și alte grupuri jihadiste fundamentaliste secrete. Ei vor încerca să preia puterea peste tot, în principal fără violență, prin mijloace democratice, iar dacă acest lucru devine dificil, prin forță. Prin urmare, este justificat să nu le acordăm drepturi egale și să le interzicem membrilor lor, în calitate de infiltrați, accesul în toate locurile în care pot exercita puterea, cum ar fi consiliile de administrație ale asociațiilor, partidele politice, mass-media, poliția, serviciile secrete și armata. Cu toate acestea, este bine să li se permită accesul în propriul partid, astfel încât să aibă un cuvânt de spus, dar nu și în alte grupuri. Acest lucru se datorează faptului că ei

folosesc democrația pentru a aboli democrația și libertatea de exprimare pentru a aboli libertatea de exprimare odată ce au putere. În 1998, președintele turc Recep Tayyip Erdogan, care are legături cu Frăția Musulmană, a schimbat poemul lui Ziya Gökalp scris pentru soldații căzuți în Primul Război Balcanic și a adăugat cuvintele:

„Minaretele sunt baionetele noastre, cupolele căștile noastre, moscheile cazărmiile noastre și credincioșii soldații noștri”. Regimul secular de atunci din Turcia l-a condamnat la 10 luni de închisoare pentru acest lucru. Există un citat atribuit adesea lui Erdogan care spune: „Democrația este ca un tren. Coborâm când ajungem la stația pe care o dorim”.

Aceasta este Turcia, iar președintele Erdogan a făcut, de asemenea, multe lucruri bune pentru Turcia. Dar Frăția Musulmană folosește această viziune pentru a se infiltra și în țări care nu sunt islamice. De teama atacurilor și

amenințărilor jihadiste, aproape nimeni nu îndrăznește să vorbească împotriva ei, ceea ce duce la o preluare lentă și târâtoare a puterii în Europa. De exemplu, singurul politician din Olanda care îndrăznește să critice islamul este Geert Wilders. Criticile la adresa creștinismului sunt larg răspândite și niciun creștin nu este surprins. Chiar și Iisus este ridiculizat, iar ateismul domnește în continuare, atâta timp cât este vorba despre creștinism. Dar de îndată ce cineva îndrăznește să rostească un cuvânt de critică la adresa Coranului sau a lui Mahomed, viața sa nu este în siguranță. Geert Wilders primește în medie 10 amenințări cu moartea pe zi și a primit deja mii. Fără o supraveghere 24 de ore din 24, ar fi fost ucis de mult timp. Dacă europenii vor să-și păstreze cultura și dacă vor, de asemenea, să păstreze libertatea de exprimare și democrația, trebuie să acționeze împotriva amenințărilor și să acționeze împotriva infiltrării. Bineînțeles, grupurile în cauză vor protesta împotriva măsurilor restrictive și vor spune că este vorba de discriminare, dar dacă își pot continua nestingheriți activitatea, nu va mai rămâne nimic din libertate și din propria lor cultură.

11. Democrația nu poate fi impusă de o țară dezvoltată puternică unor țări cu o cultură feudală.

Doar în cazul Japoniei, în 1945, democrația a fost instaurată în Japonia. Totuși, acest lucru a fost posibil doar pentru că America a păstrat cel mai important element al culturii japoneze, împăratul. În

plus, Japonia se modernizase

încă de la sfârșitul secolului

19e

. Poate că acesta este motivul pentru care America a încercat să introducă democrația

și în Irak, Afganistan și Libia. Dar musulmanii sunt oameni căliți (inclusiv prin post) și nu vor să li se spună legea de către un nemusulman.

Pentru că oamenii îi vedeau pe americani ca pe niște străini și dușmani, acestea au devenit războaie prelungite care au provocat multă suferință și care au fost în cele din urmă pierdute de America.

În loc de democrație, situația s-a înrăutățit de fapt pentru oameni, deși nu aceasta a fost intenția Americii.

12. Raportul de grupuri de 50-50 amenință stabilitatea unei țări.

Prin urmare, un sistem bipartidist nu este potrivit pentru continuitatea politicii unei țări.

O situație politică precum cea din America, în care președintele este detestat de jumătate din populație și venerat de cealaltă jumătate, pune în pericol stabilitatea

generală a țării și face din ea un partener nesigur pentru alte țări, deoarece nu există continuitate în politică. O parte vrea să sprijine Ucraina, dar cealaltă parte nu crede că este atât de importantă. De fiecare dată, este la un fir de păr sau bugetul guvernului nu este aprobat de parlament, împiedicând salariile funcționarilor publici și alte cheltuieli guvernamentale necesare să aibă loc.

Un sistem bipartidist este atunci efectiv nepotrivit pentru stabilitatea unei țări. Stabilitatea unei țări este atât de periclitată dacă proporțiile politice sunt de 50 % împotriva a 50 % sau aproape de acest procent: și acest lucru este provocat de două partide politice aproximativ la fel de puternice.

13. Stabilitatea unei țări este cel mai bine garantată cu un raport de cel puțin 2/3 majoritate la putere împotriva a cel mult 1/3 opoziție.

Acum, opozițiile dintre democrați și republicani în America sunt atât de inflamate, în parte de Trump și, în fundal, de Putin, încât jumătate din America vede cealaltă jumătate ca fiind inamicul și, prin urmare, nu reușește să vadă care sunt adevărații inamici.

Acest lucru strică atmosfera dintre cetățeni și face țara neguvernabilă.

14. Este cel mai bine ca o democrație parlamentară să fie formată din mai mult de două partide, cel puțin 3, dar mai bine mai multe.

Dacă o țară este formată din 4, 5 sau mai multe partide, ea are următoarele avantaje:

Se evită raportul 50-50, care poate face o țară neguvernabilă și, în plus, este necesar să se formeze o coaliție, ceea ce reduce contradicțiile. În cele din urmă, este mai democratic, deoarece toate pozițiile unui partid nu corespund niciodată cu ceea ce gândesc oamenii înșiși.

15. Este bine pentru guvernarea unei țări, dacă parlamentul și partidele politice sunt întotdeauna informate de experți științifici.

Uneori, punctele de vedere ale unui partid sunt contrare intereselor țării, sănătății sau bunăstării oamenilor. Atunci este momentul în care știința trebuie să își facă auzită vocea. Un bun exemplu de astfel de informare a fost modul în care Olanda a abordat criza corona, epidemia de covid19. Timp de mai multe zile, populația a fost informată de experți prin intermediul televiziunii, iar toți membrii parlamentului au putut pune întrebări și să se angajeze în discuții cu experții. Acesta este un exemplu de cum ar trebui să fie în cazul tuturor problemelor importante. De exemplu, opinia potrivit căreia Țările de Jos ar trebui să părăsească CEE este dăunătoare pentru Țările de Jos, la fel ca și opinia potrivit căreia niciun migrant cu cunoștințe nu ar trebui să vină în Țările de Jos. Acest lucru dăunează țării și ar fi bine ca experții, în discuțiile cu parlamentul, să poată explica acest lucru.

16. Este mai bine ca **șeful** statului să fie deasupra tuturor partidelor politice **și să** simbolizeze unitatea întregii populații, precum **și** interesele esențiale ale țării.

Înainte, șeful statului era un rege sau un împărat. Puterea absolută a unui rege sau a unui împărat din epoca feudală a fost abolită, pe bună dreptate, de Revoluția Franceză, dar Napoleon a reintrodus imperialismul, deși acesta era un imperialism fals și, în esență, o dictatură. Deși Napoleon a făcut multe lucruri bune, este o coincidență: pentru aceiași bani, ar fi putut veni un conducător rău.

În

plus, Napoleon a atacat alte țări și a încercat să le ocupe, Cu

toate acestea, un rege, ales sau nu, într-o democrație parlamentară și legat de o constituție care ar trebui să garanteze drepturile poporului, poate juca într-adevăr un rol pozitiv.

Într-o societate polarizată, este necesar să existe un simbol care să transmită unitatea tuturor locuitorilor. Acesta ar putea fi un sportiv sau un cântăreț, dar cel mai bine un rege sau un președinte care, astfel, nu este legat politic de niciun partid sau grup. Cu toate acestea, trebuie să fie cineva care este înțelept și sensibil și care ascultă experții, care dă dovadă de dragoste și înțelegere pentru poporul său și care este angajat în favoarea păcii cu alte națiuni, a intereselor propriului său popor și a mediului înconjurător.

Un astfel de șef de stat, rege sau președinte, trebuie să fie înconjurat de atmosfera și magia necesare, astfel încât puterea sa să aibă o carismă reală, chiar dacă nu este implicat în afacerile politice de zi cu zi și este legat de constituție.

Exemple de rege bun sunt regii sau reginele din nordul și vestul Europei. Dar chiar și în alte țări, o revoluție împotriva unui rege care a făcut lucruri greșite nu a reprezentat adesea o îmbunătățire. Exemple sunt împărații Rusiei și Germaniei, care au făcut greșeala gravă de a se implica într-un război unul împotriva celuilalt: Primul Război Mondial. Acesta a fost îngrozitor și, prin urmare, a fost normal ca o revoluție să vină împotriva lui.

Dar, în cele din urmă, acea revoluție nu a adus nicio îmbunătățire:

În Franța, după căderea regelui, a urmat o perioadă de teroare, iar apoi Napoleon a venit la putere, restabilind monarhia (de la sine). Din

păcate, nici democrația nu a venit până în secolul

20e

. În China, după desființarea imperiului, a urmat o perioadă zbuciumată de domni de război și, în cele din urmă, de luptă a comuniștilor împotriva democraților, în care, după ocupația japoneză, comuniștii au învins prin sprijinul lui

Stalin și a venit la putere Mao Zedong: Care a adus mai multă mizerie poporului chinez decât orice altă persoană, țară sau grup, nu numai că a ucis milioane de oameni, dar a și menținut China înapoiata din toate punctele de vedere. Acest lucru se putea termina doar după moartea lui Mao Zedong.

În Rusia, comunismul a ajuns la putere prin intermediul spionului german Lenin, după care Stalin a preluat puterea și a provocat o mare ucidere în masă a rușilor și a numeroase alte popoare și a dus țara la ruină economică și culturală.

În Germania, în urma revoltei, a venit la putere un guvern care, de fapt, nu avea nicio putere, după care a preluat puterea Hitler care, de asemenea, a comis mari omoruri în masă și a provocat cel de-al Doilea Război Mondial.

În Etiopia, după ce a fost înlăturat împăratul, Mengistu a venit la putere, exercitând tirania și, de asemenea, neputând pune capăt foametei.

În Cambodgia, Khmerii Roșii l-au înlăturat inițial pe rege, dar au reușit totuși să îl captureze pentru a-l păstra ca pe o marionetă, ca să spunem așa. Dar, după cum știm, khmerii roșii au ucis aproximativ 1/3 din populație.

Cu toate acestea, nu trebuie să fie întotdeauna un rege care acționează ca un șef de stat imparțial: în unele țări, poate fi vorba și de un președinte, cu condiția ca acesta să nu se lase folosit de un partid politic.

18. Economia influențează politica: Factorii economici, puterea de cumpărare, prețurile, disponibilitatea alimentelor și marile afaceri influențează adesea deciziile și conflictele politice. În țările corupte, rapacitatea liderului și a clasei conducătoare determină politica.

19. Faptul de a avea resurse într-o țară, conferă putere acelei țări, cu excepția cazului în care este o țară slabă. În schimb, o țară slabă poate deveni pradă țărilor sau grupurilor care urmăresc acele minerale.

Petrolul, de exemplu. America a îndrăznit să atace Irakul și Afganistanul, dar nu și Arabia Saudită, chiar dacă majoritatea terorștilor de la World Trade Center din 2001 erau din Arabia Saudită și nici măcar un afgan nu se afla printre ei.

Puterea Chinei comuniste se bazează, de asemenea, parțial pe faptul că China deține de departe cele mai rare minerale din lume și s-a asigurat, de asemenea, că deține 95% din materiile prime pentru medicină. China nu deține resurse doar în China însăși, ci a cumpărat și mine din întreaga lume.

Din păcate, o țară slabă poate deveni, de asemenea, prada prădătorilor colonialiști străini. De

îndată ce se descoperă că există substanțe valoroase în sol, hoții apar pentru a le jefui. Cu o țară puternică, nu au nicio șansă, dar au cu o țară slabă. Aceasta este o țară în care nu

există unitate între oameni sau între oameni și guvern, sau o țară izolată, sau una care nu s-a consolidat încă din sclavie sau dintr-un stadiu primitiv. Cele

mai dureroase cazuri sunt Haiti și Congo Kinshasa.

Puține țări au suferit atât de mult de pe urma rapacității Franței, Belgiei și a altor țări europene și a Americii.

După ce Haiti a devenit singurul stat de culoare care s-a eliberat de sclavie, a fost sistematic zădărnicit în cele mai bizare moduri, deoarece America și țările europene se temeau că ar putea fi un exemplu pentru sclavii din America de Nord, Centrală și de Sud și pentru coloniile africane. După încercările eșuate ale Franței de a subjugă din nou Haiti, aceasta a cerut plata unei „datorii” în schimbul recunoașterii independenței. Acest lucru a împiedicat țara să se dezvolte și a menținut-o în urmă. Această „datorie” era uriașă, de peste 30 de ori mai mare decât venitul național și acoperea 80% din cheltuielile guvernamentale. Din 1825 până în 1947, Haiti a trebuit să plătească această datorie către Franța, timp de 122 de ani. Rambursarea „datoriei” a avut un impact uriaș asupra dezvoltării statului Haiti. Aceasta a împiedicat țara să investească în infrastructură, educație sau asistență medicală. Acest lucru a dus la sărăcie, inegalitate și instabilitate. În 2010, președintele francez Sarkozy a recunoscut că „datoria” a fost o greșeală istorică și a promis că va dona 20 de milioane de euro Haiti pentru proiecte de dezvoltare. Cu toate acestea, această sumă reprezintă mai puțin de o miime din așa-numita „datorie”, pe care Haiti a plătit-o. De asemenea, Haiti a fost ocupat de Statele Unite între 1915 și 1934 și a luat bani din

banca haitiană pentru a-i depune la New York. Cu toate acestea, americanii au folosit banii și pentru a îmbunătăți infrastructura din Haiti. Între 1946-1950, Dumarsais Estimé a devenit președinte și a încercat să îmbunătățească economia și educația și să sporească rolul haitienilor de culoare. (Elita era formată în principal din metișii cu pielea mai deschisă la culoare). În urma unei lovituri de stat, acesta a fost înlocuit de un lider pro-american. Prin alte lovituri de stat și prin tirania lui Duvalier (Papa Doc și baby Doc), precum și prin corupția persistentă, țara a căzut și mai mult în ruină. Odată ales un președinte bun, precum Aristide, acesta a fost din nou înlăturat de o lovitură de stat din America sau din țările europene. Mulți haitieni educați au fugit din țară, creând o lipsă de oameni educați (exodul creierelor).

Pe fondul haosului politic, Haïti a fost, de asemenea, afectat de cutremure puternice. În prezent (2024), bandele criminale par să fi preluat puterea.

Congo Kinshasa are, de asemenea, o poveste similară de exploatare, opresiune și interferență străină, unitatea națională lipsind și acolo, deoarece granițele de teren au fost trasate chiar peste diferite popoare de către coloniști. Atât Haiti, cât și Congo au multe minerale valoroase, motiv pentru care țările occidentale sunt atât de interesate. Haiti are cantități mari de aur în solul său, precum și cupru, petrol, bauxită, zinc, plumb, argint și marmură.

Nu numai Africa și America de Sud pot fi exploatare, ci și țări precum Mongolia, care este împărțită între Rusia și

China, China urmărind din ce în ce mai mult resursele Mongoliei.

20. O singură persoană poate schimba modul în care oamenii gândesc, cred sau preferă ceea ce este frumos.

Iar acea persoană nu trebuie să fie întotdeauna liderul unei țări, ci uneori a început de la nimic.

Exemplu în politică: Moise, Iisus, Mahomed, Genghis Khan, Napoleon, Hitler, Mao Zedong, Deng Hsiao Ping, Churchill, Gandhi, Lenin, Stalin, Roosevelt, Bush, Trump.

Exemplu în artă: Monet, Picasso, The Beatles.

Așadar, nu este adevărat ceea ce spun comuniștii, că un individ (pe care ei îl numesc „păpușarul”) nu face diferența și că doar sistemul determină. Acest lucru este adesea adevărat, dar există anumiți indivizi care dau o întorsătură istoriei, în bine sau în rău.

21. Războiul duce, în general, la suferință și la victime nevinovate:

Războaiele provoacă suferințe și pierderi inutile. Chiar și într-un război just, există întotdeauna victime nevinovate. Prin urmare, în principiu, ar trebui să prevenim întotdeauna violența și războiul. Dar, în practică, acest lucru nu este adesea clar.

O populație poate fi incitată la război

de către guvern. Acesta este modul în care a început Primul Război Mondial.

Sute de mii de voluntari entuziaști s-au înrolat în Franța, Anglia și Germania pentru a lupta în acest „război neprihănit și vesel”. Kaiserul german promisese că războiul se va încheia înainte de toamnă și mulți l-au crezut. Oamenii se așteptau ca războiul să fie decis rapid, la fel ca în 1866 și 1870/71. Strigătele „rentrés pour les vendanges” (înapoi pentru recolta de vin) și „acasă înainte de Crăciun” erau pe buzele tuturor. Lucrurile aveau să decurgă diferit. Primul Război Mondial avea să dureze patru ani și să facă un număr de victime fără precedent până atunci, de care nimeni nu a beneficiat.

În plus, Germania a fost atât de umilită de Tratatul de la Versailles, încât a fost, în parte, un factor major care a cauzat cel de-al Doilea Război Mondial.

Așadar, în general, este important să prevenim războiul, mai ales un război mondial.

22. Victimele nevinovate sunt cauzate în special de utilizarea anumitor arme: arme de distrugere în masă: arme atomice, chimice și biologice și, mai departe, de bombardamentele aeriene asupra orașelor și satelor și de minele terestre. Aceste arme de război ar trebui, prin urmare, să fie interzise.

23. Uneori, războiul sau rezistența violentă este necesară pentru a se elibera pe sine sau pe alții de un stat sclavagist.

Noi nu numim acest lucru terorism. Terorismul este considerat: acte de violență, uciderea sau rănirea unor persoane pentru că sunt în favoarea unor politici diferite sau au convingeri diferite sau au interese diferite. Așadar, terorismul nu este același lucru cu lupta dreaptă a unui popor asupra împotriva asupritorilor săi. Această luptă de rezistență se distinge prin faptul că nu urmărește niciodată să ucidă victime nevinovate pentru că fac parte din același popor. Acest lucru nu schimbă faptul că pot exista victime nevinovate, dar nu acesta este scopul său.

Putem numi asta războaie juste. Acesta a fost cazul, de exemplu, în Războiul de optzeci de ani, în lupta Țărilor de Jos împotriva spaniolilor, în cel de-al Doilea Război Mondial și în rezistența împotriva nazismului german. Un război pentru a cuceri alte teritorii nu este niciodată drept și ar trebui evitat.

24. Anumite tactici de gherilă pentru a răsturna un regim opresiv pot avea succes.

25. Se pot trage anumite lecții din istorie care permit unui popor asupra să se elibereze de opresor. De asemenea, acestea pot fi folosite pentru o luptă dreaptă, cum ar fi Războiul de optzeci de ani din Țările de Jos împotriva spaniolilor în secolul 16e și lupta partizanilor în cel de-al Doilea Război Mondial împotriva naziștilor. O lecție

importantă este că, de multe ori, nu este vorba de a stăpâni pământul, ci de a slăbi inamicul. În acest sens, „lovește și fugi” joacă rolul principal: asigură-te că tu însuși ești invulnerabil.

Din nefericire, unele dintre aceste lecții pot fi folosite și de organizațiile teroriste pentru a impune poporului un regim sau o ideologie pe care acesta nu a cerut-o, așa cum au făcut Mao Zedong și mișcarea separatistă bască ETA.

Mao Zedong, în special, a scris pe larg despre tacticile și strategia prin care un război de gherilă dus de un grup mic poate duce la o victorie asupra unei armate existente.

Din păcate, aceste metode sunt folosite nu numai pentru o cauză bună: eliberarea unui popor asuprit, ci și pentru terorism. În primul rând, acest lucru s-a întâmplat în China însăși, dar și de către alte mișcări teroriste, cum ar fi Sendero Luminoso.

Cu toate acestea, astfel de tactici pot fi folosite și ca rezistență împotriva unei tiranii inumane.

Rezistența non-violentă este mai importantă decât rezistența militară. Aceasta include, de exemplu: Ascunderea celor care sunt persecutați, cum ar fi cei care se ascund, oferirea de hrană și adăpost celor privați de acestea prin luptă sau de către regimul opresiv, dar și în lupta însăși: făcând imposibile acțiunile militare ale regimului prin aruncarea în aer a podurilor, de exemplu, și demascarea minciunilor și a propagandei regimului.

Ideea este de a preveni violența, dacă este posibil, iar dacă acest lucru nu este posibil, de a o face cât mai mică și de a preveni cel puțin victimele nevinovate. Atunci când se atacă, trebuie să se facă apoi ca ținta atacului să fie cât mai mică posibil, adică să se lovească doar inamicul cel mai rău și nu pe cei asociați cu el.

Aceasta este marea problemă: este vorba de eliberare sau de teroare ?

Trebuie reținut faptul că organizațiile teroriste pretind, de asemenea, că luptă pentru libertate, așa că a fi capabil să demontezi minciunile propagandei este esențial pentru oameni.

25. Pentru a lupta împotriva violenței, violența poate fi necesară.

Pentru a lupta împotriva unui grup care dorește și folosește o violență absolut nerezonabilă, cum ar fi SI, trebuie folosită violența pentru a-l învinge. Deși sunt necesare și alte mijloace, împotriva unui grup sau a unei bande violente lipsite de rațiune, doar utilizarea violenței poate învinge un astfel de grup. Violența trebuie să aibă ca scop eliminarea utilizării forței de către grupul criminal. Așadar, în primul rând, ar trebui folosite doar arme neletale, de exemplu taze. Doar dacă nu există altă cale ar trebui să se folosească arme letale. Cu toate acestea, violența ar trebui să fie cât mai redusă posibil și ar trebui să fie îndreptată numai împotriva persoanelor care provoacă violența nejustificată și numai dacă acestea nu se predau. Nu ar

trebui să existe victime nevinovate. Din păcate, acest lucru nu poate fi evitat în toate circumstanțele.

26. Terorismul poate duce la război, în cazul în care numărul victimelor nevinovate îl depășește pe cel al actului terorist. Faptul

că terorismul poate duce la război a fost demonstrat, de exemplu, de următoarele evenimente:

Atentatul asupra lui Franz Ferdinand, moștenitorul tronului austriac în 1914, atacul asupra World Trade Center la 11 septembrie 2001 la New York, unde după ce (pe nedrept) Irakul și Afganistanul au fost atacate de America.

După cum știm, războaiele din Irak și Afganistan au provocat doar multe victime și nu au obținut nimic altceva.

27. Războiul poate duce la terorism.

Acest lucru se întâmplă în special atunci când o țară occidentală atacă o țară islamică.

Invazia americană a Irakului sub pretextul „combaterii terorismului” și al „restabilirii democrației” nu a adus nimic bun. Deși, Saddam Hussein a avut un regim opresiv, nu a avut nicio legătură cu 11 septembrie 2001. Nici nu a reușit să restabilească democrația. Dimpotrivă, terorismul a crescut ca urmare a acestui atac și se poate spune că așa-

numitul „Stat Islamic” a putut să se dezvolte tocmai datorită acestui atac. Același lucru s-a întâmplat și în Libia. Prin înlăturarea lui Gaddafi de pe tron, mai multe grupări teroriste s-au dezvoltat în acel vid de putere tocmai din cauza acelui atac și au devenit active în toată Sahara și Sahel.

28. Terorismul poate fi învins.

Terorismul se caracterizează prin faptul că încearcă să impună unui popor un regim, o religie sau o ideologie pe care poporul nu le dorește și atacă fără discriminare oameni nevinovați pentru a face acest lucru.

De asemenea, se întâmplă ca o mișcare de gherilă inițiată sau mascată ca o mișcare de eliberare a poporului de un regim opresiv să fie de fapt o organizație teroristă mult mai rea decât orice regim. Acesta a fost cazul Partidului Comunist Chinez condus de Mao Zedong și al mișcărilor teroriste inspirate de acesta, cum ar fi Khmerii Roșii din Cambodgia și Senderoso Luminoso din Peru.

La fel cum o gherilă poate răsturna un regim opresiv dacă se comportă cu oamenii ca un pește în apă, tot așa și guvernul unei țări poate învinge o astfel de mișcare teroristă dacă rezistența la teroare se raportează și ea la oameni ca un pește în apă. Pentru aceasta, guvernul respectiv trebuie să câștige încrederea oamenilor, lucrând pentru interesele acestora și oferind educație și informații pentru a-i atrage de partea sa în lupta împotriva terorii. Poporul poate ajuta

guvernul cu justițieri deschiși și acoperiți, cu informații și așa mai departe.

Este de la sine înțeles că, în lupta împotriva terorismului, nu ar trebui să existe victime nevinovate și nici civili. Cu toate acestea, acest lucru este dificil, deoarece teroriștii încearcă să se ascundă printre oameni. Oameni nevinovați, inclusiv femei și copii sau pacienți din spitale, sunt luați ostatici de teroriști și folosiți ca scuturi umane. Așadar, un război „curat” împotriva terorismului, un război fără victime nevinovate, este posibil doar dacă guvernul are încrederea și sprijinul populației. Prin urmare, lupta non-violentă, lupta împotriva minciunilor și a propagandei teroriștilor este extrem de importantă, la fel ca și sprijinul pe care guvernul îl acordă poporului în momente de nevoie. Un astfel de sprijin constă în protejarea cetățenilor, oferirea de hrană și adăpost, acordarea de asistență medicală și orice altceva este necesar.

La rândul său, guvernul poate, de asemenea, să trimită infiltrați în mișcarea teroristă cu scopuri similare cu cele ale mișcării teroriste însăși: să divizeze inamicul (în acest caz, mișcarea teroristă) și să îi zădărnicească acțiunile.

Cel mai important, populația are mai multă încredere în guvern decât în mișcarea teroristă.

Bătălia reală dintre teroare și justiție se referă la sprijinul popular.

Există exemple istorice în care o mișcare teroristă a fost eliminată definitiv. Un exemplu este Rote Armee Fraktion (RAF) din Germania. RAF a fost o grupare teroristă de stânga responsabilă de un număr mare de atacuri și crime în anii 1970 și 1980. După ani de zile de vânătătoare de oameni, liderii grupului au fost în cele din urmă arestați sau uciși, după care mișcarea s-a destrămat.

Un alt exemplu de dispariție definitivă a unei grupări teroriste este ETA, gruparea bască ce dorea ca Țara Bascilor să devină independentă de Spania.

ETA a început lupta armată sub regimul lui Franco, dar a continuat când Spania a devenit democratică, ucigând peste 800 de persoane.

Dar o mișcare teroristă își supraestimează în mod regulat puterea și, uneori, devine clar că mișcarea teroristă a pierdut tot sprijinul popular.

Un punct de cotitură pentru ETA a fost atins odată cu răpirea tânărului consilier municipal Miguel Angel Blanco în orașul basc Ermua, în 1997. În schimbul eliberării sale, ETA a cerut ca toți prizonierii ETA din Spania să fie transferați în închisorile din Țara Bascilor. Când guvernul spaniol a refuzat, Blanco a fost împușcat mortal. Mai mult de șase milioane de spanioli, inclusiv mulți basci, au ieșit în stradă pentru a protesta împotriva ETA.

La 2 mai 2018, ETA și-a anunțat propria dizolvare.

Eliminarea definitivă a unei mișcări teroriste este adesea un proces îndelungat și complex, care implică mijloace militare, politice și diplomatice. În acest proces, infiltrarea și eliminarea adevăratei conduceri secrete este adesea esențială, însă sprijinul popular este decisiv.

După cum se argumentează în altă parte în această carte, în acest moment (începutul secolului

21e), cea mai mare amenințare a terorismului vine din partea islamului violent și fundamentalist. Cu toate acestea, este o greșeală să credem că toți musulmanii sunt potențiali teroriști: majoritatea sunt iubitori de pace. Cu toate acestea, o anumită interpretare a Coranului poate duce la terorism. Dar și aceasta poate lua sfârșit.

De asemenea, Statul Islamic (SI) a fost învins deocamdată în Siria și Irak. Cu toate acestea, aceasta nu este încă o victorie finală, deoarece SI și-a creat baze în alte locuri, cum ar fi Sahel, Afganistan etc., și a continuat să se ascundă. Cu toate acestea, așa-numitul său așa-numit califat a dispărut ca teritoriu, ceea ce a reprezentat un avans major pentru populația din Siria și Irak.

Deoarece SI este complet nerezonabil și nu urmărește decât să ucidă pe oricine are o credință diferită, este, prin urmare, imperativ ca oriunde IS sau grupurile conexe, cum ar fi Boko Haram, Al Shabab etc., să fie înfrânte militar și complet eradicate din rădăcină și din ramură. În caz contrar, nu poate exista pace, armonie, liniște și dezvoltare.

29. Cu toate acestea, cea mai importantă luptă împotriva terorismului este lupta spirituală: convingerea. Doar atunci când toată lumea este convinsă că violența este calea greșită de a convinge oamenii, terorismul poate fi învins. Aceasta înseamnă că, dacă o populație a fost spălată pe creier de ideologia teroriștilor, trebuie mai întâi să convingem populația că terorismul este greșit.

Acest lucru are implicații pentru lupta împotriva terorismului:

Lupta împotriva terorismului nu ar trebui, în principiu, să implice victime nevinovate, adică victime care nu sunt ele însele teroriști, dar care pot avea convingerile teroriștilor. Acest lucru înseamnă că anumite mijloace nu ar trebui să fie folosite în lupta împotriva terorismului:

Nu ar trebui să fie bombardate orașe sau sate, ci doar bazele militare ale teroriștilor și teroriștii înșiși.

În principiu, ar trebui să se evite sau să se reducă la minimum numărul de victime, dacă este posibil să se elimine teroriștii chiar și fără forță letală, de exemplu, prin arme neletale. Ar trebui să ajutăm populația care trăiește sub dominația teroriștilor pe cât posibil, fiind prietenoși, oferind apă, alimente și asistență medicală.

Trebuie să se desfășoare o campanie mediatică eficientă împotriva ideologiei teroriștilor.

Trebuie să se sprijine membrii populației care nu sunt de acord cu teroriștii.

Cu toate acestea, pentru a învinge terorismul islamist o dată pentru totdeauna, guvernele trebuie să ia anumite măsuri.

29.1. Niciun stat nu trebuie să se bazeze pe religie sau ideologie, în afară de așa-numita „Regula de aur”, care înseamnă caritate.

29.2. Fiecare stat trebuie să interzică mișcările teroriste fundamentaliste.

29.3. Funcționarii unui stat, inclusiv profesorii, poliția, armata și alții nu trebuie să afișeze o anumită religie sau ideologie, alta decât „Regula de aur”.

Aceasta înseamnă că nu trebuie să poarte semne vizibile care să-i deosebească de disidenți.

29.4. Educația nu trebuie să servească nicio religie sau ideologie. Adică, nu trebuie să existe școli separate pentru educație pe baze creștine, islamice, marxiste sau orice altă bază. 29.5. Educația ar trebui să-i învețe pe copii materii precum aritmetică și matematică, Competențe lingvistice proprii: citire și scriere, geografie, istorie, biologie, educație pentru sănătate, exerciții fizice, TIC și cunoștințe de informatică, muzică și desen, limba engleză, precum și materii practice precum grădinărit, cultivarea legumelor, gătit, inginerie electrică, tâmplărie, zidărie. Studiile

religioase ar trebui să fie permise doar dacă nu sunt exclusive față de alte religii și doar ca o cunoaștere a diferitelor religii, nu ca îndoctrinare.

29.5. În mass-media: Radio, Televiziune, Internet, Youtube, Facebook, X, etc., nu ar trebui să apară mesaje de ură și nu ar trebui să se facă propagandă teroristă fundamentalistă.

29.6. Predicatorilor ar trebui să li se permită să predice sau să administreze școli religioase în afara învățământului normal numai dacă sunt autorizați de stat pentru a se asigura că nu se răspândesc mesaje de ură și că toți predicatorii răspândesc numai mesaje tolerante.

29.7. Trebuie luate măsuri ferme împotriva predicatorilor care promovează ura și a potențialilor teroriști.

Dar când vine vorba de modul în care potențialii teroriști revin pe drumul cel bun, cel mai important lucru este ca nemusulmanii să nu cadă în capcana urii împotriva tuturor musulmanilor. La urma urmei, acest lucru este evident după un atac care nu este condamnat de majoritatea musulmanilor, așa cum se întâmplă în cazul aproape tuturor atacurilor. Dar asta nu îi va vindeca pe acești tineri cu creierul spălat. Furia provoacă furie, iar furia este justificarea terorismului, nu doar anumite texte din Coran și Hadith. În schimb,

dragostea, la rândul ei, poate de asemenea să stârnească dragostea, lăsând un potențial terorist să se întrebe dacă furia împotriva celorlalți este justificată și dacă este corect

să folosească chiar aceste texte într-o societate care este total diferită de societatea tribală arabă din secolul

7 .e

Dacă spui în avans că ești dușmanul lui, deja nu te va asculta. Așadar,

cel mai greșit lucru pe care îl poți face unui terorist capturat este să-l torturezi. Doar dacă un dezastru este iminent într-o perioadă foarte scurtă de timp, de exemplu o bombă care ar cauza multe victime, iar teroristul nu vrea să spună unde se află bomba, este justificată torturarea unui terorist capturat pentru a preveni multe victime.

Dar, în rest, tortura ar trebui să fie tabu.

Ideea este de a schimba modul de gândire al unui terorist.

Acest lucru nu se poate face prin ură.

Dragostea poate vindeca oamenii.

Totuși, asta nu înseamnă că un terorist nu trebuie oprit prin forță dacă vrea să comită un atac.

Prima prioritate este să protejăm oamenii nevinovați. Dacă nu există altă cale, ar trebui folosită violența în acest scop și ucisă dacă este necesar.

Dar dacă un terorist sau un potențial terorist este capturat, a doua prioritate este de a-i schimba modul de gândire. Acest lucru se aplică, de altfel, și potențialilor teroriști care umblă liberi și pe care îi întâlniți.

Ca și în cazul membrilor unui cult, părăsirea forțată a unui cult necesită așa-numita deprogramare a persoanei cu creierul spălat.

Câteva exemple de programe de ajutorare a persoanelor cu creierul spălat sunt următoarele: Centrul de resurse pentru libertatea minții (Freedom of Mind Resource Centre)

leșirea din cult

Institutul de Educație pentru Cultură

The Mind Control Awareness Network (Rețeaua de conștientizare a controlului minții).

Este important de reținut că fiecare persoană care a fost supusă unei spălări de creier are o situație unică. Prin urmare, este important să se aleagă un program adaptat la nevoile individuale ale persoanei respective.

Musulmanii iluminați și liberali joacă un rol-cheie în acest caz, deoarece sunt mai capabili decât oricine altcineva să indice cum ar trebui să fie citite anumite pasaje din Coran, fără a conduce la violență: dimpotrivă, poate duce la toleranță și pace.

30. Dacă nu există o reformă a islamului și dacă nu există o critică a Coranului în cadrul islamului, terorismul islamic va continua să existe.

Întotdeauna vor exista grupuri islamice care vor lua în mod literal pasaje ucigașe din Coran, atâta timp cât acest lucru nu este pus în perspectivă chiar de către musulmanii cu autoritate.

De aceea este necesară o Renaștere și o Reformă a Islamului, așa cum s-a întâmplat în Europa cu creștinismul.

31. Pentru ca islamul să se dezvolte într-o religie în pace cu alte religii și ideologii, reformatorilor din islam trebuie să li se acorde sprijin deplin.

De secole au existat direcții pașnice ale islamului, cum ar fi sufiții și alevii și multe alte grupuri. În plus, există musulmani proeminenți care doresc să se reformeze. Din nefericire, fundamentalistii, salafii, Frăția Musulmană și teroriștii primesc mult sprijin, de exemplu, prin bani de la statele petroliere sau din comerțul cu droguri. Mai mult, acești fundamentalști îi intimidază cu violență pe musulmanii toleranți și pe cei care vor să se reformeze. Este

datoria tuturor oamenilor să îi protejeze pe reformatori, în primul rând datoria mării mase de musulmani înșiși.

32. Musulmanii și islamul nu beneficiază de pe urma terorismului islamist.

33. Mulți musulmani consideră jihadul ca fiind o datorie, dar unii musulmani îl înțeleg greșit. Potrivit tradiției islamice, „marele jihad” este lupta interioară a binelui împotriva răului. „Micul jihad” este lupta violentă

. Dar, în ciuda tuturor intențiilor, poate fi bună sau rea în efectul său. Este bună dacă corespunde intenției lui Dumnezeu: adică îi protejează pe cei nevinovați și pe cei drepecți de atacuri, le oferă libertate celor oprimați și nu dăunează naturii.

Dar poate fi și rea: Atunci când oamenii interpretează

textele Coranului

într-un mod fundamentalist și le scot din contextul lor istoric, iar în practică victimizează oameni nevinovați. Acest lucru este atunci împotriva intenției lui Dumnezeu.

Iar acest lucru se întâmplă mult prea des în cazul terorismului, care invocă în mod fals islamul. Majoritatea victimelor terorismului islamist sunt oameni nevinovați: cum ar fi oamenii care se aflau într-un tren la Madrid,

Spania, la 11 martie 2004, dintre care 191 au fost uciși, atacul cu avionul asupra World Trade Center din New York, care a ucis aproape 3 000 de oameni, atacul prin trecerea unui camion peste vizitatorii unui târg de Crăciun din Berlin, Germania, la 19 decembrie 2016, și așa mai departe.

Acum, unii cred că acest terorism ar fi justificat pentru că merge împotriva imperialismului și colonialismului occidental: adică împotriva Americii, Marii Britanii și Franței. Dar acest lucru nu este adevărat. În primul rând, victimele însele nu erau imperialiști. În al doilea rând, majoritatea atacurilor au loc în afara Europei, în Asia și Africa. De asemenea, nu sunt îndreptate doar împotriva evreilor, ci în egală măsură împotriva creștinilor, hindușilor, budiștilor, religiilor indigene, ateilor, comuniștilor și a tuturor celorlalte categorii sociale.

Terorismul islamist îi vizează pe toți cei care nu sunt musulmani și chiar și pe musulmanii care nu sunt atât de fundamentalști.

Care este consecința în țările care nu sunt islamice ?

Că acele țări nu au încredere în musulmani și pot începe să-i urască.

Ca urmare, întreaga populație musulmană dintr-o astfel de țară poate avea probleme.

Exemplele sunt numeroase:

După incendiul de la Sabarmati Express din Godhra, în februarie 2002, care a ucis 59 de pelerini hinduși, au izbucnit revolte violente în statul indian Gujarat. Aceste revolte s-au soldat cu moartea a aproximativ 2.000 de persoane, majoritatea musulmani.

Atacurile din Mumbai, India, din 1993 au dus la crime motivate de ură împotriva musulmanilor, iar atacurile din Nisa, Franța, din 2016 au dus la o creștere a crimelor motivate de ură și la creșterea tensiunilor dintre musulmani și nemusulmani. Atacurile din Myanmar au dus direct la expulzarea rohinyelor. În Thailanda, a existat o insurecție islamistă de lungă durată în provinciile sudice, unde majoritatea populației este musulmană. Această insurecție a dus la mii de morți și răniți, majoritatea fiind civili, atât musulmani, cât și budiști. Atacul Hamas împotriva Israelului din 7 octombrie 2023 a dus la luni de bombardamente și la o mare nenorocire a populației civile din Gaza: deși disproporționat, provocat de Hamas: în Olanda, acest lucru a dus la câștigarea alegerilor de către partidul anti-islam, PVV al lui Geert Wilders; în nordul Mozambicului, atacurile militanților islamiști au crescut brusc. Islamiștii militanți au perturbat rugăciunile din moschei și au amenințat viața unor șeici islamici locali. La fel și în Filipine, Mali, Nigeria, Kenya, Somalia etc.

A se vedea lista atacurilor teroriste.

Cele mai multe victime ale terorismului islamist sunt chiar musulmanii.

Între 1992 și 2002, cel puțin 150.000 de musulmani au fost uciși în Algeria de către fundamentalistii islamiști. În următoarele țări, de exemplu, au fost comise atacuri împotriva musulmanilor, uneori chiar prin aruncarea în aer a moscheilor: 1244 de atacuri teroriste au fost înregistrate în Afganistan în 2021. În total, în Afganistan s-au înregistrat peste 150.000 de victime în urma violențelor islamiste (adică doar violențele rezultate în urma atacurilor teroriste islamiste, cum ar fi Statul Islamic, nu și violențele militare străine împotriva afganilor sau a rezistenței împotriva acestora). Aproximativ 563 de persoane au fost ucise de teroriști în Irak în 2020. După cinci ani consecutivi de scădere a numărului de decese până la 365 în 2019, numărul de decese cauzate de terorism în Pakistan a crescut în fiecare an de atunci, cvadruplându-se până la cel puțin 1438 până în 2023. În 2022, Pakistanul a înregistrat a doua cea mai mare creștere a numărului de decese cauzate de terorism la nivel mondial, crescând semnificativ la 643, cu 120% mai mult față de 292 de decese în anul precedent. În prezent, există atacuri teroriste de la un capăt la altul între Iran și Pakistan.

Acum întrebarea este: teroriștii care au

atacat

World Trade Center din New York în 2001 ar fi

făcut același lucru dacă ar fi știut că acest lucru ar fi dus la atacul SUA asupra Irakului și Afganistanului ?

Ar fi ordonat Khadaffi, de asemenea, plasarea unei bombe într-un avion de pasageri care a explodat deasupra Lockerbie, în Scoția, dacă ar fi știut că acest lucru ar fi dus la căderea regimului său? Ar fi executat și Hamas atacul asupra civililor israelieni dacă ar fi știut că acest lucru ar fi ucis mii de palestinieni și ar fi aruncat în aer întreaga societate din Gaza?

Atacatorii de la piața de Crăciun din Berlin ar fi continuat și ei cu planul lor de atac dacă ar fi știut că Pegida ar fi cerut apoi ca toți musulmanii să dispară din Germania?

Atacatorii bisericilor creștine din Egipt ar fi mers mai departe cu planurile lor de atac dacă ar fi știut că acest lucru ar fi dus la înlăturarea președintelui Morsi, numit de Frăția Musulmană în 2013, și la înlăturarea guvernului El Sisi ?

Atacatorii din China comunistă și-ar fi pus în aplicare atacul dacă ar fi știut că acest lucru ar fi dus la represiunea în masă a musulmanilor din China și la încarcerarea pe scară largă în lagăre de concentrare din Turkestanul de Est (Xinjiang) a uigurilor islamici, ceea ce este caracterizat, de asemenea, drept genocid ?

Probabil că unii nu știu, dar poate că unii știu, pentru că teroriștilor musulmani li s-a spălat creierul că ar fi o poruncă de la Dumnezeu. Așa că majoritatea nu se gândesc la reacție, iar dacă se gândesc la ea, unii dintre ei o acceptă dinainte ca pe un rău necesar. Purtătorii de cuvânt ai Hamas au spus același lucru la 7-10-2023. Cu toate

acestea, această gândire mioapă duce nu numai la suferințe teribile ale populației musulmane, ci și la opoziție față de islam. Deși fundamentalistii încearcă întotdeauna să întoarcă lucrurile, spunând că victimele sunt de fapt autorii, iar autorii sunt victimele. „Nu teroriștii din 11-9-2001 au fost autorii, ci de fapt victimele care au luat apărarea victimelor marelui Satana America” . Aceasta a fost o minciună, pentru că acest atac nu a avut nimic de-a face cu puterea militară sau culturală a Americii, fiind vorba de World Trade Center. Deși majoritatea victimelor au fost americani, dar au fost și victime din 8 țări islamice și unii musulmani din țări în care sunt minoritari. Naivii care cred astfel de minciuni sunt cei care dau frâu liber terorismului.

Ceea ce irită cel mai mult populația din țările care nu sunt islamice nu este nici măcar atacul terorist în sine, ci faptul că marea majoritate a musulmanilor nu vor să se distanțeze de actul terorist. Autocritica este străină tuturor feudalilor, dar și musulmanilor, iar acest lucru provoacă neînțelegeri și resentimente împotriva islamului. Reacția împotriva terorii islamiste este atunci, în multe cazuri, teribilă. Numărul victimelor musulmane care cad în urma reacției la un act de teroare poate fi de zece sau treizeci de ori mai mare decât actul de teroare în sine. Desigur, acest lucru este greșit și inuman, dar este provocat de teroare.

Oricât de nejustificat ar fi fost, motivația pentru războaiele americane împotriva Irakului și Afganistanului a venit în urma atacului asupra World Trade Center la 11 septembrie 2001, atacul asupra regimului lui Gaddafi din Libia a venit parțial din cauza unei bombe aflate într-un avion de pasageri deasupra Lockerbie în 1998 Scoția și a unui atac asupra unui club de noapte din Berlin, expulzarea Rohingyas

din Birmania a venit în urma unei serii de revolte violente, crearea partidului antimusulman Pegida și planul său de a expulza toți musulmanii din Germania a venit în urma mai multor atacuri ale islamiștilor din Germania.

Toți anii de muncă laborioasă depusă de musulmanii bine intenționați din țări din Europa, Africa și America sunt anulate de un atac cu bombă motivat de islamiști sau de uciderea unei persoane nevinovate.

Iar în țările în care marea majoritate a populației este musulmană, teroarea islamistă a salafiștilor și a fundamentalistilor dăunează unității, umma, a tuturor musulmanilor. Musulmanii care se opun acestei terori sunt apoi numiți pe nedrept „trădători” de către simpatizanții teroriștilor. Temându-se de violență, majoritatea musulmanilor tac, lăsând la putere o mână de idiști și de ucigași psihopați.

Este imperativ ca atât marea majoritate a musulmanilor din lume, cât și principalii lideri și imami musulmani, să fie convinși că astfel de atacuri asupra oamenilor nevinovați NU sunt voința lui Dumnezeu și că aceste grupuri teroriste trebuie oprite.

Principalii lideri musulmani ar face un serviciu islamului dacă ar emite o fatwa privind terorismul islamist în zona lor.

Nu este vorba doar de faptul că terorismul intimidează ucigând și rănind și provocând teamă. Teroriștii islamiști obțin efectul opus a ceea ce vor să obțină: În loc de

dragoste, în rândul nemusulmanilor apare ura față de islam; în loc de înțelegere, apare neîncrederea; în loc de influență, țările iau măsuri pentru a limita islamul.

33. Toate statele care au islamul ca religie de stat sau în care islamul are o poziție dominantă trebuie să protejeze reformatorii islamului și să contracareze terorismul.

Numai atunci aceste state pot avea relații normale cu alte state și numai atunci poate fi oprit terorismul islamist.

Nu este vorba doar de politici opresive: este vorba, în principal, despre ceea ce se predă în școlile coranice și despre ceea ce spun imamii sau mullahii în predicile lor.

Aceștia ar trebui să fie autorizați să devină imami doar dacă condamnă cu onestitate atât terorismul, cât și comportamentul criminal și pledează pentru toleranță.

Același lucru, restrictiv, se aplică, de altfel, tuturor grupurilor intolerante din cadrul diferitelor religii, inclusiv creștinilor, hindușilor și budiștilor.

34. Credulitatea și naivitatea sunt bine intenționate, dar de obicei au efectul opus. Credința

în aparențele exterioare fără a ști ce se ascunde în spatele lor, credința în propagandă, lipsa de cunoștințe despre

practică face ca cineva să nu vadă ce se întâmplă cu adevărat.

Islamul are un concept care subminează toată credința în musulmani: Se numește takiyya.

Înseamnă că ți se permite să minți pentru credința ta.

Oamenii nu-și pot imagina că acel musulman

amabil, îngrijit, serviabil, care predică doar pacea și toleranța, minte și face totul în secret pentru a zădărnici toleranța pentru a obține putere.

Un bun exemplu este Tariq Ramadan: Acesta este nepotul lui Hassan al-Banna, fondatorul Frăției Musulmane. În prelegerile și discuțiile sale cu lumea exterioară, el spune tot ceea ce un public binevoitor vrea să audă: „Dragoste și toleranță pentru toți, indiferent de credință” etc. În ianuarie 2007, Ramadan a început să lucreze la Rotterdam ca profesor invitat la Universitatea Erasmus și ca „constructor de punți” între musulmani și nemusulmani. În calitate de constructor de punți, el trebuia să fie angajat de municipalitate pentru a iniția discuții între musulmani și nemusulmani, inclusiv dezbateri. Numirea lui Ramadan a fost controversată; remunerația sa a provocat, de asemenea, controverse. Această remunerație se ridică la 200 de mii de euro pe an pentru catedra de o zi pe săptămână și alte peste 400 de mii de euro pentru dezbateri și vizite în cartier. Costurile salariale ale lui Ramadan au fost plătite în

Întregime de municipalitatea din Rotterdam, care a înființat catedra specială pentru Ramadan.

Dar unii studenți ai Societății Islamice pentru care a ținut prelegeri speciale au ieșit cu o imagine diferită: El a transmis cel mai intolerant și fundamentalist mesaj, tolerând violența împotriva disidenților. Așadar, el avea două fețe și o agendă dublă.

De altfel, el nu își petrecea cea mai mare parte a timpului în camera sa din universitate, ci înființa în secret Frăția Musulmană în Olanda, Franța, Belgia și Germania, printr-o strategie extrem de inteligentă. Din

păcate, naivii sunt greu de învățat și dacă le spui că Frăția Musulmană este ocupată să se infiltreze în toate organizațiile și încearcă să preia puterea, nu

vor să audă. Iar dacă te ascultă, nu te cred. Dacă spui asta, îi discriminezi pe musulmani și, în ochii lor, ești de fapt un nazist.

Este la fel ca ceea ce spunea fostul spion Bezmenov despre infiltrarea rusă: „Informațiile reale nu mai contează. Faptele nu mai înseamnă nimic pentru o persoană naivă. Chiar dacă îl copleșesc cu informații, cu dovezi autentice, cu documente, cu imagini, va refuza să creadă”. Doar atunci când partidul sau organizația, în care te afli, va fi în cele din urmă preluată, atunci ar putea crede. Dacă atunci se poate inversa situația, ei spun: „Da, a fost doar acea persoană, care urmărea puterea. Dar noi trebuie să rămânem

întotdeauna deschiși tuturor oamenilor, inclusiv tuturor musulmanilor”.

Acest lucru s-a întâmplat în cadrul partidului olandez Stânga Verde când Tofik Dibi aproape a preluat conducerea partidului în 2012. (Frăția Musulmană a învățat din acest eșec și apoi s-a infiltrat cu iscusință în poziții înalte în toate tipurile de partide politice, de la stânga la dreapta, chiar și în partidul anti-islam PVV, precum și în alte organizații).

Dacă nu se poate inversa situația și în momentul în care infiltrații au putere și impun ca băieții și fetele să nu mai facă gimnastică împreună, să nu mai stea în piscină împreună, ca Sfântul Nicolae și Crăciunul să fie interzise, că islamofobia este cea mai gravă formă de discriminare, că ar trebui să aducem foști teroriști ai SI, că orele de religie sunt mai bine predate de musulmani, că este mai bine ca poziția evreilor, creștinilor, ateilor, umaniștilor sau a laicilor nativi olandezi să fie preluată de sirieni, marocani sau turci, sau de alți musulmani, abia atunci unii (dar nu chiar toți) se pot trezi că a fost o preluare planificată prin infiltrare. Desigur, cel mai frumos ar fi ca olandezii nativi să devină musulmani, dar nu există aproape niciunul, sau dacă există, majoritatea nu sunt potriviți pentru pozițiile în care se dorește infiltrarea. Femeile olandeze singure, adesea fără educație, sunt dispuse să devină musulmane dacă asta le va oferi un soț (musulman).

Singurul olandez convertit la politică, Stephan van Baarle, a fost, prin urmare, invitat imediat să devină liderul partidului DENK, de fapt portavocea legală a Frăției Musulmane în

parlamentul olandez. Iar Stephan van Baarle, nota bene, provenea din partidul anti-islam PVV.

DENK a luat probabil naștere ca o ramură a Millî Görüş sau „Viziunea națională”. Millî Görüş și Frăția Musulmană împărtășesc o ideologie comună ca mișcare politico-islamistă. Ambele mișcări urmăresc ca islamul să domine viața socială și politică. Această ideologie comună a asigurat o relație strânsă între cele două mișcări. Millî Görüş are probabil sute de mii de membri în Europa și a încetat de mult timp să mai fie un partid de înviere în Turcia, dar este reprezentat în majoritatea țărilor europene. Cu toate

acestea, Millî Görüş

este mult mai moderat decât Frăția Musulmană.

De asemenea, nu sunt prea multe lucruri de criticat în ceea ce privește deschiderea partidului DENK: reprezentanții săi apar ca fiind foarte rezonabili și toleranți. Așadar, problema nu constă în comportamentul

său deschis în parlament, ci în faptul că vrea să facă Țările de Jos islamice și că colaborează cu Frăția Musulmană, care nu se ferește de violență.

Partidul DENK s-a străduit să găsească reprezentanții poporului potriviți.

Inițial, partidul era format exclusiv din turcii Öztürk și Kuzu, care erau membri ai partidului social-democrat PvdA, care se opunea criticilor social-democraților la adresa lui Millî Görüş.

În sine, nu era nimic în neregulă cu opiniile exprimate de DENK în parlament. Kuzu, în special, era un reprezentant remarcabil al poporului, care putea argumenta mai bine decât oricine altcineva în favoarea islamului. Cu toate acestea, el avea un dezavantaj: era turc și nu olandez de origine. O femeie de culoare naivă de origine surinamezo-olandeză, Sylvana Simons, a dorit și ea să facă parte și s-a alăturat consiliului, deoarece mesajul DENK de a acționa împotriva discriminării în special o atrăgea. Dar, după un an gros, ea a constatat că acel partid, nu a luat suficient de mult apărarea ei, deoarece a fost amenințată. Într-un interviu pentru de Volkskrant, ea a mai spus că Denk „reducea persoanele de culoare la victime” și că partidul „a adoptat o atitudine paternalistă”. Simons a dat ca exemplu faptul că Denk s-a concentrat adesea pe problemele cu care se confruntă persoanele de culoare, dar că partidul nu a oferit întotdeauna soluții. De asemenea, ea a mai spus că Denk se face uneori vinovat de stereotipuri cu privire la persoanele de culoare, femei și lbtqs și, în urma cărora a părăsit DENK și și-a fondat propriul partid.

Marocanul Farid Azarkan s-a alăturat, de asemenea, DENK și a devenit președintele grupului, fiind un orator remarcabil. În 2020, însă, a fost expulzat de către consiliul DENK condus de Öztürk. Dar a refuzat să demisioneze și a obținut sprijinul majorității membrilor. Pentru lumea exterioară, motivul conflictului a fost o presupunere, dar se bănuia că era un conflict cu privire la măsura în care DENK

va fi complet dependent de premierul turc Erdogan, în timp ce marocanii doreau, de asemenea, să aibă un cuvânt de spus. Prim-ministrul Erdogan, liderul Partidului Justiției și Dezvoltării (Partidul AK), a avut în trecut unele contacte cu Millî Görüş. Erdogan a fost un membru proeminent al Partidului Bunăstării (RP), considerat precursorul Partidului AK, care a avut legături puternice cu Millî Görüş.

Deși Millî Görüş a făcut multe lucruri bune pentru Turcia și pentru turcii din Europa și are opinii bune în sine, obiecția este că urmărește preluarea societății de către islam și că lucrează în primul rând pentru o societate paralelă.

Și reușește bine în acest sens, având în vedere preluarea de către turci a multor lucruri, care cel puțin nici turcii și nici nu prea mai au nevoie de serviciile olandezilor nativi.

Ulterior, conflictul a fost rezolvat în DENK. Poate prin medierea Frăției Musulmane, care gândea mai mult la nivel internațional.

Problema pentru DENK a fost că nu aveau nici măcar un singur olandez nativ. Așa că van Baarle, care avea experiență în politică, încă în PVV, a fost binevenit. Dar exista o pată pe el.

În 2022, Saskia van Dijk, politician PVV, a susținut că a fost victima unui viol în grup în 2018. Făcând acest lucru, ea l-a acuzat pe Henk van Baarle, care era și el în PVV la acea vreme, că ar fi fost în spatele acestui lucru. Van Baarle a negat acuzațiile, numindu-le „o minciună”. El a susținut că

Van Dijk a vrut să îl șantajeze pentru a-și promova cariera. Cu toate acestea, Van Dijk nu a dorit să depună plângere. (Ceva mai frecvent în rândul victimelor violului. Acest lucru se datorează faptului că poliția caută dovezi și, dacă nu există urme de ADN, este foarte dificil să se găsească dovezi în cazurile de viciu, astfel încât există o mare probabilitate ca autorul să fie eliberat).

După un an, Saskia van Dijk a murit subit. Unii au sugerat că a fost vorba de sinucidere, deoarece devenise deprimată pentru că oamenii nu credeau povestea ei de viol, dar alții s-au îndoit de acest lucru. Poliția de la Haga nu a considerat necesar să investigheze cauza morții sale.

Alte exemple:

Naivitatea lui Chamberlain de a face pace cu Hitler l-a făcut pe Hitler și mai agresiv, naivitatea față de Stalin a sacrificat Europa de Est, în special Polonia, în favoarea Rusiei, naivitatea față de comunism a asigurat preluarea controlului asupra ANC din Africa de Sud de către comuniștii de orientare rusă, majoritatea dintre ei, de altfel, fiind inițial albi, naivitatea față de Frăția Musulmană a asigurat implicit preluarea puterii în mai multe țări, inclusiv în Turcia. Credința nelimitată în egalitatea politică sau religioasă duce la preluarea a numeroase organizații de către Frăția Musulmană, de exemplu, în Europa, Africa și nu numai. Cei naivi nu-și pot imagina că prietenia cu celuilalt este o mască și o armă în strategia de lungă durată de preluare a guvernării, ceea ce duce la preluarea efectivă a puterii de către un grup intolerant, care nu urmărește decât puterea. Iar odată ce vor avea puterea, toată lumea va trebui

să li se supună, inclusiv cei care, din bune intenții, au susținut astfel că nu ar trebui să fie discriminați.

35. **Șovinismul extrem**, ideea **că** poporul nostru este mai bun **și că** unele grupuri etnice sunt rele, poate duce cu **ușurință** la genocid **și război**, **dacă** șovinii sunt la putere.

Acest lucru a fost dovedit de conchistadori, Leopold 2, Talaat Pașa, Hitler.

Acest lucru este valabil mai ales atunci când șovinii sunt partidul puternic.

36. **Dacă**, pe de altă parte, oamenii discriminați sunt mândri de individualitatea **și tradițiile** lor, acest lucru este bun pentru emanciparea lor, care poate pune capăt opresiunii lor.

37. **Naționalismul și militarismul** pot duce cu **ușurință** la un război mondial, mai ales **dacă** principalele **țări** sunt imperialiste **și** aliate cu alte **țări și** **dacă** o **țară** se teme **că** teritoriul pe care ar vrea să-l ocupe va fi cucerit de adversarul său.

Primul și al Doilea Război Mondial au ajuns astfel. Exemplu: Primul Război Mondial.

Primul Război Mondial a fost declanșat în 1914, în urma asasinării moștenitorului tronului austro-ungar în Bosnia

de către un naționalist sârb. Austro-Ungaria a considerat acest lucru drept o declarație de război și a declarat război Serbiei la 28 iulie 1914. Rusia, care privea Serbia ca pe un popor frate, și-a mobilizat armata ca răspuns la declarația de război austro-ungară. Germania, care era aliată a Austro-Ungariei, a declarat război Rusiei la 1 august 1914. Cauzele principale au fost:

În anii de dinaintea războiului, în Europa au crescut militarismul și naționalismul. Acest lucru a dus la o cursă a înarmării și la creșterea tensiunilor între țări.

Balanța puterii în Europa era echilibrată între marile puteri: Germania, Austria-Ungaria, Franța, Marea Britanie, Italia și Rusia. Acest echilibru a fost amenințat de puterea în creștere a Germaniei și, mai ales, de prăbușirea Imperiului Otoman, care a creat tensiuni în special în Balcani, dar a creat și o nouă situație pentru Orientul Mijlociu, unde, deși națiunile au devenit independente, puterile europene imperialiste au crezut că au văzut acolo o oportunitate de a-și extinde influența. Germania s-a aliat cu Austro-Ungaria și Turcia, iar Rusia cu Serbia.

Marea Britanie și Franța au considerat că Germania câștiga prea multă putere.

Situația din 2024 este suspect de asemănătoare cu cea de dinaintea Primului și celui de-al Doilea Război Mondial. Un al treilea război mondial pare foarte aproape, mai ales având în vedere comportamentul lui Putin. Este de sperat că acesta nu va avea loc.

38. Dacă o dictatură cade și nu este înlocuită de democrație, există pericolul de a avea un stat eșuat.

Acesta a fost cazul Somaliei după căderea lui Barre și în Haiti după Duvalier.

39. Schimbarea este inevitabilă. Atât indivizii, cât și țările pot prospera doar dacă se adaptează la condițiile în schimbare, așa cum este descris și în teoria evoluționistă. 40. Tehnologia schimbă lumea: De la revoluția industrială la era digitală, tehnologia a transformat modul în care trăim și lucrăm. Cultura se schimbă, de asemenea, mai ales în era internetului.

40. Cultura unei națiuni este mai importantă decât politica. Chiar și atunci când politica divizează o țară, ca în cazul Germaniei de Est și al Germaniei de Vest, oamenii din ambele foste state se consideră în continuare un singur popor.

Politica nu a fost capabilă să creeze două națiuni dintr-un singur popor.

41. Bunătatea caută bunătatea.

Același fel de oameni caută un fel de oameni asemănători cu el.

Oamenii, grupurile, țările și politicienii caută oameni, grupuri, țări și politicieni care sunt mai mult sau mai puțin asemănători.

Deși chinezii din Republica Populară Chineză (continentală) și chinezii din Republica Populară Chineză (insula Taiwan) au opinii politice opuse, ei doresc, de obicei, în mod subconștient, să formeze un grup unul cu celălalt. Acest lucru poate fi evident atunci când se întâlnesc în străinătate. De asemenea, este evident în dorința de a forma împreună un stat, ei diferă doar în ceea ce privește dacă acel stat ar trebui să fie marxist-leninist sau democratic.

Deși Serbia și Rusia sunt două țări diferite, ele au totuși sentimente de prietenie una față de cealaltă, deoarece ambele popoare aparțin Bisericii Ortodoxe Ruse.

Deși Germania a ocupat Țările de Jos în cel de-al Doilea Război Mondial, olandezii îi pot ierta cu ușurință pe germani și se înțeleg mai bine decât olandezii și algerienii, deoarece au mai mult sau mai puțin aceeași cultură.

Deși spaniolii și peruani sunt popoare dintr-o țară și un continent complet diferite, catolicii din ambele țări se pot înțelege și se pot înțelege mai bine decât catolicii spanioli cu protestanții norvegieni.

Deși comuniștii și național-socialiștii pretind unul despre celălalt că susțin politici opuse, ei se pot înțelege mai bine decât se înțeleg comuniștii sau naziștii pe pacifiști, deoarece

amândoi sunt convinși de utilitatea violenței (pentru care diferă doar cauza, metodele și spiritul sunt aceleași).

Homosexualii din Țările de Jos cărora nu le place fotbalul simt mai multă simpatie pentru homosexualii din India, cărora de asemenea nu le place fotbalul, chiar dacă sunt oameni dintr-o țară, rasă, religie și cultură total diferite, decât simt mai multă asemănare cu fotbaliștii heterofili din propria lor țară și rasă. Persoanele sensibile și timide din Scandinavia au mai multe sentimente de prietenie față de persoanele sensibile și timide din Africa, decât față de huliganii lăudăroși din propria lor țară. Artiștii din Congo îi pot înțelege adesea mai bine pe artiștii din Germania decât pe persoanele lipsite de simțul frumosului din propria lor țară.

Același lucru este valabil și pentru persoanele cu tot felul de trăsături aleatorii, fie că sunt boxeri, medium sau criminali.

Același tip de oameni pot fi oameni de aceeași vârstă și sex, oameni cu același dialect al aceleiași limbi, oameni cu aceleași convingeri politice sau religioase, oameni cu aceleași trăsături exterioare, oameni cu obiective

comune, oameni cu hobby-uri comune, oameni cu același tip de soartă, cum ar fi negrii discriminați pentru rasa lor în Rusia și în America, și oameni cu interese economice comune.

42. Cu toate acestea: Când soarta oamenilor se schimbă, adesea se schimbă și grupul din care fac parte.

Într-un dezastru provocat de inundații, atunci când oamenii sunt blocați pe acoperișul caselor lor pentru că pământul a fost inundat, nu contează cine vine să îi salveze. Dacă cineva de o credință la care oamenii se opuneau, de o rasă diferită, vine cu o barcă să te scoată de pe acoperiș, îi ești doar recunoscător acelei persoane și ajungi să te simți mai legat de salvatori, decât de tovarășii credincioși care ar fi putut să te salveze cu barca lor, dar nu au făcut-o.

43. Diferențele (inclusiv între oameni) sunt firești și necesare pentru viață.

Diferențele naturale sunt:

Diferențele dintre sexul feminin și cel masculin.

Diferențele de vârstă. Un bebeluș nu este un copil de 3 ani , nici de 6, 12 ani, nici un adult de 18, 40 sau 80 de ani.

Diferențe între indivizi în virtutea eredității lor:

Adică diferențe de corp, rasă, aspect, caracter, talent, inteligență și comportament.

Diferențe între grupuri sau rase ereditare.

Diferență de aptitudini pentru sport, matematică, muzică etc.

Diferență în ceea ce privește gustul pentru muzică, artă, îmbrăcăminte, arhitectură.

Diferență între grupuri culturale, religioase și ideologice.

Negarea diferențelor și nedorința de a ține cont de diferențe creează multe probleme.

Nu toată lumea poate merge sau alerga la fel de repede și de departe. A cere acest lucru oricum poate provoca daune fizice unora, cum ar fi probleme cardiace.

Diferențele sunt normale și ar trebui respectate.

Există multe culturi și perspective diferite în lume. Este important să respectăm diferențele și să lucrăm împreună pentru a atinge un obiectiv comun.

O politică care impune egalitatea pentru locuitorii unei țări merge astfel împotriva naturii. Ca urmare, nu poate fi impusă maselor decât prin forță, iar în practică degenerază întotdeauna în opresiunea grupului mare și în privilegiu pentru conducători, subminând astfel principiul egalității demnității. Dar, mai presus de toate, este degradarea individului atunci când nu se ține cont de caracteristicile sale speciale, de capacitățile și limitele sale.

Dacă liderii nu aplică drepturile omului, dacă nu sunt dispuși să accepte dreptul la existență al altor grupuri

etnice, națiuni, religii și culturi, este probabil ca la un moment dat să apară conflicte violente. Nicio națiune nu dorește să fie oprimată pentru o perioadă lungă de timp. În loc de opresiune, oamenii ar trebui să îmbrățișeze diversitatea. Culturile, ideile și perspectivele diferite ne îmbogățesc lumea. Într-o societate multiculturală, este imperativ ca toate grupurile etnice, grupurile politice și religiile să se accepte și să se respecte reciproc. În caz contrar, nu se poate construi o societate eficientă. În cel mai rău caz, apar conflicte care se pot transforma într-un „stat eșuat”.

Diferențele sunt necesare pentru supraviețuirea vieții pe Pământ.

Exemplu: Diferența dintre om și împădurire. Aceasta este o diferență complementară: Adică, diferențele se completează reciproc. Penisul bărbatului se potrivește în vaginul femeii. Împerecherea permite nașterea de copii, astfel încât viața continuă. Fără diferența dintre bărbat și femeie, acest lucru nu ar fi posibil.

Diferențele dintre rase sunt necesare pentru ca omenirea să se adapteze mai bine la condițiile naturale din diferite locuri de pe Pământ, de exemplu clima și mediul natural.

Diferențele dintre țări sunt necesare, de exemplu, pentru că o țară are minerale, iar alta are nevoie de aceste minerale.

44. Așadar, cea mai eficientă formă de stat este un stat cu un singur popor sau un stat multicultural în care

toate grupurile etnice, religioase sau de altă natură trăiesc împreună în mod armonios datorită unui obiectiv comun și, dacă este posibil, anumitor caracteristici sociale și culturale comune.

Dacă un grup vrea să le subjuge pe celelalte, apar probleme. Temporar, un dictator poate crea unitate, dar, de obicei, opresiunea nu poate fi menținută pentru mult timp. Acesta a fost cazul Libiei, unde Gaddafi a reușit să unească toate triburile, dar această unitate s-a destrămat după moartea sa. După ce dictatorul dispare, urmează resentimentele împotriva grupului dictatorului.

Așadar, întreaga populație trebuie să fie convinsă că trebuie să respecti toate grupurile și să colaborezi armonios dacă vrei să ai o societate eficientă, pașnică și prosperă.

45. Marxismul-leninismul (în special în forma sa rusă) provoacă opresiune și sărăcie severe. Acest lucru este evident din foametea din fosta Uniune Sovietică (Rusia prin statele sale dominate) în 1932-1933, China sub Mao Zedong 1958-1961, Etiopia sub Mengistu 1984, Venezuela sub Chavez în 2018, Zimbabwe sub Mugabe 2020.

Așa-numiții „comuniști” au ucis probabil până la 200 de milioane de oameni: mai mulți decât orice altă ideologie sau credință din toate timpurile.

Mai mult, condiția poporului rus sub Stalin și a celui chinez sub Mao Zedong, ca și a celui nord-coreean sub familia Kim,

ar putea fi comparată doar cu sclavia. Nu exista niciun fel de libertate, iar oamenii erau supravegheați în permanență și adesea pedepsiți în mod arbitrar pentru nimic. Toată lumea avea o rudă într-un lagăr de concentrare.

Cultura (tradițională) a unui popor era, de asemenea, în pericol din cauza marxismului. Numeroase monumente culturale, clădiri tradiționale frumoase, temple, biserici, mănăstiri și moschei au fost distruse de marxist-leniniști („comuniști”). Ele au fost înlocuite de colos urâți de beton.

46. Religia poate juca un rol pozitiv, dar și unul negativ.

Religia a avut o mare influență asupra normelor sociale, a legilor și a conflictelor.

Legile din aproape toate țările s-au bazat, din punct de vedere istoric, pe religie.

Ateismul nu a dus la o societate mai bună decât religia, în ciuda tuturor crimelor comise în numele religiei: crimele liderilor și partidelor atee au fost, de obicei, mult mai mari.

Religia poate aduce oamenii împreună, dându-le sentimentul de comunitate al unei familii sau al unui „trib”. Religia poate asigura că străinii sunt tratați bine și că se poate face dreptate celor oprimați și săraci.

Din nefericire, religia este, de asemenea, adesea folosită pentru contrariul.

Sclavia, colonialismul și opresiunea sunt adesea „justificate” prin apelul la religie. În bisericile belgiene, în timpul domniei lui Leopold al II-lea, marele ucigaș în masă din Congo, oamenii făceau colectă pentru Congo, unde apoi banii ajungeau la belgienii prezenți acolo sub pretextul convertirii lor. Rugăciunile erau deseori oferite și pentru alți asupritori și criminali, cum ar fi Hitler și Putin.

47. Atâta timp cât există diferențe mari între țări în ceea ce privește prosperitatea, securitatea și ordinea și libertatea, oamenii din țările sărace și lipsite de libertate vor încerca să fugă sau să emigreze în țările bogate sau libere.

Acest lucru poate duce la mari probleme în acele țări dacă sunt solicitanți de azil, cu antecedente penale sau care acționează ca spioni sau care sunt needucați și nu pot sau nu li se permite să muncească. Soluția nu constă doar în încercarea de a împiedica aceste persoane să dorească să emigreze prin măsuri coercitive, cum ar fi gardurile și returnările, ci și în a ajuta țările sărace să devină mai bogate, în a ajuta țările nesigure să devină sigure și în a-i ajuta pe locuitorii din țările libere să își facă țările libere.

48. Invențiile și tehnologia au, în cele din urmă, un impact mai mare asupra eticii și societății decât politica, religia, filosofia sau ideologia.

Aplicarea invențiilor în societate la cultură poate fi cu greu supraestimată.

Exemplu: tipărirea cărților, praful de pușcă, fotografia, computerele, internetul și social media.

Dezvoltarea tehnică și utilizarea tehnologiei joacă un rol important pentru bogăția, puterea și influența unei țări.

Colonialismul european și influența Americii au fost posibile numai datorită unei mai bune dezvoltări organizaționale și tehnice. Invenția și influența computerului au fost mai influente decât președintele care a stat la Casa Albă.

Invenția și adoptarea în masă a pilulei contraceptive a avut mai multă influență asupra moralității sexuale decât ceea ce au predicat preoții, pastorii sau imamii.

49. O țară mare sau puternică, mai ales dacă are arme de distrugere în masă, are întotdeauna capacitatea de a intimida țările mai slabe sau de a recurge la colonialism și imperialism. Exemple: Rusia care își amenință toți vecinii și le-a luat bucăți din ei; China care pare să amenințe India, Vietnam, Filipine, Coreea; Statele Unite care au ordonat numeroase lovituri de stat în America Centrală și de Sud, în trecut: Germania amenințându-și vecinii, Spania, Portugalia cucerind America de Sud, Franța și Marea Britanie fiind mai puternice din punct de vedere tehnic și militar decât țările africane, etc.

50. De altfel, o țară puternică nu trebuie să fie întotdeauna mare. Dacă armata este perfect organizată, iar organizarea și economia țării este, de asemenea, bună, o țară mică poate învinge o țară mare. Acest lucru este valabil mai ales dacă țara mare este divizată în interiorul ei. O țară mare este mai puternică decât o țară mai mică doar dacă au o societate similară sau una mai dezvoltată.

Exemplu: Arabia, care a cucerit Africa de Nord și Persia, Djenghis Khan, care a cucerit China, precum și colonizatorii Olanda, care a cucerit Indonezia, și Belgia, care a cucerit Congo.

Numai o națiune care are o conducere care are sprijinul poporului său și acea populație are multă coeziune socială și empatie și este dispusă să învețe poate progresa și învinge, chiar dacă o astfel de națiune este mai mică și mai slabă din punct de vedere militar decât marea națiune puternică. Acest lucru a fost demonstrat în Albania în 1944, în Vietnam în 1975 și în Afganistan în 2021.

51. Națiunile mai mici și mai slabe se pot apăra prin formarea unei coaliții cu alte națiuni. Acestea sunt deosebit de puternice dacă pot obține și o țară puternică de partea lor. Cum ar fi America în NATO.

52. Deși agresivitatea este de obicei legată de masculinitate, femeile nu sunt întotdeauna mai bune decât bărbații în politică. Soțiile averse de putere și de bogăție ale unor lideri care nu simt nimic pentru

poporul lor pot duce o țară în abis. Soția lui Ceaușescu din România a fost forța motrice din spatele risipei și opresiunii masive a soțului ei, iar ultima soție a lui Mao Zedong, Jiang Qing, și-a condus, de asemenea, soțul dornic de putere într-o direcție complet greșită, distrugând China și torturând oameni capabili până la moarte. Nu se știe în ce măsură prim-ministrul israelian Netanyahu este ghidat de soția sa, dar ea apare oriunde se află el.

53. Orice imperiu, dezbinat împotriva lui însuși, piere (aceste cuvinte vin deja de la Isus, Luca 11:17).

Exemplu: Fostul Imperiu Roman de Răsărit (Bizanț) din Africa de Nord a fost cucerit rapid de arabi, deoarece creștinii erau divizați între ei și luptau mai mult unii împotriva altora decât împotriva arabilor.

Colonizatorii din Africa și America au profitat și ei de acest lucru, punând grupurile etnice unele împotriva altora, urmând tactica vechilor romani: „dezbină și stăpânește” „Divide et impera”. Acum, Putin, prin intermediul lui Trump, încearcă să îi incite pe americani unii împotriva altora.

54. Este mai bine pentru o țară dacă reprezentarea politică, guvernul, sistemul judiciar și serviciul civil sunt separate și au puteri separate.

Opiniile oamenilor pot fi măsurate în sondaje prin intermediul internetului, prin referendumuri și prin alegeri

pentru parlament, din care se formează guvernul. De obicei, aceste alegeri au loc o dată la patru ani.

Dar un rezultat aleatoriu al alegerilor nu ar trebui să afecteze interesele de bază ale statului. Pentru că atunci țara se poate duce în jos din punct de vedere

economic sau social. De asemenea, un guvern nu ar trebui să se plieze fără discernământ pe grupuri de acțiune aleatoare incitate cu minciuni pentru a face imposibilă normalitatea.

Funcția publică, inclusiv armata, serviciile secrete și poliția ar trebui să adere la interesele generale de bază, pe termen lung. Dacă nu o fac și orice guvern ales accidental începe să decidă ce politică externă sau ce politică de securitate să urmeze, există șansa ca un astfel de guvern să facă țara dependentă de o putere imperialistă străină sau să o arunce în sărăcie și haos.

55. Atunci când o **țară** alunecă în haos, în urma unui genocid comis de un grup etnic sau religios **șovin** sau atunci când bandele iau puterea, sunt necesare **măsuri** dictatoriale temporare pentru a restabili ordinea.

Dacă nu sunt oprite crima organizată, bandele sau sefi de război, acestea vor ruina țara. Exemplu: Multe state din America Centrală și America de Sud. Grupurile criminale și fanaticii ideologici care folosesc violența pot fi opriți doar printr-o violență ținută controlată atât timp cât este necesar: până la convertirea sau dispariția lor, atâta timp cât nu

afectează civili nevinovați și atâta timp cât populația sprijină violența împotriva bandelor.

Alternativa: guvernarea infractorilor este și mai rea, pentru că infractorilor le pasă doar de propriile interese și nu de țară sau de populație.... Cu toate acestea, infractorii pot fi reformați și recidiva poate fi evitată. Închisorile nu îi fac pe infractori mai buni dacă grupurile închise, cum ar fi bandele sau jihadiștii, nu sunt dezmembrate, dacă deținuții nu beneficiază de psihoterapie și nu își regretă acțiunile și dacă nu primesc un ajutor adecvat pentru a se reintegra după eliberare: să primească adăpost, hrană și prieteni buni. Fără o consiliere adecvată, dacă foștii deținuți sunt puși pe străzi fără venit, casă și partener după eliberare, sunt șanse foarte mari ca aceștia să se bazeze doar pe vechii lor prieteni criminali pentru a supraviețui și să devină astfel recidiviști.

Haiti este exemplul viu al unei țări terorizate de bandele criminale.

În El Salvador, bandele păreau, de asemenea, să aibă putere și, deoarece nimeni nu îndrăznește să le contrazică, acestea păreau de neatins. Deși este o țară mică, cu o populație redusă, uneori mai mult de 50 de persoane erau ucise zilnic de membrii bandelor. Noul președinte ales, Nayib Bukele, a folosit măsuri stricte pentru a pune capăt puterii bandelor. Bukele a fost ales în 2019 și, de atunci, a adoptat o linie dură împotriva bandelor. El a întărit poliția și armata și a adoptat o lege care permite pedeapsa cu închisoarea pe viață pentru membrii bandelor.

Măsurile lui Bukele au dus la o reducere semnificativă a criminalității în El Salvador. Până în 2022, numărul crimelor din țară a scăzut cu 70 % față de 2019.

Bineînțeles, acest lucru nu este suficient. Foștilor membri ai bandelor trebuie să li se ofere perspectiva libertății, cu o monitorizare și consiliere adecvate, astfel încât să poată avea o nouă viață. Dar numai măsuri dictatoriale ar putea pune capăt dominației bandelor.

Un alt exemplu este Rwanda. Cele două popoare, hutu și tutsi, au trăit mult timp în discordie. În octombrie 1993, președintele Burundiului, Melchior Ndadaye , care fusese ales în iunie primul președinte hutu al țării, a fost asasinat de către ofițerii extremiști ai armatei tutsi. Asasinatul a dus la războiul civil din Burundi între hutu și tutsi din Burundi și la genocidul din Burundi , în care au murit între 50.000 și 100.000 de persoane în primul an de război. O armată compusă în principal din tutsi și hutu moderați, FPR, a reușit să înlăture guvernul și să pună capăt genocidului. Paul Kagame a devenit președinte al țării. Acesta a ordonat ca orice ură față de alte grupuri etnice să fie pedepsită și să nu se mai vorbească despre grupurile etnice. De atunci, lucrurile au fost liniștite în Rwanda. (Desigur, a intervenit și în Congo, dar aici vorbim despre ce a însemnat el pentru Rwanda).

56. Atunci când o **țară** subjugă un alt popor, această stare de lucruri poate continua timp de secole dacă poporul subjugat nu opune **rezistență**.

Indienii din America de Urgență, Centrală și de Sud sunt un exemplu în acest sens.

57. Faptul că o țară (sau un grup) este un agresor și o alta este o victimă nu înseamnă automat că țara victimă este întotdeauna mai bună pentru că este o victimă.

Victima ar trebui, desigur, să fie ajutată. Dar nu cu orice preț. Victima poate fi, la rândul ei, agresor împotriva unor țări sau grupuri și mai slabe. Exemplu: Uniunea Sovietică a amenințat Iugoslavia în 1945-1990, dar Iugoslavia a amenințat din nou Albania, iar în Albania minoritatea greacă a fost discriminată. Țările de Jos au ocupat Indonezia, dar Indonezia i-a discriminat pe papuași, iar papuașii din Indonezia, care împreună cu papuașii din Australia formează o singură rasă și un singur tip de grup de populație, i-au asuprit din nou pe locuitorii din insula Bougainville. Evreii au fost deseori victime ale persecuțiilor din partea creștinilor și musulmanilor și au fost în special victime ale naziștilor germani în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, care au încercat să îi ucidă pe toți evreii. Așa că au fondat Israelul în speranța de a obține un loc sigur pe pământ. Dar, deși evreii trăiau deja acolo, în mare parte locuiau arabi, numiți acolo palestinieni. Acest lucru a dus la conflicte, deoarece o mulțime de evrei din Europa au plecat să se stabilească în Palestina, în multe cazuri forțându-i pe palestinieni să cedeze. Anumiți evrei au încercat să facă pace cu palestinienii și au fost în favoarea unei Palestine independente, dar unii politicieni israelieni în special, precum Netanyahu, au fost mai interesați să îi alunge pe palestinieni, construind din ce în ce mai multe așezări evreiești pe teritoriul palestinian. Astfel încât se poate spune că evreii, care înainte erau victime, sunt acum

opresorii palestinienilor, în special acei palestinieni care vor să-i expulzeze pe evrei din Israel (Palestina), precum Hamas. Acest lucru este de înțeles, desigur, pentru că nimeni nu vrea să fie expulzat, nici evreii, nici arabii. La rândul său, Hamas, care uneori comite atacuri teroriste împotriva civililor, îi asuprește în Gaza pe palestinienii care îi critică.

Din nefericire, Hamas transformă această situație într-o luptă religioasă a musulmanilor împotriva evreilor, ceea ce nu este și nu face decât să înrăutățească situația pentru ambele părți. De fapt, este o luptă pentru pământ într-o zonă suprapopulată.

58. O țară, o zonă sau o cultură care a fost primitivă se poate transforma într-una dezvoltată.

În istoria omenirii, toate țările și toate culturile au fost primitive la origine.

În Europa, de la aproximativ 500 î.Hr. până în jurul anului 500 d.Hr., doar Imperiul Roman a fost considerat o civilizație dezvoltată. Toate celelalte erau primitive, cu excepția Greciei și a coloniilor grecești. După Imperiul Roman, se poate considera că Europa de Nord-Vest și de Est, în special, sunt primitive. Acolo au domnit vikingii, care trăiau din raidurile asupra restului Europei. Acest lucru a luat

sfârșit doar când s-au convertit la creștinism

în secolul

11e

. După aceea, scandinavii s-au dezvoltat atât de bine încât pot fi considerați un exemplu de către restul lumii. Danemarca, Norvegia și Suedia se numără acum printre cele mai bogate țări din lume, cu un sistem social exemplar (din păcate, subminat începând cu anul 2000 de imigrații islamici criminali). În plus, știința și tehnologia sunt bine dezvoltate. Cine nu cunoaște telefonul Nokia ? În plus, Norvegia este o țară care a redus recidiva infractorilor de 10 ori, făcând din închisoare o școală de învățare și consilierea adecvată a foștilor infractori după eliberare.

Speranța de viață în Scandinavia este mai mare decât în majoritatea celorlalte țări și, conform sondajelor, se spune că Danemarca este una dintre cele mai fericite țări din lume: Acest lucru se întâmplă în ciuda faptului că este situată în nord și, prin urmare, primește mai puțină lumină solară.

De asemenea, Norvegia preia conducerea în inițiativele internaționale de pace, cum ar fi cele dintre Israel și palestinieni.

Deci există speranță pentru zonele, unde multe culturi au fost până acum primitive. Așadar, primele forme de dezvoltare încep să se vadă și acolo.

Legea inhibării progresului se aplică și aici. Este mai ușor să introduci lucruri noi atunci când există puțin, decât să schimbi complet un sistem existent.

59. Stadiul feudalismului oferă o bază mult mai bună pentru dezvoltarea societății moderne decât primitivismul, deoarece săritura unei etape în dezvoltarea societății poate duce la probleme grave. A se vedea capitolul 5 și secțiunea 5.2.1 privind etapele dezvoltării umane. Nu puteți sări peste o etapă istorică de dezvoltare fără probleme. Un popor dintr-un stadiu primitiv care intră relativ brusc în societatea modernă își pierde busola, iar șansele unei societăți de consum frauduloase, pline de psihiatrie, dependență și criminalitate sunt atunci foarte mari. Un stat ex-colonial bazat pe o populație aculturată tinde să se transforme într-un stat corupt sau chiar într-un așa-numit „stat eșuat”.

Numai dacă un astfel de popor primește o nouă busolă poate continua să se dezvolte bine. Această busolă poate fi găsită într-o religie, cum ar fi creștinismul, islamismul, budismul, confucianismul sau umanismul.

60. Imigrația pe scară largă din țările islamice, din țările în care guvernează bandele criminale și a celor necalificați în căutare de avere, amenință securitatea și cultura în țările de sosire.

Este justificată neîncrederea față de anumiți imigranți din culturile islamice.

Marile imperii indiene ale incașilor și aztecilor s-au prăbușit din cauza încrederii totale în noii veniți: spaniolii. Dar, contrar ideii că noii veniți ar fi salvatorii, aceștia s-au dovedit a fi chiar cei care le-au distrus imperiul și cultura, exterminându-i pe mulți dintre ei.

Cu atât mai mult, atunci, cu cât acest lucru nu ar trebui să fie valabil față de imigranții din culturile islamice, despre care se știe deja că au purtat ani de războaie cu Europa în trecut, considerând islamul ca fiind absolut superior, iar credința nativilor (creștinismul, ateismul, secularismul) ca fiind ostilă. Mulți vin ca refugiați, dar nu sunt de fapt refugiați. De asemenea, mulți dintre acești imigranți aduc ei înșiși problemele din țările lor în țările de imigrație.

Aceste probleme sunt, de obicei, ura față de disidenți și criminalitatea.

Deși islamul are unele aspecte bune, este un pericol pentru toate culturile non-islamice, deoarece scopul final al islamului este de a distruge toate culturile, religiile și filosofii indigene autohtone și de a le înlocui cu cultura islamică (arabă). Acest lucru nu se aplică doar Europei, Americii sau creștinismului. Se aplică în egală măsură în Africa, unde jihadiștii semănând teroare printre disidenții din Sahel, Nigeria și chiar Mozambic. Și în Asia, unde jihadiștii sădesc teroarea în India, Thailanda, Indonezia și Filipine. Chiar și în Indonezia, uneori este deja periculos să critici islamul.

Pretutindeni, musulmanii vor căuta să domine, prin intermediul unui număr mare de copii, prin infiltrare, folosind poziții în guvernare conform unui plan de cucerire, așa cum a elaborat, de exemplu, Frăția Musulmană, sau prin amenințări, terorism și violență.

Datorită numărului mare de musulmani, datorită convingerilor lor dure, făcute și mai dure prin post, și datorită faptului că Frăția Musulmană are sprijinul aproape tuturor musulmanilor prin intermediul marilor organizații de manta, precum și al anumitor țări și al guvernelor acestora, Frăția Musulmană dispune atât de suficienți oameni competenți, cât și de sume nelimitate de bani și, prin urmare, este principala amenințare pentru țările non-islamice și pentru democrație pe termen lung.

Terorismul a fost o mare raritate în majoritatea țărilor neislamice, dar a devenit o parte a existenței de la sosirea multor musulmani. Printre atentatele islamiste bine cunoscute se numără: Statele Unite 2001, Madrid Spania 2004, Beslan Rusia 2004, Londra Anglia 2005, Copenhaga Danemarca 2014, Paris și Nisa Franța 2015, Bruxelles Belgia 2016, Berlin Germania 2016, Stockholm Suedia 2017, Turku Finlanda 2017, China 2017, Utrecht Olanda 2019 și așa mai departe.

Odată ce islamiștii câștigă puterea, adepții culturii sau religiei autohtone

sunt tolerați ca cetățeni de mână a doua, dhimmis, doar dacă acceptă dominația musulmanilor și doar dacă aparțin

iudaismului sau creștinismului. De exemplu, uneori, timp de secole, evreii au putut trăi mai în siguranță în Imperiul Otoman, decât în Europa creștină. Dar atei, politeiștii și alte credințe nu sunt tolerați. Aceasta nu înseamnă că nici evreii și creștinii sunt întotdeauna în siguranță. În perioadele de tensiune, ei sunt și ei în pericol, așa cum s-a întâmplat în Primul Război Mondial în Imperiul Otoman, unde mulți armeni, arameeni și greci au fost uciși în Turcia.

Este important să se împiedice ca membrii Frăției Musulmane sau ai grupărilor jihadiste să preia guvernarea în țările care nu sunt islamice, deci nu pot fi în toate pozițiile, dacă o țară dorește să își protejeze propria cultură.

În 2017, de exemplu, a fost dezvăluit faptul că musulmanul care a fost agent de securitate pentru Geert Wilders a transmis informații despre locul unde se afla acesta altor musulmani. Fratele său, care lucra tot în poliție, a transmis, de asemenea, informații despre plăcuțele de înmatriculare altor musulmani. Acum, oamenii ar trebui să știe că Geert Wilders este un deputat olandez care a criticat în mod deschis Coranul și islamul. El este în viață doar pentru că este asigurat 24 de ore pe zi și primește mii de amenințări cu moartea pe an de la musulmani din întreaga lume. Niciun musulman nu are un cuvânt bun de spus despre Geert Wilders, deoarece musulmanii nu permit nici cea mai mică critică la adresa Islamului sau a Coranului. Cu toate acestea, li se pare normal, ca imigranți într-o țară care nu este musulmană, să critice creștinismul sau ateismul și chiar să îl atace în anumite momente, cum ar fi după un atac terorist comis chiar de musulmani. Așadar, este culmea naivității din partea guvernului olandez să numească un musulman ca membru al echipei de securitate a lui Geert

Wilders, chiar dacă acest ofițer se pretinde atât de respectuos al legii.

Cu toate acestea, este de asemenea important să se păstreze pacea și buna armonie cu toți oamenii, inclusiv cu toți musulmanii – ca persoane – și să îi tratăm bine ca pe orice alți oameni.

La urma urmei, marea majoritate a musulmanilor nu sunt teroriști, deși cei care condamnă terorismul islamic le țin pumnii.

Este foarte important să NU ucidem oameni nevinovați ca răspuns la teroarea islamiștilor și să nu atacăm musulmani care nu au avut nimic de-a face cu atacul terorist: Este datoria tuturor oamenilor drepecți să protejeze toți oamenii nevinovați, inclusiv musulmanii, de violență.

De asemenea, este important să recunoaștem și elementele bune ale islamului, așa cum sunt descrise în secțiunea 5.3.2.7.4, deoarece aceste elemente bune sunt utile pentru toată lumea și ar face societatea mai bună.

În afară de musulmani, există și alți imigranți care cauzează probleme în țările în care merg. Imigranții din America de Sud și Centrală din țările în care bandele de traficanți de droguri sunt la conducere pot aduce, de asemenea, infracțiuni legate de droguri.

Imigranții necalificați din Africa care vin ilegal în Europa nu au oportunități de angajare și, prin urmare, sunt la mila cerșetoriei sau a criminalității pentru a-și asigura existența.

De altfel, creștinii nu s-au comportat mai bine decât musulmanii în trecut.

Deși, din 1980, atacurile teroriste în numele islamului „Allah Hu Akbar” au făcut lumea mult mai nesigură, creștinii nu s-au comportat mai bine în general în istorie. Doar în ultima vreme, începând cu anii 1960, creștinii au devenit mai toleranți. Opresiunea și exploatarea obișnuiau să se întâmple în multe țări creștine, iar sclavia nu a fost doar în țările musulmane, ci mai ales în coloniile țărilor europene creștine, în special în America Centrală de Nord și de Sud. Acolo, sclavii erau tratați în mod degradant.

Africanii au fost, de asemenea, oprimați, exploatați, maltratați și uneori uciși de europenii creștini. Biserica oficială nu s-a pronunțat sau s-a pronunțat foarte rar împotriva sclaviei și a colonialismului. Uneori, biserica a lucrat mână în mână cu colonizatorii și proprietarii de sclavi. Doar anumite secte sau grupuri protestante, cum ar fi quakerii, anumiți pastori și anumiți catolici iluminați s-au pronunțat împotriva sclaviei și a colonialismului.

De asemenea, biserica nu a protestat împotriva persecuției evreilor și a pogromurilor, sau a protestat mult prea puțin; acest lucru a fost valabil pentru Biserica Ortodoxă Răsăriteană, Biserica Catolică și multe biserici protestante.

Așadar, bisericile, prin mesajul lor, au mers adesea direct **CONTRA** ceea ce Isus însuși a proclamat.

Bisericile erau, de fapt, o extensie a statului.

Cu toate acestea, au existat întotdeauna credincioși care au luat apărarea celor oprimați. Iar de când a dispărut sclavia, apartheidul și colonialismul, practic nu mai există biserici care să apere acest lucru. Majoritatea bisericilor îi apără acum pe cei oprimați, cu excepția Rusiei, unde biserica nu este de fapt decât o extensie a statului, la fel cum acum, în aproape toate țările islamice, organizațiile islamice sunt aproape toate o extensie a statului, cu excepția câtorva organizații secrete precum El Qaida, SI și Frăția Musulmană.

61. Numai printr-o revoluție culturală, care a precedat o revoluție politică, s-au putut dezvolta democrația, știința, tehnologia și revoluția industrială.

Renașterea, Reforma și Revoluția Franceză au fost condiții prealabile pentru democrație și pentru revoluția industrială.

Noile idei au apărut parțial prin contactul cu China prin Marco Polo și prin Imperiul Mongol, aducând în Europa, prin Orientul Mijlociu, invenții chinezești precum hârtia, tipărirea cărților și busolele. Artiștii au început să se concentreze pe ceea ce se putea percepe, mai degrabă decât pe reprezentări fixe. Elita intelectuală a dezvoltat un stil de viață care a evitat religia, permițând științei să se dezvolte și, odată cu ea, anumite tradiții au fost „im Frage”. Aceasta a

fost sursa Reformei: apariția protestantismului, care a pus accentul pe cercetarea independentă și pe responsabilitatea personală.

Această revoluție culturală a fost inițiată de artiști precum Leonardo da Vinci, Giotto etc.

Revoluția franceză a fost, de asemenea, declanșată de o revoluție culturală. Scriitori precum Voltaire și Jean Jacques Rousseau au jucat un rol important în această revoluție, la fel ca și pictorii rococo Fragonard și Poussin, care au reprezentat „joie de vivre” , pofta de viață, pofta senzuală, mai degrabă decât crucifixe și suferința lui Iisus.

Enciclopediștii au încercat să adune toate cunoștințele lumii și să le pună la dispoziția tuturor.

Vechile idei de absolutism, aristocrație și puterea Bisericii au fost înlocuite de principii cuprinse sub sloganul Liberté, égalité, fraternité, sau libertate, egalitate.

Anumite grupuri au reușit să scape de puterea Bisericii organizându-se în secret, cum ar fi francmasonii. Atât marchizul de la Fayette, cât și Napoleon au fost francmasoni. Acest lucru a permis societății feudale să se transforme într-una industrială.

62. „Legea” inhibării avantajului.

În lume, există o dezvoltare inegală a țărilor în domeniul organizatoric, politic, științific și tehnic.

Adică, unele țări sau chiar regiuni întregi rămân în urma altora.

Asia, de exemplu, a fost în general considerată mai puțin dezvoltată decât Europa. Japonia

, de exemplu, a fost un stat feudal izolat până când o flotă americană a forțat deschiderea Japoniei

în 1853 și a încheiat un tratat pentru deschiderea Japoniei către comerț în 1854.

Împăratul japonez a înțeles că Japonia va rămâne slabă dacă nu va fi modernizată. Prin urmare, i-a trimis pe japonezi în Occident pentru a învăța știință și tehnologie. În câțiva ani, societatea japoneză s-a schimbat dramatic. Odată cu Restaurația Meiji din 1868, au început multe reforme. Sistemul feudal a fost abolit și au fost adoptate multe instituții occidentale, inclusiv un stil occidental de reglementare și guvernare. Împreună cu aceste și alte reforme economice, sociale și militare, Japonia s-a transformat într-o putere mondială.

Așa-numita „înapoiată” Japonia a reușit chiar să învingă Rusia în 1905, provocând un șoc în lume, deoarece pentru prima dată după sute de ani o putere non-europeană a învins o țară europeană.

China a cunoscut, de asemenea, o dezvoltare rapidă după moartea lui Mao Zedong, în special din partea lui Deng Hsiao Ping. China înapoiată, de pe urma căreia Țările de Jos și Marea Britanie au făcut bani prin comerțul cu opiu în secolul

19e , poate rivaliza acum cu marile puteri mondiale și este, în multe privințe, mai modernă decât anumite puteri europene.

Așadar, odată ce există unitate populară și o bună conducere, chiar și o țară subdezvoltată se poate moderniza rapid.

În Africa, în special, acest lucru este acum posibil.

Într-adevăr, țările înapoiate nu sunt împiedicate să adopte tehnologia modernă de infrastructură și tehnologia tradițională existentă.

63. Imigrația pe scară largă stă la baza multor conflicte.

Opoziția față de imigrația pe scară largă este firească pentru orice popor omogen.

Ea servește la păstrarea identității propriei culturi.

Dacă nu ar exista rezistență, cultura ar fi devorată de oameni de altă cultură, iar propria cultură ar dispărea.

Nu ar conta dacă acea cultură imigrantă ar fi mai bună decât propria cultură în cele mai importante și în cele mai multe privințe, dar acest lucru nu se întâmplă aproape niciodată, pentru că fiecare cultură a fiecărui popor are aspecte bune și rele.

Cultura nu se referă doar la dezvoltarea tehnică, ci mai ales la starea psihologică a fiecărui popor: esența unei culturi: cum se simt oamenii, modul în care interacționează unii cu alții, hainele, ceea ce oamenii consideră că este bun sau rău, în special în sfera sexuală, muzica, arhitectura, arta, religia etc.

Este o problemă mai ales atunci când cultura imigrantă este ostilă culturii autohtone și când cultura imigrantă are mai multe elemente rele decât cultura autohtonă și când scopul culturii imigrante este de a distruge cultura autohtonă, așa cum grupurile religioase sau ideologice doresc să convertească sau să subjuge populația în toate țările în care se stabilesc.

Problema devine urgentă atunci când nu există suficient spațiu pentru imigranți, când nu există suficient pământ atât pentru nativi, cât și pentru imigranți, astfel încât nativii și imigranții trebuie să concureze pentru pământ, muncă sau case.

Acesta este cazul suprapopulării.

În principiu, nu este o problemă dacă imigranților li s-ar oferi spațiu gol. Dar în zilele noastre, când populația lumii a crescut exponențial, acest lucru nu este aproape nicăieri.

Exemple de probleme și conflicte cauzate de imigrația pe scară largă sunt:

Imigrația pe scară largă a spaniolilor și portughezilor în America Centrală și de Sud, care a exterminat probabil 90% din indieni.

În mod similar, imigrația englezilor și a altor europeni în America de Nord a dus la dispariția diferitelor culturi indiene.

Imigrarea olandezilor și a englezilor în Africa de Sud, stă la baza conflictelor cu populația indigenă de acolo și încă nu este cu adevărat rezolvată.

Un exemplu elocvent al unui conflict între populația indigenă și imigrația pe scară largă este conflictul dintre evrei și palestinieni.

Acest conflict are mii de ani vechime și a apărut atunci când Avraam a emigrat în Canaan cu soțiile și copiii săi de la Oer Chaldeii.

Vechiul Testament constă în mare parte din descrierea conflictului dintre imigranți, descendenții lui Avraam, Isaac

și Iacov, și diversele popoare care trăiau în Canaan, pe care toți cei pe care astăzi i-am numi palestinieni, dar care în Biblie sunt uneori numiți filistenii.

Este adevărat că în Biblie și în Coran s-a spus că ar trebui să fim buni și cu străinii, deoarece evreii au fost și ei străini în Egipt, dar în practică acest lucru se referă doar la indivizi.

Chiar și războiul contemporan este Gaza este rezultatul imigrației pe scară largă, deși atât evreii, cât și palestinienii susțin că pământul le aparține.

Ferocitatea conflictului este exacerbată de supraaglomerarea atât a evreilor, cât și a palestinienilor. Cu toate acestea,

este curios faptul că musulmanii se poziționează în avans de partea palestinienilor, deoarece arabii care au răspândit islamul au fost ei înșiși imigranți pe scară largă în tot Orientul Mijlociu, unde au încercat să distrugă cultura originală (în special în Egipt) și, în plus, musulmanii din cea mai mare parte a Europei încearcă ei înșiși să fie imigranți.

Cum ar trebui rezolvată această problemă ?

După cum am menționat, problema este exacerbată de creșterea uriașă a populației. De exemplu, dacă ar fi de 100 de ori mai puțini oameni în Israel și Palestina, probabil că

întreaga problemă nu ar exista în zilele noastre.

De ce în zilele noastre, spre deosebire de trecut?

Pentru că tehnologia modernă a crescut producția într-o asemenea măsură încât foametea nu mai rezultă automat din creșterea populației.

Pentru că prin intermediul tehnologiei moderne, al comerțului și al mass-mediei, internet, televiziune, ziare și telefoane mobile, toate culturile indigene se schimbă.

Iar această schimbare se îndreaptă spre internaționalizare și globalizare.

Această tendință nu poate fi oprită în acest moment.

Prin urmare, acum devine important pentru fiecare cultură etnică, indigenă și omogenă să se întrebe: Ce dorim să păstrăm din cultura noastră? Care este identitatea noastră? Care sunt elementele bune și care sunt elementele rele ale culturii noastre? În acest scop, fiecare cultură indigenă trebuie să facă o analiză. Pentru că dacă cultura trebuie să se schimbe, atunci ar fi bine ca elementele rele să dispară. Dar multe culturi nu vor să recunoască faptul că au și ele elemente rele.

Acest lucru este regretabil, pentru că este cert că toate culturile se schimbă.

64. Păstrarea elementelor bune ale propriei culturi autohtone este esențială pentru orice popor.

Prin colonialism, în special al Africii și, mai devreme, al Americii de Nord, Centrale și de Sud și al Australiei și, parțial, al anumitor țări asiatice, multe popoare și-au pierdut propria cultură. Apoi au adoptat o parte din cultura europeană: și anume, acea parte pe care coloniștii le-au arătat-o. Aceasta nu este adevărata cultură europeană, pentru că ea a apărut în Europa după multă luptă, efort și muncă grea și prin Renaștere. Conflictul dintre Renaștere și Revoluția Franceză, pe de o parte, și vechiul feudalism, pe de altă parte, coloniile nu l-au experimentat, așa că ele cred că adoptarea aparențelor exterioare și adoptarea comportamentului criminal al coloniștilor este cauza bogăției lor.

Pierderea propriei culturi îi poate face pe locuitorii multor colonii să fie fără cârmă, lăsându-i cu tulburări psihiatrice și la mila comportamentelor antisociale, a criminalității, a drogurilor etc. Acest lucru este valabil mai ales pentru popoarele primitive, cum ar fi multe popoare indiene și multe popoare africane, și nu pentru popoarele feudale, motiv pentru care joacă mult mai puțin în Asia.

Fiecare cultură are părți bune și părți rele.

Așa-numita cultură primitivă are, de asemenea, o mulțime de părți bune, cum ar fi traiul în armonie cu natura, rezolvarea lucrurilor de unii singuri în loc să apeleze la un expert, propriul stil de viață, care este mult mai sănătos

decât stilul de viață occidental modern și răsfățat, în ceea ce privește alimentația și exercițiile fizice, sexualitatea naturală, sentimentul de comunitate al tribului, cunoașterea proprietăților medicinale ale plantelor, propria artă, arhitectură, muzică și dans și propria spiritualitate.

Părțile negative sunt vulnerabilitatea datorată lipsei de cunoștințe, hărțuirea, discriminarea, clitoridectomia, sclavia și uneori războiul este cu alte triburi etc.

Este esențial să se păstreze calitățile bune ale oricărei culturi, deoarece acestea oferă sprijin spiritual și reprezintă busola pentru membrii săi.

În schimb, trăsăturile rele pot dispărea.

Într-adevăr, orice cultură se confruntă cu modernizarea: aceasta, cu excepția unui număr foarte mic de triburi izolate, nu poate fi oprită: Așadar, fiecare cultură trebuie să se schimbe. Atunci este important să știm care sunt caracteristicile bune și care sunt cele rele. În vremurile actuale, putem formula acest lucru în felul următor: Caracteristicile bune asigură o viață lungă, o sănătate bună, atât fizică, cât și mentală, pentru o societate în care membrii se simt fericiți și în armonie unii cu alții, în care individualitatea fiecăruia este recunoscută, precum și faptul că fiecare se simte parte a comunității. Și care este în armonie cu alte popoare și triburi și în armonie cu natura și care și-a păstrat spiritualitatea.

65. Cultura poate fi schimbată prin următoarele cauze:

1. Din cauza legăturilor economice globale.

Țările diferă prin ceea ce produc.

Anumite mărfuri nu sunt disponibile în mod egal peste tot. Unele țări au petrol, altele au bauxită, altele au cacao, altele au grâu sau orez, și așa mai departe. Aceste produse de bază pot fi de mare interes pentru alte țări, motiv pentru care există comerț. În plus, unele țări fabrică produse pe care alte țări nu le pot fabrica. În unele țări, forța de muncă și produsele sunt mai ieftine decât în altele. Atunci, producția se îndreaptă către țările în care se găsește forța de muncă mai ieftină, ceea ce aduce, de asemenea, schimbări în acele țări.

Totuși, acest lucru este diminuat de mecanizare și robotizare. Odată

cu noile produse de pe piață și schimbarea tehnologiei ca urmare a acestora, societatea și cultura se

schimbă.

2. Prin violență, prin faptul că este ocupată de armata unui popor străin

Exemplu: Arabii și-au impus cultura tuturor popoarelor care au devenit islamice. Biserica Catolică a impus cultura romană tuturor țărilor catolice, Portughezii, spaniolii, olandezii,

englezii, francezii, rușii, chinezii și alții și-au impus cultura popoarelor din coloniile lor.

De aceea, în America Latină, oamenii vorbesc spaniola și portugheza.

3. Imigrația pe scară largă.

Este firesc ca orice popor omogen să se opună imigrației pe scară largă. Ei fac acest lucru pentru a păstra identitatea propriului popor și a culturii lor.

4. Prin invenții și introducerea tehnologiei .

Invenția pilulei contraceptive a făcut ca atitudinea față de sexualitate să fie mult mai tolerantă. Biserica care s-a opus a pierdut, contribuind la secularizare și laicizare.

Mecanizarea a făcut ca munca grea să devină inutilă, oferindu-le oamenilor moderni o viață mai ușoară. Producția abundentă a creat o generație răsfățată.

5. Prin intermediul mediilor sociale și al comunicării:

Schimbarea obișnuia să se întâmple prin misionari și misionari.

Astăzi, prin televiziune, filme, videoclipuri pe internet, prin cărți, articole etc.

6. Prin cunoaștere

Popularizarea științei a avut un mare impact asupra gândirii.

Ea a lărgit viziunea publicului larg, făcând ca adevărurile de neatins să fie dintr-o dată mai puțin de neatins.

Ziarele, televiziunea și radioul au contribuit semnificativ la acest lucru.

În secolul

21e , acest proces a fost accelerat de internet, youtube și wikipedia. Dar, în ultimii ani, mai ales prin inteligența artificială, cum ar fi Chatgpt și Google Bard.

7. Prin modă și așa-numitul „hype” făcut posibil de televiziune, film, radio. Hype-urile se referă la stilul de viață. Ele nu sunt inițial declarații politice, dar pot deveni astfel. Hype-urile majore erau Wandervögel, cercetașii sau scoutingul, iar în anii 1950 fumatul de țigări și consumul de bere, precum și muzica de jazz, iar în anii '60 ascensiunea muzicii pop, inclusiv a celor de la Beatles. Nu era vorba doar de muzică, ci de întregul stil de viață: libertate, bucurie, putere-floră, îți alegeai singur hainele, propria înfățișare, spre

deosebire de perioada de dinainte de anii '60, când era obligatoriu ca bărbații să poarte pantaloni gri sau maro sau negri, cu sacou și cravată. Tu decizi dacă să porți sau nu barbă și chiar cât de lung îți este părul și ce culoare are. Acest lucru nu era tolerat în anii '50 și înainte, iar o ierarhie rigidă prevala.

Se poate spune că anii 1960 au adus democratizarea și o schimbare substanțială a culturii.

Datorită televiziunii, astfel de mode sau de modă s-au răspândit foarte repede

66. Există hype-uri bune și rele.

Un hype bun promovează sănătatea, atât fizică, cât și mentală și favorizează armonia între oameni. Un hype rău face contrariul.

Înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, cercetașii au fost un hype bun, la fel ca și mișcările precum Wandervögel și mișcarea naturistă sau FKK: Freie Körper Kultur.

Anumite mișcări religioase, cum ar fi teozofii și antroposofiștii, au contribuit, de asemenea, la un climat pozitiv.

După cel de-al Doilea Război Mondial, un bun hype a fost eliminarea compartimentății: faptul că protestanții,

catolicii, seculari și atei erau opuși unii altora, mai mult muzica pop a anilor 1960, mișcarea antifumat, democratizarea societății, revoluția sexuală datorată parțial contracepției, ceea ce a însemnat că oamenii au început să aprecieze sexul ca fiind ceva plăcut și fără a fi nevoie să aibă copii, ceea ce a ridicat tabuurile privind masturbarea, pornografia și homofilia, opoziția față de militarism colonialismului și șovinismului, contactul cu culturile non-occidentale pe bază de egalitate și cu intenția de a învăța ceva de la ele, rezistența la munca fără sens, descoperirea naturii și a mediului înconjurător, o mai mare libertate de a-și organiza propria viață și de a se îmbrăca așa cum crede fiecare, emanciparea femeilor.

Dar, în anii 1970 și 1980, unele dintre lucrurile bune ale anilor 1960 s-au transformat în lucruri rele. Avansarea democratizării a dus la dispariția unei bune educații și la întâlniri inutile și nesfârșite fără decizii, eliberarea de ideologiile opresive prin iarbă a degenerat în consumul de droguri, chiar și de droguri dure, muzica pop a devenit agresivă prin techno, hard core și a degenerat în thumping mecanic, hip hopul a luat locul cântecului, în care criminalitatea și agresivitatea au domnit suprem, emanciparea femeilor a devenit feminism, iar feminismul a devenit ură față de bărbați, creând și noi hype-uri pentru a-i prinde pe bărbați, cum ar fi mai întâi hype-ul hărțuirii sexuale, care apoi s-a transformat în hărțuire sexuală.

Feministele au cerut ca femeile să meargă la muncă în loc să aibă grijă de copii, compromițând maternitatea și neglijând copiii. Emanciparea omofiliei a căpătat un caracter tot mai exclusivist, dorind să caute puterea în detrimentul heterofiliei. Imigrația a adus mulți musulmani în Țările de

Jos. Inițial, aceștia au fost extrem de prietenoși și nu era nimic în neregulă cu ei, deși uneori erau discriminați.

Dar generația 2e de marocani, în special, a început să vadă societatea occidentală ca fiind ostilă și să se comporte în acest fel: criminalitatea a crescut enorm, iar societățile islamice clandestine au început să comită atacuri sau să își întoarcă copiii împotriva guvernului.

Deși este adevărat că fumatul nu mai era văzut ca un lucru bun, pe de altă parte, drogurile și criminalitatea asociată acestora sunt acum ceva obișnuit.

Muzica pop nu se mai face acustic, ci cu difuzoare uriașe, tineretul este asurzit la aceste concerte pop.

Agitația împotriva ierarhiei, a militarismului și a șovinismului a mers prea departe, determinându-i pe oameni să considere poliția și armata inutile sau să adopte ei înșiși o atitudine ostilă față de ele, ceea ce, desigur, a făcut jocul dușmanilor culturii autohtone, al jihadiștilor și al Rusiei.

Privitul pe întuneric la telefonul mobil a înlocuit exercițiile fizice normale și, ca urmare, tineretul nu primește suficientă lumină solară, adică vitamina D, și devine depresiv, generația răsfățată nu mai poate face față unor mici neajunsuri, ceea ce generația de dinainte și de după război încă mai putea face. Din

fericire, există și o contra-notă: se pare că există un interes mai mare pentru ukumenism și spiritualitate în toate religiile, conștientizarea problemelor de mediu a crescut considerabil, există un interes mai mare pentru un stil de viață sănătos, care este de asemenea un hype pe o anumită nișă, oamenii tânjesc din nou după o organizare eficientă în loc de întâlniri nesfârșite fără rost, pe care, apropo, nimeni nu are chef să le facă pentru că ar fi „democratic”, iar de la agresiunea lui Putin, a crescut totuși și conștientizarea faptului că armata și serviciile secrete pot juca un rol pozitiv.

67. Trecerea de la fiecare cultură indigenă la o singură cultură mondială, în care să fie păstrată identitatea tuturor culturilor indigene, este necesară în acest moment pentru a asigura un viitor bun pentru fiecare popor și pentru populația mondială și pentru întreaga lume.

Ne îndreptăm spre o cultură mondială în care fiecare popor se simte parte a unui singur popor, care popor cuprinde apoi întreaga umanitate a lumii.

Acest lucru este necesar și pentru a rezolva problemele lumii.

Internetul este cel mai bun exemplu în acest sens.

Atât muzica clasică, cât și muzica pop se ascultă în aproape toate țările, dar elementul nou este că muzica mondială: muzica tuturor popoarelor nu mai este exclusivă pentru

poporul de unde provine, ci poate fi ascultată de oricine îi place. La fel și cu dansul. Grupurile internaționale de dans popular existau de ceva timp, dar odată cu internetul, calculatorul și telefonul mobil, acesta are o răspândire internațională mult mai largă.

Limba internațională este engleza.

Nu contează cum a apărut o limbă: în acest caz, prin colonialism.

Scopul oricărei limbi este acela de a comunica, iar pentru aceasta trebuie pur și simplu să folosești limba vorbită sau înțeleasă de majoritatea popoarelor, iar aceasta este engleza.

Acest lucru se datorează în parte faptului că America este marele precursor al tehnologiei, țara în care au fost inventate radioul, televiziunea, computerele, internetul, rețelele sociale și inteligența artificială.

Organizația Națiunilor Unite își are, de asemenea, originile în Statele Unite și, odată cu ea, răspândirea ideilor despre toleranță, cooperare între religii, țări și culturi.

Se poate spune că America este marele pionier al globalismului: unificarea lumii. Dar noua cultură mondială nu ar trebui să depindă de Statele Unite. Noua cultură mondială ar trebui să apară organic din dezvoltarea tuturor culturilor indigene. Cel

mai bine ar fi ca toate elementele bune ale tuturor culturilor să fie încorporate în cultura mondială, astfel încât fiecare individ să poată alege cea îmbrăcăminte, cea artă, acel mod de viață care i se potrivește cel mai bine.

Astăzi, omenirea poate face față problemelor enorme ale încălzirii globale, poluării mediului, criminalității internaționale, violenței etnice și războiului între națiuni doar dacă se unește și pornește de la principiile Națiunilor Unite, oricât de mult ar fi eșuat Organizația Națiunilor Unite în practică: aceste principii sunt baza unei lumi și a unei culturi mondiale și trebuie să fie realizate prin noi aplicații practice autentice.

Este necesar ca fiecare rasă, fiecare popor, fiecare cultură, fiecare credință să accepte dreptul la existență al celorlalți și să coopereze cu toate celelalte rase, popoare, culturi și credințe, nu numai pentru a evita o mare mizerie în lume, ci și pentru a crea o societate plăcută în care toată lumea să fie fericită.

Pentru că de noi depinde cum va arăta lumea în viitor:

dacă vom continua să purtăm războaie și conflicte, să ne urâm unii pe alții și dacă vom continua să nu ținem cont de bunăstarea celorlalți, nu numai că vom rămâne blocați în trecut, nu vom crea o lume neplăcută, în care nimeni nu este în siguranță și care este incapabilă să oprească dezastrele.

Dacă, în schimb, pornim de la iubirea față de toți oamenii, animalele, plantele etc., atunci putem crea o lume frumoasă, în care este plăcut să te afli.

68. Obținerea unei poziții de monopol duce, de obicei, la abuzuri.

Evoluția companiilor face ca majoritatea companiilor mici să înceteze să mai existe, să fie preluate sau să se transforme ele însele în monopoluri internaționale.

Companiile mici fie continuă să existe dacă au o nișă proprie și o bază de clienți obișnuiți, fie, deoarece au resurse financiare limitate, este probabil ca marile companii să le preia. În cele din urmă, aceste companii mari pot crește sau pot fi preluate de companii internaționale și mai mari, eliminându-și toți concurenții. Acest lucru poate fi observat în industria alimentară. Înainte de anii 1960, aveai o fabrică de lactate, un producător de legume și un brutar separat. De asemenea, un croitor separat, un cizmar separat, etc. Aceste meserii au fost preluate acum în mare parte de supermarketuri.

În cazul în care o companie devine monopol, aceasta poate crește prețurile la produse fără limită dacă produsele respective sunt importante pentru populație și vor fi cumpărate oricum.

Un exemplu este marea industrie farmaceutică internațională, numită și „Big Pharma”. Aceasta își vinde medicamentele la un preț de obicei de 100 de ori mai mare

decât prețul de cost. Deoarece are adesea mai mulți bani decât guvernul multor țări, poate cumpăra companii mici. Imediat după aceea, prețul explodează până la de 100 de ori mai mare decât cel al companiei mici. Cel mai recent medicament al Novartis pentru boala musculară SMA costă 1,9 milioane de euro pe tratament. Este un preț absurd de mare și nu există nicio perspectivă asupra costului real, a eficienței reale și a marjei reale de profit”.

Într-adevăr, dacă societățile de asigurări de sănătate sau Ministerul Sănătății consideră că este necesar împotriva anumitor boli, medicamentul va fi cumpărat oricum. Costul este recuperat de la contribuabil, care este, de asemenea, principalul motiv pentru care costurile asistenței medicale au explodat în ultimii 30 de ani.

În plus, multe dintre aceste medicamente nici măcar nu sunt bune pentru sănătate. De exemplu, sunt manipulate articole științifice al căror autor primește compensații generoase de la Big Pharma. Astfel, o mare parte din populația americană și occidentală este „medicalizată”, adică sunt atașate etichete la tot felul de simptome, care înainte erau considerate normale, lăsând să se creadă că o anomalie este una care necesită pastile. Un exemplu este reprezentat de psihofarmaceutice: pastile împotriva ADHD, schizofreniei etc. Pastilele împotriva schizofreniei nu ajută, ci doar suprimă anumite simptome și doar pentru o anumită perioadă de timp. Anumite alte pastile sunt de-a dreptul dăunătoare. Multe produse psihofarmaceutice provoacă diabet și impotență.

Talidomida, mai bine cunoscută sub numele de Softenone, a fost introdusă în anii 1950 ca un remediu eficient pentru grețurile matinale la femeile însărcinate. Cu toate acestea, a dus la malformații congenitale grave și a făcut ca aproximativ 10.000 de copii să se nască cu membre grav deformate sau scurtate.

69. Cea mai bună modalitate de a preveni abuzurile unui monopol internațional este ca acesta să fie deținut de o comisie specială a Organizației Națiunilor Unite cu scopul de a servi populația mondială.

70. Comuniștii au încercat să naționalizeze marile companii, deoarece gândirea lor se termină cu motorul cu aburi și cu naționalismul.

Desigur, naționalizarea unei companii internaționale nu funcționează: dacă amenință într-o țară, compania se mută în alta. Iar

atunci când proprietățile unei astfel de companii au fost naționalizate, oricum nu a avut un efect pozitiv asupra economiei, deoarece aceste companii uriașe și-au retras specialiștii internaționali, ceea ce a făcut imposibilă funcționarea corectă, iar producția și veniturile au scăzut. Acesta a fost cazul în Guyana în anii 1970 și 1980.

Așadar, naționalizarea a fost prematură, deoarece fără experți internaționali, o companie mare nu poate funcționa. Arabii nu au făcut această greșală; fiind comercianți înnăscuți, au reușit să profite la maximum de companiile

petroliere, făcând ca Emiratele și Arabia Saudită să fie bogate astăzi. Aparent, Guyana a învățat din greșelile sale și acum a obținut și ea contracte profitabile cu companiile petroliere, ceea ce o face una dintre economiile cu cea mai rapidă creștere din lume.

Din nefericire, acest lucru nu este valabil pentru toate sectoarele, în special pentru că, deși companiile petroliere sunt mari concerne internaționale, acestea nu dețin încă un monopol global. Anumite alte companii, cum ar fi companiile farmaceutice internaționale, așa-numitele Big Pharma, au monopol. Acestea exploatează guvernele și exploatează contribuabilii și consumatorii la o scară considerată imposibilă până în anii 1970. Așadar, preluarea monopolurilor, forțate sau nu, inclusiv a experților, trebuie să fie o sarcină pentru viitorii politicieni. Este singura modalitate de a face costurile asistenței medicale din nou accesibile pentru publicul larg.

Acest lucru poate fi realizat de o comisie a Națiunilor Unite pentru întreaga lume și pus în practică în funcție de fiecare regiune a lumii, de exemplu pentru Africa sau Europa. O astfel de comisie ar trebui apoi să fie supravegheată de auditori numiți de parlamentele tuturor țărilor, de lucrători și de consumatori.

70. Brevetul și drepturile de autor pe termen lung inhibă progresul.

Fiecare inventator și fiecare artist și muzician ar trebui să fie recompensat. Brevetul și drepturile de autor ar trebui să fie acordate automat pentru cel mult un an.

În acel an, se va arăta dacă există o nevoie pentru invenția sau produsul creativ.

Dar chiar dacă nu există o nevoie, dar reprezintă baza pentru dezvoltarea ulterioară, ar trebui recompensat generos, în funcție de impactul social și de mediu. Cu toate acestea, dacă nu este abolită ulterior, promovează dezvoltarea unui grup sau a unei țări și nu a alteia, care nu și-o poate permite.

Orice invenție sau descoperire care poate opri încălzirea globală, poate îmbunătăți mediul înconjurător și sănătatea și bunăstarea oamenilor, animalelor și plantelor este de interes pentru întreaga lume și nu ar trebui să se limiteze la cel care a avut prima idee.

71. Punerea la dispoziție a cunoștințelor în mod gratuit poate încuraja dezvoltarea zonelor înapoiate și poate îmbunătăți viața și libertatea. Într-adevăr, opresiunea beneficiază de pe urma lipsei de cunoștințe. Acesta este motivul pentru care sclavilor li s-a interzis să învețe să citească și să scrie. Acesta este motivul pentru care autocrații precum Rusia și China au cenzurat texte care ar putea ajuta la dezvoltarea populației.

Accesul deschis este un bun exemplu de articole științifice puse la dispoziția tuturor în mod gratuit, la fel ca și

Wikipedia pentru profani și site-urile pentru aplicații de inteligență artificială, cum ar fi Chatgpt.

Dar nu toate cunoștințele. Nu cunoștințele care, în mâinile unor politicieni sau oameni de afaceri lipsiți de scrupule, pot dăuna mediului sau vieții pe pământ, cum ar fi cunoștințele despre armele de distrugere în masă.

Cu ajutorul internetului și al programelor educaționale gratuite de la cele mai bune școli și universități din lume, toate țările în curs de dezvoltare pot beneficia.

Exemplele includ: Coursera de la Universitatea Stanford, Data Science de la Universitatea John Hopkins, edX, Udacity și Academia Kahn.

72. Uneori, cenzura este necesară pentru a preveni dezinformarea și contradicțiile inutile.

Populațiile mai puțin educate sunt sensibile la minciuni și falsuri și pot fi incitate cu ușurință să comită atrocități. Acest lucru a fost dovedit în cazul crimelor în masă comise pe baza falsurilor și a incitării împotriva unui anumit grup de populație sau împotriva unei anumite persoane sau cu amenințări și invective la publicare. Cum ar fi pogromurile, uciderea alevilor din Turcia, uciderea armenilor etc. Pentru a menține o societate pașnică și armonioasă, este mai bine să existe cenzură pentru aceste cazuri.

73. Fericirea este importantă atât pentru un individ, cât și pentru un grup și o națiune.

Fericirea și satisfacția față de viața pe care o duce cineva este importantă nu numai pentru individ, ci și pentru orice grup și, de asemenea, pentru societate în ansamblu.

Un popor mulțumit preferă să nu aibă parte de războaie sau violență și, de asemenea, este mai puțin predispus la manipularea de către conducătorii criminali.

Un popor nemulțumit vrea să schimbe lucrurile și, dacă este foarte nemulțumit, nu se ferește să recurgă la violență în acest proces. În acest sens, nu are nicio importanță dacă această nemulțumire este justificată sau nu, așa cum a arătat asaltul Capitoliului din America de către susținătorii lui Trump. Oamenii nefericiți fac lucruri care sporesc nefericirea. Oamenii fericiți fac lucruri care sporesc fericirea.

74. Situațiile nu se repetă niciodată în același mod.

Adagiul: „Istoria se repetă” nu este adevărat în multe cazuri.

Este posibil ca situația să se fi schimbat atât de mult încât este imposibil ca istoria să se repete.

Acest lucru se datorează, de exemplu, dezvoltării tehnologiei:

Introducerea electricității este atât de masivă în lume, încât o întoarcere la lumina lumânărilor este imposibilă. Lumânarea cu lumânări va fi folosită pentru a face atmosferă, dar nu va înlocui niciodată iluminatul electric în lume.

Nici Holocaustul, exterminarea planificată de naziști, în mod industrial, a evreilor, nu se va repeta vreodată. Asta nu înseamnă că genocidul nu mai poate avea loc, pentru că încă mai poate avea loc în anumite circumstanțe. Dar exterminarea evreilor de către naziștii germani nu va mai avea loc niciodată.

Nici colonialismul vest-european din Africa nu se va repeta vreodată. Popoarele africane au devenit din ce în ce mai alerte. Ceea ce este posibil, însă, este ca rușii și chinezii să exercite și să exercite o nouă formă de colonialism economic și politic în Africa. Dar Belgia nu va recâștiga niciodată puterea în Congo Kinshasa, așa cum nici Olanda nu va recâștiga vreodată puterea în Indonezia.

De fapt, nicio situație nu este complet identică, prin urmare nicio situație nu se va repeta complet în același mod.

Lumea este în schimbare. Mediul înconjurător a fost în mare parte ruinat de oameni. Speciile de animale au fost exterminate de oameni. Ele nu se vor mai întoarce așa, pur și simplu. Impactul unor substanțe chimice din mediul înconjurător, poate continua timp de sute de ani. Zonele contaminate radioactiv pot rămâne radioactive timp de mii

de ani. Microplasticele din corpul animalelor și al oamenilor, nu dispar nici ele peste noapte.

Nici impactul omului asupra pământului nu poate fi inversat. Nu ne putem întoarce niciodată la societatea pastorală rustică, decât dacă se întâmplă ceva foarte improbabil: dar chiar și atunci, acea societate pastorală nu va fi aceeași, ca cea din Grecia antică.

Nici orașele care au luat locul naturii nu vor dispărea, cu excepția cazului în care se vor întâmpla lucruri foarte improbabile, și chiar și atunci lumea va arăta diferit față de cum arăta înainte. Presupunem doar că totul se schimbă și nimic nu rămâne la fel.

75. Discriminarea se bazează pe putere, este greșită și în cele din urmă se răzbună.

Cauza discriminării constă în poziția mai puternică a unui grup în raport cu grupul discriminat.

Acest lucru se datora dezvoltării tehnice inegale a națiunilor, ceea ce însemna că popoarele europene aveau mai multe șanse de a avea arme de foc, busole și alte lucruri, ceea ce le permitea să înrobească și să colonizeze alte popoare și rase.

În cele din urmă, discriminarea este o chestiune de putere.

În esență, discriminarea nu are nimic de-a face cu rasa, religia sau cultura.

Doar atunci când opresorul puternic și opresorul neputincios diferă în ceea ce privește rasa, religia sau cultura, oamenii cred că este din această cauză. De

exemplu, în măsura în care un bărbat de

culoare

este discriminat, nu este din

cauza faptului că este negru. Este pentru că nu este șeful. Este pentru că negrii au fost răpiți cu forța de către sclavi sau pentru că, în consecință, el este descendent de sclavi. Cu toate acestea, nu are nimic de-a face cu rasa. Sclavii romanilor erau adesea germani, sclavii sultanilor din Turcia erau albi din Ucraina, Rusia și Balcani, sclavii sultanilor din Africa de Nord erau albi capturați din toată Europa.

Cine este cel mai puternic: Dacă cel care abuzează de poziția sa îl asuprește pe cel mai slab.

Într-o clasă de elevi, cei mai timizi sau cei mai slabi sunt cei care sunt hărțuiți. Dar dacă acea fetiță mai slabă se dezvoltă, învață să lupte și își doboară agresorii în curtea școlii, hărțuirea se termină definitiv imediat ce câștigă lupta.

Cei mai puternici ar trebui să își amintească faptul că tratarea mai puțin bună a unei persoane pentru că este de altă rasă, cultură, sex, naționalitate sau religie este în mod evident greșită, deoarece toți oamenii ar trebui să fie tratați în mod egal. Cel mai slab de astăzi poate învăța să devină cel mai puternic de mâine. Dacă a devenit unul, însă, trebuie să se gândească bine la trecutul său și să aibă grijă să nu devină el însuși un opresor, ci să trateze pe toată lumea în mod egal.

Egalitatea, însă, este diferită de egalitate sau de același lucru.

Toată lumea este diferită și, în principiu, ar trebui să aibă aceleași drepturi. În caz contrar, mai devreme sau mai târziu, nota de plată va fi prezentată celui care discriminează. Acest lucru se poate observa în Africa și în Statele Unite, unde părți din populația de culoare sunt încă discriminate și, prin urmare, se întorc împotriva celor care îi discriminează.

Acest lucru este deosebit de evident în Rwanda și în Africa de Sud. De asemenea, începe să se vadă și în India.

76. Nu doar declinul, ci și progresul este posibil.

Declinul unei puteri bogate și mari este posibil.

Decesul celui mai puternic stat din lume este posibil.

Imperiul Roman a fost cucerit de triburile gotice primitive, iar apoi nord-vestul Europei a fost devastat de vikingi timp de peste 300 de ani. Imperiul Roman nu și-a mai revenit niciodată.

Nici imperiul elenistic al lui Alexandru cel Mare nu s-a refăcut niciodată.

Deși uneori există un declin din cauza unui regim eronat care a ajuns la putere sau a unui război impus de o putere agresivă, lumea poate, de asemenea, să meargă înainte.

După cel de-al Doilea Război Mondial, întreaga Germanie era în ruine, aproape toate orașele fuseseră bombardate de tot și nu mai era aproape nimic disponibil. Dar germanii aveau o cultură a disciplinei, a dorinței de a învăța, a dorinței de a munci și a credinței într-un viitor mai bun.

Ei au reușit să facă din Germania din nou principala putere economică europeană, unde fiecare german putea să câștige bine și unde toate orașele distruse au fost reconstruite, respectând vechea concepție culturală,

Același lucru s-a întâmplat și în Coreea de Sud. În 1953, Coreea de Sud era devastată și se număra printre cele mai sărace țări din lume. Dar, cu eforturi supraomenești, coreenii au reușit să facă din Coreea cea mai bogată și mai dezvoltată țară din Asia. Din nefericire, acest lucru s-a făcut cu prețul bunăstării psihologice a multor coreeni, care și-au sacrificat viața doar pentru viitor și, astfel, nu prea au trăit cu adevărat în prezent. Dar copiii lor culeg beneficiile.

Așadar, chiar și atunci când o țară este distrusă, ea poate fi reconstruită. În general,

lumea a progresat de-a lungul istoriei în ceea ce privește tehnologia, prosperitatea și libertatea. Este important să continuăm să lucrăm în direcția progresului, creând o lume mai bună pentru toți.

77. Atât pentru prevenirea dezastrelor, cât și pentru dezvoltarea unei țări subdezvoltate, poate fi necesar un plan național de dezastre sau un plan general de dezvoltare, cu condiția ca acesta să fie flexibil.

Adesea există o dezvoltare întâmplătoare, dezvoltându-se industria, dar fără a se lua în considerare agricultura sau impactul asupra mediului.

Acest lucru duce la probleme majore.

De asemenea, oamenii nu reușesc adesea să tragă concluzii practice în urma unui dezastru, cum ar fi o inundație, un tsunami sau un cutremur.

Un dezastru major poate trezi oamenii la realitate. Atunci trebuie făcut ceva pentru a preveni repetarea unui astfel de dezastru.

Un exemplu este dezastrul provocat de inundațiile din 1953 din Olanda.

Mari părți din provincia Zeeland au fost inundate și aproximativ 1.800 de persoane și-au pierdut viața. Acest lucru i-a

făcut pe oameni să înțeleagă că trebuie să existe o abordare totală a riscului de inundații, iar aceasta a devenit Planul Delta.

Acesta este un plan general sau un plan umbrelă care cuprinde 14 planuri speciale.

Prin construirea de diguri supraînălțate, bariere de apă mobile și câmpii speciale de inundații, riscul de inundații cauzate de mare este acum redus la 1 la 4.000 de ani.

Ulterior, planul a fost modificat pentru a face loc unui mediu mai bun.

Astfel, se poate crea un plan general pentru orice dezastru din lume, cum ar fi pentru un dezastru provocat de un cutremur, făcând toate casele și clădirile rezistente la cutremur. Sau pentru a combate poluarea mediului și a îmbunătăți sănătatea, de exemplu, prin interzicerea insecticidelor sau a erbicidelor toxice care nu se biodegradează într-o lună, prin interzicerea deversării de substanțe toxice în râuri, lacuri sau în mare, prin combaterea poluării aerului, prin construirea de conducte de apă, astfel încât toți locuitorii să aibă apă potabilă curată și construirea de toalete pentru fiecare gospodărie; construirea de instalații de purificare a apei și asigurarea

educației în materie de igienă și sănătate în școli și prin intermediul mass-media.

În acest fel, este posibil să se ajungă la un plan de dezvoltare totală pentru o țară care a rămas în urmă în ceea ce privește dezvoltarea economică, tehnică și culturală.

Cu toate acestea, există un pericol pentru un plan de dezvoltare totală: și anume, că erodează aspectele bune ale culturii originale și, în plus, că este prea rigid, împiedicând dezvoltarea în loc să o avanseze. În

plus, acesta funcționează numai dacă are sprijinul atât al populației, cât și al tuturor tipurilor de organizații ale societății civile și al întreprinderilor. Acest lucru necesită o monitorizare constantă pentru a vedea unde planul nu se potrivește cu practica, ceea ce duce la necesitatea fie de a ajusta planul, fie de a exclude anumite sectoare din plan. Criteriile sunt atât rezultatul, cât și sprijinul popular.

Avantajul unui plan

național de dezvoltare constă în faptul că toate aspectele de dezvoltare ale societății pot fi dezvoltate ca un întreg în relație unele cu altele.

Într-adevăr, tehnologia modernă este inutilă dacă nu există cineva care să o opereze. Asta înseamnă că educația trebuie adaptată pentru a forma buni profesioniști și experți. Agricultură fără procesarea produselor agricole dă prea

puțin randament: Cacao pură produce mult mai puțin decât ciocolata, de exemplu. Prin urmare, agricultura trebuie să fie dezvoltată împreună cu industria care procesează aceste produse. Asistența medicală nu este de nici un folos dacă aerul este poluat și apa este poluată de industrie, îmbolnăvindu-i pe oameni. Prin urmare, orice dezvoltare a agriculturii și a industriei ar trebui să fie supusă unor cerințe stricte în materie de mediu și de sănătate etc.

Dar elaborarea planului ar trebui să țină cont de cerere și ofertă. În plus, acesta trebuie să poată fi ajustat dacă este necesar.

În cele din urmă, un plan național nu ar trebui să fie ca cel din fosta Uniune Sovietică: adică planul nu ar trebui să interfereze cu autonomia lucrătorilor și a consumatorilor.

O parte a planului constă în monitorizarea atât a punerii sale în aplicare, cât și a efectelor sale. Planul ar trebui să fie monitorizat pentru corelația dintre punerea sa în aplicare și efectele sale economice, de mediu și sociale. De fiecare dată când această corelație devine negativă, planul ar trebui să fie ajustat.

Deoarece dezvoltarea, sănătatea și mediul sunt interconectate cu alte țări, planul național ar trebui să includă, de asemenea, un plan flexibil de cooperare și comerț internațional.

78. De asemenea, în ceea ce privește problemele sociale: pentru a pune capăt violenței din partea teroriștilor sau

a bandelor de traficanți de droguri, poate fi util un plan general pe termen lung.

Violența teroristă trebuie învinsă prin forță.

Dar nu se poate opri aici. Violența teroristă are anumite cauze și acestea trebuie abordate. Se pot învinge bandele de traficanți de droguri, dar atâta timp cât există cerere de droguri și atâta timp cât se pot face bani mulți din droguri, rămâne de văzut cât timp va trece până când se va forma o altă bandă de traficanți de droguri. Acestea vor fi atunci și mai greu de combătut, deoarece au învățat din greșelile vechilor bande de droguri care au fost distruse.

Așadar, cheia este de a anula cererea de droguri. Pentru a face acest lucru, mai întâi dependenții de droguri trebuie să renunțe la viciu. Acest lucru se poate face în mai multe moduri, dar cel mai important lucru este să fie eficient. Adesea, dependenții de droguri caută anestezierea unei stări care este dureroasă din punct de vedere psihologic pentru ei. Așa că au nevoie de terapie pentru asta. Ei trebuie să învețe să se confrunte cu problemele lor, astfel încât să le poată face față.

În plus, este important să conștientizăm populația cu privire la pericolul pentru sănătate și social al drogurilor și al traficului de droguri. În acest scop, populația trebuie educată în așa fel încât să accepte acest lucru, făcând ca populația însăși să aibă grijă să nu consume droguri. În plus, trebuie să se ofere o perspectivă socială populației sărace, astfel încât aceasta să poată obține venituri într-un

mod corespunzător, cu o muncă normală sau o întreprindere, care să nu o facă dependentă de banii rapizi. Dar, cel mai important, populația trebuie să se dezvolte spiritual, astfel încât să nu mai aibă nevoie de droguri pentru a se simți bine.

79. Când natura nu este respectată, dezastrele sunt rezultatul.

Dezastrele din istorie ne-au învățat să respectăm și să protejăm natura. Natura și echilibrul natural sunt fragile.

Una dintre cauzele foametei din 1960 din China a fost faptul că Mao Zedong a ordonat ca toate păsările să fie ucise. Dar acele păsări au mâncat chiar lăcustele și șoarecii, provocând molime. Cauza desecării Asiei Centrale are legătură cu irigațiile imense pentru cultivarea bumbacului în fosta Uniune Sovietică. Din cauza prea multor irigații, acum nu mai există deloc apă. Sahara se extinde deoarece caprele mănâncă toate plantele verzi. Apa potabilă devine rară în zonele în care industriile chimice își deversează emisiile toxice în râuri și lacuri, și așa mai departe. Distrugerea naturii poate fi ireversibilă și trebuie oprită și, dacă este posibil, anulată.

80. Încălzirea globală va deveni o amenințare din ce în ce mai mare la adresa vieții pe Pământ dacă nu este oprită.

Negarea încălzirii globale poate duce la o întârziere în stoparea ei, care nu poate fi recuperată.

81. De obicei, schimbările climatice cauzate de mediu și de om sunt negate de personalități mioape legate de industriile care poluează mediul, care au, prin urmare, un interes financiar în a nega poluarea mediului. Cei mai mulți oameni de știință sunt de acord că există o încălzire globală în principal din cauza omului, dar în America există o campanie inițiată de lobbyistul petrolist din Senat Jim Inhofe, cu o serie de oameni de știință bine plătiți de API, American Petroleum Institute, la care sunt afiliate aproape toate companiile de petrol și gaze, precum Exxon și Shell. Misiunea API, conform site-ului lor, este următoarea „să influențeze publicul și politicienii, Congresul și mass-media pentru o industrie petrolieră puternică”. În memoriul lor privind victoria se afirmă: „Victoria este obținută atunci când cei care susțin Protocolul de la Kyoto apar ca și cum ar fi pierdut contactul cu realitatea”.

API răspândește sloganuri precum: „Vreți uneori să contribuiți la o problemă inexistentă?”. Unul dintre cei mai importanți sceptici în materie de climă este Richard Lindzen. El a sfătuit administrația americană Bush să nu ratifice protocolul de la Kyoto și pe Trump să renunțe la acordul privind clima. Lindzen numește mișcarea împotriva încălzirii globale „alarmism”. Deși este un om de știință de top recunoscut, se pune întrebarea în ce măsură este onest, deoarece The Guardian a dezvăluit în 2016 că Lindzen a fost plătit de Peabody Energy, cea mai mare companie privată de cărbune din lume, care sprijină grupurile care luptă împotriva teoriei încălzirii globale.

Trump, care este legat de industria petrolieră și susținător al industriei cărbunelui, minerii de cărbune (concediați) fiind cei mai loiali susținători ai săi, este principalul

purtător de cuvânt politic pentru negarea încălzirii globale. Cu toate acestea, aproape toți oamenii de știință care nu au legătură cu industria petrolului, a gazelor sau a cărbunelui avertizează asupra încălzirii globale.

Nouă dintre cei mai calzi 10 ani din 1901 provin din perioada de după 1999.

Este imperativ ca toți politicienii să înțeleagă importanța mediului și a climei, deoarece este vorba despre supraviețuirea umanității și a vieții pe Pământ.

În această privință, viitorul pare mai puțin luminos. Până în prezent, gazele cu efect de seră nu fac decât să crească, în ciuda tuturor măsurilor de tranziție energetică.

Rusia și China exportă sute de noi centrale electrice pe bază de cărbune. De asemenea, din cauza creșterii populației, arderea lemnului a crescut de mai mult de două ori în Turcia, Balcani, Africa și alte părți ale lumii. Marile incendii de pădure din Indonezia, Siberia din Congo, Canada și Brazilia nu numai că provoacă o poluare insuportabilă a aerului în multe orașe și localități precum Beijing și Delhi, dar provoacă și un efect de seră tot mai mare. De asemenea, aproape nimeni nu este dispus să facă un pas înapoi în favoarea mediului sau a climei de îndată ce acest lucru costă bani în plus.

Este de sperat că toată lumea își dă seama că nu trebuie să depășim punctul de inflexiune, după care încălzirea va fi de neoprit.

Atunci s-ar putea să se întâmple ca pe planeta Venus, unde au existat cândva și oceane, dar care s-au evaporat din cauza încălzirii, unde acum are o medie de

1400 de grade Celsius, făcând viața imposibilă.

81. Poluarea mediului înconjurător devine o amenințare tot mai mare pentru **sănătate** dacă nu se face ceva în acest sens.

Progresul din anii '50 ai secolului 20e a fost măsurat prin coșurile de fum, utilizarea radioactivității și a pesticidelor agricole toxice. Până în anii 1980, filmele sovietice prezentau pulverizarea cu erbicide sau insecticide toxice ca fiind apogeul dezvoltării moderne.

Abia în anii '90 a fost conștientizat de mass-media și, prin urmare, de un public ceva mai larg, că acele pesticide toxice și că poluarea toxică a mediului sunt dăunătoare pentru sănătatea umană.

Mediul înconjurător este legat în mod inextricabil de sănătate.

Exemplul 1: Plumbul. Un inventator care a devenit, fără să vrea, cel mai mare ucigaș în masă din istorie. El a descoperit în 1921 că plumbul din benzină face ca motorul să funcționeze mult mai bine. Așa că plumbul a fost adăugat în combustibilul pentru automobile. Dar plumbul este foarte dăunător pentru sănătate. Plumbul intră în mediul

Înconjurător prin intermediul gazelor de eșapament. Cercetările au arătat că copiii care locuiau în apropierea unei șosele aveau un coeficient de inteligență mai mic decât cei din zonele mai puțin poluate, ceea ce indică leziuni cerebrale. S-a constatat că emisiile de plumb sunt cauza.

Plumbul crește, de asemenea, comportamentul antisocial și criminalitatea și a provocat 100 de milioane de decese prin problemele cardiace. Daunele aduse de plumb asupra sănătății erau cunoscute, dar, doar pentru profit, a fost nevoie de 1996 pentru ca plumbul să fie interzis în Țările de Jos și abia în 2021 la nivel mondial. Asta în timp ce Liga Națiunilor a interzis vopselele pe bază de plumb încă din 1922: deci efectele nocive erau cunoscute.

O audiere publică nu a analizat alternativele, deoarece dezvoltatorii de la General Motors le-au spus că nu există alternative. Chiar și atunci, cercetătorii știau că acest lucru nu era adevărat. În anii 1970, Herbert Needleman a constatat că nivelurile mai ridicate de plumb la copii corespundeau unor performanțe școlare mai scăzute. Needleman a fost acuzat în repetate rânduri de comportament neștiințific de către persoanele din industria plumbului.

În prezent, Organizația Mondială a Sănătății folosește un standard de 100 de micrograme pe litru pentru copii ca măsură a morții premature. Dar cercetătorii spun că efectele nocive pot fi deja măsurate la 20 de micrograme. Se

estimează că 38% dintre adulții din SUA se situează peste această valoare.

Studiile au arătat că riscul de deces din cauza bolilor cardiovasculare a fost cu 55 la sută mai mare, riscul de deces din cauza atacului de cord a fost cu 89 la sută mai mare, iar riscul de deces din cauza accidentului vascular cerebral a fost de două ori și jumătate mai mare, în comparație cu persoanele cu mai puțin de 19 micrograme de plumb pe litru de sânge.

De la interzicerea plumbului, rata criminalității în America a scăzut, iar IQ-ul a crescut cu câteva puncte. Această legătură a fost confirmată în mod concludent de mai multe studii cu un decalaj de 22 de ani.

Exemplul 2: Microplasticele. Aproximativ 80% din carnea și produsele lactate provenite de la animale de fermă testate de oamenii de știință conțin microplastice, potrivit unui eșantion realizat de Universitatea Liberă din Amsterdam în numele Fundației Plastic Soup. Plasticul a fost găsit în carnea, sângele și laptele de la vaci și porci.

Particulele foarte mici de plastic pot traversa peretele intestinal, plămânii, placenta și chiar bariera hemato-encefalică. Acolo, ele perturbă funcționarea celulelor organismului. De asemenea, uneori apar reacții inflamatorii. Există peste 183 de substanțe chimice în acest microplastic, care perturbă echilibrul hormonal. Unul dintre efecte este că bărbații primesc prea mulți hormoni feminini. Nanoplasticul poate ajunge la creier și poate traversa și bariera hemato-

encefalică. Acolo, ele chiar interferează cu comunicarea dintre celulele imunitare: inhibă o enzimă importantă necesară pentru comunicarea dintre celulele creierului.

Microplasticele din apele de suprafață sunt, de asemenea, un bun purtător de agenți patogeni, cum ar fi bacteriile. Atașați de microplasticele din apă, acești agenți patogeni pot călători pe distanțe lungi. Atât în apropierea coastei, cât și la graniță, râul Rin a fost eșantionat pentru a investiga acest aspect. Au fost colectate diverse materiale plastice, peste 200.000 de particule pe m³ de apă. Pe acestea au fost găsite bacterii potențial patogene.

Exemplul 3: Fermierii care pulverizează multe pesticide toxice se îmbolnăvesc de cancer și demență. În India, mulți cultivatori de orez pulverizează otrăvuri agricole, ceea ce face ca întreaga populație din anumite sate să sufere de tumori canceroase, iar în Franța, mulți viticultori devin demenți din cauza pulverizării de otrăvuri agricole pe plantațiile de struguri. Există

numeroase alte exemple care demonstrează că poluarea mediului este dăunătoare pentru sănătate. Ceea ce este rău pentru plante sau animale este, de asemenea, rău pentru oameni.

82. Atunci când câștigul economic primează în fața **sănătății** și a mediului, **sănătatea** și mediul sunt cele care au de suferit.

Crescătorii de animale din Țările de Jos nu vor să scape de mega-staulele în care sunt închise mii de găini și sute de vaci și porci, deoarece acest lucru le afectează veniturile.

Consecința nu este doar o deteriorare a sănătății animalelor, ci și a oamenilor din împrejurimi. Nu este vorba doar de mirosul imens și de emisiile de azot care contribuie la încălzirea globală, ci și de răspândirea rapidă a tot felul de boli. Dacă o găină se îmbolnăvește, le infectează pe celelalte. Iar uneori, acei viruși sau bacterii care îmbolnăvesc puii pot suferi mutații, îmbolnăvind-u-i și pe oameni. Mega-staulele sunt terenul ideal pentru dezvoltarea epidemiilor. Iar mutații fatale ale virusului gripei aviare, de exemplu, pot avea loc pentru oameni.

Bineînțeles, este de așteptat ca în viitor să apară epidemii în orice zonă suprapopulată, dar oamenii nu trebuie să se asigure că acele boli pot apărea și atunci și să lovească mult mai ușor.

În țările în curs de dezvoltare, mineritul aurului se face în cea mai mare parte de către persoane private, companii private, de către bande criminale, fără ca statul să supravegheze modul în care se extrage aurul.

Aurul se găsește adesea în apropierea râurilor.

Aurul poate fi exploatat în diferite moduri. Una dintre metode constă în a pune nisip și pietriș într-o tigaie și a scutura și spăla cu apă pentru a separa aurul de nisip. Aceasta este o metodă ecologică. Dar bandele de infractori,

companiile și alții folosesc o altă metodă pentru a extrage aurul din rocile aurifere, folosind mercur. Mercurul formează un amalgam cu aurul și îl separă de alte impurități. Cianura poate fi, de asemenea, utilizată pentru a extrage aurul din minereu, iar cianura este cea mai frecvent utilizată. Adesea importată legal sub denumirea de cianură de fier, aceasta este netoxică, dar se transformă în cianură puternic toxică atunci când este expusă la lumina soarelui. Iar acest lucru se întâmplă în mineritul aurului.

Ca urmare, râurile și lacurile în care se exploatează aurul devin contaminate cu mercur și cianură. Deoarece aceste râuri sunt, de asemenea, sursa de apă potabilă și, în principal, de hrană sub formă de pește, locuitorii din zona respectivă se otrăvesc. Acest lucru poate afecta chiar și populația unei întregi țări, deoarece multe țări au fost create de-a lungul râurilor. În Surinam, rezervorul Brokopondo este contaminat de cianura folosită de căutătorii de aur. O navă care transporta saci cu cianură s-a răsturnat. Există, de asemenea, poluarea mediului cauzată de mineritul metalelor.

În Africa și în America de Sud, aceasta este o problemă. Nu doar locuitorii originari ai zonei în care se exploatează aurul sunt victimele: toți locuitorii care trăiesc de-a lungul râului până la mare, uneori la sute de kilometri distanță, toți cei care folosesc apa otrăvită pentru a bea, a găti, a se spăla și care consumă peștele din acel râu sunt victimele. De obicei, de acolo provine apa din alimentarea cu apă din acel râu. Chiar și atunci când este expusă la niveluri mai scăzute de cianură pe o perioadă lungă de timp, aceasta se acumulează în organism.

83. Artă poate influența istoria.

De aceea, templele, moscheile și bisericile au fost făcute frumoase, făcându-i pe oameni să fie mai atrași de o anumită credință. Desigur, este de asemenea plăcut să vezi ceva frumos. Dictatorii și cei care au pus mâna pe putere se folosesc și de acest lucru pentru a-și face publicitate și pentru a-și face cunoscute punctele de vedere menite să inducă populația în eroare. De exemplu, Stalin a pus să se facă așa-numitele picturi „realiste socialiste” și a interzis alte opere de artă. Același lucru l-au făcut și Hitler și Mao Zedong. Pentru că era o ideologie greșită, de obicei nu era făcută cu sentimente reale și o astfel de artă a căpătat în curând trăsături wan kitsch, care atrăgeau totuși unele suflete simple. Artă care venea cu adevărat din inimă a fost distrusă. Naziștii au organizat arderi de cărți. Mulți artiști, pictori, poeți, muzicieni, au fost nevoiți să fugă.

Un exemplu că cultura a influențat în mod direct istoria este revolta

belgiană din 1830 împotriva Olandei. Aceasta a avut ca origine vizitarea unei opere.

Wikipedia scrie: „După reprezentația, în seara zilei de 25 august 1830, a operei naționaliste romantice „De Stomme van Portici”, la Théâtre Royal de la Monnaie din Bruxelles, publicul a continuat să strige „Vive la liberté” (Trăiască libertatea). Seara târziu, casa editorului Libry-Bagnano a fost jefuită, iar casa ministrului Van Maanen, motorul politicii lingvistice a regelui, a fost incendiată. Dezordinea a

avut un efect contagios asupra șomerilor, care, a doua zi, au distrus mașinile cu aburi și războaiele mecanice din fabrici, pe care le considerau cauza șomajului lor, și au jefuit stocurile de alimente. Evenimente similare au avut loc începând cu 27 august la Liège, Verviers, Huy, Namur, Mons și Leuven”.

84. Paranormalul influențează istoria.

Oracolele au dat adesea rezultatul înainte de o bătălie. Problema constă în a explica un oracol dacă acesta nu este suficient de specific. Moartea lui Cezar a fost prezisă. Dar în cazul lui Croesus, explicația a fost înțeleasă greșit.

Magii au încercat uneori să influențeze politica. Cu siguranță că CIA și comuniștii ruși și chinezi nu erau atât de dogmatici încât să nu dorească să folosească clarvăzători, în ciuda declarației lor de apartenență la filosofia materialistă, dimpotrivă. Proiectul Stargate a fost atunci singurul care a ieșit la iveală.

Liderii și dictatorii se foloseau de clarvăzători pentru a se face simpatici și a câștiga astfel influență.

Mulți lideri care au apărut de nicăieri par să aibă abilități psihice, ceea ce ar fi putut fi motivul succesului lor.

Există câțiva lideri guvernamentali despre care se afirmă că ar fi fost ei înșiși clarvăzători: printre aceștia se numără

Alexandru cel Mare, Genghis Khan, Napoleon, Hitler, Deng Hsiao Ping, Putin și Trump.

Adesea, așa-numita „aură” este pur și simplu o influență psihică.

Cu toate acestea, este posibil, de asemenea, ca aceștia să se fi folosit de mediumi pentru a se face cunoscuți și pentru a le da putere. Asta în cazul persoanelor care nu au o carismă prin natura lor, Se creează mai întâi o imagine virtuală a celui care urmează să fie promovat: cineva care ajustează imaginea persoanelor, în principal a politicienilor, într-un mod favorabil, sfătuindu-i în privința aparițiilor publice sau dându-le o anumită imagine în mass-media: un așa-numit spin doctor. Este vorba de o imagine virtuală care este îmbunătățită în mod paranormal și care, prin urmare, poate dobândi o mare carismă, în timp ce persoana reală nu o face.

Dar, așa cum s-a afirmat în capitolul 3, opinia publică a populației lumii

este cea mai puternică forță paranormală. De exemplu, America a pierdut bătălia împotriva comuniștilor din Vietnam nu pentru că aceștia au fost înfrânți pe câmpul de luptă, ci pentru că opinia publică mondială s-a întors împotriva războiului american din Vietnam. În mod similar, regimul de apartheid din Africa de Sud nu a fost înlăturat prin luptă armată, ci pentru că opinia publică mondială s-a întors împotriva regimului de apartheid.

85. Nu se poate exclude faptul că extraterestrii au influențat istoria.

Problema lui Alfred Russel Wallace, unul dintre primii biologi evoluționiști, constă în observația sa că evoluția oamenilor în ceea ce privește cogniția diferă de evoluția aplicată cogniției animalelor, lucru pe care îl considera de fapt improbabil.

Aceasta se referă în principal la dezvoltarea excesivă a neocortexului, partea frontală a creierului, care este mult mai mare decât la alte mamifere mai dezvoltate.

Apariția lui homo sapiens l-a determinat pe Wallace să formuleze ipoteza că Dumnezeu a intervenit în evoluție de cel puțin trei ori: în apariția vieții pe Pământ, în apariția speciilor superioare de animale și în apariția omului. În

miturile aproape tuturor națiunilor, o putere superioară sau extraterestrii joacă un rol în crearea oamenilor. Familia imperială japoneză pretinde că descinde din extraterestri, la fel ca și alte case regale.

Unele popoare pretind, de asemenea, că descind din extraterestri, cum ar fi Dogonii din Africa și mai multe culturi indiene. Poporul Dogon din Mali crede că strămoșii lor au venit de pe steaua Sirius.

Skidi Pawnee, un trib de oameni Pawnee originar din Nebraska, cred că poporul lor descinde din stele. De fapt,

satele lor sunt organizate astfel încât să reflecte anumite constelații.

Incașii credeau că strămoșii lor, copiii soarelui, au coborât din ceruri. Mayașii aveau o cosmologie complexă și credeau în existența altor lumi sau dimensiuni.

Sumerienii credeau că civilizația lor era una dintre cele mai vechi din lume. Potrivit mitologiei sumeriene, „la început”, ființe spațiale asemănătoare cu oamenii au condus planeta noastră. Aceste ființe – sau zei – puteau călători pe cer în nave circulare sau alungite.

Se spune că civilizația lor și-ar fi avut originea în mâinile extratereștrilor.

Mulți profeți au primit revelații de la o putere superioară, numită zei sau îngerii. Dacă extratereștrii apar brusc sub înfățișare umană, popoarele care nu au cunoștințe de cosmologie științifică îi vor numi cu siguranță zei sau îngerii.

De exemplu, în peștera Hira din Arabia Saudită, un om îmbrăcat într-o mantie albă strălucitoare a apărut brusc și i-a spus păstorului Mahomed: „Citește”. Cu toate acestea

, Mahomed nu știa să citească, dar, potrivit poveștii, a călătorit mai târziu prin aer cu calul său Burak până la Ierusalim, unde a efectuat rugăciuni rituale cu o sută douăzeci și patru de mii de profeți și apoi a călătorit prin cele șapte ceruri, înainte de a se întoarce la Mecca. (Cu toate

acestea, se spune că tânăra sa soție Aisha ar fi spus odată că a fost un vis)

Atât în iudaism, cât și în creștinism, hinduism și budism, persoanele despre care se spune că au avut o ascensiune sunt

Enoh, Moise, Ilie, Iisus, Buddha, Lao Tse și alții. Despre Lao Tse se spune că ar face parte dintre cei opt nemuritori, la fel ca și despre Iisus.

În cazul multor profeți, circumstanțele nașterii sunt neclare, cum ar fi a lui Moise, copil găsit, sau a lui Iisus, al cărui tată se spune că ar fi Dumnezeu, sau sunt însoțite de fenomene cosmice, cum ar fi Steaua din Betleem. Unii văd în aceasta un indiciu că ar fi putut fi implicat un vehicul extraterestru: numeroasele viziuni ale unor profeți indică, de asemenea, în această direcție, cum ar fi cele ale lui Ezechiel și Zaharia.

Povești despre zei, oameni care călătoresc prin cer, se găsesc, de asemenea, în multe culturi africane și indiene.

Contactul cu extraterestrii a fost presupus de oameni de știință proeminenți de-a lungul secolelor, cum ar fi Isaac Newton și Emanuel Swedenborg.

De-a lungul tuturor epocilor, au existat rapoarte despre fenomene explicate ca fiind OZN-uri și luate în serios chiar de către Forțele Aeriene ale SUA.

Unii spun că extraterestrii au intervenit în trecut pentru a preveni un război cu bombă atomică.

Acest lucru nu înseamnă că ei continuă să facă acest lucru. Poate că ei consideră că a sosit momentul în care omenirea nu ar trebui să avanseze

mai mult, deoarece „progresul” pune în pericol toate formele de viață de pe Pământ. Dar acestea sunt doar speculații. Nu contează că este posibil, pentru că, având în vedere numărul uriaș de planete din zona locuibilă unde apa este posibilă, este mai mult decât probabil să existe viață inteligentă pe alte planete din univers. Și dacă este așa, are un impact uriaș. În mod

curios, carul ceresc tras de cai cerești sau de alte animale este un simbol care se regăsește în mod independent în multe culturi, inclusiv în cea greacă și romană, germanică, iudaică, creștină, islamică (Zaharia), hindusă și altele. Acest lucru a fost văzut de mulți oameni. Unii îl interpretează ca pe un simbol al soarelui, dar mulți îl interpretează și ca pe un simbol al contactului cu zeii, îngerii sau extraterestrii.

86. Lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par a fi, inducând oamenii în eroare.

Uneori, un grup sau un regim pare foarte pașnic pentru că o propagandă inteligentă îi face să pară așa.

Hitler a reușit să păcălească mulți oameni prezentându-se ca fiind rezonabil și dispus să facă concesii, atât de mult încât premierul britanic Chamberlain l-a crezut că îl va aduce pe Hitler la pace, cedând pentru ca Germania să poată anexa Sudetenlandul în 1938. Totuși, acest lucru nu a avut efectul pe care și-l imaginase Chamberlain. În loc să fie mulțumit, Hitler a văzut în acest lucru o încurajare de a ocupa și mai mult teritoriu și a invadat Polonia în 1939, ceea ce a reprezentat începutul celui de-al Doilea Război Mondial.

Regimurile autocratice și regimurile comuniste au fost întotdeauna campioni în a se prezenta ca fiind umanitare, când în realitate sunt brutale.

Stalin a permis observatorilor străini să intre într-unul dintre lagărele sale de concentrare pentru a arăta că prizonierii erau tratați bine. Stalin numea aceste lagăre „lagăre de muncă”, ale căror internați erau tratați atât de bine încât nu doreau să iasă nici ei. Într-adevăr, așa-ziii internați păreau prosperi și înroșiți. Observatorii străini l-au crezut pe Stalin, care a emis apoi raportul lor, spunând că oamenii ar trebui să coopereze mai mult cu Uniunea Sovietică. În realitate, el pusese să se construiască în mare secret un lagăr fals, în care rezidenții erau toți agenți secreți care trebuiau să joace ca și cum ar fi fost prizonieri.

Mai târziu, s-au aflat mai multe despre condițiile reale din Uniunea Sovietică, care erau mană cerească. Cu toate acestea, o serie de oameni au rămas influențați de acea propagandă, chiar și în Occident, în special în universități,

unde cochetarea cu marxismul, Rusia și China părea uneori ca fiind norma.

Deci nu din cauza prostiei, pentru că profesorii universitari nu erau proști. Ci din cauza naivității care, probabil prin influențe psihice ale serviciilor secrete rusești, a reușit să facă ca acele minciuni să fie acceptate ca adevărate.

Mao Zedong și-a publicat citatele din cărțile sale în 1964 sub forma unei mici broșuri: „Citate din cărțile președintelui Mao Zedong”, cunoscută și sub numele de Cartea Roșie, pe care toată lumea era obligată să o citească și care a fost distribuită în sute de milioane de exemplare. Inițial a fost compilată de un birou al armatei și era menită să fie o sursă de inspirație pentru soldați. Folosea înțelepciunea Chinei antice, deci conținea lucruri foarte înțelepte și bune, cu excepția faptului că Partidul Comunist trebuia să fie la conducere.

Deci nimeni nu putea obiecta la ea. Dar toate acestea au fost o înșelătorie, astfel încât și oamenii din Occident au crezut că guvernarea lui Mao Zedong a fost, de asemenea, foarte înțeleaptă și pașnică. Cu toate acestea, după cum bine se știe, Mao Zedong a fost cel mai mare criminal în masă din istorie, care și-a ținut poporul în sclavie.

Khmerii Roșii din Cambodgia, la începutul anilor 1970, păreau foarte pașnici, deoarece au promis că, atunci când vor ajunge la putere, îi vor trata bine pe toți dușmanii lor și că aceștia vor fi reintegrați pe deplin în societate. Dar, după cum s-a aflat mai târziu, au făcut exact contrariul. Câțiva

dintre cei care au scăpat în străinătate de sub regimul khmerilor roșii au povestit despre atrocitățile acestui regim, care a ucis

o treime din populația Cambodgiei și care poate fi considerat unul dintre cele mai sângeroase din istorie.

Uneori, însă, se întâmplă și contrariul: O țară pașnică este descrisă ca fiind violentă. Putin, de exemplu, a susținut că guvernul Ucrainei era format din naziști și, prin urmare, invazia rusă a fost justificată. Au fost mulți

și în Occident care au crezut în acest lucru. Deși era un nonsens pur, minciuni pentru a justifica agresiunea rusă.

Așadar, nu se poate avea încredere în autocrații care și-au pus oponentii să fie uciși, deoarece pentru cineva care nu tolerează disidența, adevărul nu este important.

Guvernele și organizațiile care au mințit în mod deliberat în trecutul recent nu pot fi de încredere. Minciuna deliberată este diferită de situația în care un lider guvernamental face accidental o presupunere greșită sau nu își poate aminti o anumită situație. Minciuna deliberată este făcută cu intenția de a păcăli cealaltă persoană, atunci când se știe foarte bine cum stau lucrurile în realitate. Dacă acest lucru se întâmplă în mod regulat, nu ar trebui să se creadă niciodată un astfel de guvern sau o astfel de organizație.

87. Acordurile, tratatele și convențiile nu valorează nimic atâta timp cât există lideri guvernamentali și lideri de organizații, care sunt iresponsabili.

Acest lucru este demonstrat de acordurile și convențiile convenite de țările din cadrul Organizației Națiunilor Unite, la care aproape majoritatea țărilor nu aderă. Drepturile omului, drepturile minorităților, drepturile femeilor, libertatea de exprimare și toate celelalte acorduri sunt călcate în picioare de Rusia, de China comunistă, de aproape toate țările din Africa, de multe țări din America Latină și de majoritatea țărilor islamice și de multe țări din Asia.

Același lucru este valabil și pentru acordurile privind controlul armelor.

88. Asta înseamnă să nu ne bazăm pe tratate și convenții.

Ar trebui să existe întotdeauna organizații de cercetare independente care să reflecte care este situația reală de pe teren și să nu se bazeze pe declarațiile mincinoase ale guvernelor.

89. Organizația Națiunilor Unite trebuie să fie reformată.

Organizația Națiunilor Unite a fost fondată de învingătorii celui de-al Doilea Război Mondial, în special de America, în timp ce o mare parte a lumii era încă colonială.

Situația este diferită acum. Europa a devenit una singură, Africa și Asia nu mai sunt colonii, iar o mare parte din puterea economică s-a mutat, de asemenea, în Asia.

În plus, ONU a fost foarte ineficientă în prevenirea tensiunilor și conflictelor.

Desigur, este adevărat că ONU nu poate fi foarte eficientă atâta timp cât obiectivele sale sunt contracarate în mod sistematic de anumiți membri, și anume Rusia, China, Iran și țările dependente de acestea. Prin urmare, ONU ar trebui să fie reformată conform propunerii din capitolul 12: ar trebui să existe 12 regiuni, cu reprezentare permanentă în Consiliul de Securitate. Dreptul de veto al țărilor ar trebui să fie abolit, iar în locul acestuia ar trebui să existe un drept de veto al organizațiilor care acționează ca câini de pază pentru păstrarea justiției, democrației, păcii, libertății, sănătății și mediului.

90. În practică, interesul propriu este întotdeauna pe primul loc.

Oricâte cuvinte frumoase și idealuri frumoase ar fi proclamate, în practică, interesul propriu va fi întotdeauna pe primul loc. Dacă nu direct, atunci indirect. Acest lucru este valabil pentru aproape toți indivizii, dar și pentru majoritatea grupurilor și pentru toate țările.

Din nefericire, interesul propriu primează de obicei chiar și atunci când este dăunător pentru ceilalți.

Acesta este motivul pentru care popoarele îi venerază pe liderii care au sporit influența sau puterea propriului popor sau a țării

lor, chiar dacă a fost în detrimentul altora.

Acesta este motivul pentru care popoarele indigene din țările coloniale europene au dificultăți în a recunoaște suferința și greșelile făcute de acei colonizatori.

De exemplu, descendenții spaniolilor din America de Sud încă îl venerază pe Columb și chiar pe Cortez, în Țările de Jos sunt încă venerați „eroii mării” care au subjugat populația din Indonezia și Africa de Sud și au colaborat la sclavie, în Anglia mulți englezi nu își pot imagina că criticile aduse „eroilor” lor coloniali sunt justificate, musulmanii nu își pot imagina că arabii au oprimat nenumărate popoare, în Franța Napoleon este încă venerat, iar în secret mulți germani în vârstă încă îl admiră pe Hitler. În America, Trump învinge prin sloganul: „Make America great again”.

În Mongolia, venerarea lui Dzhenghis Khan și-a revenit pe deplin.

În Mongolia, însă, această venerare are încă o funcție pozitivă. Este

adevărat, Dzhenghis Khan

a fost unul dintre cei mai mari criminali în masă din istorie, dar datorită lui, mongolii au condus Rusia și China. Cu toate acestea, aceste două țări au suprimat Mongolia în mod sever în ultimii 100 de ani. Așadar, în timp ce venerarea lui Dzhenghis Khan este rea în sine, efectul poate fi că mongolii au folosit-o ca mijloc de emancipare ca popor și ca cultură.

91. Fiecare persoană și popor vrea să fie mândru și nu rușinat.

Acesta este un motiv în plus, de ce există atât de multă rezistență în țările coloniale sau imperialiste la scuzele pentru sclavie sau la scuzele pentru crimele trecutului colonial.

Cu toate acestea, este necesar ca fiecare popor din istorie să își recunoască propriile greșeli sau cel puțin să recunoască faptul că, deși liderii au făcut mare elita propriei țări, acest lucru s-a făcut pe seama altor popoare.

Eroii s-au dovedit a fi răufăcători. Numai prin recunoașterea acestui fapt poate exista cooperare internațională. Acest lucru nu înseamnă că un popor ar trebui să se rușineze de orice.

Fiecare națiune trebuie să se reorienteze.

În locul vechilor eroi, ar trebui să existe eroi noi, și anume eroi care s-au preocupat de bunăstarea atât a propriului popor, cât și a altor popoare. În

locul guvernatorului Van Heutz, Poncke Princen, care a ales lupta pentru libertate din Indonezia, ar trebui să devină noul erou. La fel cum în Germania, în locul lui Hitler, Bonhoeffer a devenit noul erou.

Dar, bineînțeles, există și eroi vechi care nu i-au incomodat pe alții și au dus la îmbunătățirea situației tuturor, cum ar fi filosofi, artiști și inventatorii sau oamenii obișnuiți care au lucrat pentru binele altora.

Printre eroii bine cunoscuți în Germania

se numără Goethe și Leibniz.

În China, Zhuangzi, Lao Tse și Confucius. În Turcia Mevlana, în America inventatorii computerului și ai internetului, în Suedia Linaeus, în Elveția Henri Dunant.

Așadar, fiecare popor are eroi adevărați, care sunt eroi nu doar pentru tribul lor, ci pentru întreaga umanitate.

Un popor poate fi întotdeauna mândru de acei oameni, iar această mândrie poate fi apoi împărtășită și de alte popoare.

92. Proportionalitatea este importantă. A exagera și a dori prea multe deodată poate avea efectul opus.

Assad din Siria nu era mulțumit de opoziția față de domnia sa. Dar, reprimând demonstrația cu multă forță, el a creat un război intern, deoarece opoziția a început să se gândească: demonstrația pașnică nu mai are sens.

93. Aproape toate lucrurile bune au **și părțile** lor rele, iar **dacă** nu ești dispus **să** înfrunți acest lucru, nu ești pregătit pentru el **și poți** deveni o victimă a lui.

94. Comoditatea este în slujba omului, dar dacă un om a avut parte numai de lucruri ușoare, el este mai puțin rezistent la dificultăți și probleme, care apar mai devreme sau mai târziu.

94. **Știința și tehnologia** au adus multe lucruri bune pentru omenire, dar ele sunt **și principala amenințare** la adresa **sănătății și a vieții pe pământ**.

Tehnologia are capacități fantastice care fac viața mai ușoară, mai plăcută și aparent mai sănătoasă. Dar reversul medaliei este că anumite forme de tehnologie amenință sănătatea și viața.

Dar dezvoltarea tehnologiei duce, de asemenea, la pericole pentru sănătate și, în cele din urmă, chiar la pericole pentru viața pe pământ.

Industria chimică și inventarea automobilului pe bază de benzină sau motorină au poluat mediul înconjurător și contribuie la otrăvirea oamenilor și a animalelor. Invenția

plasticului asigură pătrunderea microplasticelor în toate ființele vii de pe pământ.

Industria modernă nu provoacă doar poluarea aerului, ci și încălzirea globală.

Acum, oamenii naivi spun: Oamenii nu au trăit niciodată atât de mult ca astăzi, datorită științei și tehnologiei. Din punct de vedere statistic, așa se pare.

Dar aceasta este parțial o aparență.

În primul rând, oamenii își bazează statisticile privind speranța de viață pe medii. Adică, dacă mulți copii mici mor din cauza unor boli care pot fi prevenite, vârsta medie este mai mică. Acest lucru nu înseamnă că cei care cresc au devenit mai puțin bătrâni.

În al doilea rând, speranța de viață s-a îmbunătățit în principal datorită unor măsuri care au ținut departe bolile care pot fi prevenite, și anume descoperirea importanței igienei, care a dus la construirea de instalații de purificare a apei și de conducte de apă și la construirea de canalizări. Cu toate acestea, în epoca de piatră, purificarea apei nu era necesară, deoarece apa era deja curată în mod natural, și nici canalizarea nu era necesară, deoarece existau mult mai puțini oameni și aceștia își făceau nevoile în natură. Însă, în

prezent, tratarea apei abia dacă poate contracara poluarea chimică cauzată de pesticide chimice, hormoni pentru

animale, medicamente și droguri și alte produse ale științei și tehnologiei, cum ar fi microplasticele.

Consecința, însă, este îmbătrânirea prin menținerea în viață cu artificii a unor oameni care ar fi murit deja într-un mediu natural, dar care trebuie să trăiască cu boala lor ani de zile.

O altă evoluție este generația răsfățată, care este creată acum de copiii care se uită la televizor sau se uită la telefoanele mobile toată ziua de la o vârstă fragedă, Nu doar radiațiile electromagnetice sunt rele pentru corpul și sistemul nervos, ci odată cu ele le strică și ochii, iar dacă au căști la urechi. În plus, se îngrașă prea mult și dezvoltă diabet și alte afecțiuni din cauza lipsei de mișcare.

Dezvoltarea armelor atomice, chimice și biologice este, de asemenea, un produs al științei și al tehnologiei și este larg recunoscut faptul că acestea amenință viața pe Pământ, deoarece mai devreme sau mai târziu vor fi folosite într-un război.

Chiar dacă, dimpotrivă, tehnologia pare să depășească toate aceste rele prin intermediul unei noi tehnologii, chiar și atunci această nouă tehnologie poate amenința viața pe pământ.

Sau mai bine zis: tocmai atunci.

Nu este vorba doar de sisteme informatice piratate de un inamic, așa cum s-a văzut în filmul american din 2007; „Die

Hard 4. Life Free or Die Hard”, pentru că aceasta este o joacă de copii în comparație cu ceea ce mai este posibil.

Două exemple:

1. Dezvoltarea inteligenței artificiale.

Modele de inteligență artificială precum Dall-e, Gemini și Chatgpt și Bard de la Google pot furniza informații false atunci când sunt întrebat, imposibil de distins de informațiile bune. Ele pot lua înregistrări video ale unei persoane și o pot face să spună cu propria voce lucruri pe care nu le-a spus niciodată și pe care nu le-ar spune niciodată ea însăși.

Pot crea programe de calculator care să oprească toate celelalte calculatoare, provocând un haos imens sau chiar punând în pericol vieți omenești, ordonând utilizarea de arme nucleare. Dușmanii unui stat pot face acest lucru prin hacking. Ca urmare, ar putea avea loc un război nuclear.

2. Un exemplu este dezvoltarea de panouri solare în spațiu.

La prima vedere, aceasta pare a fi soluția la problema energetică a Pământului: energie curată, fără poluarea aerului sau alte probleme pe Pământ.

Acesta este un scenariu viitor, în care o platformă de celule solare din spațiu convertește energia solară în electricitate, iar apoi o trimite pe Pământ printr-un fascicul laser.

Unul dintre pericolele potențiale ale razelor laser de la o platformă de celule solare din spațiu este că acestea ar putea provoca accidental sau intenționat daune obiectelor sau persoanelor de pe Pământ sau de pe cer. Un fascicul laser este un fascicul de lumină coerent care poate fi foarte concentrat și focalizat. În funcție de intensitatea, lungimea de undă și durata fasciculului laser, acesta poate provoca incendii, topirea, tăierea, orbirea sau rănirea. Prin urmare, un fascicul laser de la o platformă de celule solare din spațiu ar putea lovi o aeronavă, un satelit, o clădire sau o persoană, cu consecințe grave.

Un alt pericol posibil al fasciculelor laser de pe o platformă de celule solare din spațiu este că acestea ar putea fi folosite ca armă, de exemplu de către o țară, o organizație sau un grup terorist. Un fascicul laser de pe o platformă de celule solare din spațiu ar putea fi o armă foarte puternică și precisă, care ar fi dificil de detectat sau interceptat. De asemenea, ar putea încălca suveranitatea și securitatea altor țări și ar putea crește riscul de conflict sau război.

Un al treilea pericol posibil al fasciculelor laser de pe o platformă de celule solare din spațiu este că ar putea avea un impact negativ asupra mediului, cum ar fi deșeurile spațiale, perturbarea atmosferei și a stratului de ozon și pierderea biodiversității. Un fascicul laser de la o platformă de celule solare din spațiu ar putea intra în coliziune cu alte obiecte din spațiu, cum ar fi meteoriți, asteroizi sau resturi

spațiale, și să le fragmenteze sau să le deplaseze. Acest lucru ar putea duce la apariția mai multor deșeuri spațiale, care ar putea reprezenta un pericol pentru alte nave spațiale sau pentru Pământ. Un fascicul laser de la o platformă de celule solare din spațiu ar putea, de asemenea, să interfereze cu atmosfera și cu stratul de ozon, care protejează Pământul de radiațiile dăunătoare. Acest lucru ar putea duce la schimbări climatice, probleme de sănătate și perturbări ecologice. De asemenea, un fascicul laser de la o platformă cu celule solare din spațiu ar putea interfera cu flora și fauna Pământului, care sunt sensibile la lumină și căldură. Acest lucru ar putea duce la perturbarea ritmurilor naturale, a comportamentului și a reproducerii plantelor și animalelor.

Toate acestea nu înseamnă că ar trebui să renunțăm la toate tehnologiile, ci doar la cele care sunt dăunătoare pentru mediu, sănătate, siguranța oamenilor și a animalelor. În special, este vorba de tehnici care sunt prea greu de stăpânit direct și care nu sunt prietenoase cu omul, cu animalele sau cu plantele.

Nimeni nu vrea să trăiască într-o lume în care în orice moment poți fi asediat de un fascicul laser din spațiu sau să mănânci

alimente care te îmbolnăvesc din cauza substanțelor toxice.

95. Foametea nu este doar rezultatul unor dezastre naturale sau de altă natură. De obicei, foametea este

rezultatul unei politici greșite, al unui război sau al unui conflict armat.

Uneori, foametea este rezultatul unor recolte nereușite sau al unor dezastre naturale, cum ar fi inundațiile, seceta sau hrănirea lăcustelor. Cu toate acestea, de multe ori foametea este rezultatul unui act al omului. De exemplu, foametea irlandeză, cunoscută și sub numele de Marea Foamete sau Foametea cartofilor, a avut loc între 1845 și 1850. Foametea a fost cauzată de o recoltă de cartofi eșuată din cauza arsurii cartofului, cauzată de pseudo-fungicul *Phytophthora infestans*. Această ciupercă fusese adusă din America de Nord, Mexic și Chile prin fertilizarea cu bălegar de pasăre contaminat. Ciuperca cartofului a luat proporții uriașe, deoarece irlandezii aveau o monocultură de cartofi, provocând moartea a peste 12% dintre irlandezi, iar mulți irlandezi au emigrat, printre altele în America.

Cele mai mari foamete au avut loc în Uniunea Sovietică, inclusiv holodomorul din Ucraina, din cauza politicilor lui Stalin, care a ucis în total 10 milioane de oameni, și Marele Salt Înainte, din cauza politicilor lui Mao Zedong în China, între 1959 și 1962, care a ucis 40 de milioane de oameni.

Iarna foametei din 1944-1945 din vestul Olandei, a fost rezultatul celui de-al Doilea Război Mondial.

Foametea din Afganistan, Sudanul de Sud și Sudan este rezultatul direct al conflictelor armate.

Foametea din Etiopia este, de asemenea, rezultatul unui conflict armat, acum în Tigray.

96. O țară aflată în război sau în conflict armat nu este bine plasată pentru a face față în mod eficient dezastrelor naturale.

Accentul se pune pe conflict și nu pe combaterea dezastrului natural.

97. Dacă există grupuri diferite într-o societate democratică, grupul care are cele mai multe persoane în poziții importante și grupul cu cei mai mulți copii determină puterea.

Într-o societate egalitaristă, dacă există grupuri care diferă din punct de vedere politic, religios sau cultural, atunci grupul care are cei mai mulți copii determină în cele din urmă puterea.

În situația actuală din Europa, este vorba de musulmani. Cu excepția cazului în care musulmanii nu vor avea dreptul de a ocupa poziții în consiliile de administrație, aceștia vor determina puterea în următorii 50 de ani, deoarece au de 2 până la 4 ori mai mulți copii decât nativii și pe măsură ce populația nativă nemusulmană se va reduce.

98. Adesea este necesar să înfruntăm mai întâi dificultățile pentru a obține victoria în final

Un bun exemplu este Deng Hsiao Ping. El a fost complet umilit de mai multe ori de Mao Zedong prin faptul că a criticat politicile sale greșite, timp în care Mao a lansat campanii în masă împotriva sa. Majoritatea oamenilor ar fi renunțat, dar Deng Hsiao Ping a reușit să se ridice din nou și din nou și, în cele din urmă, a devenit liderul actual al Partidului Comunist Chinez după moartea lui Mao Zedong, ceea ce i-a permis să repare mizeria pe care Mao o lăsase în urmă și a permis Chinei să se modernizeze.

99. Lipsa hranei și a adăpostului, dificultățile și problemele fac o persoană sau un grup mai puternic decât un grup care obține totul.

Așadar, ce grupuri sunt mai puternice în societate:

Grupul care a învățat să postească timp de o lună: Aceștia sunt musulmanii. Aceștia sunt mai puternici decât grupul care stau din fotoliile lor comode și mănâncă toată ziua și fac exerciții fizice doar pentru a scăpa de grăsime. Acesta este unul dintre motivele pentru care musulmanii au reușit să învingă America în Afganistan. Tot din acest motiv

triburile gotice au reușit să cucerească Roma în anul 410. Tot din acest motiv triburile mongole au reușit să cucerească jumătate de lume, în special lumea „civilizată”. Pe scurt: Primitivii sau feudalii, atunci când sunt legați de un scop comun, sunt mai puternici decât grupurile sau popoarele mai dezvoltate (sau răsfățate).

100. Oamenii spirituali sunt mai puternici decât cei nespirtuali.

Oamenii spirituali consideră comoditatea și facilitățile mai puțin importante.

Ca urmare, ei acceptă mai ușor situațiile dificile. Atunci când o persoană materialistă își pierde casa și patul, este aproape sfârșitul pentru ea. Dar pentru o persoană spirituală, nu contează prea mult: Ceea ce contează pentru el este dragostea lui Dumnezeu.

Mai mult, ei nu se tem de moarte.

Pentru credincioși, moartea este un fapt care este determinat în cele din urmă de Dumnezeu: ceva ce trebuie acceptat. Pentru oamenii spirituali, moartea nu este sfârșitul. Pentru hinduși, este începutul unei noi etape și se reîncarnează într-o nouă viață.

Și din acest motiv, musulmanii simpli sunt mai puternici decât omul occidental materialist răsfățat și materialist. Chiar și liderii materialști bănuiesc acest lucru.

Acesta este motivul pentru care Hitler, Stalin și Mao Zedong și-au transformat ideologia într-un fel de religie falsă, cu ei înșiși ca Mesia. Iar când soldații lor mor, ei devin eroi după moartea lor.

Oamenii sunt sensibili la atmosferă.

Intuiția joacă un rol important în acest sens.

Atmosfera determină adesea rezultatul dialogurilor și al întâlnirilor.

Dacă atmosfera este determinată de o parte, acea parte este avantajată, atâta timp cât cealaltă parte nu observă. din păcate, regimurile autocratice abuzează uneori de acest lucru, creând o astfel de atmosferă încât cealaltă parte nu poate merge împotriva propunerilor lor. Acest lucru se întâmplă în

special atunci când partea autocratică este gazda. Așa a fost cazul la Conferința de la Yalta și la Ancheta OMS privind originea covidiei19 de la Wuhan, China. Prin urmare, este mai bine să se organizeze astfel de conferințe într-un loc neutru. Într-o atmosferă bună, toți oamenii și toate părțile participă.

101. Oamenii care fac ceva nou au mai multe șanse de reușită.

„Oamenii dau întotdeauna vina pe circumstanțe pentru situația în care se află. Eu nu cred în circumstanțe. Oamenii care reușesc să avanseze în lume sunt oameni care se ridică și caută circumstanțele care le plac și, dacă nu le găsesc, și le creează ei înșiși.” (George Shaw)

Exemplele sunt următoarele: „Nu sunt oameni care să se descurce:

Căderea Troiei în secolul 12e î.Hr. Pentru că orașul Troia (situat în Turcia de astăzi) nu avea să fie cucerit ușor de greci, aceștia au construit un cal de lemn foarte mare. Așteptându-se ca troienii să devină suspicioși și, prin urmare, să ia calul în interiorul zidurilor orașului, zeci de soldați s-au ascuns în interiorul calului. Într-adevăr, troienii neștiutori au adus calul înăuntru. În consecință, soldații i-au atacat și au deschis porțile orașului, permițând restului armatei grecești să intre și să cucerească orașul.

Corabia de turbă din Breda. Nici rebelii olandezi din Războiul de 80 de ani (1566-1648) împotriva ocupanților spanioli nu au putut cuceri orașul Breda din exterior. Așa că au învățat din istoria calului troian și și-au făcut propria versiune a acestuia: Corabia de turbă din Breda. În februarie 1590, comandantul olandez Maurice a fost abordat de căpitanul Adriaen van Bergen. Acesta avea un plan pentru a cuceri orașul: în calitate de căpitan, transporta regulat turbă la castelul Breda, unde erau staționate trupe spaniole. Pentru că venea atât de des, nava sa nu mai era controlată. În acest fel, putea să introducă clandestin o armată în castel.... În jurul miezului nopții, soldații au ieșit din cală. Ocupanții castelului au fost copleșiți. Deși aveau de șase ori mai mulți oameni, ocupanții au fugit sau au fost capturați.

Oglinda de foc a lui Arhimede. În secolul al II-lea d.Hr., istoricul Lucianus din Samosata a scris că, în bătălia de la Siracuza (214-212 î.Hr.), o oglindă solară a fost folosită

pentru a incendia o flotă romană, prin orientarea punctului focal spre lemnul navelor.

Bătălia de la Hastings (1066): În această bătălie, o armată nordico-engleză de aproximativ 7.000 de oameni a învins o armată normandă de aproximativ 10.000 de oameni. Norvegienii-englezi au reușit să-i învingă pe normanzi prin folosirea săbiilor lor lungi, care le depășeau pe cele scurte ale normanzilor.

Reconquista spaniolă (800-1492): În această perioadă, o armată creștină din Spania a învins o armată musulmană din Spania maură. Creștinii au reușit să îi învingă pe musulmani folosind arme și tactici noi, cum ar fi arbaleta și ghiuleaua.

Imperiul Otoman: Imperiul Otoman, care se întindea pe teritoriul Turciei, Iranului și Indiei, a folosit pe scară largă praful de pușcă, o invenție din China. Aceasta a dus la arme de foc și tunuri avansate, care au jucat un rol crucial în succesele militare ale imperiului. Această perioadă este cunoscută sub numele de epoca „Imperiilor prafului de pușcă”

Războiul polono-otoman. În iunie 1694, 40.000 de tătari au fost trimiși din statul otoman Crimeea, cu intenția de a jefui ținuturile neapărate ale Regatului Poloniei. Ca răspuns la atac, 100 de husari polonezi înaripați și 300 de Towarzysz-pancerny au fost trimiși pentru a împiedica jefuirea ținuturilor. Totalul de 400 de apărători a fost depășit numeric cu mult de hoarda de 40.000 de otomani (1 la 100), fiind fără îndoială cea mai inegală bătălie din istorie. Polonezii s-au

întărit cu resturile de garduri și mese lăsate de atacurile otomane anterioare. Au respins atacurile timp de 6 ore; chiar și atunci când au rămas fără muniție pentru armele lor de foc, au înlocuit-o cu vârfuri de săgeți tătărești. Din cauza excelentei apărări a polonezilor și a pierderilor și victimelor tot mai mari ale tătarilor (aproape 2.000 de morți), aceștia au trimis Lipkas (tătari vorbitori de poloneză) pentru a negocia capitularea. Cu toate acestea, apărătorii au refuzat, ceea ce a dus la sfârșitul bătăliei de 6 ore și la retragerea tătarilor.

102. Sănătatea mintală trebuie să devină o condiție pentru obținerea puterii.

Dacă un individ cu un caracter rău ajunge la putere, veți avea parte de iadul pe pământ.

Ce înseamnă un comportament rău ? Comportamentul care dăunează celorlalți. În multe cazuri, acesta implică boli psihiatrice. În special, combinația de narcisism, megalomanie, lipsa de autocontrol, agresivitate, paranoia și iluzii (schizofrenie) duce la mizerie. Se mai numește și psihopatie sau antisocial, deși un „psihopat” PARE la început o persoană foarte socială, deoarece sunt campioni la manipulare și influență. Atunci când se alătură consiliului de administrație al unei companii, ei par inițial a fi cea mai strălucită figură de care are nevoie o companie. Acest lucru apare și la anumite persoane cu tulburare bipolară, atunci când se află în faza maniacă. Dar, după aceea, sunt capabili să ruineze o astfel de companie. De obicei, este nevoie de mult timp pentru a-și da seama de acest lucru, tocmai pentru că la început păreau atât de geniali și pentru că sunt actori perfecți. De obicei, până atunci s-au produs daune

enorme, uneori ireparabile. În guvernare și în politică, consecințele sunt și mai grave. De obicei, aceștia se străduiesc să obțină puterea absolută, eliminând fizic sau social pe oricine cred că le-ar putea sta în cale. Odată ce dețin puterea într-o țară, pot face inițial o astfel de țară mare la propriu sau la figurat. Crezându-se dumnezei, de obicei, ei provoacă apoi cea mai mare nenorocire, distrugând populația și țara sau populația alte țări sau alte grupuri pentru o lungă perioadă de timp. Pe

lângă conducătorii cu tulburări psihiatrice care nu au provocat multă mizerie, există și conducători care se potrivesc descrierii de mai sus a psihopatiei: Câteva exemple sunt Tiberiu 42 î.Hr. – 37 d.Hr.; Caligula 12-41 d.Hr.; Nero 54-68; Ivan cel Groaznic 1530-1584; Francisco Nguema 1924-1979; Idi Amin 1923-2003; și mulți jihadiști, inclusiv Mohammed Lahouaiej-Bouhlel (atac la Nisa) 1985-2016 și mulți alții. Probabil și următorii conducători și cei mai mari criminali în masă din istorie: Genghis Khan 1162-1227; Iosif Stalin 1878-1953; Adolf Hitler 1887-1945; și Mao Zedong (Mao Tse Toeng) 1893-1976. Dar, bineînțeles, nu ar trebui să întoarcem lucrurile spunând: „Acesta este un criminal în masă, deci este un psihopat”. Cu toate acestea, criminalii în masă numiți au diverse trăsături psihiatrice. Unii, cum ar fi Nguema, au suferit traume psihologice grave în copilărie, ceea ce ar fi putut contribui la comportamentul lor antisocial. Acest lucru nu înseamnă că nu au fost responsabili, deoarece chiar și cei care au fost declarați nebuni de către o instanță sunt cel puțin parțial responsabili pentru acțiunile lor. De fapt, aceste lecții ale istoriei impun următoarea concluzie:

Persoanele aflate în poziții de putere trebuie să fie sănătoase din punct de vedere mental.

Acest lucru înseamnă că persoanele cu probleme mentale sau psihiatrice ar trebui să fie refuzate pentru posturi în consiliile de administrație și pentru funcții politice. Stângiștii naivi numesc acest lucru „discriminare” împotriva persoanelor cu tulburări psihiatrice. Așa să fie. În orice caz, este de multe ori mai bine decât să le permitem să facă victime nevinovate. Înainte ca un partid să prezinte un candidat pentru a fi ales, va trebui să investigheze capacitatea mentală a persoanei respective. Persoanele cu (înclinație spre) agresivitate și narcisism ar trebui să fie excluse din pozițiile de putere. De asemenea, persoanele cu traume neprocesate nu ar trebui să primească poziții de putere.

103. Trecutul își poate arunca umbra înainte. Prin urmare, este necesar **să procesăm trecutul și să nu lăsăm trecutul să oprească dezvoltarea, ci să privim spre viitor cu ochi noi.**

Trecutul statelor din Balcani a fost acela că acestea au fost fie sub Austria, fie sub Imperiul Otoman. Concentrarea asupra acestui aspect ar putea avea consecințe negative pentru cooperarea statelor din Balcani. De exemplu, albanezii au fost discriminați în Iugoslavia, în timp ce sârbii se simțeau ca fiind marea națiune independentă, revendicând o poziție privilegiată față de albanezi, croați, sloveni și alte popoare după destrămarea Iugoslaviei. Bineînțeles, acest lucru nu a fost acceptat, ceea ce a dus la Războiul Balcanic. Sârbii se bazează pe Bătălia de la

Câmpul Mierlei din 1389 împotriva turcilor, pretinzând că sunt singurii Balcani adevărați, deoarece ei nu au devenit musulmani, iar albanezii da. Invocarea unei astfel de bătălii de acum mai bine de 600 de ani, în care, de altfel, sârbii au și pierdut bătălia, este, desigur, lipsită de sens. Miliția sârbă din Bosnia a început să ucidă în masă musulmanii și albanezii care locuiau acolo în 1992-1995. Cartierul din Sarajevo în care locuiau musulmanii a fost bombardat cu tunuri timp de săptămâni întregi. În Srebrenica, mii de musulmani au fost uciși. Comandantul lor, Mladic, a fost condamnat ulterior de Tribunalul Penal Internațional al Națiunilor Unite pentru genocid. Dar Rusia a sprijinit lupta imperialistă sârbă, deoarece Rusia și Serbia aparțineau amândouă Bisericii Ortodoxe Ruse. Nu exista niciun motiv pentru a-i urî pe musulmanii din Iugoslavia, deoarece aceștia erau oameni foarte toleranți care nu aveau nimic de-a face cu atacurile teroriste. Acele crime au fost rezultatul unei pure ură șoviniste bazată pe trecut împotriva unor oameni nevinovați, care nu aveau nicio legătură cu prezentul.

Numai din cauza acestei fixații pe o contradicție care este complet irelevantă astăzi s-a născut un război fără sens în Balcani în anii 1990.

Ceea ce se poate spune cu mai multă justificare este că sclavia africanilor încă își exercită influența asupra culturii africanilor de culoare din America.

Stima lor de sine a fost grav afectată de sclavie, în care nu li s-a permis să se dezvolte și în care au învățat doar despre o guvernare bazată pe violență (de la albi). De asemenea, li s-a interzis să se căsătorească, ceea ce a dus doar la relații

ocasionale. Această practică a continuat deoarece cultura proprietarilor de sclavi era cultura creștină, în timp ce în cultura africană tradițională poligamia era cea mai răspândită. Acei bărbați de culoare care se conformau creștinismului și care aveau și căsătorii monogame în care copiii erau crescuți de ambii părinți au scăpat de vidul lipsei de cultură. Dar mulți alții s-au aculturat și nu mai știu ce este cultura lor sau care este cel mai bun mod de a trăi, lăsând mulți copii de culoare să crească fără tată, cu toate consecințele. Cu toate acestea,

trecutul NU TREBUIE să fie decisiv.

Țările de Jos au fost cucerite în cel de-al Doilea Război Mondial de către germani, care au asuprit țara timp de 5 ani, cu multe victime de asemenea.

Dar după ce Germania a fost denazificată, țările ocupate de germani au putut ierta Germania, iar Germania a devenit cel mai bun și mai de încredere partener al Olandei și al altor țări europene.

Dragostea și ura unui popor față de altul determină prea des comportamentul actual al acestuia. Ura produce numai mizerie, nu numai pentru așa-numitele popoare ostile din trecut, ci mai ales pentru propriul popor.

Așadar, iertarea și reconcilierea funcționează și dă roade.

104. Mizeria din trecut servește pentru a învăța din ea, dar a stăruii asupra ei nu este utilă și nu conduce la fericirea și progresul cuiva.

Este zadarnic să te concentrezi doar asupra mizeriei fără să înveți lecții din ea. Este zadarnic să te complaci în nenorociri și să continui să aduci în discuție mizeria fără a oferi contextul de unde provine aceasta.

Deși este important să ne recunoaștem propriile greșeli din trecut, după aceea trebuie să mergem mai departe. Acest lucru se poate face apoi împreună cu celălalt și trebuie să se concentreze pe interesele comune, învățând lecția de a evita condițiile care au făcut posibilă mizeria din trecut.

Mizeria nu trebuie să te distrugă, ci să te facă mai puternic, știind că poți depăși mizeria și cum să o depășești în viitor.

Acest lucru îți permite să înfrunți viitorul cu optimism.

105. A vorbi CU oamenii, mai degrabă decât a vorbi DESPRE oameni, face o diferență esențială, inclusiv în negocieri și în politică.

În primele zile ale regimului de apartheid din Africa de Sud, persoanele din afara Africii de Sud care se opuneau apartheidului în Europa și America erau în principal oameni care vorbeau cu sud-africanii albi sau cu europenii despre poziția negrilor. Se pare că oamenii considerau că era prea „înfricoșător” să discute despre abolirea apartheidului cu

negrii înșiși. Acest lucru nu s-a aplicat doar anumitor grupuri creștine care s-au opus apartheidului din caritate. A fost valabil și pentru Partidul Comunist din Africa de Sud, care inițial era format doar din albi. Logic, deoarece populația de culoare nu avea nicio legătură cu Rusia, din care Partidul Comunist Sud-African era o ramură locală. Rusia s-a folosit de discriminarea negrilor pentru a zădărnici lumea liberă și pentru a câștiga influență în Africa de Sud, dar marxism-leninismul nu s-a pronunțat niciodată în mod clar împotriva rasismului. În timp, acest partid a reușit să atragă mai mulți negri în rândurile sale. Aceștia au fost cofondatorii ANC, iar prin intermediul livrărilor de arme de la ruși, influența aceluia partid în ANC era în creștere. Unii au fost convinși să voteze cu plată.

Astfel, după abolirea apartheidului, Africa de Sud a intrat în sfera de influență imperialistă rusă.

Cu toate acestea, reprimarea sistematică a populației de culoare a făcut aproape imposibilă apariția unei mișcări de rezistență autentice. Rezultatul a fost corupția pe scară largă, ceea ce a însemnat că idealurile populației de culoare în ceea ce privește abolirea apartheidului nu au fost cu adevărat realizate.

Ajutorul pentru dezvoltare suferă, de asemenea, de această problemă. Se discută mai des DESPRE populația locală decât CU populația despre care este cel mai bun mod de a acorda ajutor. Rezultatul este eșecul ajutorului și corupția generalizată.

Lucrătorii din domeniul ajutorului caută adesea calea cea mai ușoară de ieșire: adesea infractori care le vorbesc de sus lucrătorilor din domeniul ajutorului și îi țin pe cei cu adevărat nevoiași departe de aceștia. Prin urmare, este imperativ să vorbești întotdeauna CU oamenii despre care vorbești și nu DESPRE ei.

106. „Pomul se cunoaște după roadele sale” (citată din Iisus)

„Și Isus a spus: „Aveți grijă să nu vă ispitească nimeni! Căci mulți vor veni sub numele meu și vor spune: Eu sunt Mesia, și vor ispiti pe mulți. Și se vor ridica mulți profeți falși și pe mulți îi vor ispiti. Dacă deci cineva vă va spune: Iată Mântuitorul omenirii sau: Iată, nu credeți! Căci se vor ridica falși Mesia și falși profeți și vor face semne și minuni mari, astfel încât, dacă ar fi posibil, ar seduce și pe cei aleși”.

Într-adevăr, de-a lungul istoriei au apărut mulți care și-au închipuit că sunt Mesia sau salvatori ai omenirii și tot mai mulți vor veni. Conchistadorii, coloniștii, Marx, Stalin, Mao, Hitler, diverși guru, și așa mai departe.

Dar pentru a distinge adevăratul de falsul profet, Isus a dat un singur criteriu: Priviți care este practica, vedeți ce fac, mai degrabă decât să le ascultați doar cuvintele. Este practica faptul că ei răspândesc ura, iau bani de la oameni, chiar îiucid, fac războaie, mint și înșală oamenii, distrug natura, Atunci sunt falși profeți.

Adevărații profeți fac ceea ce vrea Dumnezeu: îi ajută pe cei săraci, răspândesc dragostea, ajută fără interes personal, rezolvă problemele, fac pace și sunt buni cu mediul înconjurător.

107. Clima, condițiile naturale și influența cosmosului pot fi decisive pentru politică și societate.

Orbitele planetelor, în special cea a Pământului, influențează clima Pământului. Modificările orbitei Pământului pot duce la ere glaciare și la perioade mai calde. Există dovezi că acesta este modul în care s-au format deșerturile în zone care înainte erau pline de vegetație, cum ar fi deșertul Sahara. Ca urmare, culturile au dispărut și au rămas doar de-a lungul malurilor Nilului. Locuitorii de acolo depindeau, la rândul lor, de inundațiile regulate ale Nilului.

Stabilitatea climei în timpul Holocenului, care a început acum 10.000 de ani, a permis tranziția de la un stil de viață de vânător-culegător la agricultură și creșterea animalelor. Această tranziție, cunoscută sub numele de revoluția neolitică, a dus la apariția primelor civilizații.

În jurul anului 1600 î.Hr., o erupție vulcanică majoră a avut loc pe insula Santorini. Vulcanul Thera a provocat mari distrugerii pe insulă. Acesta a distrus în mare parte civilizația minoică, prima civilizație europeană axată pe comerț și dependentă de porturile din Creta și Santorini.

Există teoreticieni care cred că ridicarea lui Moise, exodul poporului evreu din Egipt și cele 10 plăgi din Egipt au

rezultat tot din această erupție vulcanică, sau de la un alt vulcan din Arabia Saudită.

Piatra neagră, Kaaba din Mecca, este cea mai sfântă piatră a tuturor musulmanilor. A fost un meteorit care a coborât din cer.

Există dovezi că, în anul 774, o erupție solară a afectat Pământul. Producția crescută de carbon-14 din acel an este atribuită unei explozii solare.

Campania lui Napoleon de cucerire a Rusiei în 1812 a eșuat deoarece a devenit atât de frig încât o mare parte din armata franceză a înghețat, în special în timpul retragerii.

Erupția vulcanică care ar fi putut influența bătălia de la Waterloo a fost cea a stratovulcanului Tambora din Indonezia. Această erupție a avut loc la 10 aprilie 1815, cu aproximativ două luni înainte de Bătălia de la Waterloo. La nivel mondial, erupția a provocat un „an fără vară” în 1816.

Este posibil ca vremea rea care a predominat înainte și în timpul bătăliei de la Waterloo să fi avut drept cauză această erupție vulcanică. Precipitațiile abundente din ziua dinaintea bătăliei și din noaptea de 17-18 iunie au făcut ca oamenii lui Napoleon să fie uzi și terenul să fie îmbibat¹. Acest lucru a afectat forța oamenilor a doua zi și a făcut mai dificilă lupta. Artileria lui Napoleon, o parte importantă a tacticii sale, a fost, de asemenea, dezavantajată de terenul noroios.

Erupțiile solare sunt explozii la suprafața soarelui cauzate de eliberarea bruscă a energiei reținute în câmpurile sale magnetice. O cunoscută erupție solară de clasa X a fost cea din martie 1989, care a provocat pagube importante la centralele electrice din Canada.

108. A face alegerea corectă este esențială în momentele nodale.

Există momente esențiale, a căror alegere determină restul istoriei.

Există momente în care contează prea puțin pentru cursul istoriei alegerea pe care o faci. Dacă energia este aceeași și contează puțin, puteți face orice alegere.

Dar există alte momente, fie în viața unui individ, fie a unui grup, fie a unei țări, fie a lumii în ansamblu, în care o alegere bună afectează bine întregul viitor, iar o alegere proastă face ca restul viitorului să fie mizerabil.

Așadar, este important să recunoaștem aceste momente nodale și, în plus, să ne amintim

bine care ar putea fi consecințele posibile ale unei alegeri.

În acest sens, a se vedea și secțiunea 4.1 privind istoria alternativă.

109. Trebuie să ținem cont de Legea lui Murphy: dacă ceva POATE merge prost, mai devreme sau mai târziu va merge prost.

Un exemplu este energia nucleară.

În anii '50 ai secolului 20e , oamenii din America erau atât de entuziasmați de energia atomică, încât era obișnuit să se pună soldați în apropierea exploziei unei bombe atomice. Desigur, acest lucru a avut consecințe grave asupra sănătății, dar acest lucru a fost recunoscut abia mai târziu. Energia nucleară a fost, de asemenea, primită cu urale.

Potrivit experților angajați de centrala nucleară, era imposibil să se întâmple un dezastru major care să implice eliberarea de radioactivitate. Într-adevăr, au spus ei,

această posibilitate era mai mică de 1 la 10 miliarde. Dar au existat și disidenți. Existau și experți care nu erau angajați ai unei centrale nucleare și care au avertizat asupra marilor pericole reprezentate de un accident la o centrală nucleară. Aceștia au fost respinși ca fiind alternativi, care nu trebuiau luați în serios, sau oameni care oricum loveau întotdeauna împotriva ordinii existente. La urma urmei, interesele economice au avut prioritate.

Până la dezastrul de la centrala nucleară de la Cernobil din 1986. Atunci a devenit clar că un astfel de dezastru se poate întâmpla cu adevărat. Chiar și guvernul sovietic a pretins inițial că nu a existat niciun dezastru. Când s-a descoperit, în urma unei ploii radioactive în Suedia, că într-adevăr a

existat un dezastru radioactiv major, Uniunea Sovietică a trebuit să recunoască acest lucru, dar impactul a fost minimizat prin propagandă. La televizor au fost difuzate filme de la Cernobil în care se vedeau frumoase cupluri romantice de îndrăgostiți sub o livadă înflorită. Cu alte cuvinte, nimic nu este de fapt în neregulă: dimpotrivă, este primăvară, deci este timpul pentru dragoste.

Dar apoi a apărut în Occident faptul că au mai avut loc dezastre, în Urali și în alte zone, inclusiv în țările occidentale. În cea mai mare parte, oamenii au încercat să mușamalizeze acest lucru. Dar toți experții au fost nevoiți să recunoască faptul că contaminarea radioactivă poate persista mii de ani. Între timp

, secolul

21e

arată că nu se poate întâmpla un accident o dată la 10 miliarde de ani, dar, între timp, aproape toate centralele nucleare au avut accidente, de la minore la potențial periculoase.

Este adevărat că acum există centrale nucleare mult mai sigure decât cele dintâi. Cu toate acestea, posibilitatea unor astfel de dezastre rămâne încă posibilă. Prin

urmare, trebuie să ne îndreptăm spre o tehnologie în care este imposibil ca un astfel de dezastru să se întâmple.

Și, bineînțeles, acest lucru nu se aplică doar tehnologiei, ci la orice, inclusiv la politică.

110. Dacă condițiile care stau la baza unei situații sau a unui eveniment nu se schimbă substanțial, istoria se va repeta.

Revolta unui popor asuprit poate fi înăbușită temporar de către opresor.

Dar atâta timp cât discriminarea și opresiunea aceluia popor continuă, acesta așteaptă următoarea revoltă. Acest lucru va continua din când în când până când opresiunea va lua sfârșit.

Dacă liderii, populațiile și țările nu învață din istorie și nu schimbă cu adevărat circumstanțele, istoria este condamnată să se repete. Cu toate acestea, acest lucru se întâmplă acum în circumstanțe care sunt mult mai periculoase decât înainte: și anume, într-o eră în care țările au arme pentru a eradică viața. De aceea, este important ca omenirea să ia în serios lecțiile istoriei.

111. Pentru a schimba condițiile care au provocat un dezastru, trebuie să știm ce l-a provocat.

Dacă nu știm, nu putem nici să împiedicăm repetarea unui dezastru similar. Prin urmare, fiecare dezastru din lume trebuie să fie investigat științific: Acest lucru se aplică nu numai cutremurelor, erupțiilor vulcanice, inundațiilor și

secetei, ci și atacurilor teroriste, violenței legate de droguri și războiului.

Prin urmare, ar trebui să existe o echipă internațională de cercetare specializată în prevenirea unui anumit tip de dezastru.

În ceea ce privește daunele provocate de cutremure și casele rezistente la cutremure, există deja cunoștințe în Japonia, de exemplu. În ceea ce privește prevenirea riscurilor de inundații, există cunoștințe în Țările de Jos. În

ceea ce privește dezastrele nucleare și biologice și epidemiile, există, de asemenea, mai ales institute și laboratoare naționale de cercetare.

În ceea ce privește problemele climatice, există institute și echipe de cercetare meteorologică. În ceea ce privește conflictele

violente, există mai multe institute de cercetare, dar până în prezent mai ales la nivel de țară.

112. Este important ca cunoștințele existente în materie de dezastre să fie împărtășite gratuit și în mod automat de toate țările lumii și de toate organizațiile relevante. Acest lucru este valabil în special pentru noile invenții care pot reduce amploarea dezastrului.

Acest lucru permite altor țări să beneficieze de cunoștințele acumulate de experiență sau de experți. Acest lucru poate reduce considerabil numărul victimelor dezastrelor. Din păcate, nu toate cunoștințele sunt împărtășite în prezent. Acest lucru se datorează faptului că unele țări consideră că este o rușine că a avut loc un astfel de dezastru, care poate ar fi putut fi prevenit.

Exemple: Dezastrul de la centrala nucleară de la Cernobil a fost ținut complet secret până când măsurătorile efectuate în Suedia au arătat că trebuie să se fi întâmplat ceva.

Focarul de covid19 de la Wuhan, în China, a fost inițial ținut secret până când nu a mai fost posibil. Apoi, China comunistă a încercat în continuare să zădărnicească ancheta OMS prin faptul că nu a furnizat toate datele necesare.

Dezastrele care implică centrale nucleare din alte țări, inclusiv din țările occidentale, sunt, de

asemenea, ținute adesea secrete, se presupune că pentru a evita panica.

Cu toate acestea, deoarece cetățenii nu știu ce se întâmplă, nici ei nu pot lua măsuri de protecție.

Pentru a contracara acest lucru, este nevoie de o rețea globală care să măsoare radioactivitatea în toate țările, în

special în apropierea centralelor nucleare și a locurilor în care ar putea fi folosite arme nucleare.

La toate laboratoarele biologice și chimice, datele ar trebui să ajungă automat pe un site global pentru a intra într-o bază de date globală gestionată de Națiunile Unite, care să sune automat alarma în cazul în care există pericolul unui dezastru sau dacă sunt dezvoltate arme chimice sau biologice.

Toate stațiile meteorologice din lume ar trebui să coopereze și toate datele satelitare privind vremea de pe Pământ ar trebui să fie făcute publice.

De exemplu, există sisteme simple pentru a construi foarte rapid un dig în cazul unei inundații preconizate. Acestea ar putea fi foi mari care acționează ca un zid sau furtunuri de plastic, care pot fi așezate de doar 4 oameni cu găuri la un capăt, umplându-se cu apă și formând apoi un dig pentru a reține apa.

113. Ar trebui să existe o echipă internațională de ajutorare pentru fiecare regiune care să poată oferi asistență în caz de dezastru în termen de 24 de ore.

Lipsa asistenței rapide de specialitate a cauzat multe decese, răniri și deplasări inutile. Acest lucru poate fi prevenit, sau impactul acestuia poate fi redus, prin existența unei echipe internaționale de ajutorare pentru fiecare regiune a lumii, în permanență în așteptare, înarmată cu toate resursele necesare pentru a fi pe teren și a ajuta rapid.

De exemplu: În cazul unui posibil tsunami, ar trebui să existe un sistem de alertă în toate țările, care să avertizeze oamenii să caute un teren mai înalt.

Ar trebui să existe un geniu militar internațional care să poată construi poduri, săpa tuneluri și construi diguri în 24 de ore. Mii de locuințe containerizate ar trebui să poată fi ridicate

în 24 de ore pentru persoanele care și-au pierdut casele din cauza dezastrului.

Crucea Roșie Internațională poate colabora cu Națiunile Unite și cu autoritățile locale pentru a coordona și organiza ajutorul.

O forță militară internațională, de exemplu din partea Națiunilor Unite sau a NATO, ar trebui să intervină în cazul în care războiul amenință să izbucnească între două țări.

114. În fiecare dezastru ar trebui să existe un coordonator, care nu numai că coordonează dezastrul, dar se asigură că nu are loc nicio fraudă, că cel puțin 60% din ajutorul financiar ajunge la victimele dezastrului și că nu există corupție.

O mulțime de ajutoare în caz de dezastre se duc prost și trebuie să evităm acest lucru atunci când ajutăm noi dezastre. Un exemplu emoționant este ajutorul acordat Haiti după cutremurul din 2010. Este adevărat că ajutorul a fost

împiedicat de bandele criminale, dar acest lucru nu explică totul. O mare parte din ajutor nu a ajuns niciodată la victime. Mai mult, echipa de ajutorare nepaleză a răspândit o epidemie, holera.

115. Atitudinea oamenilor este esențială în ajutorul și în redresarea post-dezastru.

Colaborarea cu semenii tăi, indiferent de atitudinea acestora, este importantă nu numai pentru construirea unei țări, ci și pentru ajutorarea post-dezastru.

Cutremurul din 2010 din Haiti a avut o magnitudine pe scara Richter de 7,0, provocând moartea a 230000 de persoane.

Recentul cutremur din Japonia din 2024 a avut o magnitudine pe scara Richter de 8, cu 1326 de morți până în prezent și 1218 persoane dispărute. Așadar, este posibil ca numărul total al morților din Japonia să fie de 2544. Așadar, în Haiti au fost de peste 9 ori mai mulți morți, în timp ce în Japonia cutremurul a fost de 10 ori mai puternic decât în Haiti și că un cutremur cu magnitudinea de 8,0 are un echivalent energetic de aproximativ 100 de ori mai mare decât un cutremur cu magnitudinea de 7,0. (Scara Richter este un sistem logaritm, astfel că un cutremur cu magnitudinea de 8,0 este de 10 ori mai puternic decât un cutremur cu magnitudinea de 7,0. Cu toate acestea, echivalentul energetic al unui cutremur se calculează prin înmulțirea magnitudinii cutremurului cu un factor de $10^{1,5}$).

Este posibil ca Japonia să fi luat în considerare casele rezistente la cutremur, în timp ce Haiti nu a făcut-o, dar acest lucru nu poate explica niciodată o astfel de diferență. Poporul japonez se sprijină reciproc, iar statul este bine organizat, în timp ce în Haiti guvernează bandele criminale, ceea ce face imposibil ajutorul. În plus, Haiti are o administrație publică coruptă.

116. Nu există niciun motiv pentru ca **țările** dezvoltate **să** devină arogante **față** de culturile primitive sau feudale sau **față** de **țările** mai puțin dezvoltate.

Toate culturile, chiar și cele mai dezvoltate, au început ca societăți primitive, iar unele mai târziu ca societăți feudale. Și Europa a fost cândva scena unor raiduri, crime și violuri, de exemplu de către vikingi. Chiar și mai târziu, când în Europa au apărut tot mai multe orașe, superstiția și înapoierea au jucat încă un rol important, iar femeile au fost arse pe nedrept pe rug sau pentru că se presupune că erau vrăjitoare sau eretice. Discriminarea rasială și faptul că muncitorii erau considerați inferiori a durat până în anii 1960 ai secolului 20e

. Așadar, ceea ce vedem acum în ceea ce privește criminalitatea și superstițiile din Haiti și din unele părți ale Africii: aproape toate popoarele au avut acest lucru în istoria lor. De

altfel, cele mai grave crime din istorie au fost comise tocmai de cei care se considerau superiori celorlalți, de exemplu în colonii: sclavie, bătaie, crime, violuri: tot ceea ce numim

acum crimă. De exemplu, cel mai mare stăpân al drogurilor din lume a fost probabil respectabila Nederlandse Handels Maatschappij, care a îndopat milioane de oameni din Asia cu opiu până în 1942.

Jefuirea bogățiilor africane de către Franța a continuat până în secolul

21 .e

117. O pace perpetuă este posibilă.

Interesele economice comune și aceleași valori etice, cum ar fi drepturile omului, pot sta la baza cooperării între aceste țări și pot preveni războiul și pot duce la o pace durabilă. Un exemplu este Comunitatea Europeană. 118. Cooperarea între națiuni și culturi poate duce la mari realizări. Acest lucru arată că războiul între națiuni nu este inevitabil, lucru pe care nimeni nu l-ar fi crezut înainte de cel de-al Doilea Război Mondial, deoarece atunci oamenii credeau că este absolut imposibil să se ajungă la o pace durabilă între Germania, Franța și Anglia și alte țări europene. Acum, un război între aceste țări ar fi la fel de neconceput ca și un război între provincii, diocese și comitate, așa cum erau în Evul Mediu.

118. Fiecare persoană poate face diferența. Așa cum, în teoria haosului, un fluture din Amazon poate provoca furtuni în Germania, tot așa fiecare persoană poate influența istoria. Simplul gând la ceva poate fi transmis în mod paranormal. Dar, în epoca internetului și a

rețelelor de socializare, orice ființă umană poate, de asemenea, să posteze mesaje care influențează statele. Există nenumărate alte modalități de a influența istoria în rău sau în bine. Pentru aceasta, o persoană nu trebuie să fie întotdeauna un martir, precum denunțătorii. Și nici nu trebuie să implice întotdeauna schimbul de cunoștințe. Uneori, plânsul unui copil poate trezi oamenii la propriu și la figurat. Plesneala pe care Mustafa Kemal a primit-o în copilărie de la profesorul său de la școala musulmană a dus în cele din urmă la abolirea califatului.

A cere ajutorul lui Dumnezeu poate, de asemenea, să schimbe substanțial o situație de urgență.

119. Pentru fericirea umanității, reacțiile umane naturale au prioritate față de ideologie, cunoștințe calculatoare, legi și reguli.

Adesea, oamenii cred că trebuie să reacționeze într-un anumit mod împotriva altora pentru că, potrivit unei ideologii, cealaltă persoană nu este bună. De exemplu, Hitler a crezut că evreii sunt o rasă și că această rasă ar avea o influență negativă asupra rasei germanice, deci trebuie combătută. Acest lucru făcea parte din ideologia rasistă care, deloc surprinzător, a fost propagată în perioada de glorie a colonialismului francez și englez de Joseph de Gobineau, Houston Chamberlain și Karl Pearson, care susțineau că rasa germanică era superioară tuturor celorlalte rase și, indirect, că acele alte rase ar trebui exterminate, mai ales dacă trăiau printre germani.

(Deși acest punct de vedere a fost propagat de anumiți oameni de știință, pe lângă faptul că este inuman, este și total neștiințific. De altfel, evreii puteau fi de rase diferite și, având în vedere contribuțiile lor la societate, în ceea ce privește știința, artele, afacerile etc., au avut în principal o contribuție foarte pozitivă la societate)

Cu toate acestea, pentru că Hitler îi vedea pe evrei ca pe un pericol pentru calitatea ereditară a rasei germanice, nu a vrut să se comporte omenește nici față de evrei. Conform tradiției, după un pogrom, un confident al lui Hitler i-a spus acestuia: „Nu ai milă? Cu siguranță acești oameni sunt nevinovați?”, Hitler i-a răspuns: „Asta e doar sentimentalism burghez. Tu nu vezi imaginea de ansamblu”. Această atitudine a culminat în cele din urmă cu Holocaustul. Acea ideologie care a culminat în reguli a fost exprimată prin „Behehl ist befehl”: cu alte cuvinte, indiferent de umanitate, indiferent de propriile sentimente, trebuie să faci ceea ce îți dictează „superiorul” tău pe baza unei ideologii impuse. Dar ideologia, legile și regulile sunt concepute de anumiți oameni, de anumiți puțini, și adoptate ca fiind presupus universal valabile în funcție de o anumită situație. Dar ele pot foarte bine să denatureze realitatea și nu sunt perfecte.

Cunoștințele care sunt greșite îi pot determina pe oameni să facă lucruri foarte greșite.

Oamenii nu ar trebui să urmeze orbește o ideologie. Nu suntem sclavi, nu-i așa?

Fiecare persoană poate decide singură ce crede și ce nu crede și ce este corect și ce este greșit. Cel mai bine este să

avem încredere în reacțiile

naturale. Doar atunci trebuie să fie clar ce este natural, pentru că ideile sunt insuflate de la o vârstă fragedă prin educație.

A trăi o viață mai fericită, mai bună și mai sănătoasă este legată de modul în care interacționăm cu ceilalți. Pentru a avea relații care să ne facă atât pe noi înșine, cât și pe ceilalți mai fericiți, trebuie să recunoaștem că există adesea norme și valori nescrise care merg dincolo de cele ale propriului grup. Este vorba în special de așa-numita „regulă de aur” .

Cel de-al 14-lea Dalai Lama a rezumat-o în felul următor:

„Este vorba de a trezi dragostea, de a dori fericirea tuturor ființelor vii și de a dori ca acele ființe care sunt lipsite de ea să aibă parte de fericire și de cauzele acesteia.”

120. Baza armoniei constă în faptul că, în unitate, toate elementele sunt lăsate în dreptul lor și participă în mod voluntar la propriile interese.

Există forme de unitate forțată, dar ele nu pot dura pe termen lung. Un exemplu este Pactul de la Varșovia: o

unitate forțată de Rusia, formată din guverne care fuseseră aduse la putere de Rusia, dar care nu acționau conform voinței poporului lor. În consecință, Pactul de la Varșovia a fost rapid dizolvat atunci când, după căderea zidului, populația țărilor din Europa de Est a putut alege singură.

În schimb, NATO se bazează pe unitatea voluntară a membrilor săi. Contrar afirmației Rusiei că, după dizolvarea Pactului de la Varșovia, NATO ar fi dispărut și ea, NATO nu numai că a rămas, dar s-a și întărit, în special prin agresiunea lui Putin.

Dacă vrem să realizăm unitatea globală, trebuie să existe o unitate a tuturor cu toți. Adică, trebuie să existe unitatea tuturor țărilor cu propriul popor, adică trebuie să dispară toți războinicii și dictatorii nedorți și toți funcționarii guvernamentali corupți, trebuie să existe unitate între oamenii din toate țările, popoarele, rasele și culturile și între toate guvernele, natura și mediul înconjurător .

Capitolul 16: Ce facem cu lecțiile istoriei ?

Rezumat:

Principalele amenințări la adresa omenirii sunt, în ordinea importanței:

1. Încălzirea globală.
2. Poluarea mediului înconjurător.
3. Degenerarea moralității, în parte din cauza ușurinței tehnologiei.
4. Imperialismul rusesc, eventual succedat de imperialismul Chinei comuniste.
5. Imperialismul islamist
6. Crima organizată, parțial din cauza degenerării moralității

În afară de lecțiile din istorie menționate mai sus, există, desigur, multe altele. De exemplu, ce am învățat din epidemia corona?

Că în orice moment ne poate pândi o nouă epidemie a unui virus necunoscut sau a unei bacterii sau ciuperci necunoscute. Și tragem de aici concluzia că, pentru a evita rezistența la antibiotice, nu ar trebui să le dăm animalelor antibiotice preventive, chiar dacă fermierii protestează atât de tare ?

Să tragem de aici concluzia că țările care lucrează în secret la arme biologice ne pot infecta și ce ar trebui să facem în acest sens? Există un manual pentru un astfel de scenariu sau suntem naivi și așteptăm?

Suntem conștienți de pericolul grav pe care îl reprezintă încălzirea globală provocată de om. Că avem nevoie de bani, energie, inovație și forță de muncă pentru a opri această încălzire și că, în ciuda tuturor discuțiilor de până acum, gazele cu efect de seră nu fac decât să crească ?

Suntem dispuși să investim în hidrogen, în electricitate din surse regenerabile și în stocarea energiei, chiar dacă acest lucru costă bani?

Suntem dispuși să cooperăm cu toate țările în acest sens?

Și sunt toate țările dispuse să lase deoparte naționalismul și să facă schimb de informații, ca o condiție pentru cooperare?

Să tragem de aici concluzia că utilizarea armelor de distrugere în masă ar putea scăpa de sub control și că ar putea însemna sfârșitul umanității sau al vieții pe pământ și că, prin urmare, ar trebui să lucrăm pentru abolirea armelor de distrugere în masă în toate țările.

Să tragem concluzia că, deoarece Rusia lui Putin este cel mai mare pericol pentru moment, ar trebui să clarificăm acest lucru pentru populație, că ar trebui să demitizăm

știrile false și poveștile conspiraționiste inventate și că ar trebui să ne pregătim nu numai apărarea, ci și protecția populației civile pentru un posibil atac? Suntem dispuși să cheltuim bani pentru adăposturi și alte măsuri de protecție a populației civile?

L-ar fi votat și alegătorii ruși ai lui Putin, dacă ar fi știut că acest lucru ar crește foarte mult probabilitatea unui al treilea război mondial, care ar lăsa în ruină nu numai America și Europa, ci și Rusia, și că acest lucru ar pune în pericol viața oamenilor pe pământ sau cel puțin ar face-o mult mai dificilă ?

Ar fi votat și votanții americani pentru Trump dacă ar fi știut că acest lucru ar crește foarte mult șansele ca Rusia să declanșeze un al treilea război mondial dacă el ar ajunge la putere ?

De aici tragem concluzia că liderilor autocrați corupți sau nedemocratici nu le pasă de suferințele și coborâșurile umanității, că sunt dispuși să folosească violența fără sens sau să poarte războaie, punând astfel în pericol umanitatea, ceea ce face necesară depozitarea lor de putere pentru a asigura o bună dezvoltare pașnică a umanității.

Să tragem concluzia că încălcarea drepturilor omului, cum ar fi discriminarea pe criterii de rasă, descendență etc., nu numai că îi afectează pe cei afectați, dar, în acest fel, menține omenirea nefericită și ar trebui să ne străduim să instituim drepturile omului în țările care le încalcă acum.

Oare credincioșii de orice credință, dar mai ales musulmanii, trag concluzia că opresiunea sau persecuția disidenților prin violență și instaurarea fricii provoacă mizerie pentru toți cei implicați și că, dacă obțin puterea în acest mod, omenirea nu va fi mai fericită din acest motiv? La urma urmei, nimeni nu dorește să fie oprimat.

Suntem conștienți de faptul că, fără o interpretare liberală a islamului, terorismul islamic va continua să existe ? Astfel încât este de datoria tuturor celor care prețuiesc securitatea să îi sprijine pe acei musulmani care predică și practică toleranța, cum ar fi alevii și multe alte grupuri, de exemplu ?

Să tragem de aici concluzia că trebuie să combatem suprapopularea, în special în Africa, în țările catolice și musulmane, convingându-i pe liderii religioși, cum ar fi papa, sultanii și imamii sau mullahii, să nu se mai opună dispozitivelor de control al nașterilor. Ceea ce înseamnă că ar trebui să se pună la dispoziție gratuit contraceptive în toate zonele suprapopulate, în toate locurile comune, iar pentru aceasta este nevoie de o revoluție sexuală, în care femeile să fie emancipate și să se ofere educație sexuală în școli și în mass-media. Ceea ce înseamnă că trebuie schimbată interpretarea islamului și a catolicismului

De aici, tragem concluzia că este absolut greșit să facem să sufere oameni nevinovați sau populația civilă pentru ca locurile să fie bombardate ca răspuns la atacurile teroriste și că terorismul poate fi învins doar prin câștigarea prieteniei și încrederii populației civile, care este adesea folosită ca scut, pentru că, în cele din urmă, atitudinea populației civile

va fi decisivă în lupta împotriva terorismului și în lupta împotriva bandelor violente.

Să tragem de aici concluzia că sănătatea și mediul sunt strâns legate între ele și că, dacă vrem să asigurăm sănătatea oamenilor, a animalelor și a plantelor, trebuie să asigurăm un mediu curat și bun? Aceasta include: Tranziția energetică de la energie poluantă la energie curată, Oprirea fisiunii nucleare, Controlul tuturor produselor chimice și ale industriei alimentare, Interzicerea emisiilor toxice în sol, apă și aer, Interzicerea insecticidelor și erbicidelor nebiodegradabile, Interzicerea materialelor plastice nebiodegradabile.

Să concluzionăm de aici că guvernanții sau alte persoane a căror principală preocupare este banul sau puterea în politică sau în afaceri, în detrimentul celor care nu au putere sau în detrimentul păcii, sănătății, mediului sau culturii, fac rău și ar trebui înlăturați de la putere?

Pentru că, în cele din urmă, suntem în primul rând: membri ai grupului sau „tribului” nostru sau membri ai umanității care locuiește în lume? („Tribul” este format din membri ai aceluiași grup: aceeași

credință, aceeași politică, același club de fotbal, aceeași țară, aceeași limbă)

Dacă putem adopta o credință diferită, o politică diferită, un club de fotbal diferit, susține o țară diferită, învață o limbă diferită, emigrează, asta nu ne schimbă substanțial. Cu

toate acestea, atunci când nu mai putem fi locuitori ai acestei planete, suntem morți. Așa că cetățenia globală este mai esențială. Prin urmare, ar trebui să ne întrebăm dacă vrem să trăim în armonie cu oameni din alt trib: eroii tribului nostru sunt și eroii populației lumii ?

Să tragem din istorie lecția că este mai important să privim practica decât teoria ?

Teoria poate fi minunată și poate părea complet corectă, în timp ce practica este direct opusă tuturor acelor idealuri minunate. Uneori, teoria este doar propagandă.

Acest lucru poate fi văzut în istoria creștinismului: Iisus a spus că cei bogați ar trebui să își dea bunurile săracilor, dar bisericile catolică și ortodoxă și multe biserici protestante par preocupate în principal de propria putere și bogăție.

Același lucru este valabil și în Islam și în alte religii. Califii și sultanii au trăit vieți opulente. În statele petroliere foarte bogate, emiratele, mulți rezidenți duc o viață foarte bogată, dar muncitorii străini trebuie să muncească în condiții grele pentru salarii de mizerie și nu au parte de bogăție.

Chiar și în marxism-leninism („comunism”), teoria pare frumoasă și bună pentru proletariat, dar, în practică, nicăieri nu o duce mai rău decât în comunism. Atât Stalin, cât și Mao Zedong și familia Kim au avut tot felul de avantaje la care omul de rând, „proletarul”, nu poate decât să viseze. Mao Zedong le interzicea oamenilor săi orice fel de sex, chiar și masturbarea era pedepsită. Cuplurilor

căsătorite nu li se permitea adesea să locuiască împreună mai mult de trei săptămâni pe an. Dar el însuși avea în secret o armată de fete tinere gata să facă sex cu el în fiecare loc pe care îl vizita. Nimeni nu avea voie să știe, doar medicul său de corp știa. Cam atât despre așa-zisa „egalitate” a comuniștilor.

Dar propaganda mincinoasă i-a orbit pe mulți. Uneori s-a adevărit, ca după căderea regimului Ceaușescu: palatele lui Ceaușescu se evidențiau în contrast puternic cu barăcile găurite ale multor români.

„Pomul se cunoaște după roadele lui” Iisus.

Ceea ce contează în orice grup din orice țară este ceea ce se întâmplă pe teren.

Trebuie să răspundem la această întrebare cu următoarele întrebări:

Această politică a dus la pace ? Această politică a dus la

cooperare cu alte grupuri sau țări, sau mai degrabă la dușmănie ?

Aceste politici sau convingeri îi fac pe oameni mai fericiți ?

Majoritatea oamenilor se simt bine în acest grup sau în această țară?

Care este speranța medie de viață pe țară la naștere? Care este

speranța de viață sănătoasă pe grup sau pe țară: numărul de ani de sănătate ?

Mulți locuitori doresc să rămână în țară sau preferă să plece în altă țară ? Și, dacă doar din motive economice, doresc să se întoarcă în țara de origine după pensionare?

Cât de ușor este să găsești un partener intim în acest grup sau în această țară ?

Sunt oamenii în siguranță în acest grup sau în această țară?

Cum sunt tratate persoanele deviate în acest grup sau țară ?

Sunt luate în considerare diferențele și caracteristicile individuale în acest grup?

Administrarea justiției este echitabilă ?

Există șanse egale pentru persoanele din orice grup etnic sau de altă natură sau unele grupuri sunt discriminate?

Mass-media oferă informații obiective sau transmit minciuni ?

Care este procentul de persoane care se declară fericite în funcție de grup?

Care este procentul de persoane care spun că au o căsnicie sau o familie fericită în acest grup ?

Care este procentul de persoane singure în această țară ?

Care este procentul de persoane care au și care nu au prieteni iubitori ?

Care este procentul de persoane aflate sub pragul sărăciei în această țară ?

Care sunt condițiile de muncă ale muncitorilor din această țară ?

Este țara deschisă la idei noi ?

Oamenii sunt liberi să își exprime opiniile și să critice administratorii ?

Cum este mâncarea în țara respectivă : este sănătoasă și controlată pentru substanțe nocive ?

Care este rata crimelor în acest grup ? Cât

de mare

este rata sinuciderilor

în acest grup ? Cât de mare este procentul de persoane cu probleme de sănătate mintală (iluzii, anxietate, depresie etc.) în acest grup sau în această țară ?

Cât de mare sau cât de mică este poluarea mediului în această țară ?

În ce măsură este tranziția energetică în această țară ?

Care este situația minorităților în această țară ?

Cum este tratamentul animalelor în această țară ?

Care sunt perspectivele de viitor?

Există deja răspunsuri pentru majoritatea acestor întrebări.

Aceste răspunsuri pot fi găsite pe internet, de exemplu pe site-urile diferitelor studii de mediu și pe site-urile Organizației Națiunilor Unite, Băncii Mondiale, Organizației Mondiale a Sănătății, Freedom House, Gallup World Poll, World Database of Happiness, Wikipedia (cea în limba engleză este mai bună), Human Development Index, Eurobarometer și multe alte studii.

Concluzie: Dacă nu facem nimic, tendința existentă va continua.

Altfel spus, poluarea mediului și încălzirea globală vor continua să crească până când vor trece de punctul de inflexiune.

Dincolo de acest punct, încălzirea va fi probabil de neoprit, așa cum a fost pe Venus.

Atunci, poluarea aerului va crește atât de mult în marile orașe încât oamenii se vor sufoca.

Atunci apa nu va mai putea fi folosită pentru consum

Dacă tendința existentă de înarmare cu arme de distrugere în masă continuă, este din ce în ce mai probabil ca acestea să fie folosite mai devreme sau mai târziu, mai ales dacă va avea loc un război mondial, de exemplu între Rusia și NATO, sau între China și America sau între lumea musulmană și restul lumii, începând cu un război între India și Pakistan sau între Israel și Iran Ambele pot nega că au arme atomice, dar

puterile nucleare pot lua partea lor, de exemplu Rusia pentru Iran și America pentru Israel. Dacă aceste arme de distrugere în masă vor fi folosite, ar putea însemna viețile a o treime sau jumătate din omenire, colapsul complet al societății și contaminarea radioactivă a întregii lumi, ceea ce va face ca supraviețuitorii să fie mult mai predispuși la cancer și ca numărul de copii normali și sănătoși care se vor naște să fie o minoritate din numărul total de copii care se vor naște.

Dacă actualii conducători autocrați ai țărilor puternice, cărora nu le pasă de drepturile omului, de mediu sau de dreptul internațional, rămân la putere, cele două scenarii de top se vor apropia și mai mult.

Dacă tendința actuală de creștere a intoleranței, a extremismului și a terorismului va continua, vom ajunge într-o lume în care nimeni nu se va mai simți în siguranță.

Așadar: Dacă ne dorim o lume pașnică, curată, ecologică, sigură, sănătoasă și fericită pentru viitorul nostru, al copiilor și nepoților noștri, atunci trebuie să ne asigurăm că încălzirea globală se oprește, că poluarea mediului se oprește, că armele de distrugere în masă sunt abolite, că liderii autocrați iresponsabili sau corupți sunt înlăturați și că este promovată toleranța și toleranța față de oameni de credință, politică, rasă, cultură și origine diferite și că trebuie să combatem credințele și opiniile politice intolerante și iresponsabile.

O lume mai bună, mai frumoasă, mai viitoare este posibilă

Este posibil să ieșim din întuneric și să intrăm în Lumină.

Aruncați întunericul, eliberați-vă de negativ și abandonați-vă Luminii

Dacă vrem să ieșim din întuneric, trebuie să ne punem de acord asupra anumitor lucruri:

1. Fiecare dintre noi trebuie să promită că nu va face rău nimănui pentru că are o religie, o ideologie sau o opinie diferită de a sa.

2. Fiecare dintre noi

are responsabilitatea de a alege armonia și fericirea tuturor ființelor vii, atât a oamenilor de toate rasele, naționalitățile, religiile, profesiile, stilurile de viață, cât și bunăstarea animalelor și a plantelor.

Aceasta include grija pentru sănătate și un mediu înconjurător bun.

3. Ar trebui să alegem numai lideri care au aceleași principii și numai organizații care doresc să le propage sau să le realizeze.

4. Trebuie să ne asigurăm

că dezvoltarea tehnologiei servește vieții pe pământ, sănătății, prosperității tuturor oamenilor, libertății, păcii și fericirii.

5. Ar trebui să fim deschiși la schimbarea opiniilor și a stilului de viață, dacă acest lucru face viața mai bună. Acest lucru poate include învățarea de a gândi diferit despre sexualitate și calitatea eredității.

6. Trebuie să ne îndreptăm spre un viitor în care cel mai mare bun este proprietatea comună a umanității, în care toate cunoștințele, toate tehnologiile noi și complicate, toate monopolurile și toate armatele sunt deținute la nivel internațional de o organizație al cărei scop este bunăstarea întregii umanități și care este controlată de toate parlamentele din toate țările.



Rugăciunea următoare vă poate ajuta în acest sens:

Dumnezeule Atotputernic,

sfințească-se numele Tău.

Vie împărăția Ta.

Vrei Tu, dacă vrei, să previi un al treilea război mondial.

Dacă totuși ar deveni un război mondial din cauza faptului că omenirea distruge creația Ta, Doamne, vrei Tu să ai grijă ca nu toată viața de pe pământ să fie distrusă, ci ca cea mai mare parte a vieții de pe pământ să supraviețuiască pentru totdeauna.

Vrei Tu să ai grijă ca nu toată omenirea să fie distrusă, ci ca măcar cei care fac voia Ta să continue să supraviețuiască și, prin urmașii lor, să rămână pentru totdeauna.

Dacă nu se va ajunge la un război mondial, Doamne, Tu vei ajuta Ucraina.

Vrei Tu să ajuți ca Ucraina să învingă Rusia odată pentru totdeauna.

Vrei Tu să ajuți ca actuala camarilă beligerantă aflată acum la putere în Rusia să dispară de la această putere și să

existe apoi un alt guvern rus, care să retragă imediat toate trupele rusești din toată Ucraina și din toate celelalte țări, care să renunțe la armamentul nuclear, să închidă fabricile de minciuni și să realizeze în practică drepturile popoarelor, drepturile omului, să țină cont de granițele tuturor țărilor și să țină cont de mediul înconjurător.

Vrei să ajuți ca China comunistă nu susține agresiunea rusă împotriva Ucrainei, dimpotrivă. Vrei Tu să ajuți ca China

comunistă să nu atace alte țări, ca China comunistă să nu atace Taiwanul și ca în practică, în zona numită acum China comunistă, să fie instituite drepturile popoarelor, inclusiv ale tibetanilor și mongolilor, drepturile omului pentru toate persoanele și drepturile minorităților etnice, religioase și de altă natură.

Vrei să ajuți Africa Neagră să-și rezolve conflictele și să ajungă la unitate cu propria identitate africană și să se modernizeze, ținând cont de voința Ta, adică instituind drepturile omului și ținând cont de mediu.

Vrei Tu să ajuți ca terorismul islamist să fie în sfârșit distrus, ca marea majoritate a musulmanilor să condamne în mod sincer și deschis terorismul islamist și ca marea majoritate a liderilor și imamilor musulmani să condamne în mod sincer și deschis terorismul islamist și să emită o fatwa cu privire la acesta,

Vrei Tu să ajuți ca islamul să se dezvolte apoi într-o religie a
păcii cu alte religii și ideologii.

Vrei să ajuți ca între Israel și palestinieni să fie

pace?

Vrei Tu să ajuți ca toate armele de distrugere în masă să fie
abolite odată pentru totdeauna.

Vrei Tu să ajuți ca să existe pace și armonie între toți
oamenii.

Trebuie să se întâmple așa cum vrei Tu, orice ar deveni.

Amin.

Surse utilizate.

Nu s-a ținut nicio evidență a surselor. Prin urmare, se pot
oferi doar indicatori fără prea multă precizie, cu excepția
câtorva cazuri.

La scrierea acestei cărți și a cărții mele „Cum poate fi
îmbunătățită lumea”, din care sunt preluate unele

paragrafe, sursele au fost omise de la început pentru a ușura lectura.

Prelegeri ținute la Universitatea din Utrecht de antropologii culturali Prof. Thoden van Velzen în 1985-1987, Prof. Wim Hoogbergen 1984-1987, și alții.

Interviuri cu Drs, Thomas Polimë 1986-1990, Prof. Frank Bovenkerk, Prof. Piet Vroon și alte câteva persoane din Africa, Surinam, Brazilia, Turcia, Iran, Afganistan, Pakistan, Maroc, India, Nepal. Unele dintre aceste interviuri se află pe o casetă.

Interviuri cu lideri comuniști din Olanda, Albania și China în anii '70-'80 cu solicitanți de azil din Afganistan, Siria, Iran, Tibet, Eritreea, Burundi, de asemenea pe bandă.

Interviuri cu cercetători în vizită în Olanda, din Statele Unite, Rusia, Belarus, Turcia, Grecia, România, Germania, Franța, China, Columbia, Chile, India și Nepal.

Au fost vizitate diverse muzee, precum Muzeul de Arheologie din Ankara, Muzeul Egiptean din Cairo, Muzeul Pergamon din Berlin, British Museum din Londra, Muzeul de Antichități din Leiden, Muzeele Mondiale din Leiden, Rotterdam și Nijmegen, precum și alte situri istorice, cum ar fi cele ale Forumului Roman și ale Bisericii Sfântul Petru din Roma, Templul de Aur al Sikhilor din Amritsar, Varanasi, râul sfânt Gange, copacul în care Buddha și-a spus învățăturile în India, templele din Katmandu, Aya Sophia, Moscheea Albastră și palatul califului din Istanbul etc.

Muncă: Cercetare la Universitatea din

Utrecht despre maronii din trecut în Americi 1984-1986

Cercetare la Antropologie culturală 1986-1990

Lucru la Arhiva din Utrecht 1992-2000

2000-2015 Analist de cercetare la proiectul Happiness al profesorului Veenhoven la Universitatea Erasmus din Rotterdam pentru a furniza date statistice pentru site-ul web: Baza de date mondială a fericirii, care cuprinde corelații ale fericirii din toate tipurile de sondaje, cum ar fi Gallup World Poll, The European Social Survey, Eurobarometer, GSS, statisticile ONU, HDI, sondaje ale gospodăriilor din diferite țări, World Values Survey, etc.

Literatura de specialitate:

Pentru a indica măsura în care anumite surse au influențat această carte, sunt prezentate estimări sub formă de procente. Aceste estimări se suprapun, astfel încât totalul lor este mai mare de 100%. În plus, există o marjă de eroare considerabilă în aceste estimări, estimată la aproximativ 10%.

Wikipedia 50% De obicei, cea în limba engleză. Uneori cea în limba olandeză sau germană. În cazul în care, în detalii, existau conflicte între wikipedii de limbi diferite, de obicei se

păstra limba celui descris, de exemplu, wikipedia în limba turcă pentru Atatürk.

Alte surse de internet 40%

Ziarele olandeze NRC și Volkskrant din 1964-2024, NOS newsreel 1964 – prezent, Telegraaf, AD și CNN și BBC, în total 40%,

Biblia, Coranul, Studiul Coranului, cărțile lui Hans Jansen despre Mahomed, cărți despre hinduism și budism, Sai Baba, cărți despre religiile „primitive” în total 25 %

Beijing Review 1965-1980 15 %

Cărți diverse de Marx, Engels, Lenin, Enver Hoxha, Operele reunite ale lui Mao Zedong și Mica carte roșie împreună 5 %

Enciclopedii istorice și manuale școlare de istorie 5 %

Google Bard și Chatgpt 5 %

ARA Algemeens Rijks Archief 1 %

Câteva cărți speciale:

Sapiens de Yuval Harari 15 %

Mao, the unknown story de Jon Halliday și Jung Chang 15 %

Mao, the unknown story de Jon Halliday și Jung Chang

Inspirații celeste 20 %.

CUPRINS

Capitolul 1: Introducere

Capitolul 2: Istoria științei și tehnologiei

2.1. Revoluțiile în tehnologie

2.2. Dezvoltarea societății a făcut oamenii mai fericiți ?

2.3. Dezvoltarea științei

2.4. Teorii ale conspirației.

2.5. Conspirații reale

2.5.2. Coronavirusul: un accident sau o armă biologică?

2.6. Conspirații concepute și informații false

Capitolul 3: Întrebarea este de ce Africa este atât de săracă astăzi

Capitolul 4: Gândirea dacă-atunci creează oportunități uimitoare

4.1. Istoria alternativă: Ce s-ar întâmpla dacă: Dacă-atunci al istoriei

Capitolul 5. Moralitate și drepturile omului

5.1 Istoria drepturilor omului

Capitolul 6. Libertate și justiție

6.1. Libertăți personale

Capitolul 7. Distorsionarea istoriei.

7.1. Cursul natural al dezvoltării în istorie

Capitolul 8 : Securitatea.

8.2. Cel mai important drept al omului este dreptul la viață.

Capitolul 9: Despre ajutor și refugiați

9.1. Ajutorul necesar pentru țările sărace și ajutor în caz de dezastre

9.2. Refugiați

Capitolul 10. Combaterea sărăciei

10.8. Utilizarea abuzivă a ajutorului și „ajutorul” greșit.

Capitolul 11. Scenariul dezastrului

Capitolul 12. Câteva propuneri pentru rezolvarea problemelor politice actuale

Capitolul 13 Afganistan

13.2. De ce a eșuat atât de mult politica externă a Americii după cel de-al doilea război mondial.

Capitolul 14. Tendințe în demografie

14.1. Supraaglomerarea

14.2. Tendința de creștere a islamului

14.3. Tendința de distribuție a soiurilor

14.4. Sexualitatea și spolitica demografică gestionată

Capitolul 15. Care sunt lecțiile din istorie

Capitolul 16. Ce facem cu lecțiile istoriei ?